

Giới thiệu Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn

Thể loại: Hài, Cổ đại, Xuyên không, Trùng sinh, Đấu trí.

Đoạn trích:

1.

Hệ thống đại nhân: Xin chúc mừng thành viên thứ 10.000 được xuyên không vào quyển tiểu thuyết ngôn tình cực kỳ đặc sắc mà cô mới đọc.

Ngân Trúc: Có phải tôi được chọn vào vai nữ phụ có số phận bi đát phải giành lại công bằng cho chính mình.

Hệ thống đại nhân: Không, cô sẽ vào vai nữ chính thần thánh cùng tên cô - Ngân Trúc - có số phận cực kỳ hạnh phúc được 10 anh hùng hạnh phúc..

Ngân Trúc: Thật sao? Sao lý tưởng thế! Khi nào tôi về lại thời đại này được?

Hệ thống đại nhân: Khi cô còn sống đến cuối truyện.

Ngân Trúc: Có 10 thằng bảo kê thế ế nào chết được...

Hệ thống đại nhân: Thôi, tôi out. Bye... He he he...

2.

Ngân Trúc: Sao tôi có cảm giác kịch bản này hơi kỳ kỳ... không giống tiểu thuyết mấy nhỉ?

Hệ thống đại nhân: À, tôi quên báo cô, nữ phụ Kiều Mai là hàng được trùng sinh sống lại...

Ngân Trúc: What? Cô đùa tôi à?

Hệ thống đại nhân: Hệ thống không biết nói dối.

Ngân Trúc: Con bé ấy trùng sinh bao lâu rồi?

Hệ thống đại nhân [cười nham hiểm]: Mới 7 năm à.

Ngân Trúc: Địch, 7 năm đủ làm Cách mạng rồi. Mà tôi mới coi 1/5 cuốn tiểu thuyết này à mà chắc con nhỏ đó không ưa gì tôi đâu nhỉ?

Hệ thống đại nhân: Đâu có gì đâu. Cô chỉ hại chết cha chết mẹ người ta, phụ tình làm anh trai người ta điên, gây thơ vô số tội xúi giục nam chính cho người giết cô à rồi cướp hết tài sản nhà người ta thôi...

Ngân Trúc: Khốn nạn thật, chắc chắn nó rất hận tôi... Cô ác quá!

Hệ thống đại nhân: Không đâu, con bé đó đâu có hận cô mấy. Chỉ là nếu nhót cô cùng Hitler và Bin La Den nếu nó có 2 viên đạn sẽ nã cho cô cả 2 viên... Đó là tin tốt.

Ngân Trúc: Còn tin xấu hơn sao?

Hệ thống đại nhân: Tất cả nam phụ, nam chính giờ đều quy thuận con bé muốn giết cô... Mà bọn họ không làm Minh chủ Hắc Bạch đạo cũng là hoàng thân quốc thích...

Ngân Trúc: Cô là con hệ thống đại nhân khốn nạn nhất tôi từng biết.

Hệ thống đại nhân: Quá khen! Tuy nhiên để câu chuyện bớt nhàm chán, tôi cho 1 số nhân tố mới vào đây...

Ngân Trúc: Là gì?

Hệ thống đại nhân: Thiên cơ không thể tiết lộ.

Ngân Trúc: Nó không làm cô bớt khốn nạn hơn đâu.

Hệ thống đại nhân: Ha ha ha... Tôi out đây!

3.

Ngân Trúc: Anh đừng lo, cứ đi bên cạnh em không chết được đâu...

Nhân tổ X: Thật sao?

Ngân Trúc: Nhân vật chính thế nào chết được... Đó là tin tốt.

Nhân tổ X: Còn tin xấu?

Ngân Trúc: Chúng ta có thể sống không bằng chết...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

Kiều Mai nhìn hắc y nhân trước mặt rồi quay lại nhìn vực thẳm sau lưng. Hết rồi, kết thúc thật rồi. Giờ đây đối với nàng, cái chết nhẹ tựa lông hồng. Người ấy đã tuyệt tình như thế, nàng còn nín kéo làm gì?

" Là Tam Vương gia cử người đến đây? " - gương mặt nàng không biểu lộ một chút sắc thái nào mà rất ư là bình thản.

Một tên hắc y nhân lên tiếng – " Chuyện đó có còn quan trọng? "

Kiều Mai cười lớn – " Ha ha ha... người nói đúng. Chuyện đó đâu còn quan trọng nữa. Người có thể chuyển lời tới chủ nhân mình nể tình nghĩa phu thê bấy lâu nay xin hân tha cho đại huynh ta được không? "

Hắc y nhân gật đầu bình thản đáp – " Ta hứa sẽ bảo toàn mạng sống cho đại huynh của người ". Hắn chưa bao giờ thấy một nữ nhi đến chết còn ngoan cường đến thế, không hề lo cho sinh mạng bản thân mà chỉ nghĩ cho đại huynh mình.

" Đa tạ. " - Kiêu Mai mỉm cười ngả người xuống vực – " Nữ nhi bất hiếu... Xin lỗi phụ mẫu. "

Trong giây phút sinh tử cuối cùng, từng dòng ký ức hiện lên trong đầu nàng.

Ngày nàng còn là nhị tiểu thư của Tướng quốc đại nhân oai phong lẫm liệt – người đã hy sinh cả đời vì nước vì dân không màng lợi ích bản thân...

Ngày nàng cùng đại huynh đi du sơn ngoạn thủy không một chút lo âu...

Ngày nàng gặp Tam Vương gia trong đêm tuyết rơi trắng xóa ấy, nàng đã dành trọn con tim cho người...

Vì chàng, nàng đã cãi lời phụ thân nhất quyết làm Vương phi của chàng...

Vì chàng, nàng nhắm mắt xem như chưa bao giờ biết tình yêu người dành cho nữ nhi kia – đại tẩu tương lai của nàng – Ngân Trúc...

Vì chàng, nàng vứt bỏ nguyên tắc bản thân làm trái những điều thánh hiền dạy trở thành một người phụ nữ ác độc – kẻ làm mọi thứ vì phu quân mình...

Vì chàng, nàng giả làm ngu không biết người đã ra tay hãm hại Tướng quốc kẻ vì nước vì dân cả đời kia tội danh hành thích Hoàng đế...

Đến cuối cùng được gì? Ngay cả giết nàng, Vương gia cũng không tự tay làm mà sai một hắc y nhân đến... Người chán ghét nàng đến thế sao?

Còn người đàn bà kia?

Cô ta phụ tình đại huynh nàng... làm huynh ấy phát điên...

Cô ta gián tiếp hại chết ân nhân của mình – Tướng quốc đại nhân...

Cô ta phản bội tỷ muội tốt của mình... giành lấy phu quân của nàng...

Đến cuối cùng lại được tất cả...

Ông Trời có công bằng không chứ?

"Đừng, chuyện đó có còn quan trọng. . ." - Kiều Mai nhắm mắt lại mỉm cười – " Nếu có kiếp sau. . . "

Mọi thứ kết thúc rồi. . .

" Tiểu thư, tiểu thư. . . "

Kiều Mai mở mắt, trước mặt nàng là thị nữ Xuân Lan – người đã hy sinh mạng sống vì nàng. Sau đó nàng đảo mắt nhìn xung quanh. Đây không phải là khuê phòng của nàng khi xưa sao ? Tại sao lại. . . Đây là hồi quang phản chiếu đây sao?

" Tiểu thư, đến giờ chuẩn bị rồi. Đại thọ lão gia sắp bắt đầu ! " - Xuân Lan thúc giục.

" Há ? " - Kiều Mai mở to nhìn Xuân Lan kinh ngạc thốt lên – " Đây không phải ngục môn quan hay sao ? "

Xuân Lan nhìn nàng lo lắng – " Tiểu thư có bị sốt không ? Sao lại nói năng kỳ quái thế này ? Mà người đừng có nói mấy thứ bậy bạ ma quái đến thế chứ ? Người có gì nói cho nô tỳ biết đi nào. . . "

Kiều Mai nhìn Xuân Lan bật cười, a đầu này luôn nhiều lời như thế, không bao giờ cho người khác có cơ hội đáp. Bất chợt mắt nàng dừng lại ở tấm gương gần đó. . . Một cô bé độ chín, mười tuổi xuất hiện. . .

" Đây. . . đây là mình sao ? " - nàng không giấu được sợ hãi thốt lên, đưa tay xoa xoa mặt mình.

" Tiểu thư sao nữa vậy ? Đừng làm nô tỳ lo lắng chứ ? " - Xuân Lan nhìn nàng lo lắng bội phần – " Hay là để nô tỳ báo ngự y. Mà không, phải báo cho phu nhân biết mới được. "

" Mẫu thân ta còn sống sao ? "

" Tiểu thư đừng làm nô tỳ sợ chứ ? Hôm nay là thọ Tứ trật của Lão gia sao có chết chóc ở đây chứ ? "

" Xuân Lan, người tát ta được không ? " - Kiều Mai lên tiếng.

" Há ? " - Xuân Lan kinh ngạc nhìn tiểu thư của mình. Nàng bắt đầu lo cho người rồi. . . Chỉ mới ngủ một chút sao lại quái đản như thế chứ ? "

" Làm đi ! " - Kiều Mai hét lên.

Xuân Lan nhắm chặt mắt đưa tay lên tát tiểu thư khà kính của mình.

" Bốp "

Kiều Mai đưa tay lên mặt, cảm giác nóng rát còn dư âm. Nàng bật cười trước ánh mắt kinh sợ của người thị nữ.

" Ha ha ha. . . Tất cả bắt đầu lại lần nữa rồi. . . ha ha ha. . . "

Đây là ý trời. . .

" Con tiện tỳ Ngân Trúc xuất hiện chưa ? "

Xuân Lan nhìn thái độ quái dị của tiểu thư bắt đầu sợ hãi. Hay là người đang bị ma nhập. . . nàng lắp bắp đáp - " Ngân Trúc là ai ? Nô tỳ thật không biết. "

Kiều Mai lấy lại sự bình tĩnh thường ngày, mỉm cười nói – " Không có gì đâu. Chỉ là ta đã mơ một con ác mộng đến không biết đâu là thật đâu là giả. "

Xuân Lan thở phào – " Thì ra là thế. Tiểu thư làm nô tỳ sợ quá ! "

" Chuẩn bị cho ta. " - Nàng đứng lên giờ hai tay ra lệnh.

Phụ thân mừng ngũ trật, thế thì đây là năm Kiều Mai chín tuổi. Khi ấy Ngân Trúc còn lưu lạc nhân gian, Vương gia còn chưa xuất hiện. . . Nếu ông Trời có ý cho nàng làm lại từ đầu thì tại sao nàng không trả hết thù xưa cho đôi câu nam nữ kia. Nàng thế phải cho con tiện tỳ Ngân Trúc kia sống không bằng chết. Còn Tam Vương gia. . . hẳn đã phụ tình như thế thì kiếp này nàng muốn hắn chịu nỗi đau bị phụ tình gấp ngàn lần. . . Kẻ nào có thù với nàng nàng sẽ đáp lại gấp trăm lần. Không ai có thể làm hại gia đình nàng được nữa.

" Bây giờ phải gỡ hết vây cánh của con tiện tỳ kia "

Khóe miệng Kiều Mai cong lên.

...

" Khử khử khử. . . Nhân vật chính thứ nhất xuất kích rồi. . . "

" Đề nghị hệ thống số 6023 kiểm soát hành vi không gây đại loạn như lần trước " - Máy chủ lên tiếng.

" Lần này đảm bảo mọi thứ nằm trong kiểm soát, máy chủ không cần lo lắng. "

" Lần trước người cho tên Hạng Thiếu Long kia xuyên không chỉ chút nữa làm hủy hoại lịch sử làm biến mất hệ thống chúng ta. "

" Lần này là tiểu thuyết ngôn tình, không ảnh hưởng lịch sử xin máy chủ đừng lo. "

" Đề nghị người kiểm soát hành vi. "

" Tuân lệnh ! "

Hạng Thiếu Long: nhân vật của bộ "Tâm Tàn Ký"

Mình hứa lời sạch tất cả các bộ xuyên không nổi tiếng từ phim ảnh đến truyện tranh châm biếm sạch. Thanh niên nghiêm túc đề nghị không đọc mà ném đá à nha

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2

Ngân Trúc lấy tay ôm lấy đầu đứng đây, đầu nghe vang vang tiếng ai đó bên tai.

"Xin chúc mừng thành viên thứ 10.000 của hệ thống!"

Ngân Trúc đưa mắt nhìn xung quanh chỉ là 1 không gian trắng xóa, trước mặt là 1 màn hình 3D có dòng chữ "Chào mừng đến hệ thống số 6023".

"Hà? Cái gì 10.000 chứ?" – cô lên tiếng – "Đây là đâu?". Không phải giờ cô nên ở chỗ làm chuẩn bị mọi thứ cho ngày hôm nay hay sao? Tại sao... cô nhớ mình đập phải thứ gì đó rồi bị té... sau đó là gì nhỉ?

"Xin chúc mừng, cô may mắn là thành viên thứ 10.000 rơi vào hệ thống xuyên không" – hệ thống 6023 hoan hỉ lên tiếng – "Đây là ranh giới giữa thế giới thực và cuốn tiểu thuyết "Nhất đại sủng nữ" cô mới đọc hôm qua."

Ngân Trúc lấy tay xoa thái dương nói – "So what? Xuyên không hả? Mà cô là ai?"

"Yes, cô cứ gọi tôi là hệ thống đại nhân.... Khử khử khử..."

"Sao giọng cười con hệ thống đại nhân này nghe dễ chịu quá..." – Ngân Trúc nghĩ thầm.

"Đề nghị không được nghĩ xấu hệ thống đại nhân."

"Thôi được, theo tôi hiểu là giờ tôi như mấy con bé trong mấy tiểu thuyết ngôn tình hiện nay sẽ xuyên không vào mấy cuốn tiểu thuyết đúng không?"

"Rất vui cô đã nhận thức nhanh mọi chuyện."

"Theo kịch bản thông thường có phải tôi được chọn vào vai nữ phụ có số phận bi đát phải giành lại công bằng cho chính mình đúng không? Hay là mấy con nhỏ quần chúng mới xuất hiện lát nhất nửa chương lời thoại hai ba câu là chết mẹ nó rồi?"

"Không, tôi đâu có ác thế" – Hệ thống đại nhân cười nham hiểm – "cô sẽ vào vai nữ chính thần thánh cùng tên cô - Ngân Trúc - có số phận cực kỳ hạnh phúc được 10 anh sủng hạnh..."

"Sao sướng bỏ mẹ thế này. Tôi ở đó luôn cũng được đó chứ?"

Hệ thống đại nhân mỉm cười nói – "Đây là phần thưởng đặc biệt tôi dành cho thành viên thứ 10.000. Nào, có gì cô thắc mắc cứ hỏi luôn ở đây, tôi sẽ giải đáp và giải thích luật xuyên không cho cô."

"Khi nào tôi được về?" – Ngân Trúc hỏi, lòng thắc mắc luật xuyên không là cái quái gì.

“Khi cô còn sống đến cuối truyện.” – hệ thống đại nhân đáp.

“Có 10 thằng bảo kê thế nào chết được” – Ngân Trúc không ngờ lần xuyên không này của mình đơn giản đến thế. Đúng là may mắn là người thứ 10.000 mà. Cô nói tiếp – “Ừa mà còn cơ thể tôi ở thế giới hiện đại thì sao?”

Màn hình hiện ra hình ảnh tường thuật lại hiện trường ở thế giới hiện đại kèm lời thuyết minh của hệ thống đại nhân – “Lúc 7h35’ cô đi đến nhà hàng, do sơ ý cô đập phải vô chuỗi do bà chủ của cô Thùy Vân mới ăn ném xuống đất nên đập đầu té. Hiện giờ cô đang nằm bất tỉnh nhân sự ở dưới sàn nhà...” – hệ thống đại nhân thao thao bất tuyệt – “Thời gian xuyên không tương ứng ở thế giới hiện đại là 7 ngày nói cách khác trong 7 ngày này cô sẽ hôn mê không cách nào tỉnh lại được. À nếu người nhà cô thấy nuôi cô tồn com quá đi hóa táng thì dù cô hoàn tất cuốn tiểu thuyết này cũng không về được nhé.”

“Không ngờ xuyên không nhiều luật thế?” – Ngân Trúc lên tiếng – “Mai mốt về tôi phải giải thích lại cho bà con mới được.”

“Không cần đâu, hệ thống quy định xuyên không mới được nâng cấp từ sau thành viên 9999 người duy nhất không cần phải xuyên không được về an toàn. Những người xuyên không tiếp theo sau cô tự nắm luật này không cần cô phổ biến.”

“Ừa, thế tôi có quyền từ chối sao?” – Ngân Trúc mở to mắt hỏi. Chuyện này lạ à nha.

" Cô có thể chọn chết ngay bây giờ hay chết sau 7 ngày " - hệ thống đại nhân mỉm cười đáp – " Đây là luật xuyên không mới được updated. Nếu cô chọn chết ngay thì căn cứ hiện trường án mạng tôi cho cô 3 giải pháp. Một là truy tìm chết do bị 1 thằng khốn nào đó viết tên cô lên Death Note. Hai là chấn thương sọ não dù cô té ngã đập đầu về trước chứ không phải sau ót nhưng hồ sơ pháp y cứ để hệ thống chúng tôi lo. Ba là ngộ độc thực phẩm, chút tôi cho cô sùi bọt mép nữa là được... Khử khử khử, cô thích cách nào ?"

" Khốn nạn thật... cái nào cũng chết lãng hết. Sao con nhỏ 9999 đó thoát được hay vậy ? "

" Là do người chơi thứ 9999 là người đề nghị sửa lại toàn bộ luật xuyên không này. À mà đó là đứa làm cô té đập đầu xuyên tới đây đó. "

" Con mẹ này khốn nạn thật ! " - Ngân Trúc chửi rủa – " Sống hại bà con, chết hại bạn bè mà. "

Hệ thống đại nhân lên tiếng – " Bây giờ tôi giao cho cô 3 thứ : Tiểu thuyết gốc mã code 001, Hệ thống luật xuyên không 002, Gọi cho hệ thống đại nhân 003 mà gọi cho tôi giới hạn 5 lần 1 tuần nhé. Thịnh thoảng có thể nghiền mạng vì tôi bận xử lý các nhân vật xuyên không khác. Để sử dụng chúng cô chỉ cần lâm bầm mã số 3 lần là được. Bên cạnh đó nếu cô hoàn thành xuất sắc tiểu thuyết thì được đem 1 thứ ở thế giới này đi. Are you ready? "

" Làm đi. Dù sao tôi vào đây chỉ để được sủng ái thôi mà. "

" Thôi, tôi out... Bye... He he he... " - hệ thống đại nhân cười lớn.

...

Ngân Trúc mở mắt thấy trước mắt là 1 khuê phòng cực kỳ xa hoa, nói cách khác là vàng chóc everywhere. Đúng là con gái độc tôn của gia tộc giàu nhất thế giới tiểu thuyết mà. Cô nhìn lên tấm gương trước mặt không giấu được nụ cười khả ố.

" Ha ha ha... xuyên không thành đệ nhất nữ nhân sủng bỏ mẹ... " - đoạn cô lấy tay bóp bóp ngực mình – " Điện nước dư dả thế này hèn chi mấy thằng nam chính, nam phụ không đồ mới lạ. Ha ha ha... mấy anh giai đẹp ơi. Đợi em... "

Ở thế giới thực, Ngân Trúc chỉ thuộc dạng dễ nhìn, hai mươi năm không có mảnh tình vắt vai lại gặp bà chủ đại khốn nạn tối ngày giờ trò bóc lột sức lao động của cô, trừ lương liên tục. Đời thực số nhọ ít nhất trong tiểu thuyết này gặp con hệ thống đại nhân có đức cho cô xuyên thành người phụ nữ thần thánh như con nữ chính này. Đẹp nghiêng nước nghiêng thành lại được trai đẹp bao quanh sủng hạnh không ít. Ông trời quả có mắt mà.

[À, tôi quên nói. Để chuẩn bị tinh thần cho người tham gia. Chúng tôi cho cô lùi lại 5 ngày trước khi bắt đầu chương 1 để làm quen cuộc sống ở đây. Mà cô được thừa hưởng tất cả tài năng nữ chính có đó và tất nhiên đọc được tiếng Trung cổ như người thời đại này tránh trường hợp như anh trai Trương Bồng không biết đọc chữ cổ trong " Thái tử phi thăng chức ký "... Tôi out thiệt á... Khử khử khử... hưởng thụ đi...]

" Yes... " - Ngân Trúc lớn tiếng hét lên – " Người đâu. Ra đây cho đại tiểu thư sai nào ". Cuộc sống thượng lưu của cô bắt đầu, giờ cứ tận hưởng cái thú của đại tiểu thư nhà họ Hồng... Theo tiểu thuyết Hồng Ngân Trúc lưu lạc nhân gian gần 13 năm thì mới tìm lại được gia đình, sau đó cô được phụ mẫu cưng chiều hết mực. Năm 16 tuổi cô trốn nhà lên đi chơi bắt đầu hội ngộ Tam Vương gia và mối tình của họ bắt đầu từ đây.

" Còn 5 ngày mới gặp dàn giai đẹp thì giờ cứ thả ga chơi không cần giả thực nữa... ha ha ha... " - cô cười ha hả- " ... được sủng ái xong đem mấy ký vàng về là đời mình sống thả ga... "

" Tiểu thư... tiểu thư gọi nô tỳ có gì ạ " - một cô gái xinh đẹp hồi hả bước vào.

Bên cạnh cô nô tỳ là dòng chữ phụ đề "Tiểu Hương – nô tỳ thân tín của Ngân Trúc – 15 tuổi. "

" Hệ thống đại nhân quả là chuyên nghiệp mà " - Ngân Trúc mỉm cười nghĩ – " Giờ chỉ cần phối hợp đóng phim thôi. "

Cô lên tiếng – " A Hương. Chuẩn bị cho ta ra ngoài nào ! "

"Dạ !" - Tiểu Hương ngoan ngoãn nghe lời lấy áo xống, trang sức, phấn hoa ra sửa soạn cho tiểu thư của mình.

Ngân Trúc nhắm mắt ngồi hưởng thụ cái cảm giác được người ta phục vụ mà lâng lâng trong lòng. Bất chợt cô thấy đầu mình đau đau thì mở mắt ra nhìn vào gương.

"Đệch, em đeo gì mà cả 1 đồng thứ lên đầu ta thế hả?" - cô gắt lên. Hèn chi thực nữ xưa không ra ngoài nhiều, không phải là do xấu hổ hay yếu điệu thực nữ gì mà là do sợ gây cở vì mấy cái trang sức trên đầu. Cô ra lệnh - "Tháo hết!"

"Hả..." - Tiểu Hương kinh ngạc nhìn tiểu thư, không phải đây đều là thứ nàng ấy thích nhất sao chứ? Hay là cô làm sai thứ gì?

"Ta không muốn gây cở, tóc để ta tự lo đi. Em trang điểm cho ta được rồi. "

"Dạ." - Tiểu Hương vâng lời.

Ngân Trúc lấy hết đồng trâm cài nam ngọc xuống, tháo luôn đôi hoa tai nặng chịch chỉ thả tóc tự nhiên cột 1 phần lên để phía sau đơn giản theo kiểu Tiểu Long Nữ. Thế là xong khỏi lo chấn thương cổ. Cô lại quay lên thấy nô tỳ ngọc bôi một đồng phấn lên mặt mình như hát tuồng thì hét lên.

"Thôi, em để ta tự trang điểm đi. " - Người thời này thật là bó tay, làm gì mà ra đường bôi 1 đồng phấn lên mặt chứ? Ngân Trúc bầm sinh xinh đẹp cần quái gì ba cái này. Cô lên tiếng - "Còn đồ em lấy hết cho ta để ta tự xử luôn. Không nhờ được gì hết à."

Tiểu Hương thấy tiểu thư nói thế thì đỏ hoe đôi mắt, rom róm nước mắt, giọng nghẹn ngào - "Nô tỳ vô dụng... tiểu thư... cho nô tỳ chết đi..." - đoạn nàng đập đầu xuống đất liên tục.

Người thời này dễ xúc động quá. Bị chửi có thể mà muốn chết thì mình đây đi làm bị sếp chửi chắc 10 cái mạng chưa đủ thấm.

"Này, em có chết thì ra đường đâm đầu xuống núi mà chết chứ đừng chết ở đây làm ảnh hưởng danh tiếng ta." - Ngân Trúc lạnh lùng nói. Cô lấy khăn bôi sạch lớp trang điểm của cô nô tỳ này rồi trang điểm nhẹ kiểu Hàn Quốc lại. Con nhỏ nữ chính này ở thời hiện đại chắc không kém gì Tăng Thanh Hà hay Hồ Ngọc Hà à nha. Ngực bự, chân dài tới nách nè, mặt V-line, mắt như nước mùa thu của Thúy Kiều, mũi dọc dừa, môi đỏ mọng lại thêm làn da trắng mịn không thì hoa hậu thì quá phí mà - "À... trước khi chết lấy ta mấy bộ đồ cái coi... Có gì hầu hạ ta xong thì đập đầu chết cũng được."

Tiểu Hương nghe tiểu thư nói thế thì buồn hơn, cứ nắc nứu cổ tình cho nàng ấy nghe rồi đi lấy trang phục cho nàng.

"Ê, mấy cái mần nắc kiểu này ta coi phim thấy hoài. Đừng có giả diễn à." - Ngân Trúc chu mỏ nhìn vào gương xem son đều màu chưa bình thân lên tiếng - "Ba cái phim cứ "Hạ thân đáng chết, hạ thân đáng chết" mà khi chủ tử kêu chết lại la "Tha mạng cho thân...tha mạng cho thân...". Nhảm bỏ mẹ, đừng có mà giả diễn cùng ta."

Tiểu Hương mở to mắt nhìn đại tiểu thư. Sao hôm nay nàng ta thông minh thế nhỉ? Lần nào không phải cũng bị nàng gạt hay sao? Mà phim là cái quái gì chứ? Nhìn tiểu thư không vui, Tiểu Hương chỉ im lặng mà không tiện hỏi.

Thấy nha đầu kia im lặng làm việc, Ngân Trúc cười nhạt. Cô nhìn gương mặt mới của mình không khỏi tán thưởng. Quả là quá xinh đẹp mà... Giờ tới trang phục. Cô nhìn 1 lượt tất cả trang phục Hồng đại tiểu thư đúng là không ít sau đó chọn ra 1 bộ đồ màu hồng nhạt phối cùng mảnh lụa cột tóc của cô.

"Tối nay cho người lên lai hết 30 phân tất cả váy áo ở đây cho ta. " - cô ra lệnh.

"Hả ? " Tiểu Hương nhìn tiểu thư kinh ngạc. Hôm nay nàng ấy cư xử thật kỳ quái.

Ngân Trúc nói - " Ta không muốn cứ lết cái đồng đồ này ở ngoài để quét nhà cướp luôn việc của nhân viên vệ sinh. Lại thêm mặc nó đi dễ té lăm ". Đây là điều cô luôn thắc mắc khi xem phim cổ trang Trung Quốc, cứ hoàng hậu, quý phi, quý tộc,... chức càng cao là váy càng dài đi 1 bước là làm luôn chuyện của nhân viên quét rác. Giật mặt bỏ mẹ. Thế mới thấy người khổ nhất là nhân viên giặt ủi hoàng cung.

" Nhưng... nữ nhi không nên... " Tiểu Hương lắp bắp - " lộ chân ra ngoài... không thì sau này khó xuất giá. "

Ngân Trúc để tay lên vai nàng nô tỳ nhỏ lắc đầu nói - " Đúng là nông cạn mà. Đây là thời trang nữ sinh Nhật Bản thế kỷ 19 đó. Mà ta mang vớ và hài có hờ hiếc gì đâu mà ngại lo? Ta đây 10 thằng tranh nhau làm gì có chuyện ế chứ ? "

" Hả... Nhật Bản... " - nàng nô tỳ mở to mắt nhìn cô - " thế kỷ 19... là gì ? "

"Ta nhầm... là Đông Doanh. " - Ngân Trúc đính chính dù chả biết thời này Nhật Bản tên gì mà thế giới này có Nhật Bản không thì - " Giờ con gái Đông Doanh mặc thế này đó. "

"Ồ, thật sao ? "

"Ừ, giờ người sửa cho ta cái váy này ngay bây giờ luôn đi, ok ? "

"Ồ kê là gì ạ ? Tiểu thư muốn nuôi gà hả ? "

" Gà giếc gì ở đây, ý ta là được không ? Ok là từ của Anh quốc ý hỏi " được không ? " đó. "

" Anh quốc là gì ạ? ". Tiểu thư hôm nay nói chuyện quá quái lạ.

" Thôi. Người làm cho ta ngay. " - Ngân Trúc gắt lên. Cứ giải thích tới Tết Congo chưa xong nữa.

Nhìn Tiểu Hương thoăn thoắt lên lai cho cái váy mình chọn rồi mặc nó vào, cô không thể không tự khen khiêu thời trang và vẻ đẹp của mình được mà không nhìn được cười lớn.

" Ha ha ha... Sao ta đẹp thế này... Đẹp kinh hoàng bạt mạng luôn... ha ha ha... "

Tiểu Hương bắt đầu thấy sợ tiểu thư mình, không phải bình thường nàng ấy thường nói " Dung nhan là thứ phù du... " không thì khiêm tốn nói " Làm sao ta đẹp bằng Tướng quốc tiểu thư được " hay sao ?

" Đi chơi nào. Tiểu Hương " - Ngân Trúc mỉm cười nói – " Đem nhiều tiền vào. Đầu tiên đi sông bài rồi mấy cái quán ăn nổi tiếng rồi kỹ viện. Trước giờ nghe nói mà chưa đi à nha. "

" Tiểu thư... người đừng nói bậy bạ... mấy nơi đó... " - Tiểu Hương lắp bắp.

" Đi lấy xe ngựa cho ta mau ! " - cô khịt khịt mũi ra lệnh. Con nhỏ nô tỳ này quá nhiều lời mà – " Không ta cho đánh 100 hèo ! "

Nhìn Tiểu Hương nhanh nhẩu chạy đi làm việc, Ngân Trúc tâm hồn sung sướng, thì ra hành người khác sướng kinh hèn chi con mụ kia mê hành cô như thế. Cô nhẹ bước đi khỏi phòng thì bất ngờ nghe tiếng " Xoảng " sau lưng mình. Nhìn lại thấy nguyên 1 chậu hoa to tổ choảng vỡ nát nằm ở dưới đất nơi cô vừa đi khỏi. Đúng là nữ chính thần thánh thế éo này chết được. Cứ thế mà chơi tới bên thôi... Có tác giả bảo hiểm rồi.

" Tác giả đại nhân vạn tể. Ha ha ha... " - Ngân Trúc vừa đi vừa cười lớn bất chấp ánh mắt kinh ngạc của gia nhân nhìn mình.

...

" Tam Vương gia đến tìm tiểu thư. " - Xuân Lan cúi đầu thỉnh an tiểu thư của mình.

Kiều Mai mỉm cười nham hiểm nói – " Chuyển lời kêu hấn xéo cho ta. "

" Người ấy đường đường là Vương gia... Tiểu thư đừng tuyệt tình như thế... "

Nàng lạnh nhạt nói - " Nói hấn chờ ta ở vườn hoa. Cho cầm sư tới luôn... Nói ta luyện bút xong tới ngay. "

Bây giờ này, Kiều Mai bày mưu tính kế đã lôi kéo được toàn bộ những nam nhân của con tiện tỳ kia. Đặc biệt là Tam Vương gia, nàng khi xa khi gần, khi nóng khi lạnh khiến hấn phát điên vì mình. Nàng muốn hấn ném trái toàn bộ đau đớn của mình kiếp trước. Nàng muốn hấn giết người hấn yêu nhất kiếp trước và điên lên vì không bao giờ có được người hấn yêu nhất kiếp này là nàng. Mà con tiện tỳ Ngân Trúc, chết ngay bây giờ không phải quá đơn giản sao ? Hay là chơi đùa cùng nó một chút nhỉ ? Bất chợt tâm nàng nghĩ tới đại huynh đang du ngoạn bên ngoài. Huynh ấy là người duy nhất nàng không thể kiểm soát được nhưng nàng có thể ngăn không cho huynh ấy gặp mặt con tiện tỳ đó... Cuộc gặp cách đây 3 năm của họ nàng ngăn được thì lý nào giờ đây không được chứ ?

...

Tam Vương gia ngồi đợi ở vườn hoa phủ Tướng quốc đã hơn hai canh giờ. Cầm sư đã tấu hơn 10 bài, trà thay đến lượt thứ ba bắt đầu nguội nhưng nàng vẫn không tới. Cho người đến hỏi lại gia nhân thì luôn nhận được câu trả lời " Tiểu thư đang luyện bút. Xin Vương gia chờ một chút ". Đây không phải là đuôi khéo hay sao ?

" Ta đã làm gì nên tội mà nàng nhẫn tâm đến thế... "

Chàng nhớ lần đầu gặp Tướng quốc nhị tiểu thư khi đi săn. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại bắn trúng nàng trong khi tài bắn cung của chàng là bách phát bách trúng... Định đến xem thương tích của Kiều Mai thì nhận được ánh mắt sắc lạnh căm giận của nàng. Kiều Mai không ngừng xua đuổi chàng suốt 2 năm nay dù chàng đường đường là Tam Vương gia uy phong lẫm liệt... Tại sao Kiều Mai ghét chàng đến thế chứ ?

...

" Chưa tới tập một mà nam chính bị ngược rồi... Khử khử khử... Phim này coi bộ hay à nha ! " - hệ thống đại nhân tán thưởng – " Cho Kiều Mai này sống lại là một ý tưởng không tồi mà, ngược nam chính tiếp đi cưng. Chị thích ! Khử khử khử... "

Để xem tiếp tình hình bên kia – " Chuyển cảnh ! " - hệ thống ra lệnh.

" Ồ... nam phụ sắp gặp nữ chính rồi. Đúng là ý trời mà... ha ha ha... Bộ này kịch bản gốc hơi nhảm mà được cái nhiều trai đẹp coi như bù đắp... Hàng nào cũng ngon quá. "

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

“Ngựa điên... ngựa điên...”

Phương Thiên Bảo đang trên đường về kinh thành dự thọ yến sắp tới của Hoàng thái hậu thì nghe tiếng la hét dữ dội của người dân, chàng quay người lại thì thấy một cô nương đang ôm chặt con ngựa mất kiểm soát. Ngay lập tức anh phi thân lên ngựa, tay cầm chặt dây cương kéo mạnh lại kiểm soát nó. Con ngựa ngoan ngoãn dừng lại bất ngờ nó hí lên dữ dội rồi lồng lộng lên toan hất ngã hai người. Thiên Bảo ngay lập tức vòng tay ôm cô gái rồi phi thân khỏi lưng ngựa thoát hiểm ngay.

Ngân Trúc chắc chắn hôm nay mình ra đường không chọn ngày, mới sáng sớm xém bị bình hoa rớt trúng đầu; giờ mới lên ngựa lại gặp nhầm con ngựa điên. Nếu cô không phải nhân vật chính của bộ tiểu thuyết này thì chết con mẹ nó rồi. May mắn gặp quý nhân phù trợ tuy nhiên...

“Này huynh đài...” – cô lên tiếng mắt nhìn chằm chằm nữ nam ôm eo mình đang phi thân trong khung cảnh lá rơi là tả – “... tôi biết huynh có công cứu tôi nhưng làm ơn đi. Một là bay luôn, hai là đạp đất chữ cừ xoay vòng vòng thế này tôi hơi chóng mặt mà chút coi chừng huynh chạm đất mất thăng bằng té gãy cổ cả hai đó chứ... Sáng tôi mới thoát cái ải tóc tai giờ dính cái này thì đời chó má lắm”

Phương Thiên Bảo nghe theo lời Ngân Trúc đáp xuống đất nhẹ nhàng buông cô xuống, miệng không thể nhịn cười vì lời nó của cô. Ngôn ngữ của tiểu cô nương này đúng là kỳ quái. Mà cách trang điểm cũng khá đặc biệt nhưng càng toát lên sự thanh cao không kém phần ngây thơ trên gương mặt kia... Đúng là một mỹ nhân.

“Cô nương không sao chứ?” – anh từ tốn hỏi.

“Đa tạ, tôi không sao” – Ngân Trúc đáp, mắt nhìn vào hàng chữ phụ đề của hệ thống “Phương Thiên Bảo – Tướng quốc đại công tử - 23 tuổi – Nằm trong dàn nam phụ”

“Chà chà chà, nhìn ngon ăn quá ta...” – cô thâm đưa mắt nhìn Thiên Bảo tán thưởng – “Nam phụ như thế không biết nam chính thần thánh cỡ nào ta... Chà chà chà... Dàn cast chính nhìn là biết ngay khác dàn quần chúng, ăn mặc gì mà trắng toát thế này lại tiêu sái kiểu nào chả nổi giữa đám phàm phu tục tử mặc đồ sạm màu...”

Phương Thiên Bảo thấy gương mặt quái dị của cô gái đối diện nhìn mình thì không khỏi khó hiểu. Anh lịch sự mỉm cười hỏi.

“Tại hạ là Phương Thiên Bảo, cho hỏi quý danh của cô nương?”

“Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ - Hồng Ngân Trúc. Đệ nhất mỹ nhân của thiên hạ chính là ta” – cô tự tin nói. Theo đúng kịch bản thì cô đúng là đệ nhất mỹ nhân thật mà nếu không đẹp thì thế quái nào 10 thắng nó theo.

Thiên Bảo nghe cô nương này nói chuyện không khỏi bật cười. Đúng là quá tự tin mà, hoàn toàn khác nữ nhi thường tình.

“Tiểu thư... tiểu thư không sao chứ ? ” - Tiểu Hương hỏi hà chạy tới, người ướt đầm mồ hôi nói không ra hơi.

“Không sao, có Phương công tử ứng cứu kịp thời.”

Tiểu Hương nhìn Phương Thiên Bảo thì mặt có chút ửng đỏ sau đó nhẹ nhàng nói – “Đa tạ ngài đã cứu tiểu thư chúng tôi.”

“Không có chi.” – anh mỉm cười đáp lại – “Nếu không còn chuyện gì thì tại hạ xin từ biệt. Bảo trọng.”

“Bảo trọng” – Ngân Trúc mỉm cười đáp – “Hẹn ngày tái ngộ.”

“Bảo trọng!” – Thiên Bảo đáp lại - "Hẹn ngày tái ngộ."

...

“Lại hồng chuyện?” – Kiều Chi Thượng đưa mắt liếc nhìn 2 tên thuộc hạ của mình lạnh lùng nói. Không ngờ nhờ có chút chuyện mà chúng lại làm không xong.

“Thưa giáo chủ, mọi chuyện là do Phương công tử can thiệp. Chúng tiểu nhân thấy không tiện nên đã rút lui” – một tên cúi đầu cung kính nói.

“Phương Thiên Bảo về rồi sao?”

“Vâng”

“Hắn có nghi ngờ gì?”

“Tiểu nhân đã cho người thủ tiêu xác con ngựa. Nếu Phương công tử nghi ngờ cũng khó kiểm chứng được.”

“Người lui đi.”

“Tuân lệnh”

" Đừng để lộ chuyện này ra ngoài. Tạm dừng hành động. "

" Tuân lệnh "

Kiều Chi Thượng liếc mắt nhìn 2 tên thuộc hạ rời khỏi thì không khỏi nén tiếng thở dài. Không ngờ Phương Thiên Bảo lại ra tay ứng cứu Hồng Thiên Trúc kia, nếu hắn nghi ngờ gì lại đưa chuyện này đến tai Kiều Mai thì thật không nên. Chẳng nhớ lại đêm mà Kiều Mai say rượu, đêm ấy nàng không ngừng nguyên rủa Ngân Trúc, nàng nói nàng hận con ả đến chết đi sống lại, muốn cô ta đời đời kiếp kiếp không siêu sinh, muốn cô ta sống không bằng chết... Khi chàng hỏi lại nàng chỉ lạnh lùng nói không liên quan đến chàng, đừng nhiều chuyện...

Nhìn thấy một Kiều Mai bình thường kiêu sa, quý phái lại có phần cao ngạo lại trở nên thương tâm như thế, Kiều Chi Thượng thật sự đau lòng. Tại sao một Tướng quốc tiểu thư mới mười sáu tuổi lại có ánh mắt cùng lời lẽ độc ác như thế... Đêm ấy nàng tạo cho chàng một cảm giác phần ức không thể diễn tả bằng lời nói được, chàng muốn thay nàng giết con đàn bà khiến nàng đau khổ như thế... Không ngờ lại gặp Phương Thiên Bảo – đại ca của nàng.

" Cuối cùng nàng là một cô gái như thế nào? "

Nếu giết Ngân Trúc kia làm mất đi hận thù của nàng thì chàng sẽ giúp nàng xử lý ả...

...

" Thăng khốn nạn này, mày nghĩ mày ăn trộm tiền của ai hả ? " - Ngân Trúc lấy chân lên đá tới tấp tên trộm tính lấy túi tiền của cô ở sòng bạc – " Tao là ai hả ? Tay nghề đó mà cũng bày đặt giờ trò 3 ngón há... Nơi tao ở là mày chỉ đáng xách dép bị chúng đập thôi... " - cô chửi rủa liên tục.

Mấy tên ăn trộm thời này đúng là kĩ năng tồi quá mà, cô từng đi không biết bao nhiêu Hội hoa xuân, Giáng sinh, Trung thu,... ở thành phố Hồ Chí Minh chứ. Đạo tặc everywhere, hớ cái là mất. Đây là lý do khủng bố cứ khủng bố ở Pháp, Hoa Kỳ hay Thái Lan,... chứ ở Việt Nam thế nào có khủng bố đánh bom được, IS mới xuống máy bay là bom bị lộạc phụ tùng sạch ở chợ Lớn. mấy tên này còn non và xanh lắm !

" Tiểu thư... " - Tiểu Hương kéo Ngân Trúc ra dịu dàng nói – "...người đường đường là Hồng thiên kim không nên dây dưa cùng mấy người này. "

Ngân Trúc không ngừng chân cứ đá liên tục nói – " Chúng ta là công dân tốt, phải có nghĩa vụ trừ gian diệt ác, giúp chính phủ xóa bỏ tệ nạn xã hội chứ ? " - cô thao thao bất tuyệt – "...người ta nói pháp luật có nghiêm thì dân mới thịnh ! "

" Tiểu nhân xin tiểu thư tha mạng... " - tên trộm bị cô đá quỵ xuống van xin liên tục, không ngờ a đầu này nhìn thực nữ như thế lại quá đáng sợ mà – " Tiểu nhân ở nhà còn mẹ già... "

" À à à, người có ba mẹ già bệnh nặng phải không ? Còn thê tử đang sanh chờ chồng ? Có đàn con chín mười đứa nheo nhóc nữa... " - Ngân Trúc lấy tay nắm áo hắn giật lên nhìn chăm chăm mặt hắn nói mỉa mai – " Kịch bản này ta thuộc lắm mà nếu chuyện này có thật thì do ai hả ? Mây mưa cho sướng thân rồi để nhiều xong la khổ. Tội làm tăng dân số càng đáng chết... "

" Tiểu thư... " - Tiểu Hương đỏ mặt khi nghe chủ nhân nói mấy chuyện xấu hổ này mặt không biến sắc lại thấy mọi người nhìn chăm chăm hai người – "... người thận trọng lời nói. "

Ngân Trúc quay lên thấy mình là tâm điểm chú ý từ khi nào, cô hát giọng nói – " Mấy huynh đệ thấy ta nói đúng không ? Đẻ nhiều, không có tiền nuôi làm khổ tội nó, không cho ăn học đầy đủ xong mai mốt làm tăng số lượng đạo tặc, cái bang lên thì tăng gánh nặng xã hội quá nhiều thương dân. Không phải ta nên trừng trị hắn sao ? "

Dân chúng từ lâu đã muốn bắt tên trộm này nhưng không bắt được tận mặt nên lần này cực kỳ khoái chí khi hắn bị bắt. Lại thêm lời nói của tiểu cô nương này khá chí lý nên ai nấy đều nhiệt liệt tán thành – " Đúng, cô nương này nói đúng. Phải trừng trị cho hắn sợ. "

" Ha ha ha... " - Ngân Trúc cười lớn. Sau đó cô buông tên trộm xuống xong ra lệnh cho 2 tên thị vệ áp giải hắn lên nha môn. Đã đã chân rồi !

" Tiểu Hương, đánh bài xong rồi. Giờ đi ăn thôi. "

" Phụt... " - Phương Thiên Bảo đứng ở gần đó kín đáo mỉm cười.

Anh không ngờ hội ngộ lại Hồng Ngân Trúc sớm như thế. Lần đầu tiên anh thấy một cô gái như cô. Nói hai từ " mây mưa " mà mặt không chút biến sắc, tay chân thì bạo lực, nói chuyện quốc pháp nghe cũng rất có lý dù từ ngữ hơi lộn xộn một chút thật không giống tiểu thư khuê các mà. Anh nhớ lại chuyện con ngựa ban sáng, trước khi con ngựa điên hí lên trong khoảnh khắc anh có thấy một hung khí bay tới nhưng vì phải cứu cô nên anh không kiểm tra mà để con ngựa xông mất, sau đó tìm lại thì không còn tung tích. Chắc chắn kẻ ra tay là một người có thân thủ khá nếu không sao lại ra tay mau lẹ như thế... Cô gái này cuối cùng đã đắc tội ai chứ ? Kẻ này nhất định thân thế không hề nhỏ...

...

"Kiều Mai, ta nghe nói Tam Vương gia thường xuyên đến tìm con" - Tướng quốc đại nhân Phương Thiếu Hoa đưa mắt đọc công văn trước mặt bình thần hỏi.

"Vâng" - Kiều Mai đáp một cách thản nhiên - "Nhi nữ biết cách đối phó với hân."

"Ta không muốn con dính đến người của Hoàng tộc, đặc biệt là người này" - Phương Thiếu Hoa nói. Ông làm trong quan trường biết bao năm nên hiểu đạo lý "Gần vua như gần hổ", nếu không phải vì xã tắc thì ông đã từ quan về quê từ sớm... Tam Vương gia là một người tham vọng, ông biết hân còn âm ỉ chuyện ngai vàng thuộc về tay Đại hoàng tử là một người thua hân mọi mặt nên tìm cách lôi kéo nhiều người, tạo thêm nhiều phe phái trong triều đình. Kể này nhiều lần đề nghị ông theo mình nhưng đều bị ông từ chối khéo nên chắc chắn sẽ bày mưu tính kế khác lôi kéo ông.

"Nhi nữ hiểu ạ. Phụ thân đừng lo." - nàng mỉm cười đáp lại. Đã đại một lần làm sao nàng không biết tâm địa người này.

"Đại huynh con vừa gửi bồ câu báo cho ta 3 ngày nữa sẽ có mặt ở đây."

Kiều Mai nhún mày lại nói - "Không phải huynh ấy đang ở Giang Nam sao?"

"Nó nói sẽ về kịp đại thọ của Thái hậu..." - ông ngừng đầu lên nhìn nữ nhi của mình tiếp tục - "Con không muốn nó về sao?"

Nàng lắc đầu - "Không, chỉ là nữ nhi có phần bất ngờ, huynh ấy thường du ngoạn lâu hơn không ngờ lại về sớm như thế. Phụ thân cứ làm việc, nữ nhi xin cáo lui."

Theo như kiếp trước thì Hồng Ngân Trúc chắc chắn có tham gia thọ yến này lại biểu diễn một màn cảm xuất sắc làm bao người mê mẩn, trong đó có đại huynh của nàng. Kiều Mai nàng muốn Tam Vương gia gặp cô ả và nhận thấy con tiện tỳ này không bao giờ bằng nàng để kế hoạch trả thù đòi gian phu âm phụ này diễn ra thuận lợi. Nếu không thể ngăn cản con tiện tỳ này thì phải làm mọi cách cho đại huynh không thể về tham gia thọ yến này kịp.

"Xuân Lan" - nàng ra lệnh - "Cho người gọi Thượng quan công tử cho ta."

...

"Dàn nam lung linh hơn hoa sắp xuất kích... Câu chuyện càng lúc càng lộn xộn mà... nhưng mình thích! Khử khử khử..." - Hệ thống cười lớn - "Để xem Kiều Mai này chống lại Hồng Ngân Trúc đệ tử chân truyền của Cẩm thánh - Tô Phương Tử như thế nào đây... He he he... Em có luyện mười đời cũng không bằng con nhỏ kia... Đây là lý do mình cho con nhỏ kia xài được hết skills của con nữ chính thần thánh..."

"Chuyển cảnh sang Giáo chủ Ma giáo Kiều Chi Thượng cho ta... Ma giáo gặp triều đình... Sao có mùi Ủy thiên đồ long kiếm quá... Khử khử khử..."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-2: Phụ trương nhảm nhảm: Hai con đại khốn nạn gặp nhau

"Chào mừng đến với hệ thống số 6023"

Thùy Vân nhìn vào màn hình trắng xóa trước mặt lẳng đạm hỏi.

"Cái ế gì đây?"

"Xin chúc mừng, cô may mắn là thành viên thứ 9999 rơi vào hệ thống xuyên không" - hệ thống 6023 lên tiếng.

"Ok, tôi sẽ xuyên vào thể loại gì. Chính sử. Truyện tranh hay tiểu thuyết" - Thùy Vân hỏi - "Tiểu thuyết thì ngôn tình hay đam mỹ. Truyện tranh thì shounen hay shoujo. Chính sử thì thời loạn hay thời bình mà đã xuyên thì xuyên vào thời bình làm cái ế gì... Nếu được cho tôi chọn thời Xuân Thu Liệt quốc hoặc Tam quốc, không thì thời phục hưng bên châu Âu cũng được, có cơ hội gặp các danh nhân."

"Xin thứ lỗi, tôi thuộc box "Ngôn tình" chứ không phải là box "Lịch sử" nên cô sẽ..."

Thùy Vân cắt ngang - "Vô dụng bỏ mẹ... Người ta làm hệ thống mày cũng làm hệ thống mà sao cùi mía thế hả?"

"Đề nghị người tham gia sử dụng ngôn từ thích hợp..." - hệ thống cố nén sự nóng giận. Nếu không do tên Hạng Thiếu Long khốn nạn kia làm loạn xạ ngẫu thời Tần thì cô đang làm ở box "Lịch sử" chứ có ở đây cho con mẹ này xỏ xiên đâu.

"Thôi được cho ta vào bộ "Hãy nhắm mắt khi anh đến", bộ này đỡ nhảm hợp trí tuệ của ta không thì chọn bộ nào trình thám đặc sệt mùi Sherlock càng

tốt... Ta hứa vào sẽ ngược cặp nam nữ chính cho hài lòng độc giả...”

“Tôi là hệ thống hay cô là hệ thống...” – Hệ thống đại nhân câu gắt lên.

“Cho ta hỏi mấy câu được không?”

“Người chơi 9999 cứ nói.”

“Hiện giờ cơ thể ta ở thế giới thực như thế nào?”

Màn hình hiện ra hình ảnh tường thuật lại hiện trường ở thế giới hiện đại kèm lời thuyết minh của hệ thống đại nhân – “Lúc 15h30’ cô ở nhà về do thiếu ngủ 3 ngày nên cô bất tỉnh nhân sự...”

“Khoan...” – Thùy Vân lên tiếng – “Đề nghị người zoom cái bản thảo của ta... Khốn nạn thật, trang đó mình đi nét sai rồi... Giờ là ngày mấy hả?”

“Ngày 28/2/2016...”

“Chết tiệt còn 3 ngày là tới deadline rồi. Có cách nào về sớm ngay đúng thời điểm ta bất tỉnh không? Hay sớm hơn càng tốt.”

“Xin lỗi nhưng thời gian cô xuyên không tương ứng thời gian ở thế giới thực. Giờ cô đang hôn mê, theo dự đoán chiều nay sẽ có người đưa cô đến bệnh viện.”

“Khoan, người là hệ thống số 6023 thế có bao nhiêu hệ thống đang làm việc trên thế giới?”

“Có khoảng 3000 hệ thống đang làm việc do không ít hệ thống làm sai trình tự nên bị đình chỉ khóa hệ thống.”

“Các người làm bao nhiêu đứa bất tỉnh rồi hả? Nếu không hoàn thành thì không thể tỉnh lại đúng không?”

“Đúng thế” – Hệ thống đại nhân đáp.

“Này, các người có làm hệ thống thì cũng phải có đức một chút chứ? Một ngày có bao nhiêu ca cấp cứu, tai nạn hay bệnh nặng mà các người cứ vô tội vạ cho người chơi bất tỉnh chiếm phòng ốc, tiện nghi bệnh viện thế này quả là thiếu đạo đức nghề nghiệp mà...”

“...”

“Ta đề nghị sửa lại Luật xuyên không cho giới hạn 7 ngày thôi để đỡ tốn không gian... À mà ta nghĩ các người chỉnh lại cho xuyên nguyên con như mấy bộ truyện tranh là tiện nhất đó.”

“Ta không chơi với đám otaku sống ảo.”

“Mẹ! Tiểu thuyết ngôn tình cũng chả bớt ảo hơn đâu. Ta thấy đam mỹ nó còn thực tế hơn đó. Trai đẹp giờ nó yêu nhau cả rồi, mấy má bánh bèo từ từ hết đất sống... Người có thể xem xét số lượng hủ nữ đang tăng tốc độ chóng mặt gần đây cùng số đam mỹ, yaoi được xuất bản hàng tuần sẽ nắm được xu hướng mới... À còn phong trào cò 7 màu nữa...”

“Đề nghị người chơi không phát biểu linh tinh...”

“À người có biết con Nhược Hy của Bộ bộ kinh tâm không?” – Thùy Vân dò hỏi. Giờ cần nhất là thoát cái màn xuyên không nhằm bỏ mẹ này để kịp deadline sắp tới đít.

“Đó là một trong những người chơi nổi tiếng nhất của box ngôn tình chúng ta...”

“Con đó cuối phim chết đúng không? Ta không có coi hết...”

“Đúng thế. Đó là một chuyện tình lâm ly bi đát...”

“Nó trở về thế giới hiện đại lại phải không?”

“Đúng thế.”

“Vây tao cần lười chết từ đầu chương 1 là được đúng không? Cho đỡ mất thời gian nhân loại.”

Hệ thống đại nhân im lặng.

“Này cô bé, hệ thống mấy người quá lỏng lẻo cần cải thiện các quy định xuyên không lại. Đầu tiên cần sử dụng quy luật “Cây gậy và củ cà rốt” có thưởng có phạt cho người tham gia sung lên mà chơi. Còn quy định nếu tui nó chết nửa chừng hay cuối phim thì cho nó chết mẹ ngoài đời luôn, không kéo dài thời lượng bất tỉnh quá lâu tránh ùng tắc bệnh viện, ngoài ra...” – Thùy Vân mỉm cười nham hiểm – “... thử thách người chơi level cao hơn...”

“...”

“Giờ ngoài đám otaku ngoài kia thì box cô em còn 1 đối thủ cực kỳ đáng sợ chính là box đam mỹ. Nói cô em đừng buồn chứ chị chủ yếu coi đam mỹ hay yaoi là đa số chứ chả mấy khi xem ba cái ngôn tình đâu... Hết đàn Boys Over Flower cung đấu thì là đám con gái chính phụ văn thiếu muối cứ chớp chớp to mắt ngây ngô được mô tả có thân hình của mấy ngôi sao phim sex nổi tiếng như Maria Ozawa. Thật là quá thiếu mới mẻ mà trong khi đàn nam lung linh của đam mỹ đẹp trai sáng láng, trí tuệ kinh người, võ công tuyệt đỉnh từ công đến thụ... Chúng nó không yêu nhau mới lạ... Gái coi ba cái này chủ yếu là coi trai mà 1 cái trai chất lừ có “bánh bèo” lắm thì là anh thụ cũng ngầu hơn, bớt nhoi hơn đám con gái. Giờ cô em muốn phát huy box mình phải cải tiến luật lệ lại...”

“Chị cứ nói tiếp” – Hệ thống lên tiếng.

“Ngoan lắm...” – Thùy Vân mỉm cười – “... mà chị không phải nhà từ thiện mà cho không ai cái gì đâu... Chị bảo đám hệ thống luật mới cho em gái đây S cái đám người chơi mới sướng luôn...”

“Nghe bắt đầu thấy vui rồi đó...”

“Khử khử khử... chị đây cực kỳ thích S người ta...”

“Khử khử khử... em đây cũng thế. Được rồi, để em liên hệ máy chủ cho chị Vân đây nói chuyện...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Kiều Mai vừa bước vào phòng đã thấy ngay một người đàn ông đang thản nhiên ngồi đọc mấy cuốn sách nằm để trên bàn. Kiều Chi Thượng này là kẻ mà nàng không muốn gặp nhất trong đám đàn ông của Hồng Ngân Trúc. Thật sự mà nói thì kiếp trước nàng chưa từng gặp người này mà chỉ nghe người khác đồn đại, hẳn là người của ma giáo nên cực kỳ nguy hiểm nhưng không sợ nhất vạn chỉ e vạn nhất. Nàng thả chơi với lửa còn hơn chữa đường sông cho con tiện tỳ kia.

“Người đến đây làm gì?” – Kiều Mai lạnh nhạt nói.

Kiều Chi Thượng mỉm cười nói – “Ta đến thăm nàng...”

Nàng nhanh chóng quay lại khóa ngay cửa lại, chuyện Tướng quốc tiểu thư kết giao người ma giáo không phải là chuyện về vang gì.

“Nàng sợ ta làm ô uế thanh danh nàng?”

“Tùy Kiều giáo chủ nghĩ...” – Kiều Mai lạnh lùng trả lời – “Chuyện ta thỏa thuận với người chắc chắn sẽ làm được, người không cần tới kiểm tra...”

Kiều Chi Thượng bước tới gần người con gái trước mặt, đưa tay nâng cằm nàng lên lạnh lùng nói – “Nếu ta nói hiện giờ ta muốn nàng thì sao?”

Kiều Mai không nói không rằng, lấy tay cời thất lưng ra, từ từ kéo áo xuống để lộ chiếc yếm đỏ tươi rồi đưa môi đặt lên môi Kiều Chi Thượng.

“Nếu giáo chủ muốn...”

Nhìn đôi mắt vô cảm cùng hành động không chút do dự này của Kiều Mai, không hiểu tại sao chàng lại thấy càng đau lòng hơn... Dù có yêu người con gái này đến mức nào thì Kiều Chi Thượng chàng cũng không thể nào làm gì nàng được... Tại sao một Tướng quốc tiểu thư chỉ mới mười sáu tuổi sống trong nhung lụa lại có biểu tình này chứ?

“Tiểu thư, Thượng Quan công tử cầu kiến...” – tiếng Xuân Lan ngoài cửa vang lên.

“Thượng Quan Phong của Tàng Kiếm Sơn Trang?” – Kiều Chi Thượng đưa mắt nhìn cô gái trước mặt hỏi. Chàng cúi xuống nhặt áo của Kiều Mai khoác lại lên người nàng.

“Chuyện ta hứa giáo chủ nhất định làm được.”

“Đừng bao giờ làm chuyện này với người đàn ông khác”

“Chuyện của ta, giáo chủ không cần quan tâm”

Kiều Chi Thượng đưa tay nâng cằm nàng lên, mạnh tay bóp lại gần giọng nói – “Ta nói không được làm chuyện này với bất kỳ ai”

Nàng lạnh nhạt lặp lại – “Chuyện của ta, giáo chủ không cần quan tâm”. Một người từng sống không bằng chết, từng bước chân vào quỷ môn quan như

nàng thì còn gì là đáng sợ chứ? Mục đích sống duy nhất của Kiều Mai kiếp này chỉ có báo thù...

Nhìn ánh mắt ngoan cường của cô gái trước mặt, Kiều Chi Thượng buông tay xuống cười nhạt – “Chuyện ta hứa với nàng cũng nhất định làm được”. Nói xong chàng phi thân ra cửa sổ đi ngay.

...

“Nàng muốn ta dạy nàng Phi thiên Kiếm?”

“Đúng thế...” – Kiều Mai mỉm cười đáp lại.

“Nhưng chỉ trong vòng mấy ngày ta không nghĩ nàng có thể học hết tinh túy trong đó...” – Thượng Quan Phong nói.

“Ta không cần tinh túy...”

“Ta không hiểu ý nàng?”

“Ta chỉ cần kết hợp nó với âm nhạc trong đại lễ mừng thọ Thái hậu...” – Kiều Mai thần nhiên đáp. Nàng biết nếu so về khả năng chơi đàn nàng không bao giờ bằng Ngân Trúc đệ tử chân truyền của cầm thánh Tô Phưong Tử, nếu thế chỉ bằng làm một màn múa kiếm khác biệt hoàn toàn đám nữ nhi ở đó.

Thượng Quan Phong nhìn gương mặt thần nhiên tự tin của Tướng quốc tiểu thư thì càng bị lôi cuốn nhiều hơn, quả là khí chất hơn người mà. Không uống công là người con gái chàng tương tự bấy lâu nay.

“Ta là một sư phụ không hề dễ dàng đâu” - Thượng Quan Phong mỉm cười ôn nhu nói.

“Danh sư xuất cao đồ.”

“Đúng là không ai tự tin bằng Tướng quốc tiểu thư mà...”

“Ta còn có chuyện muốn thỉnh giáo Thượng Quan công tử.”

“Nàng cứ nói.”

“Có phải Thiên ma đao đang được cất giấu tại Tầng kiếm sơn trang?”

Thượng Quan Phong nhướn mày nhìn Kiều Mai, tại sao nàng ta lại muốn biết về thanh ma đao này chứ? Một tiểu thư khuê các không nên biết nhiều về chuyện giang hồ nhất là thứ ma giáo như thế...

“Người của triều đình không nên biết mấy thứ này.”

“Không, ta chỉ là có chút hiếu kỳ khi từng nghe đại huynh kể lại.”

Thượng Quan Phong cười nhạt – “Phưong Thiên Bảo quả là một người anh quá nuông chiều em gái mà, hắn ta thật không biết cân nhắc nặng nhẹ.”

“Ta nghe nói Nguyệt minh kiếm và Thiên ma đao là một cặp đúng không?”

Nhìn gương mặt ngây thơ của Kiều Mai đang nhìn mình, Thượng Quan Phong không thể không mềm lòng được, đành miễn cưỡng kể cho cô.

“Truyền thuyết chỉ cần người nào nắm được 2 bảo vật này thì sẽ trở thành đệ nhất thiên hạ. Ngày xưa cả 2 thanh đều được bảo vệ tại Tầng kiếm sơn trang cho đến khi 20 năm trước người của Ma giáo đã cướp mất Nguyệt minh kiếm...”

“Còn Thiên ma đao?”

“Cách đây 5 năm đã bị đại sư huynh của ta cướp mất...” – Thượng Quan Phong lạnh lùng nói, giọng không giấu sự căm thù – “... hắn đã đã thương thúc thúc ta cướp lấy thanh đao đó...”

“Người này đang ở đâu?”

Thượng Quan Phong lắc đầu nói – “Hoàn toàn không có tung tích.”

“Thật kỳ bí...”

“Thiên ma đao là thanh đao khát máu, bất kỳ kẻ nào đụng đến đều tẩu hỏa nhập ma nên ta nghĩ tên tội đồ này chết ở đâu đó hoặc bị người của Kiều Chi Thượng giết đoạt thanh ma đao rồi.”

“Đa tạ công tử...” – Kiều Mai mỉm cười dịu dàng nói. Nếu chỉ cần tập hợp đủ cả 2 thanh thì sẽ trở thành đệ nhất cao thủ, chẳng trách tại sao Kiều Chi Thượng lại ham muốn thanh ma đao này đến thế.

...

“Tiểu thư có chắc mình không cần cái nam trang? Hai cô gái lui tới mấy nơi ong bướm này thật là không hay...” – Tiểu Hương e dè nhìn chủ nhân của mình nói.

“Ngươi nghĩ đi...” – Ngân Trúc đưa tay bóp mạnh ngực của Tiểu Hương nói – “hai cái cục này giấu ở đâu hả? Còn trái khế của đàn ông ngươi móc đâu ra hả đầu ngốc?”

“Tiểu thư...” – Tiểu Hương đỏ mặt trước hành động khiếm nhã của chủ nhân mình.

“Nếu không thể vào lén thì công khai tìm đàn bà thôi... Chứ cứ ngu ngốc giả trai đột nhập nơi người ta làm ăn rồi làm loạn như mấy con điên hồi sao không bị bắt làm kỹ nữ chứ?” Ngân Trúc phân tích – “Ta đẹp thế này khá nổi bật lại đi đường đường chính chính bỏ tiền chơi gái nhân chứng quá trời thì mấy mụ tú bà có muốn bắt cóc chúng ta cũng chẳng có lý do... Hiểu chưa?”

“Người...” – Tiểu Hương mặt đỏ gay nhìn tiểu thư mình phân tích mà không có lý lẽ nói lại chỉ biết ngậm bồ hòn.

Chỉ có mấy đứa thiếu não mới giả trai lưng tung ngoài đường nghĩ không ai biết, trừ phi có thuật dị dung kinh hoàng của A Châu trong Thiên Long Bát Bộ thôi chứ còn lại ai nhìn mà chả phát hiện ra đặc biệt là mấy người có mắt nhìn con gái như mấy mụ tú bà. À nhắc đến thiếu não ngoài mấy con nữ cải nam trang còn mấy thằng nam chính ở cùng bao lâu mà éo nhìn thấy... Thôi, tình tiết này kéo ít thì cũng 10 tập, đỡ cho biên kịch với đạo diễn nhiều lắm, đầu phải ai cũng có tài năng như biên kịch Ấn Độ chứ.

“Này hai tiểu cô nương đi đâu thế?” – Tú bà thấy hai cô gái xinh đẹp đứng trước nơi làm ăn của mình thì giả lả. Cô nương này đúng là quốc sắc thiên hương mà, nếu làm cho kỹ viện của bà thì bảo đảm khách như tôm tươi.

“Ta muốn chơi gái” – Ngân Trúc hét lên nhằm thu hút mọi người làm nhân chứng cho cô – “Đây, nhiều đây đủ không?”. Cô ném một bọc tiền lớn cho tú bà.

“Ồ ồ ồ...” – Tú bà thấy bạc tiền thì mỉm cười tươi rói – “Thì ra hai cô nương có sở thích đặc biệt sao?”

“Gọi ngay cho ta những hoa đán đẹp nhất ở đây ra.”

“Tất nhiên, xin mời thượng quan...” – Tú bà giả là mời cô vào thượng sảnh ngồi rồi mời ngay bốn hoa đán đẹp nhất của nơi này ra hầu rượu.

Ngân Trúc không quan tâm mọi người đều nhìn mình mà cứ đi đi lại lại nhìn tổng quan kỹ viện này rồi lại nhìn bốn hoa đán ở đây thì khẽ chép miệng lắc đầu...

“Thật là tệ quá...”

“Có gì ngài không hài lòng sao?” – Tú bà chạy tới hỏi.

“Tôi thấy bà không có khiếu làm Tú bà tỳ nào cả?”

“Tiểu nhân không hiểu ý thượng quan?”

Ngân Trúc chỉ ngay bốn cô gái xinh đẹp trước mặt lên tiếng.

“Thứ nhất là trang điểm trang phục quá lòe loẹt chỉ dụ được đám phàm phu tục tử chứ hàng quan chức cấp cao của triều đình thì làm sao mà ghé đến mấy nơi thiếu thẩm vị này chứ?”

“...”

“Bà biết đàn bà nên hở nơi cần hở không mà bà cho hở hết thế này...” – cô đưa tay chỉ khuôn ngực lồ lộ hơn nửa của một cô nương – “... đám phàm phu kia được xem miễn phí là tối về tự sướng được rồi... Không thì về màn ăn cùng nương tử mình, đèn tắt thì đàn bà ai không như nhau chứ?”

“Tiểu thư...” – A Hương đỏ mặt ngượng ngùng nói.

Phượng Thiên Bảo cực kỳ muốn phun ngum rượu trong miệng ra mà cố nén lại, chẳng hiểu tại sao anh lại cứ đi theo cô gái này cả ngày hôm nay. Không ngờ cứ tới mỗi địa điểm là một chuyện thú vị xảy ra mà cô gái này nhìn chỉ mới cặp kê tại sao lại hiểu biết nhiều về đàn ông như thế chứ? Thật kỳ lạ mà...

“Bối thế tôi chỉ bà bí quyết nè, làm đa dạng hóa loại hình các cô gái ở đây đi. Thứ nhất chia ra kỹ nữ theo nhu cầu khách hàng, người nào cần loại ngây thơ khí chất thì cho ăn mặc ngây thơ vào, người nào cần gọi tình thì cho gái gọi tình... và...” – cô cười nham hiểm – “... tên nào là dạng S&M thì cho S&M...”

“Cho tiểu nhân hỏi S ề M là gì ạ?”

“Ngân Trúc cúi đầu thì thào vào tai của Tú bà. Tú bà mở to mắt đỏ mặt...”

“Ý thượng quan là...”

“Đúng thế”

“Cuối cùng S ền M là cái quái gì mà Tú bà cũng đỏ mặt chứ?” – Phương Thiên Bảo nhìn phản ứng của hai người phụ nữ đó thắc mắc.

“Đây là bí quyết kinh doanh kỹ viện của Đông Doanh đó, nơi đó tạo nên một phố đèn đỏ sầm uất chính vì đa dạng hóa kỹ nữ như thế...”

“Ồ ồ ồ...” – Tú bà mở to mắt nhìn Ngân Trúc không giấu sự khâm phục – “...không ngờ Thượng quan từng đến Đông doanh đi kỹ viện...”

“Ngoài ra ở đó còn có một loại hình cực kỳ đặc sắc dành cho phụ nữ như ta, bảo đảm bà hốt bạc, bà có muốn nghe không?”

Tú bà gật gật đầu.

“Đó là kỹ nam...” – Ngân Trúc cười nham nhở.

“Phụt...” – Phương Thiên Bảo phun cả ngụm rượu trong miệng ra. Anh từng đến Đông Doanh nhưng thề là không biết cái S ền M và kỹ nam này.

“Công tử có sao không?” – một kỹ nữ lấy khăn lau miệng cho anh rồi dịu dàng nói.

Ngân Trúc liếc mắt nhìn qua nơi có tiếng ồn ào nhìn thấy Phương Thiên Bảo đang được một kỹ nữ âu yếm thì nhếch mép cười. Hèn chi tên này làm nam phụ là phải đạo, đúng là đòi trụ mà, hay đến mấy nơi trăng hoa thế này thì chả ra làm sao... (Chị không nhìn lại mình xem ai đòi trụ hơn T_T)

“Đó, tên đó đủ tiêu chuẩn làm kỹ nam đó... Bà nghĩ xem một tên đàn ông như thế có lôi kéo được các quý bà cùng mấy cô gái mới lớn không?”

“Hả?” – Phương Thiên Bảo mở to mắt nhìn Ngân Trúc. Đường đường anh là con trai của Tướng quốc thế mà cô gái này dám nói anh là kỹ nam sao?

Tú bà nhìn chàng trai tiêu sái vận đồ trắng mà Ngân Trúc chỉ dò xét. Đúng là dạng đàn ông như thế này là sở thích của không ít phụ nữ, trong đó có bà. Bà mỉm cười cùng thượng quan nói – “Đúng là đủ tiêu chuẩn.”

"Ha ha ha...Ta còn nhiều chiêu lắm, bà có muốn nghe hết? "

"Mời Thượng quan lên lầu, ở đây thật không tiện" - Tú bà nhìn xung quanh mọi người đang tập trung nhìn bà cùng Tiểu mỹ nhân này e ngại, cô gái này có nhiều cách kinh doanh như thế thật không tiện để các đối thủ khác của bà nghe được... Quả thật hôm nay bà câu được quả trứng vàng mà, chỉ cần được tiểu mỹ nhân này chia sẻ kinh nghiệm chơi gái cũng đủ làm bà phát tài.

...

“Chà chà chà... Kiều Mai người ta mưu mô đang bày kế hạ bệ như thế mà con nhỏ này giờ còn chơi bời... Chà biết mình có nên nói cho nó biết tình hình hiện tại không ta?” – Hệ thống đại nhân chép miệng – “... thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, thế này mới vui chứ... Khử khử khử... Còn Kiều Chi Thượng này khốn nạn thật, chút xiu nữa là có phim sex xem rồi thế mà bỏ dở nửa chừng... Thật là mà thôi nể anh đẹp trai tôi tha...”

“Thoì được rồi... Tắt đi...” – hệ thống đại nhân ra lệnh – “... à mà chuyển qua nhân tố X cho ta... Chà chà chà, con nhỏ kia thì đang chơi gái còn thằng này thì đang nằm ngủ bờ ngủ bụi, cuộc đời tụi bây mà chó má không phải là do hệ thống này đâu nhé...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Chap 5

“Bẩm Vương gia, tiểu thư đang ở hậu hoa viên...” – tên nha đinh phủ Tướng quốc quỳ xuống cung kính nói.

“Người không cần cho người báo nàng ấy...” – Tam Vương gia uy nghiêm đứng lạnh lùng ra lệnh, nếu họ báo cho Kiều Mai là chàng đến tìm thể nào nàng ta cũng tìm cách tránh né chàng thôi thì cứ đến thẳng tìm nàng ấy – “Tuyệt đối không cho tiểu thư của người biết ta đang đến.”

“Tiểu nhân tuân lệnh.”

“Người lui đi, ta tự biết đường đến đó” – chàng lạnh nhạt nói.

“Tiểu nhân cáo lui...”

Tam Vương gia Ngao Thiệu Phong nhanh chân bước đến hậu hoa viên phủ Tướng quốc, chàng thật không muốn mất thêm bất kỳ cơ hội gặp Kiều Mai

nữa. Bất ngờ Ngao Thiếu Phong sững người trước hình ảnh người con gái bạch y đang luyện kiếm trước mặt... Phương Kiều Mai vốn dĩ là một người con gái xinh đẹp hơn người lại có khí chất của một tiểu thư quyền quý được giáo dục từ nhỏ. Hôm nay trong bộ y phục luyện võ kết hợp cùng cách trang điểm đơn giản thì phong thái ấy càng nổi bật bội phần.

"Ta không ngờ nàng có sở thích này" - Ngao Thiếu Phong lên tiếng.

Kiều Mai không nói gì thu kiếm lại. Nàng không muốn người đàn ông này thấy hết mọi thứ nàng chuẩn bị... đặc biệt là khi nàng chưa nắm hết Phi thiên kiếm.

"Đây là Phi thiên kiếm?" - chàng bước lại gần nàng mỉm cười nói.

"Xin hỏi Tam Vương gia muốn tìm gia phụ có chuyện gì?" - nàng hỏi giọng điệu không tỏ một chút sắc thái.

Ngao Thiếu Phong không nói gì chỉ lấy một tay ôm eo Kiều Mai, tay còn lại cầm tay nàng nâng kiếm lên chém mạnh về phía trước mỉm cười nói – "Đoạn này nàng luyện sai rồi."

"Xin người tự trọng, nam nữ thụ thụ bất thân." - nàng nghiêng người thoát khỏi tay người đàn ông này – kẻ mà kiếp trước nàng từng yêu say đắm.

"Ta thật vô ý..."

"Nếu Tam Vương gia không có chuyện gì, tiểu nữ xin cáo lui." - Phương Kiều Mai cúi đầu cung kính nói.

"Ta có chuyện muốn hỏi nàng." - Ngao Thiếu Phong nhìn người con gái trước mặt lạnh lùng hỏi – "Tại sao nàng lại ghét ta đến thế?"

Nàng ngẩng lên mỉm cười đáp – "Người đã quá cả nghĩ, tiểu nữ chỉ là hạng gái thấp hèn nào dám có ý mạo phạm người cao quý như Tam Vương gia đây."

"Thật là do ta quá cả nghĩ sao?"

"Tiểu nữ thật không dám làm trễ quốc sự của người. Tiểu nữ cáo lui". Nói xong Kiều Mai hành lễ rồi nhanh chân lui khỏi đó.

"Phương Kiều Mai, nàng đứng lại cho ta" - Ngao Thiếu Phong nghiêm giọng ra lệnh – "Ta muốn ngày hôm nay nàng làm rõ cho ta, ta chưa bao giờ làm chuyện mạo phạm nàng tại sao nàng lại căm ghét ta đến thế?". Chàng thật không hiểu nổi người con gái này, chàng đường đường là Tam Vương gia uy vũ hơn người tại sao ngay lần đầu tiên gặp trong ánh mắt nàng ta lại chứa nỗi căm hận sâu sắc như thế?

"Đúng là đàn ông, khi không có thứ gì lại càng ham muốn tốt độ đặc biệt là những bậc đế vương từ nhỏ muốn gì được nấy như kẻ này... Nếu người càng muốn ta thì người càng không có được ta..." - Phương Kiều Mai cười nhạt trong lòng. Giờ nghĩ lại kiếp trước nàng ngu thật...

"Người quá cả nghĩ rồi. Xin Tam Vương gia đừng làm khó tiểu nữ" - nàng quay lại mỉm cười nói – "Tiểu nữ xin cáo lui trước."

"Cuối cùng là ai làm khó ai hả, Phương Kiều Mai" - Ngao Thiếu Phong lạnh lùng hỏi.

"Thượng Quan Phong xin cầu kiến Vương gia."

Ngao Thiếu Phong quay lại thấy một thanh niên khôi ngô tuấn tú đứng hành lễ, chàng lên tiếng – "Người là Thượng Quan Phong của Tàng kiếm sơn trang?"

"Chính là tại hạ" - Thượng Quan Phong ngẩng lên mỉm cười đáp rồi liếc mắt nhìn Kiều Mai – "Xin thứ lỗi tiểu thư, ta đến trễ..."

"Không sao, ta chờ huynh này giờ..."

Ngao Thiếu Phong liếc mắt nhìn nụ cười dịu dàng của Kiều Mai với người thanh niên này thì cười nhạt, đúng là chỉ với chàng thì cô gái này mới có ánh mắt căm thù kia thôi... Thật không hiểu nổi.

"Nếu Tam Vương gia không phiền, tiểu nữ và Thượng quan huynh xin cáo lui" - nàng nhìn chàng mỉm cười rồi tiến đến nắm tay Thượng Quan Phong kéo đi.

"Nam nữ thụ thụ bất thân đây sao?" - chàng cười nhạt trong lòng – "Nàng muốn ta thấy rõ thái độ đây mà... Ngao Thiếu Phong này chưa bao giờ không có được cái mình muốn."

Phương Kiều Mai liếc mắt thấy ánh mắt của Tam Vương gia nhìn bàn tay của mình thì khóe miệng cong lên. Kẻ này là người hiểu thấu, nhất định càng không có thì càng ham muốn...

"Nàng lấy ta khích tướng hử..." - Thượng Quan Phong nắm chặt tay Kiều Mai thì thào vào tai nàng – "... thật khiến ta quá đau lòng mà."

"Chỉ có huynh ta mới an tâm mà nắm tay như thế này thôi" - Kiều Mai mỉm cười nói.

"Ta không biết nghe câu này nên vui hay buồn đây..."

...

"Bắt đệ lại nhường ta rồi" - Ngao Ứng Thiên nhìn vào bàn cờ cười lớn nói.

"Làm sao đệ địch lại được hoàng huynh đây được... Người là cử ngũ chí tôn mà..." - Bát Vương gia Ngao Thiên Bình mỉm cười đáp lại.

"Thật là không địch lại?"

"Sao huynh lại không tin tưởng huynh đệ ruột của mình chứ?"

"Nếu ai cũng an phận như đệ thì thiên hạ thái bình." - Ngao Ứng Thiên nói - "Làm người đôi khi phải biết khi nào cần thông minh thì thông minh, khi nào cần đại thì đại. Không nên quá tự đại..."

"Sống trong gia đình đế vương thật không phải đơn giản..."

"Ngay khi phụ vương mất, đệ mới xin về một nơi xa xôi như thế có phải không muốn sống gần hồ là ta?" - Ngao Ứng Thiên mỉm cười đầy ẩn ý hỏi.

"Hoàng huynh thật biết nói đùa, chi là đệ không muốn sống ở nơi phồn hoa thị phi này thôi. Sống gần 20 năm ở đây thấy cuộc sống tranh giành thật quá đủ rồi." - Ngao Thiên Bình mỉm cười đáp lại - "...vội lại huynh không phải một con hồ không biết phải trái..."

"Nếu có ngày ta muốn đệ giành một thứ thì sao?" - Ngao Ứng Thiên lạnh lùng hỏi.

...

"Nô tỳ nghe nói đại thọ của Thái hậu tập trung rất nhiều hoàng thân quốc thích, quan nhất phẩm triều đình cùng những người có thể lực nhất thiên hạ... thế nên các tiểu thư khuê các đua nhau trở tài trong ngày hôm ấy" - Tiểu Hương đứng bên cạnh quạt cho tiểu thư của mình thao thao bất tuyệt.

"Thì sao?" - Ngân Trúc lấy tay bóc trái nho ném vào miệng nói.

"Tiểu thư nhan sắc khuynh thành lại nổi tiếng bởi cảm nghệ nên chắc chắn sẽ nổi bật nhất ở đó... Giờ người nên chọn biểu diễn bài nào đi..."

"Ta tự biết tính toán..." - cô đáp.

"Người định chơi Cao sơn hay Lưu thủy?" - Tiểu Hương hỏi.

"Người không thấy mấy bài đó buồn ngủ thấy mẹ sao? Tiệc đã chán mà chơi mấy bài đó tính ru ngủ mấy người ở đó hả?"

"Không phải hai bài đó là thể mạnh của người sao?"

"Imortals của Fall Out Boy cho khuấy động không khí chút là chuẩn. Ta sẽ chơi remix tăng tiết tấu lên..." - cô thần nhiên đáp.

"Hả? Tiểu thư nói gì nô tỳ không hiểu?" - A Hương mở to mắt nhìn chủ nhân của mình tỏ ý khó hiểu.

"Người kêu gia đình lấy thêm trái cây cho ta đi, đừng có nhiều chuyện. Hôm đó tới nghe là được..." - Ngân Trúc ra lệnh - "À, lấy đàn cho ta tập dạo luôn!"

"003... 003...003" - Ngân Trúc lẩm bẩm.

"Chuyện gì?" - Hệ thống đại nhân lên tiếng - "Đi chơi 3 ngày rồi mới thấy cô gọi tôi?"

"À cho hỏi tôi lấy nhạc của người khác chơi có vi phạm bản quyền không?"

"Ồ, không ngờ cô là người tiêu dùng chân chính vậy Ạ" - Hệ thống đại nhân nói - "Ba cái tiểu thuyết này có đũa nào mà không ăn trộm bản quyền hả nhất là mấy bộ xuyên không mấy thể giới giải trí ấy, chúng nó quất lảng từ nhạc bắt hủ đến nhạc đứng đầu bảng xếp hạng có khi còn lấy luôn hình tượng mấy nhóm nhạc ở ngoài đời như Westlife, EXO hay One Direction nhét vào đào tạo đàn ca sĩ của công ty mình nữa... Đừng lo luật bản quyền không ảnh hưởng thể giới này đâu đặc biệt là Việt Nam và Trung Quốc ở ngoài đời nó còn chả ra làm sao nói gì đến tiểu thuyết."

"Vậy tôi quất lảng nha."

"Ừ chuyện này tôi bảo kê cho..."

"À còn chuyện thứ hai, cô mở cho tôi lại bài Imortals đi, tôi không nhớ hết cả bài... Mà sao đám quái kia nó nhớ cả chục bản mà nhét vào tự nhận hàng mình thế hả?"

"Nữ chính mà không được buff lên thì sao có người xem chứ má, nghĩ đi nữ phụ vẫn mà gặp nữ chính thần thánh không buff lên thì thế quái nào đánh bại được mấy em gái trà xanh thần thánh kia và giành nam chính nam phụ bằng niềm tin à... Kiểu nào mà chả có hệ thống tôi bảo kê..."

“Chí lý, chí lý... Cô ưu ái tôi thật đó... Công nhận số tôi hên thật...”

"Đúng là cô hên lắm. Khử khử khử..." - hệ thống cười lớn – “Cô là dạng "đặc biệt" được tôi ưu ái... Ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Phu nhân đã căn dặn nhất định nô tỳ không được để tiểu thư đi Hội hoa đăng, nơi này toàn đám phàm phu tục tử thật không tốt cho thân phận của người” – Tiểu Hương nắm chặt tay Ngân Trúc không cho nàng ra khỏi cửa phòng – “Nếu muốn đi chơi thì hôm đại thọ Thái hậu chúng ta đi.”

“Ta éo quan tâm mấy thằng phàm phu tục tử mà tác giả không thèm đặt tên trong tiểu thuyết nhưng hôm nay ta nhất định phải đi chơi... Ta phải gặp soái ca của ta.” – cô kéo tay nô tỳ của mình ra.

Nếu hôm nay không ra ngoài thì ta làm quái gì có cơ hội gặp nam chính thần thánh Ngao Thiếu Phong được và sau này càng không có cơ hội gặp 8 anh nam phụ thần thánh kia... Mới là nam phụ cùi mía mà Phương Thiên Bảo ngồi ngồi như thế thì nói chi đến hàng cực phẩm như Tam Vương gia Ngao Thiếu Phong, Giáo chủ mà giáo Kiều Chi Thượng và Minh chủ võ lâm Hoa Mộc Thủy... 3 hotboy của bộ tiểu thuyết này.

“Không được” – Tiểu Hương hét lên rồi kéo tiểu thư của mình lại – “Chuyện chúng ta đi kỹ viện phu nhân biết đã trách phạt nô tỳ rồi nên nô tỳ nhất định không cho người đi. Người mà cứ làm càng như thế thì nô tỳ báo cho phu nhân kêu gia đình nhốt người lại.”

Ngân Trúc không nói gì trở lại giường ngồi xuống theo lời nô tỳ của mình nói – “Tiểu Hương, tới đây ta có chuyện muốn nói...”

“Dạ?”

Ngay lập tức Ngân Trúc kéo Tiểu Hương đè xuống giường rồi một cách mạnh bạo.

“Tiểu thư... tiểu thư làm gì...” – A Hương đỏ mặt chợt nhớ lại lần đi kỹ viện lần trước làm tâm sinh lý người thay đổi không thích thú đàn ông mà chuyển sang phụ nữ sao?

Ngân Trúc không nói không rằng kéo áo nô tỳ mình ra rồi giật mạnh chiếc yếm đỏ đi cảm quơ tới quơ lui nói – “Giờ người im lặng nằm ở đây thay thế ta đi, khi nào về đưa lại hàng cho người, ok?”. Cô đưa mắt nhìn cái yếm thật không hiểu nổi, nó hoàn toàn không có tác dụng gì như áo ngực cả sao đám người thời này khoái mặc thế nhỉ?

“Người...” – Tiểu Hương mở to mắt nhìn hành động cùng lời nói bạo gan của tiểu thư lấp bắp – “người đừng đùa nô tỳ chứ?”

“Làm không?” - Ngân Trúc liếc mắt thách thức nhìn nô tỳ của mình tay cầm cái yếm đỏ toan định xé đi – “Hay ta cho đám gia đình bên ngoài ta?” – nàng cao giọng nói – “Kiểu này là người khỏi lấy chồng luôn...”

Tiểu Hương không còn cách nào đành miễn cưỡng gật đầu.

“Ngao” – Ngân Trúc mỉm cười nói rồi nhét cái yếm đỏ vào áo. Giải quyết xong chuyện giấy phép đi chơi, giờ tới hoàn thành tốt vai nữ chính hội ngộ nam chính tại Hội hoa đăng là xong.

...

“Buông ta ra!” – Kiều Mai giẫy giụa trong tay Kiều Chi Thượng – “Người đường đường là Giáo chủ sao lại bắt cóc dân nữ yếu đuối như ta chứ?”. Nàng không ngờ kẻ này bạo gan đột nhập phòng bắt nàng đi như thế này...

"Hôm nay ta không phải là Giáo chủ mà giáo mà chỉ là Kiều Chi Thượng đến đưa người con gái mình yêu đi chơi thôi" - chàng mỉm cười nói ôm chặt lấy nàng, chân nhanh chóng phi lên mái nhà thoát khỏi phủ Tướng quốc. Nếu chàng không thể danh chính ngôn thuận gặp Phương Kiều Mai này chỉ bằng sử dụng phương thức tà đạo này đưa nàng ta đi.

"Buông ta ra!" - Kiều Mai hét lên, không ngừng giẫy giụa thoát khỏi tay người đàn ông này.

"Nếu nàng còn chống đối ta không chắc có thể giữ chặt nàng lại như thế này được nữa..." - chàng bình thản nói – "Còn chuyện các khuê các nàng hay nói nam nữ thụ thụ bất thân thì ta không ngại lấy nàng làm Giáo chủ phu nhân."

Nhìn xuống bên dưới, Kiều Mai có phần hơi kinh sợ. Nàng từ kiếp trước đến nay đều chưa bao giờ phi thân như thế này... Bất giác nàng nhớ lại khoảnh khắc nhảy từ trên núi xuống ở kiếp trước thì cảm thấy có chút đau đớn...

Liếc mắt thấy biểu tình phức tạp của cô gái trong tay mình, Kiều Chi Thượng nhẹ giọng nói – "Nàng đừng lo, ta sẽ ôm chặt không bỏ nàng ra, nhất định

nàng không ngã đâu. "

Phương Kiều Mai bình tâm lại, đã chết một lần sao lại sợ một lần nữa chứ ? Nàng chọn cuộc sống chơi với lửa này, chọn trở thành một người phụ nữ đa tình như Ngân Trúc thì tuyệt đối không nên hối hận.

" Thiên ma đao không ở Tầng kiếm sơn trang. " - nàng trở lại gương mặt kiều ngạo thường ngày bình thản nói.

" Ta biết. "

" Ta sẽ dò hỏi Hoa Mộc Thủy cho người ? Người ấy là Minh chủ nhất định có tung tích. "

" Không cần đâu " - Kiều Chi Thượng lạnh lùng đáp lại.

" Thỏa thuận của chúng ta nhất định ta làm được. "

" Hôm nay nàng chỉ cần xem ta là một người đàn ông đừng quan tâm mấy chuyện giang hồ hay thỏa thuận đó. "

" Còn chuyện ta nhờ người ? "

" Ta đã cho người giải quyết hết bọn chúng " - chàng nói. Tại sao một Tướng quốc tiểu thư lại cho người tiêu diệt các mệnh quan triều đình chứ ? Cuối cùng nàng ta đang làm gì.

" Tốt lắm ! " - Phương Kiều Mai mỉm cười đáp. Nếu từ bây giờ nàng cho người giết hết kẻ đã giúp Ngao Thiếu Phong hại phụ thân nàng kiếp trước thì có thể an tâm toàn lực tiêu diệt Hồng gia và Tam Vương gia.

Kiều Chi Thượng đáp xuống một từ lâu và buông người con gái trong tay xuống. Chàng muốn cùng nàng đi hội hoa đăng hôm nay, là một kẻ sống trong Ma giáo thực không thể đưa Tướng quốc tiểu thư đi như những cô gái bình thường được.

" Đẹp quá ! " - Kiều Mai nhìn những hoa đăng được thả lên bầu trời thốt lên.

Bất chợt nàng nhớ tới những lần cùng đại huynh đi ngao du khắp nơi kiếp trước nên có chút hoài niệm. .. Kiếp này bảy năm qua, mỗi thứ nàng làm, mỗi nơi nàng đi và mỗi người nàng kết giao đều có tính toán. .. Kể cả người đàn ông này.

Kiều Chi Thượng mỉm cười nói – " Nàng muốn thử không ? "

" Không cần đâu, ta không phải chưa từng làm mấy thứ này. "

Bất chợt mắt nàng nhìn xuống đường dừng lại ở một người, không ngờ lại gặp nhau sớm đến thế. Cô ta đúng là mỹ nhân mà, chẳng trách sao ngày xưa nàng lại thua thảm hại như thế.

" Nàng muốn giết ả ta ? " - Kiều Chi Thượng nhìn xuống cô gái vận lam phục bên dưới lạnh lùng nói – " Ta sẽ giúp nàng an bài. "

" Không cần đâu " - Kiều Mai mỉm cười nói – " Người ta muốn xuống tay giết ả ta không phải là người ". Nếu Hồng Ngân Trúc chết thì phải do Ngao Thiếu Phong giết mới hấp dẫn.

" Là ai ? "

" Người không cần biết. .. "

" Ta thật không ngờ 6 từ " nam nữ thụ thụ bất thân " của nàng chỉ dùng đối ta thôi Tướng quốc tiểu thư " - Ngao Thiếu Phong mỉm cười bước tới. Chàng không ngờ Phương Kiều Mai có hứng thú mấy nơi như thế này, sau đó chàng liếc lên người thanh niên tiêu sái vận hắc y đứng bên cạnh nàng.

" Tam Vương gia quá cả nghĩ. .. " – Kiều Mai mỉm cười đáp lại.

" Ta Ngao Thiếu Phong còn huynh đây là. .. ? "

" Huynh ấy là biểu ca của ta " - nàng lên tiếng – " Phương Thế Ngọc. "

Kiều Chi Thượng liếc mắt nhìn Kiều Mai cười nhạt, kết giao một kẻ như chàng thật đáng xấu hổ đến sao ? Tướng quốc tiểu thư quả là một cô gái khó với tới.

" Phương Thế Ngọc cầu kiến Vương gia, nghe danh đã lâu. "

" Huynh đây đừng quá câu nệ tiểu tiết, mọi người đã đánh giá ta quá cao. " - Ngao Thiếu Phong mỉm cười đáp lại, ánh mắt dò xét người thanh niên này. Phong thái, cốt cách đều không phải dạng tầm thường, nhìn thân thủ chắc chắn là một kẻ võ công cao cường. Không ngờ Phương Kiều Mai kết giao rộng thật. ..

Kiều Chi Thượng liếc mắt thấy ánh mắt chán ghét của cô gái bên cạnh mình nhìn người đàn ông uy nghiêm phía trước thì cảm thấy có chút nhẹ lòng.

Chàng nghe nói Tam Vương gia Ngao Thiếu Phong dù là người của hoàng tộc nhưng quan hệ người có thể lực giang hồ không hề ít... Lại danh tiếng hiển hách diệt trừ ngoại bang nên có phần lấn áp Hoàng đế... Mười tám kẻ này có thể nói không hề nhỏ.

Phương Kiều Mai thật không ngờ Ngao Thiếu Phong lại có mặt ở đây, nếu thế có lẽ nàng đã tính sai... Kẻ này gặp Hồng Ngân Trúc lần đầu tiên không phải ở đại thọ Thái hậu mà có thể ở đây... Đúng là ý trời mà.

Ngao Thiếu Phong thấy ánh mắt Kiều Mai thì thoáng liếc xuống một mỹ nhân ở bên dưới, ánh mắt có phần căm thù, không phải nói là căm thù hơn cả ánh mắt dành cho chàng thì càng cảm thấy khó hiểu...

"Thật không ngờ có người nàng còn căm ghét hơn cả ta..." - Ngao Thiếu Phong đưa mắt nhìn Ngân Trúc lạnh lùng nói với Kiều Mai.

"Nếu thế người có thể giúp ta tiêu diệt cô ả được không?" - nàng mỉm cười nói. Nếu nàng không đoán được ý trời thì bằng đi trước nó...

Kiều Chi Thượng liếc mắt nhìn Kiều Mai, gương mặt không lộ chút xúc cảm.

"Không ngờ một tiểu thư khuê các lại có thể nói một câu hiểm độc như thế..." - Ngao Thiếu Phong mỉm cười đáp lại - "Nếu ta giúp nàng thì đổi lại ta được gì?"

"Ta sẽ làm hậu thuẫn của người..." - Kiều Mai thần nhiên đáp - "Một Tướng quốc tiểu thư rất có lợi cho sự nghiệp của người trong tương lai". Đây là lý do ngày xưa hấn lấy nàng..

Phương Kiều Mai này quả là một cô gái không đơn giản, Ngao Thiếu Phong nhếch mép cười - "Ta đồng ý!"

Kiều Chi Thượng nhìn biểu tình và lời nói của cô gái mình yêu không khỏi khó chịu, cô ta cuối cùng xem chàng là gì? Một kẻ có thể giúp việc mình trong bóng tối sao? Còn Ngao Thiếu Phong này tại sao nàng ta lại ưu ái cho hấn quyền giết kẻ thù của mình như thế?

"Ta sẽ giúp nàng tiêu diệt cô ả..." - Kiều Chi Thượng đưa ngón tay viết lên tay nàng.

[Mới chap 1 mà hấp dẫn rồi... Khử khử khử...]

...

Ngân Trúc đi dạo cả buổi cũng chẳng thấy một anh có dáng vẻ có thể làm nam chính truyện ngôn tình, ngay cả nam phụ còn chưa được nữa là... Hay cô nhớ lộn tình tiết chứ?

Bất giác cô thấy một mũi phi tiêu phóng tới thì không giấu được hoảng loạn, con nhỏ nữ chính này ít khi bước khỏi nhà mà sao cứ ra ngoài là có chuyện thế này... Nhìn về phía trước, cô thấy 5 người mặc đồ đen lăm lăm cầm kiếm tiến về phía mình.

Phong cách của gái người thời nay lạ thật... Trai tạm gọi là nam phụ đã thấy nhưng cầm kiếm lao về phía mình thì hoàn toàn không vui nổi...

Bất giác một phi tiêu khác ném qua làm một lọn tóc của cô rơi xuống đất... Giờ chắc chắn 100% là mấy anh trai này hoàn toàn không có thiện ý rồi đây. Cô vắt giò lên cổ chạy lẫn vào đám nam thanh nữ tú đang thả hoa đăng.

"Chết tiệt, cuối cùng thằng nam chính khi nào xuất hiện thế" - Ngân Trúc lăm bắm cổ lẩn ở đám đông và thoát khỏi đây an toàn.

Bất giác cô nhìn thấy mấy sát thủ đẳng đẳng sát khí đang phi thân ở mái nhà ráo riết đưa mắt lục soát mình... Cô ngồi sụp xuống bên dưới hàng bán hoa đăng. Chết tiệt thật!

"003... 003...003..."

"Crack... Crack... Crack... Cô gọi tôi chi? Đang xem phim hay mà..." - Hệ thống đại nhân lên tiếng.

"Cho tôi hỏi cái quái gì đang diễn ra vậy? Tình tiết này nó hình như đâu có trong truyện đâu..."

"Ồ thì đúng rồi, đúng là trước đây là không có nhưng bây giờ thì có đó..."

"Là sao?" - Ngân Trúc đưa mắt nhìn bên ngoài thấy đám sát thủ đang lùng sục mình.

"À, tôi quên báo cô, nữ phụ Kiều Mai là hàng được trùng sinh sống lại..." - hệ thống đại nhân nói.

"What? Cô đang nói giỡn hay đang nói chơi thế?"

"Hệ thống không biết nói dối."

"Con bé ấy trùng sinh bao lâu rồi?"

"Mới 7 năm à."

“Địch, 7 năm đủ làm Cách mạng rồi. Mà tôi mới coi 1/5 cuốn tiểu thuyết này à mà chắc con nhỏ đó không ưa gì tôi đâu nhỉ?”

“Đâu có gì đâu. Kịp trước, cô chỉ hại chết cha chết mẹ người ta, phụ tình làm anh trai người ta điên, nguyền thề vô số tội xúi giục nam chính cho người giết cô à rồi cướp hết tài sản nhà người ta thôi...”

“Khốn nạn thật, chắc chắn nó rất hận tôi... Cô ác quá!”

“Không đâu, con bé đó đâu có hận cô mấy. Chỉ là nếu nhốt cô cùng Hitler và Bin La Den nếu nó có 2 viên đạn sẽ nã cho cô cả 2 viên... Đó là tin tốt.”

“Còn tin xấu hơn sao?”

“Gần như tất cả nam phụ, nam chính giờ đều quy thuận con bé và muốn lấy lòng nó. Cách tốt nhất là giết cô đó... Khử khử khử...”

“Cô là con hệ thống đại nhân khốn nạn nhất tôi từng biết.”

“Mà do cô lười không coi hết cuốn tiểu thuyết nên tôi spoil luôn: bọn họ không làm Minh chủ Hắc Bạch đạo cũng là hoàng thân quốc thích... Giờ hiện mới có 2 anh ra tay thôi đó, cô mới đụng chính quyền và hắc đạo thôi... Mấy bữa nữa bạch đạo tham gia luôn thì thêm phần náo nhiệt...”

“Cô super khốn nạn mà, nữ chính may mắn con mẹ gì là nữ chính nhẹ nhất lịch sử mới đúng đó.”

“Quá khen! Tuy nhiên để câu chuyện bớt nhàm chán, tôi cho 1 số nhân tố mới vào đây...”

“Là gì?”

“Thiên cơ không thể tiết lộ... Khử khử khử... Nó sẽ tăng tính kích thích cho câu chuyện này...”

“Nó không làm cô bớt khốn nạn hơn đâu...”

“Ha ha ha... Tôi out đây... Chuyện còn lại tùy cô xử lý...”

Ngân Trúc cố ngồi bình tĩnh tìm cách bảo toàn tính mạng. Soái ca đâu không thấy mà thấy toàn chó sói không... Khốn nạn thật! Chó má nhất là cô lại quá xinh đẹp kết hợp cùng bộ đồ lam dành cho dàn cast chính nhìn kiểu nào cũng quá nổi bật so với mấy đứa quần chúng... Con hệ thống này độ khốn nạn chỉ hơn chứ không kém bà chủ cô... Cứ ngồi lý ở dưới hàng hoa đăng này thế nào cũng bị phát hiện mà...

...

“Xin đại gia tha cho tiểu nhân... Gia đình tiểu nhân làm nên tội gì để người giết chứ?” – một người phụ nữ ôm chặt con trai mình nhìn người thanh niên trước mặt nước mắt khóc cầu xin.

“Coi như người xui đi... chộc giận người ta để người ta thuê ta giết người.” – người thanh niên bình thản trả lời.

“Có phải Đoàn lão gia thuê người giết ta?” – người đàn bà hỏi, tay ôm chặt đứa con trong tay.

" Ta chả nhớ tên lão nữa... " - hắn ta mỉm cười tiến tới gần kéo đứa con khỏi mẹ nó rồi đưa tay vào cổ nó bóp mạnh.

“Muốn giết thì giết đi. Mẫu thân đừng xin hắn nữa...” – đứa trẻ hét lên mặc kệ bản thân đang ngạt thở thiếu dưỡng khí.

“Thật muốn chết như thế?” – người thanh niên mạnh tay hơn nhưng đối mặt hắn chỉ là gương mặt cam chịu cái chết không chút sợ hãi.

Người phụ nữ ở sau lưng toan lấy dao chạy tới tấn công kẻ đang giết con mình thì bị tay còn lại của hắn không chế đẩy ra, người này thậm chí còn chả buồn quay lại nhìn bà. Bất chợt hắn buông tay thả con trai bà xuống.

“Hết húng rồi.” – hắn thản nhiên bỏ đi không buồn quay lại nhìn hai mẹ con đang ôm nhau khóc vì thoát nạn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Ngân Trúc ngồi xuống dưới hàng hoa đăng thì thấy đoàn kỹ nữ của Hoa Xuân Viện đi hội cùng khách hàng của họ. Khóe miệng cô cong lên.

“Đúng là tác giả bảo kê mà, thế quái nào nữ chính chết từ”

Cô nhanh chóng lúi vào đám kỹ nữ xanh đỏ tím vàng. Ngân Trúc ngã người ôm chặt 1 người đàn ông trong đó, làm sao cho có dáng vẻ một kỹ nữ nhất, nhất định không để bọn người kia để ý thấy cô được... Bọn chúng ngoài đang lục soát ở dưới còn đang trên mái nhà do thám nữa...

“Hãy dìa... tiểu mỹ nhân đây gấp gấp thật...” – giọng người đàn ông cô đang ôm vang lên, tay ông ta không ngừng sờ mó mộng cô.

“Khốn nạn thật!” – Ngân Trúc rủa thầm – “... thà mình bị sàm sỡ còn hơn bị mất mạng...”.

Cô quay lên mỉm cười với người đàn ông đó, ngọt ngào nói – “Người ta nôn nóng gần chết đây này... Hay là chúng ta đi khỏi đây đi nha... aaa...aaa...”. Chết tiệt, sao lão già này xấu bỏ mẹ thế này. Mà đúng thời, trai BOF chúng nó có cần phải đi kỹ viện đâu, gái chúng nó tự mò tới cho ăn cơm mà.

“Chà... chà... chà... không đi xem nữa sao?” – giọng nói dâm dục của lão già đang ôm Ngân Trúc phát ra.

“Thiếp gấp lắm rồi...” – đoạn cô móc trong áo ra cái yếm của Tiểu Hương chớp chớp mắt nhìn lão – “... hay đại gia cho người đem kiệu tới đưa thiếp đi được không?” – cô đẩy cái yếm vào mặt ông ta cười ngọt ngào – “Nhaaaa... nhaaaa...”

Lão già nhìn biểu tình cùng hành động khiêu khích của tiểu mỹ nhân bên dưới thì không kiềm được lòng, thở hổn hển – “Được... Được... Ta làm theo ý nàng...”. Đoạn ông ta giờ tay ra lệnh cho Tú bà kêu người mang kiệu đến đưa 2 người đi.

Dù cực kỳ khó chịu khi bị bàn tay ông già xấu xí này sờ mó nhưng Ngân Trúc cố nhịn mỉm cười ngọt ngào. Dù sao người bị chiếm tiện nghi eo phải cô mà là con nhỏ nữ chính, nếu mà lỡ nó có bị thất tiết thì không liên quan cô. Chuyện này nó tự giải quyết với phu quân tương lai của mình, dù sao xong hết kịch bản là cô biến đi mà. Giờ thứ quan trọng nhất là còn sống tới cuối truyện.

Cô liếc mắt nhìn đoàn sát thủ, hình như bọn chúng không hề để ý đến đám kỹ nữ này. Bởi mới nói, đề tiện vô sỉ có cái lợi của đề tiện vô sỉ... Đệ tử cung của Đường Tăng là ai? "Soái ca" Trư Bát Giới tối ngày chỉ ăn, ngủ và nịnh bợ chứ không phải là con khi đột Tồn Ngộ Không bán sống bán chết làm việc... Tác phẩm kinh điển này chứng minh 1 quy tắc bất biến của cuộc đời, càng đề tiện vô sỉ càng có lợi.

Cô rúc đầu vào con heo mập xấu xí để ông ta bế vào kiệu. Đám hắc y nhân kia cũng quân tử vài đạn, không để ý mấy cái cảnh xuân sắc này... Sống ở thời đại bất thường phải dùng thủ đoạn phi thường...

“Khởi kiệu về Đoàn gia!” – con heo mập lên tiếng. Tay không ngừng mân mê tiểu mỹ nhân trong tay, hơi thở càng dồn dập.

“Ấy... ấy... ấy...” – Ngân Trúc lên tiếng – “Đại gia mà hành sự ở đây coi chừng... lỡ chúng ta kích động quá kiệu phu chịu không nổi làm té thì sao? Chưa hẳn ăn gì hết mà... bị thương thì khổ?” – cô cầm cái yếm của Tiểu Hương đưa đi đưa lại quanh mặt con heo mập.

Xin lỗi Tiểu Hương nhưng ta hứa mua cái mới cho ngươi, tơ lụa hảo hạng luôn... Cho ông già này hửi chút mùi của ngươi vậy.

Con heo mập bị hành động khiêu khích cùng cái yếm đỏ tươi có mùi đàn bà của Ngân Trúc thì máu nóng càng tăng cao.

“Xuân thu đáng giá ngàn vàng...” – cô đưa đẩy càng đẩy mạnh cái yếm lên mặt ông ta mạnh hơn – “Đại gia chờ chút xíu đi nhaaaa...”

“Được! Được! Ta chờ tiểu mỹ nhân...” - ông ta cầm cái yếm lên hít đảo hít đề.

Khỏe miệng Ngân Trúc cong lên. Giờ tới cái Đoàn gia kia thì bỏ trốn là xong...

“Dừng kiệu! Quan sai kiểm tra!” - tiếng ở bên ngoài vang lên.

Chết tiệt, hồi nãy con hệ thống nói là có chính quyền tham gia nữa. Mới thoát hắc đạo giờ tới chính quyền. Khốn nạn thật!

Kiệu phu dừng lại để kiệu xuống.

"Thiếp..." - Ngân Trúc đưa đôi mắt long lanh của Thúy Kiều lên nhìn con heo mập – "Thiếp sợ lắm..."

"Đừng lo, ta sẽ xử lý giúp nàng..." - ông ta ngọt ngào nói rồi bước ra khỏi kiệu.

A, con Thúy Kiều trời sinh đúng là để thích hợp làm mấy cái này à nha... kết hợp cùng hành động nửa đêm leo rào hẹn hò cùng trai mới quen là hiểu em ấy ngoan cỡ nào... Bởi, nó không dính bị kịch gia đình thì thể nào sớm muộn cũng bước vào lầu xanh thôi... Đôi mắt mùa thu này công nhận tiện thật!

"Sao các ngươi dám cản đường Đoàn gia ta!" - con heo mập lên tiếng.

"Xin Đoàn gia thứ lỗi, chúng tôi đang tìm kiếm một nghi phạm..." - tiếng một người lên tiếng – "Đó là một người..."

"Ấy da... Đại gia làm thiếp đợi chết mất..." - Ngân Trúc lên tiếng đưa đẩy đồng thời kéo áo đưa tay trần cầm yếm đỏ khỏi màn kiệu – "...Em chịu không nổi nữa rồi...". Bằng mọi cách không thể để con heo này nghỉ ngơi được.

"Đấy, các ngươi làm tiểu mỹ nhân của ta đợi rồi..." - con heo gất lên – "Đừng quên là ta luôn hào phóng cho tiền các ngươi mỗi khi đến xưởng gạo nhà ta đó..."

" Đoàn gia bớt giận. "

Các nha sai nhìn hành động cô gái kia cùng gương mặt đỏ lên của Đoàn Tứ thì cười thầm. Thì ra là đang chơi gái ! Hèn chi gấp rút đến thế.

" Thôi được, chúng tôi không phiền ngài. "

" May quá ! " - Ngân Trúc thở phào nhẹ nhõm. . .

Đoàn Tứ sau khi đến Đoàn gia thì ngay lập tức bế tiểu mỹ nhân vào phòng không để cô có bất kỳ phản ứng gì. Một mỹ nhân đẹp như thế này thật không thể bỏ qua, xong chuyện phải đến Hoa Xuân Viện chuộc thân lấy làm thiếp ngay.

Ngân Trúc nhìn hành động của con heo mập không khỏi kinh ngạc, lão già này không cho cô phản ứng gì hết trơn. Đúng là thân thể này không phải của cô nhưng ít nhất có bị phải làm chuyện đó thì nên là một anh đẹp trai nào chứ dù gì ngoài đời cô cũng chưa từng làm mà... Ngân Trúc không muốn có hồi ức kinh khủng... Chó má thật, trai đẹp ở cuốn tiểu thuyết này đầy rẫy mà bị con heo này ăn sao ?

" Ấy... ấy... ấy... " - Ngân Trúc lên tiếng – " Ngài đừng có gấp quá ! Chúng ta cứ từ từ... Đêm còn dài mà... ". Cô cố kéo thời gian càng dài càng tốt.

" Không... " - Đoàn Tứ thở hổn hển – " Ta không chịu nổi được... ". Ông ta ném cô lên giường và cởi áo khoác ngoài ra.

Chết tiệt, khôn nạn thật. Dù không chết mà gặp con heo này bị ám ảnh tuổi thơ mất thôi.

" Đây, ta chờ ông này giờ. " - một thanh niên từ cửa sổ phóng vào ngồi ở bệ cửa nói – " Ở ngoài lạnh gần chết ! "

Đoàn Tứ đang hứng lên bị cắt ngang không giấu được bức bối gắt lên – " Có gì thì mai nói đi ! Hiện ta đang bận. "

" Mà mai tôi không rảnh à nha ! Nên giờ chúng ta giải quyết luôn đi ! "

Đoàn Tứ kéo màn lại để tiểu mỹ nhân trong đó. Lòng chửi thầm tên sát thủ không biết điều này phá cả đêm xuân của ông.

" Nói ! " - ông ra lệnh.

Nam thanh niên mỉm cười nói – " À tôi muốn nói ông hủy nhiệm vụ giết 2 mẹ con kia. "

" Cái gì ? Ngươi làm không được hả ? "

[Chà... chà... chà... Công nhận tối nay mình có nhiều phim xem thật... Bơi mua 1 cây khoai tây chiên xem phim đúng là không uổng mà... Khử... khử... khử... Mà lần nào cũng chuẩn bị có phim sex xem là bị cản là sao ? Chắc, tiếc quá !]

" Cái quái gì thế này " - Ngân Trúc nằm nghe ngóng tình hình.

" À, có thể nói là thế " - người thanh niên gãi đầu thân nhiên nói – " Ông xóa đi nhiệm vụ này đi ha. "

" Vô dụng " - Đoàn Tứ gắt lên, chuẩn bị ăn thịt mỹ nhân thì bị cản giờ lại nghe tin xấu – " Thế mà dám nói Diệc Ứng đệ nhất sát thủ ra tay chưa bao giờ thất bại. Chỉ có 2 mẹ con mà làm không xong. "

" Ông có hủy nhiệm vụ không ? " - người thanh niên ngồi ở bệ cửa sổ mỉm cười hỏi lại.

" Không, ta sẽ rêu rao giang hồ biết ngươi là 1 kẻ vô dụng... là 1 thằng lừa gạt " - Đoàn Tứ cau gắt lên.

" Chà chà chà... " - người thanh niên nghiêng đầu mỉm cười nói nhảy vào trong nhà vô tư nói – " Ngươi có biết là tại sao ta được người ta gọi là đệ nhất sát thủ chưa từng thất bại không ? " - tay anh nắm chặt cổ Đoàn Tứ, gương mặt không ngừng mỉm cười.

" Ư... " - Đoàn Tứ kinh hãi nhìn Diệc Ứng sát thủ - " Tha... tha... " - mắt ông ứa lệ.

" Một là ta giết thành công con mồi. Hai là người thuê hủy lệnh... không phải chỉ cần người thuê chết là nhiệm vụ hủy bỏ sao ? Lúc đầu ngươi thuê ta đã nói quy tắc làm việc của mình rồi mà. Đó là lý do tại sao Diệc Ứng sát thủ chưa bao giờ thất bại. "

" Tha... " - Đoàn Tứ nhìn người thanh niên trước mặt cầu xin.

" Không bằng 1 thằng bé. Chấn bỏ xừ " - anh mạnh tay bẻ cổ con heo trước mặt lạnh lùng nói – " Ta cho ngươi 3 cơ hội mà đều không biết tận dụng là sao ? Bỏ đây cực kỳ ghét bị người ta chửi... "

" Crack "

Người thanh niên thả xác Đoàn Tứ xuống quay lại gương mặt thân nhiên thường ngày.

" Bỏ mẹ rồi, mới thoát đám sát thủ giờ chứng kiến hiện trường hung thủ giết người. Mà thằng Diệc Ứng này chơi luật rừng vãi đạn... kiểu này bảo đảm hán giết luôn nhân chứng đây mà... " - Ngân Trúc giả bộ ngủ, giờ hán mà biết cô còn thức giết người diệt khẩu là khổ.

"Hãy" - tên sát thủ nhảy lên giường, ngồi chồm hồm đưa mặt xuống nhìn Ngân Trúc.

"Mình ngủ, không biết gì hết... không biết gì hết..." - cô thầm nghĩ.

Anh lấy tay vỗ vỗ mặt cô.

"Đã nói là người ta ngủ, không thấy gì hết mà... Thằng hung thủ này rảnh vãi... Chị đây không biết gì hết mà..." - cô cố bình tĩnh nhắm mắt giả như đang ngủ.

Anh lấy tay vỗ mạnh hơn, hét lên.

"Này, không phải người cùng ông già đó chuẩn bị mìn ăn hay sao?"

Thằng khốn nạn này, ta đã xem như không thấy gì hết mà mày cứ làm nhảm là sao? Giờ ngủ tiếp là hần biết mình giả bộ ngay.

Ngân Trúc mở mắt ngồi dậy đưa 2 tay về phía trước làm ra vẻ vô tội, cô nhẹ nhàng nói – “Đoàn gia, Đoàn gia đâu rồi?” – sau đó cô giả như lấy tay đung trúng tên sát thủ rồi nắm lại ra vẻ ngây thơ – “Ngài đây rồi. Thiếp sợ quá! Nếu không có ngài thì không biết thiếp ra sao nữa, cuộc sống trong bóng tối thực đáng sợ lắm...”.

Người thanh niên giữ nguyên tư thế ngồi chồm hồm nghiêng đầu nhìn cô, đưa 2 tay lên quơ quơ trước mặt Ngân Trúc.

“Chị đây không thấy gì hết. Chị đây không thấy gì hết. Chị đây không thấy gì hết” – cô lẩm bầm trong lòng.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8-1

Tên sát thủ nhìn Ngân Trúc với ánh mắt cảm thông – “Tội nghiệp người thật!”

“Tiểu nữ mạng khổ” – Ngân Trúc rung rung nước mắt một cách diễm lệ. Người đẹp thì làm cái quái gì không đẹp, cô không tin thằng này không bị nhan sắc của cô làm dao động.

“Đừng lo!” – anh đưa tay lên vai cô nở nụ cười ngây thơ – “Ta có cách giúp người thay đổi số phận mạng khổ của mình.”

Ngân Trúc cô nuốt nước bọt, thằng khốn này cực kỳ cực kỳ có mùi...

“Chỉ cần ta hóa kiếp cho người thì người đâu cần sống trong bóng tối đúng không?”

Chắc chắn thằng này là 1 thằng S, không thằng khốn này là siêu S. Địch mẹ nó, ở trong này thì gặp thằng S, ra ngoài thì gặp 1 đám sát thủ muốn truy sát mình... Con mẹ tác giả nó éo có tốt hơn con hệ thống, nó giữ mạng mình lâu hơn chỉ để đẩy đọa mình thêm thôi.

“Hệ thống 03...03...03”

“Chuyện gì?”

“Cho ta hỏi ta có điểm sinh mệnh không?”

“Cô chưa đọc Luật xuyên không phải không?”

“Chưa mà quan trọng ta có điểm sinh mệnh không?”

“Người ta nữ phụ chết nửa chừng mới có điểm sinh mệnh còn cô làm nữ chính sống đến cuối truyện thì làm quái gì có điểm sinh mệnh chứ?”

“Địch, ta còn không biết mình sống hết trang này không nói gì đến hết cuốn tiểu thuyết này chứ?”

Giọng nham hiểm của hệ thống cất lên – “Cô có thể trả bằng điểm an toàn...”

“Điểm an toàn?”

“Nhân vật của cô khổ còn hơn chín chín tám mốt kiếp nạn của Đường Tăng ấy mà đến cuối truyện vẫn sống nhăn răng... Nếu cô muốn thoát ải này thì chỉ cần trả bằng sự an toàn trong từng kiếp nạn đó.”

“Nghĩa là khi gặp chuyện tôi sẽ không còn thoát lành lặn như tiểu thuyết gốc?”

“Chính xác!”

“Ta không quan tâm, giờ ngươi cứu ta khỏi tình trạng hiện giờ ngay!”. Giờ quan trọng là giữ cái mạng cô ngay bây giờ còn chuyện kia để thoát từ từ xây dựng lực lượng chống lại đám nam thần kia sau.

“Giao dịch người chơi đổi 350 điểm an toàn kóp lệnh!”

Ngân Trúc quay lại hiện tại.

“Sao? Ngươi thấy ta đây có tốt bụng không?” – Diệc Ưng vẫn giữ nụ cười trên môi – “Ngươi muốn chết kiểu nào?”

Bất chợt một đám quan binh từ cửa xông vào, một tên bộ đầu nhìn cái xác thoáng chút mỉm cười rồi liếc nhìn 2 người đang ngồi trên giường hét lên – “Bắt 2 người này lại!”

“Chết tiết! Sao bọn chúng nhận tin nhanh thế!” – Diệc Ưng lẩm bẩm. Anh liếc nhìn cô gái đang ngồi kế bên, cô ta làm gì có thời gian đi cấp báo chứ? Đúng là lạ thật!

Một nhóm quan sai cầm đao lao tới hai người, Diệc Ưng đẩy Ngân Trúc ra rồi cầm tẩm chăn ném về đám người đang đàng đàng sát khí xông tới 2 người. Sau đó nhanh như cắt dùng móng tay sắc nhọn của mình cắt động mạch chủ từng tên rồi thản nhiên mỉm cười với những kẻ còn lại đang cầm đao kinh hãi nhìn mình.

“Hiện giờ ta không có thời gian, mấy vị quan nha đây tha cho ta một lần được không?”

Tên thủ lĩnh nhìn người đàn ông đang thản nhiên lau bàn tay dính đầy máu của mình thì không giấu được sự kinh hãi. Người này không cần đao kiếm lại có thể giết người nhanh gọn như thế chỉ có thể là một đại cao thủ. Tuy nhiên nhớ lại nhiệm vụ được giao, hắn không dám kháng lệnh.

“Xong lên” – hắn ra lệnh.

“Lý quá!” – Diệc Ưng thờ dãi – “Giết người mà không có thù lao thì nói thật ta không hứng mấy.”

Ngân Trúc mở to mắt nhìn thân thủ nhanh lẹ của tên siêu S và hành động giết người dứt khoát tàn nhẫn của hắn thì có chút bá phục. Kẻ này chính là người mà cô cần... Giờ của nam thần trong bộ này là bất khả thi rồi, đám đại gái này toàn cho thuộc hạ xử đẹp cô chứ có ra mặt để cùng cô giao lưu tình cảm đâu. Mà cô cho người xử con Kiều Mai kia thì có khác gì chọc giận đám đó thôi thì thay đổi kế hoạch. Giờ mục tiêu số 1: Giết sạch nam chính, nam phụ trong bộ này giành lại mạng sống.

“Một tên 100 lượng” – cô hét lên – “Kẻ nào dám động đến ta thì ngươi giết sạch! Một tên ta cho giá 100 lượng.”

Diệc Ưng không quan tâm đám quan nha đang cầm đao tiến lại mình vội nhảy lên giường ngồi đối diện Ngân Trúc hỏi – “Ngươi có đủ tiền không?”. Thì ra đám quan nha này muốn bắt cô ta chứ không phải anh.

Cô đưa ngọc bội trên thắt lưng có gia huy nhà họ Hồng cho anh nói – “Ta là Hồng Ngân Trúc, con gái độc tôn của Hồng Giai. Cha ta là một trong những thương gia giàu nhất thiên hạ này, ngươi có thể đến bất kỳ ngân hiệu nào của Hồng gia trang lấy tiền.”

Diệc Ưng nhìn ngọc bội xác minh rồi mỉm cười nói – “Ta chấp nhận nhiệm vụ này!”. Giờ kiếm tiền là quan trọng nhất mà con mồi này lại quá béo bở, chỉ có thằng ngu mới từ chối. Nghề sát thủ tự do giờ cạnh tranh lắm.

Nhanh như cắt anh nhặt 1 cây đao nằm dưới đất nhảy lên xử lý tất cả quan nha có mặt ở đó và thản nhiên nói – “23 thăng là 2300 lượng mà ngươi hết mù rồi nhì?”

Đúng là sức mạnh của đồng tiền mà! Có đệ nhất sát thủ bảo kê thì chị đây e sợ thằng nào nữa. Minh chủ, ma giáo, hoàng thân quốc thích chị đây chơi lảng.

“Giờ ngươi đưa ta về Hồng gia trang ngay!” – cô ra lệnh – “Tới đó ta giao cho tiền cho ngươi.”

Diệc Ưng dùng tay vác Ngân Trúc để ngay vai rồi nhảy ra cửa sổ phi thân. Ngân lượng bị con em gái khốn nạn vác đi đâu trốn rồi làm anh phải ngủ bò ngủ bụi, ăn vỏ cây thay cơm, mục tiêu hàng đầu kiếm tiền đi ăn ngay. Đói bụng chết đi được. Bất chợt anh thấy 1 đám hắc y nhân bám theo mình. Địch mệ nó, anh đây chỉ định làm xong chuyện lấy tiền mua bánh bao thôi mà sao cứ có phá đám thế này.

“Cuối cùng ngươi chọc giận bao nhiêu thằng vậy hả?” – Diệc Ưng vừa phi thân lên mái nhà vừa hỏi. Nha đầu này mới mười mấy tuổi sao kẻ thù lắm thế.

“À chỉ có chọc điên giáo chủ ma giáo và Tam Vương gia thôi” – Ngân Trúc thản nhiên đáp, cô lấy tay chọc cây kiếm bị bọc kín của kẻ đang vác mình –

“Mà anh phi nhẹ nhàng thôi, tôi bị say xe đó. Chút tôi sợ ới lên người anh là xong luôn luôn.”

“Đừng có đụng vào nó” – anh gắt lên – “Người mà ới là ta ném người cho đám kia ngay...”

Bắt giác một mũi tên lướt qua áo Diệc Ứng làm cánh tay anh chảy máu.

“Chết tiệt!” – anh lẩm bẩm – “Mũi tên có độc. Coi bộ không dùng nó là không được rồi”. Ngay lập tức anh chuyển hướng đến cánh rừng gần đó dụ đám hắc y nhân đuổi theo.

“Này, người trúng độc có sao không?” – cô hỏi. Thằng cha này có chuyện gì thì cô tiêu luôn nên phải xác định tình hình ngay.

Diệc Ứng chỉ im lặng, anh đẩy nhanh tốc độ. Giờ chỉ còn cách 1 đao giết sạch chúng rồi đi ngay trước khi độc phát tán, không được vận khí. Thấy đã đến nơi, anh buông Ngân Trúc xuống rồi thần nhiên quay lại đám người đang đẳng đẳng sát khi đang bao vây mình.

“Giờ ta cho các huynh 2 sự lựa chọn. Một là cho bọn ta đi. Hai là chết hết. ” - anh mỉm cười hỏi.

Đám hắc y nhân không nói không rằng giờ đao tiến lại chém 2 người. Nhiệm vụ hàng đầu giết nha đầu kia theo mệnh lệnh giáo chủ.

Diệc Ứng thần nhiên lấy thanh đao được bọc kín từ sau lưng ra. Không bí quá, anh cũng chả dùng nó nhưng hiện tại đang bị trúng độc nếu vận khí thì càng bị nặng hơn nên phải sử dụng nó. Đám hắc y nhân nhìn thanh đao mặt biến sắc.

"Người là ai ? " - một tên lên tiếng hỏi.

"Bố không thích trả lời đó thì sao ? " - anh thần nhiên đáp.

Sau đó Diệc Ứng lạnh lùng lướt đao giết sạch đám sát thủ không cho bất kỳ tên nào có cơ hội chạy thoát.

Thằng này mà vào "Năm anh em siêu nhân" là khỏi biến hình luôn. Nó không cho người ta cơ hội để xưng tên xưng họ nói gì đến biến hình. Khi nào về phải góp ý bác Kim Dung mới được. Mà hàng này ngon à nha !

Một khi đã cầm đao thì phải giết sạch, không được để kẻ nào biết sự tồn tại của nó. Anh liếc mắt nhìn Ngân Trúc.

"Woa, anh ngẫu vãi thật !" - cô hôn hờ thốt lên mặc kệ xác chết la liệt trên đất, ờ thì chúng không nằm đó thì là cô nằm. Có trách thì trách sao chúng là quần chúng còn cô là nhân vật chính đi. Cô đưa mắt nhìn thanh đao đâm máu trên tay Diệc Ứng trầm trồ – "Thanh sắt rì mà cũng giết được đám sát thủ này nữa. Đúng là đệ nhất cao thủ mà. "

Anh nhìn cô hỏi – "Cô không biết nó ? "

Ngân Trúc mở to mắt nhìn anh hỏi – “Mấy cái sắt gì này nhà tôi thiếu gì ! Anh muốn thì tôi cho đúc mấy cái nồi lại làm tặng anh mấy cây. Người ta Ủy Thiên kiếm hay Đồ Long đao đẹp lung linh còn ham chứ ba cái này ai mà thèm.”

Diệc Ứng nhìn cô thăm dò xong lấy mảnh vải lau sạch vết máu rồi bọc kín thanh đao lại đeo lên lưng. Sau đó anh tiến đến soát người mấy tên sát thủ nhưng tuyệt không thấy thuốc giải.

"Kiều Chi Thượng khốn nạn thật !" - anh lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8-2

Ngao Thiên Bình ngồi nhớ lại điều đại ca của mình nói thì cười nhạt, dù là huynh đệ ruột thịt thì sao chứ? Nếu có giá trị, người này vẫn sẵn sàng hy sinh người đệ đệ này thôi. Hoàng đế và Tam Vương gia, cả hai đều là người không thể đắc tội mà gạt nổi chả hiểu tại sao họ cứ canh chàng mà chơi. Nói thì nghe tàn nhẫn nhưng phụ thân vừa mất nói thật chàng đau khổ thì ít mà vui mừng thì nhiều... Người mất đi thì chàng có thể trốn khỏi nơi thị phi này ngay lập tức nếu không phải đại thọ Thái hậu thì... mãi mãi chàng không bao giờ về lại nơi này.

“Người vẫn như xưa nhỉ, Bát hoàng... à không Bát Vương gia!”

Ngao Thiên Bình buông sáo xuống mỉm cười nhìn xuống người tổng quản già bên dưới thần nhiên đáp – “Ông cũng đâu khác xưa đâu Đường Tổng quản. Lúc nào ông cũng tìm được ta cả.”

Đường Tổng quản nhún vai – “Người khi có tâm sự luôn trốn lên cây thật không giống sinh trưởng trong gia đình đế vương.”

“Đôi khi ta nghĩ sinh ra cung cấm này là phúc hay họa?”

“Nếu người trên vạn người thì là phúc mà bằng ngược lại thì là họa.” – ông thần nhiên đáp – “Sống nơi này thì bất kỳ ai cũng phải tâm niệm điều này, từ một cung nữ đến bậc chí cao vô thượng.”

Ngao Thiên Bình mỉm cười đáp – “Một Tổng quản không nên nói lời phạm thượng như thế.”

“Đã sinh ra trong bậc vương giả thì người cũng không nên giấu mình như thế.”

Chàng cắt sáo vào áo nhảy xuống đất nói – “Ông không thay đổi nhỉ? Cứ luôn dạy đời ta như thế mà ta hôm nay không có tâm trí nghe đâu.”

Đường Tổng quản cúi đầu cung kính nói – “Tiểu nhân nào dám!”

Đáp lại ông chỉ là sự im lặng. Ông đưa mắt nhìn người hoàng tử mình chăm lo từ bé thì cười nhạt, Bát Vương gia về tư chất đều hơn Hoàng đế và Tam Vương gia lại là người mà Tiên hoàng yêu thương nhất nhưng tại sao người lại không được chọn kế vị? Ông từng nghe có 1 bản di chiếu bị mất ngay đêm Tiên hoàng lâm chung về người kế vị thật sự nhưng chưa ai kiểm chứng được đó là sự thật hay tin đồn do Tam Vương gia tung ra... Nếu nó có thật thì mọi cục diện sẽ thay đổi.

Ngao Thiên Bình dạo quanh hậu hoa viên khẽ lắc đầu – “Nơi này thay đổi mà người con gái đó cũng không còn.”

Chàng nhớ lại lần đầu tiên gặp Phuong Kiều Mai năm nàng sáu tuổi, một cô gái vô tư với nụ cười hồn nhiên đã khiến chàng xao xuyến... Ở nơi cung cấm đầy âm mưu này chỉ cần một nụ cười không toan tính cũng đủ làm người ta ấm lòng nhưng chẳng hiểu tại sao sau này khi gặp lại, Kiều Mai lại trở thành 1 đứa trẻ đa đoan với nụ cười giả tạo không khác gì những người phụ nữ nơi cung cấm. Cách đây 2 năm khi đi săn cùng Tam ca, chàng thật không ngờ chỉ mới 14 mà cô gái này lại toan tính như thế, tự lấy tên đâm lên tay mình lấy lòng huynh ấy lại chơi lạt mềm buộc chặt đùa giỡn cùng người ca ca kiều ngạo này của chàng. Đúng là thật đáng sợ mà!

“Đúng là mình không thích hợp ở kinh thành này.”

...

Ngao Ứng Thiên nghe tên thuộc hạ cấp báo thì khẽ nhíu mày, yêu cầu của Phuong Kiều Mai này đúng là không đơn giản mà. Tuy nhiên càng khó thì càng kích thích chàng hơn, Tướng quốc tiểu thư này ngoài là người chàng yêu cũng là một con cò quan trọng của chàng. Chỉ cần có nàng ta thì có được Tướng quốc trong tay, thế cục sẽ thay đổi và chàng không cần tìm bản di chiếu bị mất kia nữa.

“Vương gia có tâm sự gì sao?” – Kiều Mai lên tiếng hỏi.

Chàng mỉm cười bình thản đáp – “Không có gì... Nàng quả có chút quan tâm ta nhỉ?”

“Không hẳn, tôi rồi. Tiểu nữ xin phép về trước!” – nàng cung kính đưa tay hành lễ.

“Ta đưa nàng về.” – Ngao Ứng Thiên đáp.

Kiều Chi Thượng mỉm cười đáp lại – “Không phiền Vương gia, tại hạ sẽ đưa biểu muội về phủ”. Chàng thủ lễ rồi lấy tay nắm chặt tay Kiều Mai biểu thị cho người đàn ông đối diện biết mối quan hệ của 2 người.

“Người...” – Kiều Mai đưa mắt nhìn kẻ đang ngang nhiên nắm tay mình sau lại liếc nhìn kẻ thù của mình. Giờ đại cuộc là quan trọng không được để ý tiểu tiết.

Ngao Ứng Thiên liếc nhìn thái độ của người đàn ông trước mặt thì cười nhạt, xem ra quan hệ của Kiều Mai cùng biểu huynh của mình thật không đơn giản... Một cô gái sinh ra trong gia đình quan lại có mối quan hệ cùng người trong giang hồ thì quả là rất thú vị. Sau chàng liếc nhìn thoáng thấy thái độ chống đối của Tướng quốc tiểu thư dù chỉ chốc lát nhưng gương mặt đó quả thật rất đáng yêu không còn kiêu cách như bộ dạng thường ngày nữa...

“Hoa đẹp tất có nhiều người tranh” – Ngao Ứng Thiên trầm nghĩ.

Chàng lên tiếng – “Ta không phiền 2 người.”

“Cáo từ!”

Liếc thấy bản thân đã rời khỏi tầm quan sát của Ngao Ứng Thiên, Kiều Mai kéo tay ra khỏi bàn tay của kẻ cả gan nắm tay mình – “Người quả là không có phép tắc.”

“Nàng đã bị ta ôm thì còn ngại gì cái nắm tay chứ?” – Kiêu Chi Thượng đáp lại, chàng thật không hiểu nổi mấy khuê các tiểu thư này. Sau đó chàng chỉ vào hàng kẹo hồ lô bên đường mỉm cười hỏi – “Nàng ăn không?”

“Ta không thích ăn mấy thứ rẻ tiền này”. Bất chợt 1 viên kẹo ngọt lịm rơi vào miệng nàng, Kiều Mai cầm lấy cây kẹo bị tên ma giáo nhét vào miệng ra.

“Rẻ tiền chưa chắc không ngon miệng.”

Kiều Mai lặng lẽ ăn từng viên kẹo hồ lô. Đúng là ngon thật, hèn chi nhiều người lại thích nó như thế... Bất chợt nàng dừng lại ở một cây sáo.

“Chuyện gì?” – Kiều Chi Thượng nhìn thái độ của cô gái đi cùng mình cứ nhìn chăm chú cây sáo hỏi – “Nàng thích nó sao?”

“Không có gì, chỉ là nó nhắc ta nhớ đến 1 tiếng sáo ta từng nghe.”

“Tiếng sáo đó hay đến khiến nàng nhớ mãi sao?”

“Không, nó từng khiến ta khắc cốt ghi tâm” – Kiều Mai rảo bước nhanh hơn lướt qua cây sáo – “...nhưng không còn gì quan trọng nữa.”

Nàng nhớ kiếp trước mỗi khi cùng cha đi vào hoàng cung nàng từng nghe tiếng sáo da diết đó... Nghe nó có chút gì đó cô độc lại pha chút khao khát tự do, nếu không phải vì nó thì khi ấy Kiều Mai nàng không yêu Ngao Ứng Thiên kia như thế... Đáng tiếc, một kẻ độc ác như thế lại có tiếng sáo tuyệt vời đến nhường đó. Tuy nhiên có 1 điều khiến nàng không hiểu, tại sao giờ đây khi đi vào hoàng cung kiếp này nàng không nghe lại tiếng sáo ấy nữa?

...

Tiểu Hương mở to mắt nhìn tiểu thư mình bị một kẻ phạm phu tục tử ném xuống đất rồi hấn ngã lăn quay ra sàn nhà bất tỉnh. Chuyện gì thế này?

“Tiểu thư không sao chứ?”

Ngân Trúc hốt hoảng nhìn vị cứu tinh duy nhất trong thế giới này của mình bị bất tỉnh vội hét lên – “Gọi đại phu ngay cho ta...”. Hấn mà chết là coi như công ty bảo hiểm của cô phá sản, mới 2 tháng như thế rồi hưởng chi 10 tháng thập kiểm hợp bích.

“Dạ...” – Tiểu Hương hốt hoảng nghe theo – “...nhưng tiểu thư cho nô tì xin lại yểm.”

“Ta cho con heo rồi!” – Ngân Trúc kéo chân Diệc Ứng lên sàn nhà hét lên – “Người đừng có quan trọng mấy tiểu tiết ấy chứ? Chuyện chính là cứu người này, không có hấn... ta không sống nổi đâu.”

“Người... sức mạnh hội hoa đăng thật đáng sợ.” – Tiểu Hương kinh ngạc khi nghe tiểu thư của mình tha thiết muốn cứu ý trung nhân của mình. Thật không ngờ có mối tình chỉ gặp một lần đủ khiến người ta khắc cốt ghi tâm – “Nô tỳ đi ngay.”

“Ma...” – Diệc Ứng lảo bẫm trong vô thức.

“Người... người muốn gì?” – Ngân Trúc cuồng quýt hỏi.

“Mân thâu...” – anh không ngừng lảo bẫm – “Tàu hũ...thui...”

“Địch mẹ người, lúc thập tử nhất sinh mà người chỉ nhớ mỗi mấy cái đồ thôi hả?” – cô gất lên – “Đệ nhất sát thủ gì mà chỉ nhớ mấy món rở tiền thế?”

Cô kéo Diệc Ứng đỡ lên giường rồi ném thanh sắt gì mà anh ta đeo xuống sàn. Người này không thể chết được, nếu hấn mà có die thì phải cho cô biết đệ nhất sát thủ hay tập đoàn sát thủ của thế giới này ở đâu để cô thuê chứ? Nếu không đời cô đi tong...

“Tiểu thư, đại phu tới rồi!” – Tiểu Hương kéo một vị đại phu già nhể nhại mồ hôi vào phòng hét lớn.

Vị đại phu vội ngồi xuống xem xét gương mặt rồi bắt mạch người thanh niên trên giường, ông ta khẽ lắc đầu – “Người này quả thật trúng độc rất nặng...”

“Ông cứu được không?”

“Tiếc là lão phu không biết người thanh niên này trúng độc gì... Xin thứ lỗi.”

“Ông không có cách gì sao?” – Ngân Trúc rung rung nước mắt hỏi. Giờ cô biết tìm đệ nhất đại phu ở đâu đây? Mấy ông già đó thường quy ẩn giang hồ phải thông địa đạo đầy rần rết mà cô bước khỏi Hồng gia trang này là bị đám nam thần mần thịt theo nghĩa đen rồi.

“Thật đáng tiếc... lão phu hết cách” – ông khẽ lắc đầu nhìn gương mặt thất thần của cô gái trước mặt vì đau lòng ý trung nhân thì có phần thông cảm – “Tuy nhiên...”

Biết ngay là có “tuy nhiên” mà. Đây là 2 từ thần thánh trong phim kiếm hiệp...

“Nếu cô tìm được Tướng quốc công tử thì may ra...” – ông nói tiếng.

“Tướng quốc công tử?”

“Lão phu nghe nói ngài ấy có học chút y thuật của thần y Dược Vương nên có thể cứu được người này.”

“Ý, cái này ta giúp được cô nè.” – tiếng hệ thống vang lên – “Tin tốt là giờ hấn đang bất tỉnh ở Tầng kiểm son trang đó. Chỗ đó không xa nơi này lắm đâu.”

“Ừa, sao người tốt đột xuất thế? Mà ta có gọi đâu.”

" Mà hấn không có bị em gái hấn chi phối với con đồ thương anh mình lắm. "

" Vậy chi cần ta lấy hấn thì an toàn phải không ? " - Ngân Trúc nhớ lại Phương Thiên Bảo, hàng cũng ngon ăn. Nói chung đẹp trai, giàu có lại giỏi võ là đủ yêu cầu soái ca rồi.

" Tạm nói là vậy... Khử... Khử... Khử... "

" Thay đổi kế hoạch, thằng này chết kế mẹ nó. Giờ mục tiêu số 2 của Phương Thiên Bảo. "

" Cô đến gặp hấn được mới sợ. "

" ... "

" Giờ hấn giống như hàng trưng bày cấm lại gần ấy, cô mà xón xác lại gần là tạch ngay... Mà Tăng kiểm son trang có Thượng Quan Phong là một trong đàn giai của Phương Kiều Mai đó. "

" Vậy người báo cho ta làm gì ? "

" Thì đó là tin xấu đó. Thấy người chơi đau khổ là niềm vui của hệ thống mà... Khử khử khử... "

" Chết tiệt " - Ngân Trúc trầm nghĩ, cô đưa mắt nhìn gương mặt đen lên vì trúng độc của Diệc Ứng mà chực khóc... Sao 2 vị cứu tinh của cô đều xa vời thế này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9-1

Diệc Ứng đã tỉnh tự bao giờ, anh cố nằm yên lấy sức bình sinh vận công để không chế chất độc nhưng không hiểu sao tiểu a đầu “con nọ” cứ ngồi khóc thút thít bên cạnh làm anh nhức cả đầu, không nhìn được anh đành gất lên:

“Làm gì mà khóc như chết cha chết mẹ thế hả?”

Ngân Trúc ngẩng lên nhìn anh – “Người chưa chết?”

“Làm gì chết lẹ thế? Ta chưa lấy thù lao mà.”

Cô lau nước mắt lấm lem trên mặt, cố tỏ ra bình thường hỏi – “ Có phải sát thủ các người luôn có thuốc giải bách độc bên người phải không ? ". Nếu kẻ này sống được thì đường sống của cô tắt còn.

" Rất tiếc là không. "

" Vận công có hết không ? " - cô hỏi tiếp. Ngân Trúc nhớ lại mấy bộ phim võ hiệp mình hay xem trên truyền hình chả biết mắc cái giống bệnh gì từ ung thư đến trúng độc cứ vận công là hết sạch.

" Tất nhiên là không nhưng có thể kiểm hãm thời gian độc phát tán. "

" Vậy người có kế sách gì cứu cái mạng của mình không ? "

Diệc Ứng mỉm cười nhìn a đầu đối diện thân nhiên nói.

" Ta trông cậy vào người. "

" ... "

" Ông già này nói tìm được thằng con ông Tướng quốc là được đúng không ? "

" ... "

" Giờ ngươi tìm thằng đó cho nó chữa độc cho ta là được. "

Ngân Trúc mỉm cười đáp lại – " Ngươi thấy tối nay đám người Ma giáo thân thiện với ta không ? "

" Cũng không thân thiện lắm. "

" Mà ngoài đám Ma giáo còn có người của Tam Vương gia muốn săn cái đầu của ta nữa. Giờ ta mà ra ngoài là ngủm ngay. "

Diệp Ung bắt đầu thắc mắc sơ đồ quan hệ của a đầu này, mới mười mấy tuổi đầu sao kẻ thù toàn thứ dữ không thể này ?

" Ngươi còn kẻ thù nào khác không ? " - anh hỏi tiếp.

" À còn Minh chủ Võ lâm nữa, người của Tàng kiếm sơn trang và vài ba tên hoàng thân quốc thích nữa. "

" Ngươi giỏi thật, gây thù chuốc oán thật biết chọn người " - Diệp Ung tấm tắc - " Giờ ngươi đi tìm thằng con Tướng quốc đó ngay cho ta. "

Ngân Trúc cố mỉm cười bình tĩnh đáp, nếu không cô đã đập cho tên khốn này một trận. Nói trằng lang đại hải này giờ ngụ ý cô đang bị truy đuổi, cái mạng mình lo còn chưa xong huống hồ gì lo cho cái mạng của hần thể mà lại nói chuyện tình bơ như thế.

" Ngươi nghĩ ta tìm hần bằng niềm tin à, hiện giờ ta xón xác ra ngoài là bị xử ngay huống gì hần đang ở Tàng kiếm sơn trang. . . Mới nghe tên là biết ngay đao kiếm nhiều rồi. "

Diệp Ung cố gượng ngồi dậy, lấy tay vỗ vai nha đầu trước mặt thân nhiên hỏi – " Ngươi biết trên đời thứ gì có sức mạnh lớn nhất không ? "

" Võ công thượng thừa ? " - Ngân Trúc đáp.

Anh lắc đầu, mỉm cười nhìn cô mĩa mai – " Ngươi bị ngu à. "

" Tình nghĩa chăng ? " - " cô nói tiếp. Không phải ba cái phim kiếm hiệp toàn nói ba cái làm nhảm này hay sao ?

" Câu trả lời này không làm ngươi bớt ngu hơn đâu ? "

" Vậy là gì ? "

" Tiền ! " - anh đáp gọn ơ.

Ngân Trúc ngẫm lại, công nhận cuốn tiểu thuyết kiếm hiệp ngôn tình này thực tế và phi giáo dục thật, cô nói tiếp – " Ngươi nói đúng. Ý ngươi là cho ngươi hối lộ đám người ở đó cho gặp riêng hần và mời đến đây ? "

" Tiếp thu nhanh đó nhưng lấy cho giấy bút để ta tạo điều kiện cho ngươi có thể diện kiến người có quyền lực mời hần ra khỏi đó. "

Ngân Trúc máy móc lấy mảnh giấy trên bàn, cây bút lông và nghiên mực cho kẻ này, cô nói tiếp – " Cái sức mạnh lớn nhất là tiền vậy cái thứ hai là quan hệ phải không ? "

" A đầu quả có tư chất thông minh " - Diệp Ung nhận bút viết nghếch ngoác lên giấy vài nét rồi đưa cho cô – " Cho người đưa cho Điền Không sư thúc, đưa tiền nói chúng giữ bí mật đừng cho ai biết. Ta chỉ cầm cự được một ngày thôi. . . Sau chuyện này nếu ta thoát sẽ bảo vệ ngươi khỏi đám truy sát kia. "

Nghe đến đây tự dưng Ngân Trúc thấy có chút cảm động, từ khi vào thế giới này mới có người lần đầu tốt với cô như thế. Đúng là không nên trông mặt mà bắt hình dong mà. Tên này coi thể mà có tình nghĩa quá, nhìn kỹ tên này cũng khá giống Huỳnh Hiểu Minh, giờ không có mấy soái ca kia thì sau lỡ có phát sinh tình cảm với đệ nhất sát thủ cũng được.

" Ngươi thật tốt với ta. . . " - cô rung rung đáp.

" Ngươi nghĩ sao vậy, ở đây ăn chùa uống chùa lại chỗ ngủ sung sướng thế này mà ta không ở chỉ có là thằng ngu. Bên cạnh đó Hồng gia ngươi là thương gia lớn chắc chắn có quen không ít mối làm ăn. . . " - Diệp Ung đáp gọi ơ – " Quan hệ này đúng là có lợi cho cả hai ta đúng không ? "

Mình nhảm rồi, thằng khốn này hoàn toàn không có tình nghĩa chút nào mà trong mắt hần chỉ có " tiền ". Địch mẹ nó, sao không gặp anh Dương Qua mà vót phải thằng Vi Tiểu Bảo thể này ?

" Ngươi mà không cứu ta thì đời ngươi cũng tong luôn, tiểu nha đầu. " - Diệp Ung mỉm cười đắc thắng nhìn Ngân Trúc, không ngờ lần này anh vớ được một " khách hàng " thân thể thế này. . . Đúng là trong cái rủi có cái may.

...

Sau khi ra lệnh cho vài người nha đình chia nhau bí mật đi đến Tàng kiếm sơn trang, Ngân Trúc tập trung cao độ đọc cuốn tiểu thuyết này. Thật may phước, con nhỏ Hồng Ngân Trúc này chưa của hoàng đế, nếu không chết con mẹ nó rồi. Vượt biên thời này không dễ nhất là với tình hình của cô nữa mà nơi này tiếp giáp lắm tộc man di. Tuy nhiên, sau khi đọc xong cô đã phát hiện ra một vài chi tiết có thể lợi dụng được. Đó chính là thời kỳ này cực kỳ

rối ren, giang hồ loạn mà triều đình loạn nốt... Nếu có thể giữ mạng đến đại thọ Thái hậu thì có thể lật ngược tình thế.

"Mấy thằng kia chỉ là cỏ rác nếu mình tóm được anh hoàng đế, sẵn tiện tiên hạ thủ vi cường diệt sạch đám Vương tôn luôn...". Cô nghĩ thầm – "Ở thời đại bất thường phải sử dụng thủ đoạn phi thường."

Giờ Ngân Trúc cô đã có gia thế của nhà họ Hồng, lại thêm tướng giỏi dù hấn chà tốt lành gì lại có sẵn kịch bản của tác giả. Bây giờ cô và Kiều Mai kia đều biết trước kịch bản, nó có tám năm trùng sinh còn cô có hệ thống dù con hệ thống này cực kỳ khốn nạn nhưng có thể sử dụng được.

"Chết tiệt, sao lính bên mình toàn hàng khốn nạn đến siêu khốn nạn không thể này. Tội nó chỉ muốn chà đạp mình còn con nhỏ Kiều Mai kia được cả chục anh sung hạnh hầu hạ." - cô rủa thầm

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9-2

Ngân Trúc đưa mắt nhìn bản kế hoạch mình vạch ra để thoát nạn 5 chương đầu của cuốn tiểu thuyết đại khốn kiếp này. Quả thật gia đình nhà họ Hồng này là một trong những đệ nhất thương gi của thế giới này và có vị thế không ít trong xã hội nhưng thời đại này vẫn còn tư tưởng "Sĩ nông công thương". "Thương" là nằm ở vị trí cuối cùng, đúng là tiền bạc có thể mua tất cả nhưng nó cũng là thứ dễ thay thế nhất nên không an toàn chút nào. Hiện nay, tạm trú ở Hồng gia trang này chỉ là kế sách tạm thời, ở lâu tất có biến. Nếu kẻ ở triều đình muốn hại cô thì lấy cớ gì mà chẳng được nên phải tiên hạ thủ vi cường.

"Đại thọ là cơ may duy nhất lật ngược tình thế"

Bất chợt Ngân Trúc nghe tiếng gõ cửa, cô ra lệnh – "Vào đi!"

"Sao con lại làm chuyện không ra thể thống gì này!" – một người đàn ông đứng tuổi ăn mặc trịch thượng lên tiếng, bên cạnh ông là một quý bà ăn mặc quý phái.

"Chết tiệt, giờ là giờ nào mà phụ huynh lại ra giảng đạo thế này?" – cô nghĩ thầm

Ngân Trúc cố tỏ ra vô tội giải thích lấy lòng phụ huynh – "Thật ra... chuyện này...". Giờ tuyệt đối không thể sinh thêm chuyện nữa.

"Đã định ăn cơm trước kẻo sao lại chia ra hai phòng chứ?" – Hồng phu nhân lên tiếng. Đôi môi anh đào xinh đẹp đầy quý phái của bà nói chuyện này hoàn toàn không hợp.

"What?" – Ngân Trúc không giấu được sự kinh ngạc thốt lên, cô có nghe lộn không?

Hồng lão gia nói tiếp – "Ta từng có thời trẻ trung nên hiểu chuyện này, còn nhỏ hãy cứ sống hết mình đi con gái."

Đạch, cái này là chấy xong thiếu rui luôn chứ hết mình cái gì? Người có phải là phụ thân người ta không? Sao lại xúi bẩy con mình "ăn cơm trước kẻo" thể này hay là thể giới tiểu thuyết này quá đòi trụ rồi chẳng?

"Sao lão gia lại nói thế?" - Hồng phu nhân nhỏ nhẹ trách móc chồng.

Cuối cùng cũng có người bình thường ở đây!

"Ông phải giải thích rõ hơn cho con bé mới đúng" – bà hồn nhiên nói tiếp – "Giờ hai đứa cứ ăn chơi hết mình đi con gái để sau này già chúng ta không bị mấy thói hư tật xấu cám dỗ. Ta vốn muốn con lấy người môn đăng hộ đối nhưng giờ gạo thành cơm rồi thì thôi cứ đẩy con đi để không xấu hổ gia môn."

Ngân Trúc ngẩn người nhìn hai phụ huynh ngây thơ đang giáo dục con gái mới lớn chưa thành niên của mình. Thế giới này quả thật quá khó lường mà.

"E hèm..."

Ngân Trúc quay người nhìn thì thấy Diệc Ứng đang đứng ở phía sau, giờ tình huống khó xử tăng gấp ba. Sao cái thế giới này bất thường thế này?

"Chúng ta chưa làm gì hết, người giải thích cho bọn họ biết đi!" – Ngân Trúc nói.

Diệc Ứng thần nhiên nói – "Nếu chuyện tới nước này thì nhạc phụ, nhạc mẫu cho tiểu tể lấy một lạy". Sau đó anh thần nhiên quỳ xuống lạy hai người.

Ngân Trúc hỏi lại - "Chuyện tới nước này là cái quái gì?". Giờ danh tiết của cô bị chính già đình mình dìm hàng trầm trọng, không thể để nó xấu hơn được nữa, cô chưa gặp anh vua của thế giới này mà. Tuyệt đối không thể để ô uế thanh danh tú nữ tương lai.

“Từ nhỏ ta đã có một mong ước...” – Diệc Ứng nói – “Đó là thành hôn cùng một cô vợ nhà giàu. Chó mèo heo lợn gì cũng lấy.”

“Cuối cùng người coi ta là con gì hả?” – Ngân Trúc cau gắt lên. Cô chưa từng thấy một thằng khốn nào háms tiền như thằng cha này.

“Sau khi lấy xong, ta sẽ giết sạch nhà vợ chiếm đoạt gia sản.” – sau đó anh cười lớn.

Tâm hồn thằng cha này quá đen tối, nó đen kịt hơn chúa tể Voldemort nữa!

Cô quay lên nhìn Hồng lão gia và Hồng phu nhân nói – “Hai người nghĩ con có thể thành hôn với một thằng khùng như thế không?”

Hồng phu nhân mỉm cười nói – “Quả là đàn ông có chí khí, ngày xưa ta cũng lấy lão gia vì gia sản này nên rất hiểu tâm ý cậu.”

What? Bà già này quả thật nếu có giải thưởng về sự bình tĩnh nhất thì chắc chắn bà ta đoạt giải vô địch rồi. Người ta nói âm mưu ám sát gia đình mình mà tính rui thế này?

“Thật sao?” – Hồng lão gia kinh ngạc nhìn phu nhân mình – “Sao bà không nói để ngày xưa tôi mất công dùng “xuân dược” với bà?”

Cuốn tiểu thuyết này hoàn toàn không có tính giáo dục! Chắc chắn phải để rating H và cấm xuất bản vì phản giáo dục và tuyên truyền lối sống đồi trụy thế này. Cuối cùng con nữ chính ra đời trong hoàn cảnh như thế nào chứ?

Hồng lão gia nắm lấy tay vợ mình và quay sang con gái mình với thái độ không thể nào bình thường hơn được nữa – “Thôi, ta không làm phiền hai con, cứ tự nhiên mà hành sự đi”. Đoạn ông ném ngay một chai thuốc cho Diệc Ứng – “Đây là thuốc khiến ta có thể có tiểu a đầu đố. Người hãy sử dụng cẩn thận.”

“Đa tạ” – Diệc Ứng chụp lấy mỉm cười đáp lại. Sau đó anh mở nắp ra để lên mũi.

Ồ, người cha gương mẫu đây mà. Trao xuân dược cho một thằng lạ hoặc kêu nó sư với tiểu nữ duy nhất của mình! Woa, đúng là thế giới tiểu thuyết này khó tin thật!

Ngân Trúc đưa mắt nhìn phụ mẫu hờ của mình đi không giấu sự kinh ngạc. Sau đó cô quay lại nhìn người đàn ông đứng cạnh mình với ánh mắt đầy cảnh giác.

“Người đừng có dùng nó bậy bạ đó nha!”

Diệc Ứng lấy tay đánh nhẹ đầu Ngân Trúc – “Đồ ngu, đây là thuốc giải.”

“Hả?”

“Gia đình người thật không bình thường.”

“Nó giải được độc cho anh?”

“Không!” – Diệc Ứng đáp.

“Thế thuốc giải con mẹ gì?”

“Nó hạn chế độc phát tán và kéo dài thời gian, độc của Ma giáo không dễ giải như thế đâu mà ta e...” – Diệc Ứng thoáng nhú mày lại – “người của người mà đến trễ quá ta không sống nổi đâu. Mà ta chết thì kéo cả gia đình người chết chung.”

Ngân Trúc nhún vai – “Thế mà ta cứ tưởng à mà nửa đêm người đến khuê phòng ta làm gì? Đừng có nói định rình bậy chứ?”

“Rột...Rột...Rột...”

Ngân Trúc đưa mắt nhìn bụng Diệc Ứng đang biểu tình. Đêm nay đúng là một đêm dài mà, bị ám sát, được cứu, gặp cặp phụ huynh phản giáo dục và giờ đây lại thấy đệ nhất sát thủ bụng đánh trống... Không biết kịch bản này là bi hay hài kịch nữa.

Anh hơi xấu hổ ngượng ngừng giải thích – “Ta định đi xuống bếp tìm thứ gì đó ăn thì... vô tình lạc vào đây.”

Ngân Trúc nhìn trời rồi thở dài – “Giờ này không còn ai thức nấu cho người đâu. Thôi, để ta trở tài vào bếp!”

Diệc Ứng nhìn sơ lược người cô từ trên xuống dưới không giấu ánh mắt nghi ngờ - “Thôi, giờ ta trúng độc Ma giáo mà dính thêm độc của người thì Dược Vương có tới cũng hết thuốc.”

Ngân Trúc hơi tự ái, cô đường đường là phụ bếp một nhà hàng Pháp được chân truyền mà thằng cha này dám nhìn với ánh mắt này là không thể chấp nhận được. Cô nắm lấy tay Diệc Ứng kéo đi xoành xoạch vào nhà bếp của Hồng gia trang này. cô tuyệt đối không thể để thằng S háms tiền này coi thường được.

Ngân Trúc vừa vào bếp đã đối mặt với một tình huống cực kỳ khó xử. Nơi này xài củi và cô bắt lửa bằng niềm tin sao? Đây là lý do cô bắt buộc phải về

thế giới hiện đại. Không bếp gas, không tivi, không máy tính và quan trọng hơn hết mấy bộ phim truyền hình cô xem chưa hết, mấy tiểu thuyết chưa hoàn nên tuyệt đối phải về. Chết tiệt, quan trọng là thời này lấy lửa bằng cách nào?

Cô ra ngoài nhặt một hòn đá và một cái cây ngồi bệch xuống đất mặc kệ tên sát thủ siêu S kia đang nhìn mình khó hiểu. Tuyệt đối không thể để hắn coi thường, chưa kịp trở tài nữa mà quê thật không chấp nhận được. Giờ đành xài cách của người tiền sử vậy.

Diệc Ưng nhìn tiểu a đầu ăn mặc sang trọng ngồi bệch xuống đất hi hục đánh lửa bằng cành cây và cục đá thì không nhận được mà ôm bụng cười.

“Người định đánh lửa bằng cách này thì sang năm cũng chưa xong.”

“Vậy người làm đi.”

Diệc Ưng lấy trong túi ra đá lửa và nhẹ nhàng đánh đẽ vào đồng cùi khô được chất đầy trong lò.

“Người có đá lửa sao nãy giờ không nói làm ta làm chết mẹ.” – Ngân Trúc gắt lên.

“Người đâu có hỏi ta.” – anh thần nhiên đáp – “Vội thấy người làm xiếc vui quá nên ta không nỡ dừng.”

Ngân Trúc cố tỏ vẻ thần nhiên, giờ hẳn là bảo kê của cô. Chỉ cần xong chuyện là đường ai nấy đi, nước giếng không phạm nước sông nên nhin. Giờ huy động người tìm mấy tên giang hồ nổi tiếng cũng được nhưng thiện giả bất phân mất công sàng lọc thông tin quá với thời gian là vàng bạc nên cô sẽ nhin. Cô tìm trong bếp mấy gạo thừa và một số nguyên liệu có sẵn nhanh chóng làm món com chiên cho đối tác của mình. Với một đầu bếp học việc gần 2 năm như cô thì mấy món này chỉ là chuyện nhỏ.

Diệc Ưng nhìn tiểu a đầu chiên com thoãn thoắt không khỏi kinh ngạc, nha đầu này nhìn vô dụng nhưng đúng là cũng có chỗ có ích. Bất giác anh nghĩ đến 2 người Hồng lão gia và Hồng phu nhân ban nãy, quả thật thần thủ không tầm thường. Đúng là anh có ý định đối bụng tìm com nhưng việc anh xuất hiện ở đó là chủ đích của họ... Thuốc tuy không giải được độc Ma giáo nhưng đây là loại khó tìm, sao họ lại có được? Đúng là bí ẩn thật! Giờ chỉ hy vọng tên Tướng quốc công tử gì đó có thể tìm ra thuốc giải... nếu không...

“Con em khôn nạn, anh mà bắt được mày thì đừng có van xin anh mày tha.” – Diệc Ưng nhớ tới em gái mình rửa thẳm.

...

Điền Không đưa mắt nhìn lá thư gia nhân đưa cho mình không khỏi thờ dài, ông biết kẻ này có ngày sẽ tìm mình nhưng không ngờ sớm đến thế. Còn sư diệc của ông sao lại đánh thuốc và giam giữ đại công tử của Tướng quốc đại nhân thế này? Từ ngày hẳn quen Phuong Kiều Mai kia luôn không biết giữ tắc gì nữa.

“Đúng là hồng nhan họa thủy mà.” – ông thờ dài trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-1

“Này, coi bộ người và nhân tố X của ta quan hệ tốt quá nhỉ?” – tiếng hệ thống vang lên.

Ngân Trúc nói thẳm trong lòng – “Tên này là nhân tố đặc biệt người nói.”

“Chính xác” – tiếng hệ thống như đinh đóng cột.

“Thôi, ta thấy tương lai mù mịt quá. Có Y hay Z gì nữa không?” – cô hỏi xác nhận hy vọng có chút tươi sáng trong tương lai của mình trong cuốn tiểu thuyết này.

“Để tăng tính cân bằng cho 2 nhóm ta quyết định thay đổi phụ mẫu người chút ít...” – hệ thống đáp – “Có thể gọi là Y và Z đó.”

“Thôi, mẹ ơi!”. Sao trước mặt Ngân Trúc toàn màu đen thế này.

“Bên kia ta thấy toàn soái ca truyền thuyết thì để cân bằng ta cho đội quân siêu thảm hại bên người. Một bên là best of best, một bên là worse of worse. Quá cân bằng” – hệ thống tán thưởng.

“Cân bằng cái đầu người.”

“Ta có biết kế hoạch của người định của anh hoàng đế của thế giới này.”

“Ừ, thì sao?”

“Người có biết tại sao tiểu thuyết gốc, anh ta không nằm trong dàn nam thần của nữ chính không?” – hệ thống hỏi giọng đầy ẩn ý.

“No way.” – linh cảm không lành tăng gấp đôi.

“Yes.”

“No way...”

“Yes” – hệ thống cười với giọng đầy mỉa mai.

“Đây là ngôn tình. Đây là tiểu thuyết ngôn tình mà đúng không?” – Ngân Trúc lặp lại.

“Ngay cả action như Captain American mà còn sắc mùi đam mỹ hưởng gì ngôn tình.”

“Thế giới này loạn rồi, tại sao 3 thằng so ngầu như Iron man, Bucky và Black Panther lại giành 1 thắng được rửa và thay nhau bao hấn còn ta đại mỹ nhân điện nước dư dả lại có gần mười thằng săn đầu.”

“Ta là một hệ thống có đạo đức nên spoil cho người thông tin quan trọng để tránh bờ ngõ về sau.”

“Người mà có đạo đức hả?”

“Đạo đức là một khái niệm mang tính tương đối...”

“\$#%^\$@%^#&”

“Thế nên hãy tìm phương án khác đi... Khử... Khử... Khử...”

Ngân Trúc thất thần khi nhận tin dữ của hệ thống, sao cuốn tiểu thuyết này loạn hằm bà lằng thế loại thế này? Tại sao người đó lại là... trong khi có cả đồng nam khác... Cua một anh cong là một chuyện hoàn toàn bất khả thi rồi. Khốn nạn thay cái nhan sắc chìm sa cá lặn của con nữ chính hoàn toàn vô dụng trong thế giới này, một là dụng nam thần săn đầu còn hai là dụng gay. Đúng là con hệ thống ít khi xuất hiện mà nó xuất hiện là đẩy cô vào ngõ cụt.

Tin tức người của cô đi mời tên Tướng quốc công tử gì đó thì không thấy đâu mà lại gặp tin dữ kế hoạch B phá sản từ khi còn trứng nước vì lý do khó đỡ này thật khiến người ta nhức đầu. Chả biết thằng cha sát thủ kia cầm cự được bao nhiêu ngày nữa. Đi cũng chết mà ở lại cũng không xong. Cái nhiệm vụ sống sót tới 5 chương đầu còn khó huống chi cả cuốn truyện. Chết tiệt thật, con hệ thống siêu độc ác.

“Tiểu thư không dùng gì sao?” – Tiểu Hương thấy chủ nhân mình thất thần không ăn uống gì hoàn toàn khác hẳn trạng thái hiếu động mấy ngày nay thì không giấu được sự lo lắng.

Cô trả lời qua loa – “Ta mệt quá, không muốn ăn.”

“Hay người còn lo cho vị công tử kia?”

Cô lạnh nhạt đáp – “Người để ta một mình có được không?”

Tiểu Hương thấy thái độ của chủ nhân mình kỳ lạ, không biết làm gì chỉ biết im lặng vâng lời, khi đi không quên lo lắng nói – “Có gì tiểu thư nhớ gọi nô tỳ.”

“Ta hiểu rồi.”

Ngân Trúc thần thần nhìn hoa viên không nén tiếng thở dài. Giờ kế hoạch A, B gì cũng xong sạch từ bước 1, đúng là số cô quá nhỏ mà.

“Trời đẹp như thế sao tiểu nữ của ta lại ngồi đây buồn bã như thế này?” – tiếng Hồng phu nhân vang lên, nụ cười không tắt trên môi bà.

“Con không ngồi đây mà bước ra đường mới gặp vấn đề lớn đó.” – cô đáp. Giờ có bị lộ không phải Hồng Ngân Trúc thật cô cũng không lo lắng gì mấy.

“Có vấn đề với ai sao?” – bà hỏi.

“Có thể gọi là vậy.”

Nụ cười vẫn túc trực trên môi Hồng phu nhân – “Con biết khi mẫu thân gặp vấn đề rắc rối với ai đó thì làm gì không?”

Ngân Trúc lắc đầu, giờ cô cũng không còn nhiều thời gian nên có ngồi nghe giảng đạo cũng không chết thẳng Tây nào.

"Đánh bỏ mẹ nó, trừng trị cho nó một bài học." - gương mặt bà không chút thay đổi, vẫn rất xinh đẹp và dịu dàng – "Đó là cách phụ nữ nói chuyện với nhau."

Phụ nữ gì mà nói chuyện hồ báo kinh thế ! Không phải là ngồi với nhau nói lý sao ? Gia đình này quả là có cách giáo dục rất " đặc biệt ".

" Nếu không thể đụng đến người đó thì sao ? " - Ngân Trúc hỏi.

Hồng phu nhân mỉm cười đáp – " Con biết tại sao Trời lại sinh ra người mẹ không ? "

" Là để sinh con và nuôi chúng nên người. "

Ánh mắt bà đột ngột chuyển từ trạng thái thực nữ sang đầy sát khí một cách nhanh chóng – " Là để đánh cho đám con cái nếu chúng đi sai đường. Chính vì thế cứ nắm đầu bà mẹ mà giải quyết. "

Một lời thức tỉnh người trong mộng, Ngân Trúc cười lớn, đây đúng là cách đơn giản nhất để giải quyết vấn đề.

" Mẫu thân nói đúng. Cứ nắm đầu bà mẹ mà nắm vốn con của bà ta. "

Hồng phu nhân mỉm cười dịu dàng lại – " Có lẽ con đã có thể vui vẻ tận hưởng vẻ đẹp kinh thành này rồi đúng không ? "

Cô mỉm cười đáp – " Mẫu thân nói đúng, nơi này đẹp như thế mà cứ ngồi ở quanh quẩn nơi này đúng là chán quá nên con sẽ tìm ai đó cùng con thưởng ngoạn cảnh đẹp nơi đây. ". Đúng là từ ngày biết mình bị săn đuổi, cô chỉ toàn tìm cách phòng thủ và dựa dẫm vào người ta mà chưa bao giờ tự đứng trên đôi chân mình. Giờ là lúc phải thay đổi, không thể cứ ù dột và lo lắng dằn nam thần kia tìm mình được. Muốn chiến thắng thì phải tấn công.

Ngân Trúc nhanh chóng chạy đi tìm Diệc Ứng, giờ cô và tên này đều cần nhau mà tồn tại, hai người là đối tác nên không thể phụ thuộc hẳn mãi được. Cô là người hiện đại, phải mang tư tưởng hiện đại chứ không nên cứ bị lụy ngôn tình hóa bản thân như mấy hôm nay được.

" Đây, Diệc Ứng, ngươi chết chưa ? " - Ngân Trúc hét lớn trước phòng Diệc Ứng – " Ta muốn ngươi dạy kiến thức giang hồ và võ công cho ta. "

Diệc Ứng bước ra khỏi phòng nhìn cô gái tự đứng thay đổi hoàn toàn, không phải hai hôm trước nha đầu này chỉ ngồi tìm cách dựa vào anh sao hôm nay đòi học võ thế này ?

" Ngươi ăn trứng gì hả ? " - anh hỏi.

Ngân Trúc mỉm cười tự tin, trở về bộ dạng vốn có của mình ở thế giới hiện đại – " Ta không muốn chết vì cứ ngồi sợ chết, ít nhất phải ra chiến trường tự mình chiến đấu chứ ". Bằng mọi giá cô phải toàn mạng trở về thế giới của mình.

Diệc Ứng nhìn Ngân Trúc từ trên xuống dưới rồi lắc đầu – " Ngươi quá lớn, không học võ kịp đâu với kẻ ngươi đối đầu là đệ nhất cao thủ. Không có cửa thắng đâu. "

" Ta muốn học cách tồn tại ở thế giới này. " - cô nhìn Diệc Ứng cương quyết nói.

Anh mỉm cười đáp – " Nếu thế ngươi phải sử dụng thể mạnh của bản thân chứ không phải của kẻ khác... " - anh nói tiếp – " Ngươi tự tìm ra thể mạnh của bản thân rồi hãy tìm ta. "

" Nấu ăn. "

" Còn gì khác không ? "

Ngân Trúc cố ngẫm nghĩ thể mạnh bản thân mà thật xui xẻo ở thế giới bình thường cô chỉ là một cô gái không có gì đặc biệt cả.

Diệc Ứng lấy tay xoa đầu Ngân Trúc rồi lạnh lùng nói – " Tìm ra thì hãy nói ta. Nếu ngươi không chuẩn bị sẵn sàng thì sẽ bị bọn người ngoài kia làm thật bất kỳ lúc nào. "

Cô nhìn người này có phần bất ngờ, tên này sao tự dung nghiêm túc thế này ? Có phải bộ dạng khùng khùng thường ngày đâu chứ ? Mới thấy đồi chút xú mà sao tự nhiên nhìn hần lách thế này ?

" Ta mệt rồi. Cho người tìm ngay tên công tử bột kia ngay cho ta. " - Diệc Ứng ra lệnh rồi lạnh lùng đóng sập cửa lại. Ngay lúc này tuyệt đối anh không thể có chuyện gì được, chuyện của anh chưa hoàn thành tuyệt đối không thể chết lẳng xệt như thế này được. Những món ăn ngon nhất thiên hạ anh chưa thưởng thức hết nên phải sống đến tám mươi tuổi, đi ăn hết mọi nơi mới cam tâm nhắm mắt được.

" Nha đầu này tự nhiên ăn trứng cái gì mà tỏ ra đầy chí khí làm mình giả bộ nam nhi đại trượng phu phối hợp chung một quá. "

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10-2

“Chà, bọn chúng lại gây chuyện nữa sao?” – Hoa Mộc Thủy thở dài rồi đưa ly rượu lên môi – “Thật không xem Minh chủ này ra gì cả.”

Tân Thập Tam – thuộc hạ thân tín của chàng ngồi bên cạnh bầm báo tiếp – “Thuộc hạ tìm hiểu được người của Tam Vương gia và Kiều Chi Thượng đều chết sạch...”

“Nguyên nhân chết là gì?”

"Ứng Trảo và một đao chí mạng." - Thập Tam ngập ngừng đáp.

Hoa Mộc Thủy nói với không một chút sắc thái – "Kẻ này quả là không biết an phận mà."

"Người định xử trí mọi chuyện ra sao?"

"Nếu chúng thích loạn thì cứ để loạn..." - chàng mỉm cười đáp lại – "Cái thú của việc làm Minh chủ là ngồi nhìn bọn này xử lý nhau và đi hốt xác rồi giả vờ anh hùng cái thế đổ lỗi cho người khác."

"Hình như ngài vừa xuyên tạc chính nhiệm vụ của mình thì phải?"

"Từ xưa đến nay, ma giáo và triều đình được sinh ra để đảm danh môn chính phái chúng ta đổ trách nhiệm cho chúng mà phải không?" - Hoa Mộc Thủy thần nhiên nói.

"Thuộc hạ thấy ngài mới là xấu xa nhất ở đây."

"Cầm trả treo. Tên đó cứ để mặc hắn làm gì thì làm, dù sao người cũng không phải đối thủ của hắn."

Thập Tam nói tiếp, giọng không giấu sự lo lắng – "Một kẻ nguy hiểm như thế để sống liệu có gây họa cho chúng ta?"

Hoa Mộc Thủy mỉm cười đáp – "Họa của chúng ta người thấy thêm một kẻ có khác biệt sao?"

Thập Tam im lặng. Quả thật họa từ vị trí Minh chủ này không chỉ từ Ma giáo, triều đình mà còn từ những kẻ mang danh "danh môn chính phái". Với những kẻ mà đạo thì Minh chủ vô lâm là kẻ cần loại trừ, với triều đình đây là kẻ họ muốn nắm giữ còn với chính đạo thì hai từ "Minh chủ" là thứ ai cũng thêm khát. Nói trắng ra vị trí này không khác gì sợi xích xiềng chặt chủ nhân của hắn – Hoa Mộc Thủy.

"Nếu không có chuyện gì thì người đi đi."

"Thuộc hạ tuân lệnh."

Hoa Mộc Thủy liếc nhìn thuộc hạ thân tín của mình đi thì cười nhạt. Kẻ này đi theo chàng lâu rồi mà chẳng hiểu tâm ý chủ nhân và tình thế bản thân chút nào. Chàng rót rượu ra ly và đưa lên môi, nhắm mắt lại thưởng thức chút không khí bình yên ít ỏi này. Hình ảnh một cô bé mười hai xuất hiện trước mặt chàng.

"Huynh biết tại sao huynh cứ bị các sư huynh chèn ép không?"

"Là do ta quá yếu."

Kiều Mai của năm mười hai mỉm cười đáp lại – "Chính vì thế huynh phải mạnh mẽ lên, ta không cứu huynh và gửi vào nơi này chỉ để huynh bị người khác chèn ép."

"Nếu ta mạnh hơn, muội đừng nở nụ cười như thế nữa."

"Một đứa con gái chân yếu tay mềm không mỉm cười thì được gì, đây là vũ khí duy nhất của ta để tồn tại." - nàng đáp lại, gương mặt không tắt nụ cười lạnh lẽo.

"Ta sẽ mạnh hơn để bảo vệ muội khỏi thứ khiến muội lo sợ."

"Huynh biết ta sợ điều gì không?"

Hoa Mộc Thủy của năm mười bảy chỉ biết nhìn tiểu nha đầu luôn mạnh mẽ trước mặt lắc đầu.

Kiều Mai thần nhiên nói tiếp – "Định mệnh. Để bảo vệ gia đình thì ta sẵn sàng tuyên chiến cùng số phận yếu mệnh của mình."

"Đừng lo, muội sẽ không yếu mệnh đâu."

"Cái mạng huynh là do ta nhặt được nên nhớ khi nào ta đòi lại thì huynh mới được trả ta." - Kiêu Mai mỉm cười đầy mỉa mai nói.

Hoa Mộc Thủy trở về thực tại, mỉm cười nhìn ánh trắng. Chàng và nàng ta đều là một kiểu người, kiểu người sống vì gông cùm của chính mình mà người đời có ai thoát khỏi mấy thứ gông cùm vô hình này đâu chứ ?

" Khi nào muội mới quay lại đòi cái mạng này đây. "

...

" Ngươi có câu trả lời rồi sao ? " - Diệc Ứng nhìn tiểu nha đầu trước mặt hỏi.

Ngân Trúc mỉm cười gật đầu – " Không phải ngươi nói ta chỉ có thể chiến đấu với chính vũ khí của bản thân mình sao ? "

" Thôi được, ta hiểu rồi. "

" Chính vì thế, ta muốn ngươi giúp ta tồn tại ở nơi này. Ta muốn ngươi và ta cùng phối hợp xử trí kẻ nào đụng đến ta. " - cô nói tiếp – " Cái giá là một nửa gia sản nhà họ Hồng này. "

Diệc Ứng mỉm cười đáp lại – " Là con gái đừng tối ngày nói chuyện chém giết. "

" Giết người để bảo toàn mạng sống là một lý do chính đáng. "

Anh lạnh lùng đáp lại – " Chính đáng hay không thì tay ngươi cũng dính máu mà phải không ? Ba cái lý do vớ vẩn chỉ là mấy lời nguy biện của những kẻ nguy quân tử thôi ". Sau đó nhanh như cắt anh lấy tay nắm lấy cổ tiểu nha đầu trước mặt và dần siết chặt, ánh mắt anh đầy sát khí hoàn toàn khác về thân nhiên mọi ngày – " Nếu ngươi chọn con đường này thì phải sẵn sàng bị giết như hiện giờ bất kỳ lúc nào. "

" Ta không... ra trận để... chuẩn bị tinh thần... bị giết... " - Ngân Trúc lấy hơi sức cuối cùng gượng nói một cách yếu ớt, tên này đúng là điên điên khùng khùng thích ra tay lúc nào thì ra tay mà – " Con người... ham sống sợ chết... là sai sao ? "

Diệc Ứng mỉm cười buông ra và xoa đầu cô mỉm cười đáp lại – " Nói hay lắm. Chuyện này ta nhận nhưng không cần ba cái gia sản nhà ngươi. "

Ngân Trúc vội hít lấy hít để lấy hơi sau khi bị tên này đột ngột siết cổ.

Anh nói tiếp – " Ta ghét cò bạc nhưng lần này ta muốn đánh bạc xem tiểu nha đầu ngươi chống lại những kẻ thế lực nhất như thế nào. "

...

" Phụ thân... nữ nhi muốn có chuyện muốn thỉnh cầu. " - Ngân Trúc tay cầm tách trà phở nhĩ cô cất công nấu cho Hồng lão gia cung kính nói.

" Hừm ? "

" Nữ nhi muốn mượn người một phần ba gia sản tặng cho triều đình. "

Hồng lão gia im lặng rồi mỉm cười đáp – " Mới đây mà con định tiếm quyền phụ thân rồi sao ? "

" Nữ nhi chỉ muốn bảo toàn tính mạng cho Hồng gia thôi. "

" Chà, món lễ này con dùng lớn quá nhỉ ? "

" Có người từng nói ngân lượng là thứ có thể mua được tất cả mọi thứ nhưng nó cũng là một thứ cực kỳ dễ thay thế nên người đời mới yêu nó hơn hết thấy mọi thứ. "

Hồng lão gia mỉm cười đáp – " Con có phải tiểu nữ của ta không ? "

Ngân Trúc thản nhiên đáp – " Tùy người có tin hay không thôi. "

" Ta cho con mượn tên thuộc hạ này và trong 2 năm phải trả lại cho ta. "

" Đa tạ. "

" Hãy biến nó thành con chó cho mình đừng bao giờ làm con chó cho nó. Tên thuộc hạ này thích tiếm quyền chủ lắm đấy. "

Cô mỉm cười đáp – " Tiểu nữ hiểu, đa tạ phụ thân. Tiểu nữ cáo lui. "

...

" Chà, có tinh thần vậy mới được chứ ? " - hệ thống nhìn màn hình cười lớn – " Ta không cho ngươi vào đây để tối ngày ăn chơi hay ngồi ủ dột lo lắng. Đòi mà đơn thuần và như mơ quá thì còn gì mà thú vị chứ ? "

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11-1

Nhìn người huynh đệ bị mình đánh thuốc làm cho bất tỉnh, Thượng Quan Phong nói mình không cảm thấy có lỗi là nói dối nhưng nhìn ý trung nhân của mình khẩn thiết nhờ mình giữ hân thì chàng càng không thể từ chối. Không ngờ có ngày người đình thiên lập địa như chàng lại sử dụng thủ đoạn để tiên như thế này.

“Ta xin lỗi.”

“Chà, không ngờ Tăng kiểm son trang chúng ta có cách đón tiếp khách quý mới mẻ như thế này.”

Thượng Quan Phong quay lại nhìn người sư thúc đang ngồi trên xe lăn của mình – Điền Không. Tại sao chuyện này lại lộ ra ngoài? Không phải chàng đã ra lệnh đệ tử ở đây giữ bí mật chuyện mình giữ Phương Thiên Bảo rồi sao?

“Phong nhi chào sư thúc.”

"Ngươi có thể vì vị sư thúc tàn tật này mà giao hân cho ta được không? "

Thượng Quan Phong mỉm cười đáp lại – “Không phải người đã không can thiệp chuyện giang hồ từ lâu rồi sao?”

Điền Không liếc nhìn Phương Thiên Bảo đang bất tỉnh rồi chép miệng – "Dù ta rút khỏi giang hồ đã lâu nhưng những quy tắc trong đó ta vẫn chưa quên. Hình như chuyện đánh thuốc huynh đệ của mình chưa bao giờ được khuyến khích thì phải? "

"Chuyện một người bạn thỉnh cầu việc nằm trong khả năng mà từ chối cũng không được khuyến khích thì phải? " - Thượng Quan Phong thân nhiên trả lời.

"Xem ra ngươi coi trọng phụ nữ hơn sư thúc này rồi ". Xem như kế hoạch dùng thân phận sư thúc của ông ra lệnh cho đồ nhi này thất bại rồi.

"Phụ thân có dạy đồ nhi là đàn ông không nên thất hứa làm phụ nữ thất vọng. "

Điền Không mỉm cười đáp lại – "Sư tổ ngươi cũng dạy ta nếu nợ người khác thì phải trả. Đây là món nợ ta phải trả cho một người. "

Đoạn ông để tay lên thanh vịn tay của xe lăn nhanh tay kéo một cần gạt kích hoạt cơ quan của máy bắn, ngay lập tức một mũi tên phóng về phía trước. Thượng Quan Phong ngay lập tức cầm kiếm trên bàn lên đỡ lấy mũi tên, không thể để Phương Thiên Bảo gặp chuyện được.

"Xem ra chúng ta phải nói chuyện theo cách của đàn ông rồi! " - ông lên tiếng.

"Sư thúc đang muốn cứu hay giết hân thế? " - Thượng Quan Phong hét lên.

Điền Không thân nhiên đáp – "Kẻ nhờ ta không nói giao xác hay giao người. "

Thượng Quan Phong ngay lập tức ôm lấy huynh đệ của mình kéo ra ngoài tránh hàng loạt tên phát ra từ Điền Không, giờ giữ mạng còn không xong huống chi là bảo vệ thêm hân. Chàng để Phương Thiên Bảo giao cho đệ tử của Tăng kiểm son trang rồi quay lại đối phó người sư thúc điên khùng của mình.

"Người không phải đối thủ của đồ nhi đâu. " - chàng cầm kiếm đỡ những loạt tên trên cơ quan máy bắn trên xe sư thúc mình nói. Không biết cái máy đó có bao nhiêu tên thế này? Chết tiệt thật!

"Giùng càng già càng cay! " - ông mỉm cười đáp.

Thượng Quan Phong ngay lập tức phi thân lên nhảy về phía sau Điền Không và cầm kiếm phá cơ quan máy bắn của ông. Tuyệt đối không thể làm bị thương người sư thúc này được. Sau đó ngay lập tức chàng lấy tay điểm huyệt ông và mỉm cười nói

"Đã nói người không phải đối thủ của đồ nhi mà. Xin thất lễ. "

Điền Không lập lại – "Ta cũng đã nói giùng càng già càng cay mà. "

Ngay lập tức Thượng Quan Phong cảm thấy đau ở sau cổ và bất ngờ ngã xuống đất.

"Người sử dụng thủ đoạn. "

Điền Không mỉm cười đáp – "Ta đã nói giùng càng già càng cay mà ". Sau đó ông quay lên 2 tên đệ tử phối hợp cùng mình ra lệnh – "Ném sư huynh

các người vào phòng hán cho ta, còn tên Phương Thiên Bảo cho người hộ tống hán qua Hồng gia trang cẩn thận. "

...

" Bài học thứ nhất " - Diệc Ứng cầm trái chuối để lên miệng vừa nhai nhồm nhồm vừa nói – " Nếu đi ra đường đối đầu cùng những kẻ mặc đồng phục môn phái thì tẩu vi thượng sách nếu người không muốn bị đám người đó kêu đồng môn đánh tập thể. Đám người của mấy môn phái này cứ như đám trẻ con đó, nếu trẻ con thua thì khóc oe oe gọi cha mẹ còn chúng thì lôi một bài phát biểu chửi rủa người cùng một đồng tội vớ vẩn rồi gọi người đồng môn tập kích tập thể. "

Ngân Trúc chăm chú viết vào cuốn cẩm nang " Sống trong giang hồ " của mình. Tên này dù đang xuyên tạc nhưng không phải không có lý. Phim kiếm hiệp thế kỷ 21 đã chứng minh điều này.

" Thứ hai, nếu đối đầu cùng một đám quái nhân đồ đen xác định đó là người của Ma giáo thì tẩu vi thượng sách luôn. Nếu không sẽ như ta trúng độc không tìm được thuốc giải thì cực kỳ rắc rối. " - anh nói tiếp.

" Thứ ba, nếu đi ăn gặp mấy đứa thất kinh phong đang cắt máu ăn thề vớ vẩn thì chọn bàn xa xa một chút mà ngồi cho an toàn. "

Ngân Trúc quay lên nhìn anh không giấu ánh mắt khó hiểu – " Chúng nó cắt máu ăn thề thì kệ mẹ tui nó chứ sao lại ngồi xa ? "

" Tui nó cắt máu uống rượu xong ném ly lung tung dễ trúng đầu mấy đứa ngồi gần. Người im lặng thì tức mà đứng lên nói chuyện thì đảm bảo đám này rút kiếm hỏi chuyện tìm cách choảng nhau với người. Đó là trường hợp tui nó xài ly chứ xài bình rượu cỡ lớn ném trúng đầu mà gặp mấy đứa lù khù như người không né kịp thì khỏi đi du ngoạn giang hồ luôn. "

Tên này quả thật bôi bác thế giới kiếm hiệp quá !

" Nếu nhóm hắc đạo gặp bạch đạo ở ngoài thì tìm cách lui ngay nếu ở quán ăn thì gọi càng nhiều món cho ta. " - Diệc Ứng ngồi gác chân lên bàn lấy trái chuối tiếp theo ra ăn.

" Ủa sao kỳ vậy ? " - Ngân Trúc hỏi, chuyện này lạ à nha.

" Chúng đánh nhau ở ngoài dễ trúng người vô tội lắm, tẩu là thượng sách còn ở quán ăn thì liếc nhau một hồi thể nào cũng choảng nhau. Người nhân cơ hội chúng choảng nhau thì ăn xong tẩu quít tiền luôn. "

Hôi của, tên này quá hôi của ! Mình chưa gặp tên nào siêu khôn nạn và đề tiện như thằng khôn này cả. Hần xuất hiện trong tiểu thuyết ngôn tình chỉ đề làm đề tiện nam nâng cao mấy anh soái ca lên thôi.

" Người thấy bạch đạo hay hắc đạo tốt hơn? " - Ngân Trúc hỏi.

Diệc Ứng thân nhiên đáp – " Người thấy có khác biệt hà ? "

" ... "

" Mấy kẻ chính đạo nói cho cùng cũng chỉ là số đông ô hợp tự lập ra ba cái nguyên tắc giang hồ hay chính khí vớ vẩn. Hắc – Bạch là thứ con người tự đặt ra cả thôi. Với ta cả bọn đều là đám ô hợp. "

Ngân Trúc nói không tò mò về tên này là nói dối. Diệc Ứng này dù 90% là đề tiện nhưng thỉnh thoảng cô cũng thấy hán khá ngẫu và nói chuyện rất có đạo lý.

" Người là màu gì ? "

" Màu gì mà không được... " - anh thân nhiên nói tiếp - " Tiếp theo là đừng bao giờ làm anh hùng. "

" Cái này ta biết... " - Ngân Trúc vừa viết hý hoải vào cẩm nang " Sống trong giang hồ " của mình vừa nói – " Mấy thằng anh hùng ra chiến trường thì thường chết sớm lắm mà ta cũng không cần làm anh hùng đâu. Người khỏi lo. "

Những trận đấu võ lâm thì mấy thằng vai u thịt bắp thường xung phong đánh anh boss thì 99,9% ngủm không kịp ngáp. Còn đám anh hùng võ lâm làm gì ? Ngồi xem anh boss đánh đám cóc đó xong đánh bài chèo hay chờ anh nam chính xuất hiện cứu. Bởi thế, anh hùng chỉ có die sớm.

" Mà sao ta thấy người là đệ nhất sát thủ gì mà toàn nghĩ mấy thủ đoạn né tránh hay ăn quít thế này ? " - Ngân Trúc nhìn list mấy quy tắc rồi hỏi.

Diệc Ứng nhìn cô nhếch mép cười, tiểu nha đầu này đúng là chưa từng đối mặt cùng sinh tử mới hỏi mấy câu vớ vẩn như thế. Trong chiến trường, đôi khi chỉ cần một khắc để quyết định sống chết, nếu cứ để tâm chấp nhất lòng tự tôn thì sẽ mất mạng bất kỳ lúc nào. Cuộc đời đơn giản chỉ có 5 chữ " Kẻ thắng là chân lý. "

" Tiểu thư... " - Tiểu Hương ở ngoài vội chạy vào hoa viên thở hổn hển nói – " Phương... Phương công tử... đến rồi... " "

" Thật sao ? " - Ngân Trúc không giấu sự vui mừng, cuối cùng thì người này cũng đến rồi - " Đưa công tử vào đây. "

" Sắp tiến hành bước thứ hai – tiếp cận nam chính được rồi ! " - Ngân Trúc nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11-2

Phương Thiên Bảo đưa ngón tay lên cổ tay người thanh niên trước mặt không khỏi nhũu mảy, độc được tuy được kiềm hãm chưa vào lục phủ ngũ tạng nhưng tìm được phương thuốc giải độc lại là một chuyện khác. Ma giáo quả là một môn phái tà đạo, sử dụng độc đúng là không đơn giản.

“Sao rồi?” – Ngân Trúc nhìn gương mặt thoáng nhũu mảy của Phương Thiên Bảo lo lắng hỏi – “Huynh biết hẳn trúng độc gì không?”

Vị-hôn-phu-trong-tiểu-thuyết của cô gật đầu, nét mặt không hề giãn ra. Vấn đề ở đây không phải là độc gì hay thuốc giải ở đâu.

Diệp Ứng bình thần hỏi – “Người không biết chính xác liều lượng phải không?”

Phương Thiên Bảo im lặng không nói gì.

“Là sao?”

“Người biết tại sao dám thuộc hạ Ma giáo không mang theo thuốc giải không?” – Diệp Ứng nhìn Ngân Trúc hỏi.

“Không phải tinh thần tử vì đạo sao?”

Khóe miệng anh cong lên, nha đầu này hình như đánh giá mấy tên võ lâm giang hồ quá cao rồi, gì mà “tử vì đạo” chứ? Làm gì lắm chính nhân quân tử như thế.

Phương Thiên Bảo lên tiếng – “Là vì thuốc giải có thể tìm ở bất cứ đâu!”

“Và độc được lẫn giải được vốn dĩ là những dược thảo xung khắc với nhau, nếu sử dụng sai liều lượng dù chỉ một giọt sẽ làm độc phát tác mạnh hơn dẫn đến tử vong bất kỳ lúc nào” – Diệp Ứng tiếp lời – “Và cái nham hiểm của bọn người này là chất độc luôn thay đổi, không bao giờ cố định để những kẻ ngoại đạo không bao giờ tìm ra đúng phân lượng thuốc giải.”

“Huynh có vẻ rành về phương pháp làm việc của chúng quá?” – Phương Thiên Bảo nhìn Diệp Ứng không giấu sự nghi ngờ. Kinh mạch kẻ này thật sự rất quái đản, nếu huynh nói không nghi ngờ hẳn là người của Ma giáo là nói dối.

Diệp Ứng không buồn quan tâm người thanh niên trước mặt lạnh nhạt đáp – “Người không giúp được ta phải không?”

“Thật ra không phải là không có cách chỉ có điều huynh dám cược một phen nữa...” – Thiên Bảo mỉm cười trả lời – “Huynh có dám mạo hiểm tin vào ta không thôi.”

“Tin vào kẻ mới buông lời nghi ngờ mình...” – Diệp Ứng nở nụ cười đáp lại – “Người cho ta bài toán nan giải quá!”

Ngân Trúc nhìn không khí căng thẳng của 2 người đàn ông bên cạnh mình không khỏi cảm giác không lành.

“Mà ta có sự lựa chọn khác sao?” – Diệp Ứng lướt mắt từ Phương Thiên Bảo sang Ngân Trúc mỉm cười nói – “Xem như 2 chúng ta đều đặt cược tính mạng vào hân vậy.”

Hả? Cái gì mà 2 chúng ta đặt cược tính mạng vào hân?

Phương Thiên Bảo đưa mắt nhìn tên nam trước mặt rồi nhìn tiểu mỹ nhân bên cạnh không giấu sự khó hiểu. Bất chợt chàng nhớ đến vụ việc hôm trước khi cứu cô nương này, manh mối bỗng nhiên mất tích lại thêm người hảo huynh đệ Thượng Quan Phong hạ mê dược vào rượu của huynh. Giờ lại thêm đám ma giáo hoành hành ở đất của hoàng đế, từ khi nào trung nguyên lại loạn thế này rồi?

“Nếu tại hạ đoán không lầm thì Hồng cô nương đây là mục tiêu của chúng?” – vị-hôn-phu-trong-tiểu-thuyết của cô lên tiếng.

Ngân Trúc đưa mắt nhìn nụ cười gian tà đầy ẩn ý tức tặc trên môi tên sát thủ ti tiện-xấu xa-hồi của kia thì ngộ ra tất cả. Định đưa cô làm mồi cho đám Ma giáo sao?

“Người đừng lo, có Tướng quốc công tử đây đi cùng thì chúng ta không sao đâu.” – Diệp Ứng mỉm cười lên tiếng.

“Khoan, không phải người mới nói luật sống trong giang hồ có điều khoản “Không làm anh hùng” hay sao? Ta cũng không có nhu cầu làm liệt nữ đâu, ta làm tiện nữ được rồi.”

Thiên Bảo mỉm cười ôn nhu với tiểu mỹ nhân trước mặt – “Cô nương đừng lo, ta sẽ đảm bảo an toàn cho cô và vị huynh đệ đây.”

Địch mẹ nguoi, nguoi đẩy ta làm mồi cho đám sói đó rồi nói câu này sao? Kiểu như cầm súng vào kẻ địch rồi nói “Chúa ban phước cho nguoi” ấy.

Diệp Ưng thấy sự do dự của nha đầu trước mặt thì thờ dài, nhẹ nhàng nói – “Ta không ép nguoi... Chuyện này là do ta không tìm hiểu kỹ tình hình mà đã nhận nhiệm vụ này. Đây là sự sơ suất của chính bản thân ta, chuyện còn lại ta không giúp được nguoi.”

“Giờ lấy độc được từ bọn chúng rồi điều chế thuốc giải kịp không?” – giọng Ngân Trúc khô khốc. Kẻ này bị như thế này là do cô ban chọn. Chết tiệt, cô cực kỳ muốn lương tâm mình rụng hết răng!

Thiên Bảo và Diệp Ưng nhìn cô mỉm cười đồng thanh đáp – “Chúng ta không lấy độc được mà lấy giải được.”

“Điều thứ năm của luật giang hồ, đừng tin ai cả. Đặc biệt là những kẻ giả vờ cao thượng kích thích lòng trắc ẩn của người khác.” – Diệp Ưng nhìn tiểu nha đầu trước mặt mỉm cười mỉa mai nói.

Ngân Trúc mở to mắt chưng hửng nhìn tên sát thủ đề tiện trước mặt. Cô có cảm giác mình vừa bị sụp hố rất nặng.

Phương Thiên Bảo thấy biểu tình rất ư là đặc biệt của hai người trước mặt thật chẳng biết nói gì. Giờ quan trọng là phải dụ được đám nguoi Ma giáo ra và đảm bảo an toàn hai người này. Tiểu cô nương này cuối cùng đã làm gì để bọn nguoi đó sẵn lòng rảo riết đến thế?

...

“Thật sự đám Hồng gia đó không có gì khuất tất?” – Tam Vương gia Ngao Thiếu Phong ngồi trong thư phòng đọc những mật thư mà các quan chức dưới quyền nộp lên hỏi thuộc hạ thân tín của mình.

“Thuộc hạ chưa điều tra được gì.”

Chàng không tin có kẻ ở đời không có chuyện khuất tất, nếu có họa chẳng là quá khôn khéo để che giấu nó. Hồng gia là một phú gia lớn, chuyện bắt giữ người của họ là chuyện không hề đơn giản. Nếu muốn gây họa cho chúng không phải là không có cách. Tuy nhiên, làm theo phép công há không phải đem lợi cho hoàng huynh của chàng, giúp hắn càng lớn mạnh hơn hay sao? Yêu cầu của Phương Kiều Mai này quả là không đơn thuần đúng như con người của nàng ta. Một bên là thực lực chính trị, một bên là gia sản bạc vạn... Cả hai thứ chàng đều muốn sở hữu.

“Nguoi nghĩ xem làm sao vừa sở hữu vì cá vừa nắm được tay gấu?”

Người thuộc hạ nhìn chủ nhân của mình khó hiểu, sau đó hắn nói tiếp – “Còn chuyện Cẩm y vệ bị giết sạch, chúng ta vẫn chưa có thông tin tuy nhiên...”

Ngao Thiếu Phong ngẩn lên nhướn mày nhìn thuộc hạ mình.

“Ngoài chúng ta thì cùng đêm ấy ngoài thành có một nhóm giang hồ bị giết sạch... Nghi ngờ là người của Ma giáo.”

Bất giác chàng nhớ lại biểu huynh của Phương Kiều Mai. Khóe miệng Ngao Thiếu Phong cong lên, không ngờ cô gái này có mối liên hệ tới hắc đạo thật, quả là rất lý thú! Nếu có được Tướng quốc tiêu thư này ngoài việc nắm giữ người con gái chàng yêu còn có được thế lực của gia đình và các mối quan hệ của nàng ta. Thiên hạ dưới chân thiên tử quả là rất rộng lớn nhưng thực lực triều đình đến đâu chứ? Nếu mọi thứ nằm trong tay chàng thì mọi thứ chắc chắn không loạn như ngày hôm nay... Chàng sẽ hợp nhất mọi thứ lại.

“Ta nghĩ bản thân có đáp án cho câu hỏi ban nãy rồi!”

...

“Ta thật không tin được nguoi đang bị trúng độc đó.” – Ngân Trúc nhìn tên đề tiện nam đang đi bên cạnh nhai kẹo hồ lô không khỏi cảm thấy nghi ngờ. Từ trưa đến giờ, hắn ta ăn không ngưng miệng mà giờ vẫn đang ăn tiếp.

“Ồ... ủa... ắt... ả... on...” (Đồ chùa rất là ngon) – Diệp Ưng nhai kẹo trong miệng nói, anh cầm tiếp bao hoành thánh chiên nóng hổi mới mua để lên miệng ăn tiếp.

Hình như có gì đó ngược ngược ở đây. Không phải theo tiểu thuyết ngôn tình bình thường, kẻ đang ăn phải là nữ chính hay sao và người đi bên cạnh phải là một anh “con nhà người ta” đang nhìn tiểu mỹ nữ trước mặt với ánh mắt dịu dàng đầy phong tình hay sao? Ở đây lại là một cô gái lão luyện sợ bị đột kích và một thằng tập trung cao độ vào mấy món ăn trước mặt chứ... Cô xuyên vào ngôn tình sung hạnh có phải truyện hài đâu?

Diệp Ưng bỗng dừng dừng lại ở một con hẻm nhỏ, lạnh lùng nói với Ngân Trúc – “Dù gì cũng chưa có kết quả. Chúng ta vào đó đi!”

Cuối cùng nguoi cũng nhớ nhiệm vụ chính của ngày hôm nay là dụ đám sát thủ ra rồi!

Cô lấy 2 tay nắm lấy cổ tay Diệp Ưng gương mặt hình sự hỏi nhỏ - “Bị tấn công ở đây liệu có thoát kịp?”

“Không, ta nhớ ngày trước ở đây có lão bà bán mỳ kéo rất ngon.” – anh thản nhiên đáp – “Hy vọng giờ còn bán.”

“...”

Bất chợt ba kẻ vận hắc y từ trên nhảy xuống cầm kiếm lao vào tấn công 2 người. Diệc Ứng ngay lập tức ôm lấy Ngân Trúc né tránh những nhát kiếm đầy sát khí rồi dùng tay cầm thanh đao đã được bọc kín của mình ra đỡ.

“Nếu cứ ở ngoài đó chúng sẽ không dám lộ hành đầu nhất là sau vụ lần trước, quan phủ ngày đêm đi tuần chặt chẽ...” – Diệc Ứng ôm lấy Ngân Trúc phi thân tránh né và lên tiếng giải thích – “Đây là mưu kế của ta.”

Bất giác hai người lướt qua một quán mì kéo nhỏ của bà cụ nằm sâu trong hẻm, cô nhìn anh với ánh mắt no comment - “Người không cần giải thích”.

Rõ ràng là nguy hiểm, hẳn bị đột kích khi chuẩn bị đi ăn thật chứ mưu kế cái gì!

Diệc Ứng im lặng vòng lại quán mì kéo của bà cụ hỏi – “Làm cho cháu một tô, chút cháu quay lại ăn”. Sau đó anh nhanh chóng ôm cô chạy tiếp.

“Chúng ta đi nhanh quá ta sợ chúng đuổi theo không kịp...” – anh nói với giọng mặt cực kỳ nghiêm túc – “Phải giữ tốc độ cho chúng không thể tấn công và cũng không mất dấu là chuyện không hề đơn giản.”

Ngân Trúc bình luận – “Ta hiểu mà, người không có bị đột kích và người không ham ăn, tất cả chỉ là kế hoạch mà người dự tính từ trước. Người là Gia Cát Lượng tái thế!”

“Đừng cụt rồi!” – Diệc Ứng kêu lên rồi quay lại nhìn 3 tên hắc y nhân đầy sát khí đang giương kiếm nhìn 2 người, anh mỉm cười hỏi – “Chúng ta có thể bàn bạc chút được không?”

“Các người hết đường thoát rồi!” – một tên lạnh lùng lên tiếng.

Anh cầm thanh đao bọc kín mỉm cười nói – “Các người đừng buộc ta sử dụng tuyệt chiêu bí truyền.”

Ba tên hắc y nhân nhìn người thanh niên trước mặt thủ thế chuẩn bị tấn công.

“Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách.” – anh bỏ Ngân Trúc đang đứng bên dưới phi thân lên tường chạy trốn.

Ngân Trúc ngẩn người ra nhìn người đồng hành của mình chuẩn bị mất vội hết lên – “Tên khốn nạn kia! Sao người bỏ đồng đội hả?”

Ba tên sát thủ thoáng ngẩn người nhìn hành động của tên thanh niên kỳ quái kia và cô gái trước mặt rồi nhanh chóng trở lại bình thường cầm kiếm đồng loạt tấn công tiểu mỹ nhân này. Giáo chủ có dặn, giết không thương tiếc phải đem xác về. Bất ngờ một nam thanh niên bạch y cầm kiếm đỡ 3 nhát kiếm chí mạng đó và đẩy ra thủ thế với bọn chúng.

“Chuyện này không liên quan Phương công tử, xin đừng can thiệp.” – hai tên hắc y nhân khác từ ngoài nhảy vào lên tiếng.

“Các người bám theo ta?” – Phương Thiên Bảo lạnh lùng hỏi.

“Cũng như ngài bám theo thuộc hạ của tôi thôi.”

“Ve sầu bắt ve, chim sẻ rình sau lưng” sao?”

Thiên Bảo ngay lập tức cầm kiếm tấn công bất ngờ tên hắc y trước mặt rồi nhảy lên đâm tên bên cánh trái của mình không để hắn kịp phản ứng. Hai tên còn lại liên thủ đồng loạt tấn công người thanh niên trước mặt, tên còn lại cầm kiếm tấn công Ngân Trúc. Cô nhanh chóng cầm mấy thùng thức ăn thừa sau lưng ném ra đỡ rồi né tránh đường kiếm chí mạng.

“Cẩn thận!” – Thiên Bảo hét lên khi thấy một phi tiêu bắn vào Ngân Trúc, chàng lấy kiếm ra đỡ bất ngờ tên sát thủ đang tấn công thu kiếm vào và đá vào tay đối thủ mình làm kiếm trên tay chàng rơi xuống.

“Ngài thua rồi! Giao cô ta cho bọn ta.” – hắn lấy chân đá kiếm Thiên Bảo đi một tay chĩa kiếm vào Ngân Trúc, tay kia cầm phi tiêu hướng vào chàng lạnh lùng nói – “Chúng tôi hứa không đụng vào một sợi tóc của Phương công tử.”

Ngay khi tên sát thủ không chú ý, Ngân Trúc ngay lập tức cúi xuống nhặt kiếm của một tên sát thủ đã bị giết ném cho vị-hôn-phu-trong-tiểu-thuyết của mình, Thiên Bảo ngay lập tức chụp lấy đâm mạnh vào tên sát thủ trước mặt rồi nhảy qua ôm Ngân Trúc phi thân trốn đi ngay.

Hai tên sát thủ còn lại nhìn thủ lĩnh của mình bị đâm lên tiếng nói – “Thì gia, mũi kiếm đó có độc.”

Thì gia nhìn vết thương trên tay mình lạnh lùng nói – “Không sao”. Nếu không phải Giáo chủ ra lệnh không được làm gì tổn hại tên nhãi kia thì hẳn và thủ hạ đã xử lý xong ngay từ đầu rồi. Đúng là 2 tên kia chết oan uổng quá.

“Xử lý xác của chúng cho ta” – ông ra lệnh.

Diệc Ứng nấp phía trên căn trọng bám theo tên sát thủ bị Thiên Bảo đâm trúng thân nhiên nói – “Chà, đằng sau chim sẻ còn thợ săn nữa mà... Vai của mình sao bọn chúng phân cho dễ tiện quá!”

...

Phương Thiên Bảo đưa chén thuốc đã xắt cho Diệc Ứng mỉm cười nói – “Hôm nay huynh phối hợp tốt lắm.”

“Vai anh hùng là của người mà.” – Diệc Ứng đáp – “Mà nha đầu đó đâu rồi!”

“Hong cô nương nói chuẩn bị vài thứ chúc mừng huynh giải độc.”

Diệc Ứng lấy tay gãi gãi đầu nói – “Lắm chuyện!”. Sau đó huynh ngẩng lên nhìn tên công tử bột trước mặt nói đầy ẩn ý – “Người đứng là có vai trò không nhỏ trong mắt bọn chúng”.

Kinh nghiệm giết người bao nhiêu năm cho anh biết thực lực tên Thi gia đó chỉ cao chứ không thấp hơn Phương Thiên Bảo này nhưng hẳn không hề ra tay tàn độc mà nhiều lần lưu tình cho tên này... Ngay cả mấy tên sát thủ còn lại khi xuất kiếm với hắn cũng không đặng đặng sát khí như với anh và Hồng Ngân Trúc kia. Câu trả lời chỉ có một: chúng không dám ra tay với kẻ này.

Phương Thiên Bảo chỉ im lặng, chàng đã phần nào đoán ra bọn người này không dám ra tay nặng cùng chàng khi giao đấu. Từ xưa đến nay, chàng hành động quang minh chính đại có bao giờ kết giao cùng phường Hắc đạo sao chúng lại nhượng bộ? Danh tiếng phụ thân chàng nếu có chỉ là với triều đình còn những kẻ giang hồ thật không có nhiều ảnh hưởng. Chuyện này nếu không điều tra là không được.

“Coi như lần này ta nợ ơn người.” – Diệc Ứng lên tiếng.

“Này...” – Ngân Trúc với gương mặt lấm lem bụi than chạy vào vui vẻ nói – “Hôm nay ta đã đích thân xuống bếp đãi hai người một châu ngon mừng sự hợp tác đầu tiên của ba chúng ta đại công cáo thành.”

Có lẽ tin đồn cô cho người tung ra – Hồng gia muốn cầu thân Tam Vương gia đã tới tai mọi người. Cách tốt nhất để lời đàm người trong bóng tối ra chính là lời chúng ra ánh sáng – sử dụng sức mạnh dư luận. Một tên bán hai chim: Tam Vương gia và Hoàng đế lợi dụng mối quan hệ kinh địch của hai người tạo lối thoát cho bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

“Huynh không thể dừng chân ở đây lâu hơn chút được sao?” – Ngân Trúc không giấu sự tiếc nuối hỏi Thiên Bảo. Nếu người này ở bên cạnh chắc chắn sẽ giúp ích cho cô rất nhiều thậm chí còn là kim bài miễn tử cho cô trước con điên Kiều Mai kia.

“Đa tạ hảo ý của Hồng cô nương nhưng thật sự tại hạ không tiện nán lại lâu!” – Thiên Bảo mỉm cười ôn nhu đáp lại. Chàng không ngờ tiểu mỹ nhân này mới gặp mặt không bao lâu lại lưu luyến mình đến thế.

“Nếu huynh đã nói thế ta không ép nhưng huynh có thể hứa với ta một chuyện được không?”

“Hồng cô nương cứ nói!”

Ngân Trúc đưa ngón tay út của mình ra trước mặt người thanh niên tuấn tú trước mặt mỉm cười nói – “Làm bằng hữu của ta. Nếu huynh có chuyện gì cần giúp thì ta nhất quyết sẽ đến giúp và ngược lại. Đồng ý không?”. Giờ bằng mọi giá cô phải thiết lập quan hệ ngoại giao tốt đẹp với tên Thiên Bảo này, tầm quan trọng của hắn với cô nói không ngoa thì cũng quan trọng như Mỹ với Việt Nam. Trung Quốc bành trướng cỡ nào cũng ngăn Mỹ, Kiều Mai đáng sợ cỡ nào cũng nể anh trai mình vài phần.

Phương Thiên Bảo nhìn nụ cười đáng yêu trên gương mặt xinh đẹp của Ngân Trúc thì có chút rung động. Cô gái này thật không hề giống bất kỳ người con gái nào chàng từng tiếp xúc, có một chút tinh ranh lại không kém phần ngây thơ, lúc lại trịnh trọng nhưng khi lại phát ngôn điên điên khùng khùng như lần đầu tiên chàng gặp. Đúng là một người rất đặc biệt.

“Ta hứa!” – chàng đưa ngón tay lên móc vào tay tiểu mỹ nhân trước mặt – “Chỉ cần Hồng cô nương cần, nhất định ta sẽ giúp đỡ.”

“Cá đã cắn câu.” – Ngân Trúc cười thâm trong lòng.

Diệc Ứng chả buồn quan tâm cảnh hứa hẹn trước mặt mà tập trung cao độ vào bàn tiệc. Nha đầu này đúng là hơi ngốc một chút nhưng quả thật rất có tài vào bếp. Xem ra đầu quân cho con bé này quả không tệ, không những được xem kịch hay lại được ăn uống thả cửa.

...

“Người khỏe rồi, xem ra đã tới ngày chúng ta đi thăm Tam Vương gia được rồi!” – Ngân Trúc cầm dao miết lên thanh sắt trước mặt liên tục.

“Ta không ngờ người tung tin đồn nhảm chơi liêu với người của Hoàng gia đến vậy. Cái này là con dao 2 lưỡi có thể giết người bất kỳ lúc nào.” – Diệc Ứng ngồi đưa mắt nhìn Ngân Trúc rồi nhìn con heo to tướng bị treo lên trước mặt. Anh không ngờ nha đầu này tiểu thư khuê các mà sở thích đặc biệt thật mà cái gia đình này từ cha mẹ đến con cái đều kỳ quái như nhau.

“Chính vì thế chúng ta phải hành động càng sớm càng tốt.” – Ngân Trúc cầm 2 con dao lên bắt đầu tấn công con heo kịch liệt.

Chuyện tung tin đồn Hồng gia muốn cầu thân Tam Vương gia là một nước đi mạo hiểm, đánh động cả 2 người Tam Vương gia và Hoàng đế. Hồng gia cô quả thật chỉ là một gia đình phú thương bình thường nhưng chuyện nhà cô có tiền là sự thật không thể chối cãi. Hiện nay, Ngao Thiếu Phong đang dính scandal muốn tạo phản lại có nhiều quyền lực riêng đang là cái gai của Hoàng đế. Giờ lại thêm có năng lực tài chính hỗ trợ của Hồng gia thì như hổ thêm cánh. Chắc chắn Hoàng đế sẽ không dễ yên mà không thể vô có tiêu diệt Hồng gia được nên sẽ cho người điều tra thực hư ngay. Còn Tam Vương gia thì chứng cứ chống lại hẳn ta ngày càng nhiều, hẳn càng phải cư xử cẩn trọng hơn nếu giữa scandal mà cô – Hồng Ngân Trúc có chuyện gì ắt mọi mũi dùi dư luận sẽ chia vào hẳn. Cho là hẳn vì chột dạ mà thủ tiểu nhân chứng. Trong thời gian đang thu phục nhân tâm cho nghiệp lớn sau này, Ngao Thiếu Phong tuyệt đối hạn chế mọi tin đồn xấu về mình nhất có thể nên chắc chắn tạm thời án binh bất động. Tuy nhiên kế sách này chỉ là tạm thời, chỉ sợ cả 2 anh em nhà này chơi lặt rùng đồ tội cho nhau hay cho giang hồ là cô chết nên phải hành động nhanh chóng tiến đến bước tiếp theo. Phải giải quyết xong chính quyền thì Hồng gia cô mới mong yên ổn.

“Tên Tam Vương gia này không phải dễ chơi đâu, người cũng lớn gan quá nhỉ?”

“Ta cũng không phải dạng vừa đâu, hẳn đừng có giỡn với ta.” – Ngân Trúc bình thản nói, tay không ngừng cầm dao tấn công con heo trước mặt.

“Đêm dài lắm mộng. Vậy mai chúng ta đi luôn đi, người thấy sao?” – Diệc Ứng mỉm cười nói, tay không quên cầm một miếng thịt heo vừa được Ngân Trúc xé ra – “Người chặt heo kiểu này không ổn rồi, đường cắt không ngọt chút nào!”

...

“Hồng Ngân Trúc đại tiểu thư của Hồng Kim Bảo cầu kiến sao?”

“Vâng thưa Tam Vương gia!”

“Cho cô ta vào!” – Ngao Thiếu Phong ra lệnh, thật không ngờ cô gái này lại đến tận Vương phủ tìm chàng. Phương Kiều Mai cho chàng một món mồi thật quá khó nuốt mà, không những không tiêu diệt được cô gái này còn gây ra tin đồn của chàng cùng cô ta làm hoàng huynh của chàng đã chường mất Tam đệ này nay càng chường mất hơn.

“Chỉ để nàng đứng bên cạnh mình mà ta phải cược cả tính mạng ta vào. Ván bài này ta cược quả không nhỏ...”

Ngao Thiếu Phong đứng lên, trở về về hiên ngang mọi ngày và lạnh lùng rảo bước đến khách gian. Chàng muốn biết cuối cùng Hồng Ngân Trúc – kẻ mà chàng cho người tiêu diệt cách đây mấy ngày đến đây có ý đồ gì.

Ngân Trúc đứng trong khách gian của Vương phủ kín đáo quan sát khung cảnh xung quanh. Nơi này dù đơn giản hơn Hồng gia trang nhiều nhưng cách bài trí lại rất sang trọng dù không phô trương, cầu kỳ. Đúng là con nhà chính trị gia nói có khác, phô trương quá thì bị người đời dị nghị tham ô mà đơn giản quá lại bị người đời xem thường. Không hổ danh nam chính mà.

“Hắn đến rồi!” – Diệc Ứng khẽ nói vào tai Ngân Trúc.

Cô đưa mắt nhìn ra ngoài thấy một trang nam tử khôi ngô bất phàm, phong thái uy nghiêm,凛冽. Hoàn toàn không giống cảm giác Phương Thiên Bảo cho người khác cảm giác an tâm, nhẹ nhàng khi đối diện mà kẻ này khiến người ta có cảm giác kiêng dè và có chút kính sợ. Đúng là hàng tuyền.

“Hồng Ngân Trúc bái kiến Tam Vương gia!” – Ngân Trúc thủ lễ.

Ngao Thiếu Phong liếc nhìn mỹ nhân đối diện, nhếch môi cười – “Miễn lễ, mời Hồng tiểu thư ngồi!”. Cô gái này nếu so về nhan sắc cùng Phương Kiều Mai chỉ có hơn chứ không kém, đúng là một mỹ nhân sắc nước hương trời. Tuy nhiên thoát nhìn về phong thái hoàn toàn không bằng Kiều Mai.

“Tiểu nữ từ lâu đã nghe đại danh của Tam Vương gia. Hôm nay mạo muội đến đây cầu kiến mong Vương gia thứ lỗi!” – Ngân Trúc nở nụ cười ngọt ngào nói – “Quả là như người đời ca tụng, ngài quả là bất phàm hơn người!”

“Tiểu thư quá khen!” – Ngao Thiếu Phong mỉm cười đáp. Sau đó chàng đưa mắt nhìn người đi cùng Ngân Trúc thì cười nhạt, thì ra đây là lý do cô ta thoát hiểm hôm ấy.

Diệc Ứng im lặng đứng bên cạnh cô không buồn để tâm ánh mắt Ngao Thiếu Phong nhìn mình.

“Ngoài việc muốn chiêm ngưỡng phong thái bất phàm của Tam Vương gia đây thì tiểu nữ còn đến đây để thỉnh tội cùng người.” – Ngân Trúc bắt ngờ quỳ sụp xuống đất.

Ngao Thiếu Phong lạnh lùng lên tiếng – “Hồng tiểu thư cứ nói.”

“Tiểu nữ đáng chết, chỉ vì vô tình thể hiện sự tôn kính Tam Vương gia quá mức làm mọi người nhầm tưởng là có tình ý với người...” – cô cúi gầm mặt xuống đất – “Lời thị phi thiên hạ quả đáng sợ, làm người chịu nhiều điều tiếng... Tiểu nữ quả là một phụ nữ vô tội...”

Ngao Thiếu Phong nhếch mép cười, cô gái này quả như chàng đoán. Định chơi đánh phủ đầu, lật mặt để dù chàng có điều tra được nguồn gốc tin đồn cũng không trách được ả. Lời nói lại nhấn mạnh bản thân là “phụ nữ vô tri” và “thị phi thiên hạ” dù chàng muốn trừng phạt cũng không được.

“Tiểu thư cũng không có ý. Ta nào có thể trách tội.”

“Tiểu nữ đa tạ Vương gia!” – khoe miệng Ngân Trúc cong lên. Bởi thế mới nói tài nữ trong “Truyện Kiều” đích thị chỉ có Hoạn Thư, đôi trắng thay đen mà không ai bắt bẻ được. May mà cô nhanh trí nhớ lại kế này áp dụng lại.

“Hong tiểu thư miễn lễ, chuyện này ta không để tâm.”

Ngân Trúc vẫn giữ nguyên tư thế, cô cúi gằm mặt xuống nói với giọng hối lỗi – “Tam Vương gia đại lượng tha cho tiểu nữ nhưng chuyện này tiểu nữ không thể tha thứ cho bản thân được. Đây là chút thành ý hối lỗi của tiểu nữ với người, hy vọng người nhận giúp cho tiểu nữ cảm thấy không còn ănnăn nữa.”

Diệp Ứng lấy trong người ra một tờ giấy đưa cho người đàn ông đang hiện ngang ngời trước mặt. Ngao Ứng Thiên nhận lấy và nhìn tờ giấy không giấu sự kinh ngạc.

“Xin thứ lỗi, thứ này ta không nhận được!” – chàng lạnh lùng nói.

"Xin Tam Vương gia nhận cho." - Ngân Trúc cầu khẩn.

"Thứ lỗi ta không dám nhận." - Ngao Thiếu Phong lặp lại - "Mong Hồng tiểu thư hiểu cho."

“Theo như tiểu nữ được biết Tam Vương gia vì quốc gia cầm binh đánh giặc bao năm. Tình hình quân nhu hẳn người rõ hơn ai hết!” – Ngân Trúc nói tiếp – “Những người đó đánh giặc chỉ cầu thiên hạ thái bình. Thiên hạ có thái bình thì nhân dân mới ấm no, người dân ấm no thì mới tập trung làm ăn được. Nếu không có người thì làm sao gia đình tiểu nữ được như hôm nay. Đây chỉ là chút lòng thành mà Hồng gia thay mặt dân chúng gửi tặng triều đình. Mong người đừng từ chối. Tiểu nữ chỉ muốn giúp Tam Vương gia đỡ đi phần nào nỗi lo vì nước vì dân. Thật sự Hồng Ngân Trúc này chỉ mượn hoa kính Phật thật không có ý gì khác.”

Ngân Trúc dập đầu xuống đất liên tục. Lý lẽ cô đưa ra quá logic mà, một lý do tham nhũng không thể nào perfect và lý tưởng hơn được nữa. Hẳn ta có nhận thì cũng không mang điều tiếng mà cô có hối lộ thì cũng đường đường chính chính. Đây gọi là nghệ thuật tham nhũng.

"Nếu người không nhận xem như còn trách tiểu nữ." - Ngân Trúc dập đầu mạnh hơn.

Ngao Thiếu Phong liếc nhìn hành động của cô gái trước mặt khẽ nhếch mép cười, cô ta quả là không cho chàng sự lựa chọn mà. Phụ nữ thời nay quả là đáng sợ, hết Phương Kiều Mai kia lại đến Hồng Ngân Trúc này.

“Thôi được, bôn Vương thay mặt triều đình đa tạ tấm lòng của Hồng tiểu thư.” – chàng lên tiếng – “Hong tiểu thư hy vọng nàng đừng để tâm chuyện này nữa.”

“Đa tạ Vương gia.” – Ngân Trúc ngẩng đầu lên mỉm cười nói, ánh mắt không giấu sự ủy khuất – “Đại thọ sắp tới hy vọng người giúp tiểu nữ chuyển lời tới Thái hậu và Hoàng thượng giúp tiểu nữ”.

“Tiểu thư không tham gia đại thọ của Mẫu hậu ta sao?”

“Tiểu nữ e không thể chung vui cùng Thái hậu được...” – Ngân Trúc ánh mắt rom róm nước, u buồn nói.

“Hong tiểu thư có việc gì cứ nói!”

Ha, cung trướng chiều của chị rồi. Bước đầu hối lộ là cung mắt tinh thần cảnh giác. Sau là gọi chuyện tranh thủ tình cảm. Binh pháp bác Tôn 1000 năm vẫn xài tốt!

“Tiểu nữ thật không hiểu bản thân đã đắc tội với ai lại khiến người ta thù ghét. Mỗi khi ra đường luôn có họa đồ máu... Phải chăng do mạng khổ... Tiểu nữ thật không muốn làm Thái hậu mất vui hôm ấy.” – cô đưa ánh mắt e lệ pha chút nước nhìn người đàn ông đối diện buộc hẳn không thể từ chối được.

Ngao Thiếu Phong nhìn ánh mắt này của Ngân Trúc cười nhặt trong lòng, cô gái này quả là một chín một mười với Kiều Mai kia. Rất biết sử dụng tâm kế làm chàng mắc bẫy khi nào không hay. Cô ta muốn kẻ sai người giết mình làm bảo vệ cho mình đây mà. Quả là tiến thoái lưỡng nan.

“Hong tiểu thư đừng lo. Ta sẽ cho người bảo vệ nàng an toàn.”

“Thật không?”

“Quân tử nhất ngôn. Tứ mã nan truy.”

“Đa tạ Vương gia”. Xem ra giải quyết xong phía chính quyền.

...

“Người đóng kịch khá lắm” – Diệc Ứng ngồi trong xe ngựa ném cuộn vải trong người cho Ngân Trúc nói.

Cô nhìn mảnh vải trắng rồi nhìn tên sát thủ đi cạnh mình không giấu sự khó hiểu – “Tồn một phần ba tài sản của ta mà không khá mới lạ. Mà người ném vải cho ta làm gì thế hả?”

“Ta thừa nhận đúng là mình hay giết người nhưng ta nhìn máu trên người của phụ nữ thì khó chịu lắm.”

“Hả?”

“Nãy người đập đầu quá lỗ nên trán người...” – Diệc Ứng ngập ngừng.

Ngân Trúc vội đưa tay lên trán thấy máu dính trên tay thì hốt hoảng hét lên – “Chết cha... máu...”

“Hôm trước người thấy ta giết người tình bơ lắm mà sao giờ y như gà mắc đẻ thế hả?”. Diệc Ứng nhìn bộ dạng tiểu nha đầu này ban nãy bình tĩnh ứng phó với Ngao Thiếu Phong, giờ lại hoảng vì chút máu thì có chút buồn cười.

“Máu kẻ khác thì khác máu mình chứ? Cũng như người xem người ta đánh lộn thì vui nhưng mình bị đánh thì eo có vui.” – Ngân Trúc cầm mảnh vải đưa lên trán. Dù cái số cô ở thế giới này có nhan sắc cũng nhưng không, không gặp sát thủ thì đụng độ gat nhưng thà có còn hơn không.

“Phụt...” – Diệc Ứng nhìn thái độ hốt hoảng và lời nói của của nha đầu trước mặt không nhịn được mà cười – “Đúng là người vui thật!”. Sau đó anh nhích người ngồi kế Ngân Trúc rồi giật mảnh vải lại.

“Người định làm gì?” – Ngân Trúc nhìn anh không giấu sự nghi ngờ. Tên này dù sao cũng là đàn ông, đề phòng một chút vẫn hơn.

“Không phải ta nói ghét nhìn thấy máu trên người của phụ nữ hay sao?” – anh thản nhiên đáp rồi xe mảnh vải làm đôi rồi lấy bình nước trên xe thấm lên 1 mảnh chườm sát trùng vết thương của nha đầu trước mặt rồi lạng lẽ băng bó lại – “Đặc biệt là những người phụ nữ trước mặt ta trừ phi ta được thuê để giết họ...”

Ngân Trúc im lặng để cho Diệc Ứng băng bó, không hiểu sao cô cảm giác giọng người này có chút tâm sự. Thật không giống phong cách của hần chút nào.

“Này, người chơi nước vừa rồi là chộc giận Hoàng đế đó. Tên khốn đó đúng là xung vào quân dụng nhưng xung vào quân ai là chuyện khác” – anh lên tiếng cắt ngang bầu không khí yên lặng giữa 2 người.

“Còn cách nào khác sao? Với tương lai hần sẽ là hoàng đế giờ tranh thủ là tốt nhất”. Tác giả đã phán thế chỉ có đúng và theo luật xuyên không thì cô không được tiết lộ tương lai làm thay đổi cốt truyện – “Với ngân phiếu đã đưa đầu thế rút lại được.”

“Người chắc thế?” – Diệc Ứng nhìn nha đầu đang yên lặng cho mình băng bó không giấu sự tò mò.

“Thiên cơ bất khả lộ.”

“Nhưng giờ hần chưa làm Hoàng đế với ta có cách hay hơn mà người không làm mất lòng hần nhưng vẫn làm Hoàng đế hài lòng.” – anh mỉm cười nói.

“Hả?”

“Hèn hạ và lừa lọc là nghề của ta mà.” – Diệc Ứng thản nhiên đáp.

...

" Không ngờ người từ chối theo Vương gia cuối cùng lại theo một tiểu nha đầu. " - một hắc y áo đen nhìn Diệc Ứng lạnh lùng nói – " Tam Vương gia nói nếu giờ người thay đổi thì ngài vẫn hoan nghênh nhân tài như người. "

" Ta vẫn từ chối thì sao ? " - Diệc Ứng mỉm cười thản nhiên đáp. Anh biết hôm nay đi cùng nha đầu kia thế nào cũng gặp lại cố nhân.

" Người biết nếu theo Vương gia là cách nhanh nhất để điều tra vụ thảm sát 20 năm trước, hệ thống thông tin của Đông Xưởng danh bất hư truyền mà. "

" Người nhớ cách đây 5 năm người hỏi ta tại sao không theo chủ nhân người không ? "

" Người chưa từng trả lời " - hắc y nhân đáp.

" Ta sợ khi trả lời người giận ta nữa " - anh nhìn cố nhân trước mặt thản nhiên nói – " Nghề này mà mất lòng nhiều người quá phiền lắm ! "

" Sao trong mắt người ta trở nên nhỏ mọn thế này. "

" Vì chủ nhân người là một thẳng chả ra gì... " - Diệc Ứng mỉm cười nói.

Hắc y nhân đáp lại không do dự - " Ngài ấy sẽ là một Hoàng đế anh minh. "

"Một thằng nhãi tối ngày ngồi trong Vương phủ chưa từng bước ra ngoài thử màn thầu ế buổi chiều hay một miếng tàu hủ thúi một xu một miếng của dân lao động thì không có tư cách nói chuyện thiên hạ..." - Diệc Ưng lạnh lùng nói - "Ngay cả làm một đệ đệ tốt hần còn không làm được thì người nghĩ hần sẽ làm một Hoàng đế tốt sao ?"

"Xem ra ngươi đã chọn Minh quân cho mình rồi." - Hắc y nhân nhẹ nhàng rút kiếm ra, nếu kẻ này theo Hoàng đế thì buộc lòng hần phải bỏ qua tình cũ mà xử lý. Diệc Ưng này quá nguy hiểm để cho sống sót.

Anh thần nhiên nhìn thái độ cổ nhân của mình không chút phản ứng - "Ta không phải là con chó giống người..." - Diệc Ưng mỉm cười - "Đối với ta, thiên hạ hay minh quân chẳng là cái thá gì, kẻ duy nhất có thể ra lệnh cho ta chỉ có bản thân ta. Có làm chó thì ta cũng chẳng dại mà xích cái vòng vào cổ đâu."

"Người làm chó cho một con nha đầu liệu có khác gì chó cho ngài ấy."

Diệc Ưng nhớ đến Ngân Trúc và thái độ cương quyết ra trận chiến đấu của cô thì có chút buồn cười, anh cười ngao ngễ - "Nha đầu đó không phải là chủ nhân của ta... Nó chỉ là một canh bạc mà ta nổi hứng nhất thời."

Hắc y nhân thu kiếm lại vào bao, mỉm cười lạnh lùng đáp - "Ta hy vọng người cứ an phận trong sông bài của mình đừng bao giờ ra bước ra bước ra chiến trường."

"Người ta hay nói sông bạc là chiến trường khốc liệt nhất. Mấy đứa nghiện cũng khó nói lắm à, khi lên con ghiền chúng chẳng phân biệt nổi đâu là bài đâu là kiếm đâu."

"Nếu có ngày đó, có là sư huynh đệ ta cũng không động tình."

Diệc Ưng mỉm cười đáp lại - "Sư phụ mà ở đây nghe 2 thằng đồ đệ rủ nhau vào sông bài choảng nhau chắc sẽ tức ói máu..."

"Dù sao ông ta cũng đuổi chúng ta rồi chắc chẳng đau lòng đến thế đâu."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13-1

"Muội cứ nghĩ chuyện du ngoạn của huynh kéo dài lâu hơn chứ?"

Phương Thiên Bảo mỉm cười dịu dàng với muội muội của mình - "Đại thọ Thái hậu sao ta không thể không đi được, ít nhất phải có mặt không làm mất mặt phụ thân của chúng ta chứ?"

Kiều Mai mỉm cười đáp lại - "Huynh nói đúng". Không phải Thượng Quan Phong đã đồng ý tìm cách giữ chân đại huynh của nàng sao?

"Vì có chút chuyện xảy ra giữa đường nên ta đã làm mất món quà mua cho muội rồi." - Thiên Bảo nhìn muội muội không giấu sự hối lỗi.

"Không sao đâu, huynh về an toàn là muội vui rồi" - nụ cười không tắt trên môi nàng - "Nếu không có chuyện gì thì muội không làm phiền, huynh cứ nghỉ ngơi".

Phương Thiên Bảo ngẩn người nhìn tiểu muội của mình. Không hiểu tại sao nhìn Kiều Mai huynh lại nhớ đến Hồng Ngân Trúc. Tại sao khi đối diện cùng một cô gái người đứng huynh lại cảm thấy không xa lạ như người tiểu muội ngồi ở bên cạnh mình như thế này? Kiều Mai không phải từ nhỏ đã quấn quýt đại huynh và luôn giận hờn nếu không thấy quà của mình hay sao? Từ khi nào lại chẳng chặc thế này cơ chứ?

"Đúng là muội thay đổi rồi... Không còn trẻ con như xưa nữa."

"Con người phải trưởng thành mà với lại muội đâu thể cứ hành xử thiếu mực thước như trước được."

"Ta quả là một đại huynh tồi, vì thú vui bản thân mà lỡ mất khoảng thời gian tốt đẹp nhất cùng tiểu muội của mình."

"Huynh đừng nói thế."

Thiên Bảo mỉm cười dịu dàng nói tiếp - "Muội đừng để tâm, chỉ là ta đang nghĩ chẳng biết còn bao lâu thời gian ở bên cạnh tiểu muội của mình thôi."

Kiều Mai nhướn mày nhìn huynh trưởng của mình, người này đang nói gì thế này? Gì mà còn bao lâu thời gian ở bên nàng chứ?

"Huynh đừng làm muội lo lắng chứ?"

Phuong Thiên Bảo nhìn gương mặt của tiểu muội mình thì bật cười, huynh lấy tay xoa đầu nàng – “Ta sợ thằng nào tới cướp đi tiểu muội xinh đẹp của ta đó mà. Nếu có ngày đó thì chắc chắn đại ca như ta có chút không cam tâm”

Kiều Mai nhìn nụ cười ôn nhu của đại huynh mình thì lặng người, người này vẫn như kiếp trước luôn dịu dàng với tiểu muội mình. Kiếp trước huynh ấy luôn bảo vệ nàng dù mọi người có rời bỏ Phuong Kiều Mai này thế nào đi nữa. Nhất định kiếp này, nàng sẽ đứng lên bảo vệ lại đại huynh và gia đình mình không để lịch sử lặp lại.

“Huynh đừng lo, muội sẽ ở bên cạnh huynh suốt đời mà.”

Phuong Thiên Bảo nhìn tiểu muội của mình không giấu được nụ cười – “Muội đang biến ta thành một lão già không nở gả em gái cho bất kỳ tên đàn ông nào đó.”

...

“Người đã thấy đối thủ lớn nhất của mình rồi đó.” – hệ thống lên tiếng khi tích hợp màn hình điều khiển cho người chơi 10.000 thấy tình hình của Phuong Kiều Mai.

Ngân Trúc sau khi chiêm ngưỡng dung nhan của Phuong Kiều Mai thì lên tiếng – “Ta công nhận hệ thống các người...”

“Sao?”

“Cung cấp dịch vụ xuyên không quả là phí của trời, đáng ra phải cung cấp hệ thống nhìn trộm hay nói văn hoa hơn là giám sát và theo dõi mới đúng.”

“Đề nghị người chơi không phát biểu linh tinh.”

“Con nhỏ này quả là không đẹp bằng ta nhưng công nhận là nó có khí chất hơn ta. Đúng là hàng thật giá thật mà. Hèn chi Tam Vương gia nhìn ta mà không rung động... Xuyên không kiểu này lỗ vốn quá!”

“Thế mới nói, các tác giả ngôn tình xuyên không cứ ảo tưởng nữ chính từ con trạch nữ tầm thường mà cũng không nhìn ở thế giới hiện đại mà cứ xuyên cổ đại thì ảo tưởng với phong cách make up Hàn Quốc, Trung Quốc, Nhật Bản hay đạo văn trắng trợn từ các thi sĩ xưa thì các đừng thành mỹ nữ vạn người mê.”

“Ta có cảm giác người đang chửi xéo ta thì phải?”

Hệ thống thần nhiên đáp – “Không, ta đang chửi thẳng mặt người đó.”

“Người quả là một hệ thống khôn nạn.”

“Quá khen. Ở đời có cái gọi là khí chất, người ta sinh ở nhà người ta, được giáo dục theo phong cách con nhà người ta thì chắc chắn sẽ không bao giờ thành một đứa “con nhà mình”. Một đứa với khí chất tầm thường thì xuyên không nào có vào xác Lưu Diệc Phi cũng chả thành thần tiên tỷ tỷ nổi.”

“Có vẻ như người đang đim hàng ta...”

“Ta đang gợi ý cho người nếu không thành mỹ nữ vạn người mê thì cứ tiến hóa thành ác nữ vạn người ghét.”

“Cái đó là thoái hóa chứ không phải tiến hóa.”

Hệ thống nói tiếp – “Người thật định dùng cái đó để đầu lại nữ phụ Phuong Kiều Mai.”

“Chuẩn không cần chỉnh.” – Ngân Trúc tự tin đáp lại, ít nhất nó không đẹp nhưng độc và lạ.

“Người còn gì cần ta cung cấp thông tin gì nữa không?”

“À, cho ta list nam phụ của truyện để sau này ra đường gặp còn biết mặt nhau mà né.”

“Người đừng lo chuyện đó, cứ vào ngôn tình hay đam mỹ thì anh trai nào áo đỏ một màu không đen, trắng thì xanh và hiệu ứng rùm trời như lá bay, váy áo tung tăng dù trời lạnh gió. Địch thị đó là soái ca con nhà người ta.”

Ngân Trúc ngẫm lại, cũng đúng thật. Mặc kiểu đó cho người đi giết cũng không lo lạc đạn giết nhầm người.

“Giáo chủ Ma giáo thì đồ đen trắng tiến, Chính phái thì đồ trắng hay sáng màu...” – Hệ thống giải thích tiếp – “Đặc điểm nhận dạng vô cùng dễ hiểu.”

“Ok, ta hiểu rồi.”

“Ta không được spoil quá nhiều thông tin nên thôi còn lại người tự xử đi.”

“Được rồi.”

Ngân Trúc nhớ lại phong thái của Phương Kiều Mai, quả thật đối thủ này khó ăn thật. Đúng là nhìn cao quý từ trên xuống dưới, cô thua đứt đuôi con mẹ nó rồi. Giờ phải tập trung cao độ luyện tập cho màn biểu diễn ở buổi đại thọ để triển khai bước thứ hai “vừa ăn cướp vừa la làng” theo kế sách mà cô và Diệc Ứng đã nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13-2

Sau khi đạt được thỏa thuận song phương xóa bỏ lệnh truy nã với Chính phủ, cuối cùng Ngân Trúc cô đã có thể đường đường chính chính ra khỏi nhà đi dạo chơi như người bình thường. Bây giờ cô đã có thể sống cuộc sống của 1 người bình thường.

“Nói thật là ta cực kỳ hoài nghi ngươi có phải đệ nhất sát thủ không?” – cô đưa mắt liếc nhìn kẻ ăn-liên-tục-từ-đầu-chỉ-cuối đang đi cạnh mình.

“VẬY SÁT THỦ HÍT KHÍ TRỜI ĐỂ SỐNG HẢ?” – Diệc Ứng thân nhiên hỏi lại.

“Ít nhất ngươi phải tỏ ra bí hiểm, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn đời chứ?” – Ngân Trúc giật cây kẹo hồ lô trên tay Diệc Ứng để lên miệng vừa ăn vừa nói. Đúng là đồ Trung Quốc không hợp khẩu vị cô mà, chỉ có đồ ăn Việt Nam mới là số dzách.

“Và sau đó để chúng đánh à?” – Diệc Ứng hỏi lại – “Đưa cái mắt hăm tãi đó ra đường không bị quan binh bắt vì khả nghi cũng bị mấy tên giang hồ chặn lại gây sự. Ta không có bị khủng.”

Cô ngẫm lại đúng thật là gần đây số lượng sừ nhi Việt Nam hay đánh nhau sút đầu mẻ trán vì “nhìn cái mặt nó lạnh lùng cứ như coi thường tao” có xu hướng gia tăng mạnh. Từ đó suy ra cứ vào đồn cảnh sát hay bệnh viện là xác suất gặp người soái ca lạnh lùng, nhìn đời bằng nửa con mắt cao nhất. Chà, soái ca tiểu thuyết sạch thì vào sờ can tội ầu ẩu đã còn tiểu thuyết sắc thì tội hiệp dâm. Chết tiệt, sao tên này cứ làm cô bồi bác hóa ngôn tình thế này.

“Nha đầu, ta có chuyện này muốn nói ngươi mấy hôm nay rồi” – Diệc Ứng nói tiếp, anh nhìn cách ăn mặc của tiểu nha đầu này không thể cứ im lặng được nữa.

“Sao?”

“Ngươi đang là cái gai của đám Ma giáo, ta biết có tên Vương gia chống lưng rồi nhưng ngươi nên cẩn thận vẫn hơn.”

Ngân Trúc nhìn Diệc Ứng không giấu sự khó hiểu.

“Ngươi ra đường mặc trang phục độc 1 màu hồng phấn như thế sợ đám sát thủ ám sát trật hả? Nguyên tắc tiếp theo khi sống trong giang hồ là mặc đồ cho giống người bình thường một chút để có gì dễ trà trộn hơn.”

Ngân Trúc nhìn lại mình rồi nhìn lại người xung quanh, quả thật đúng là cô có hào quang nữ chính thật, nhìn một phát là nổi. Mẹ, giờ mới thấy ba cái phim truyền hình cổ trang xảo chó thật, gì mà chúng ta vô tình lướt qua nhau mà không nhận ra nhau. Ăn mặc kiểu này mà éo nhận ra nhau mới là có vấn đề đó.

“Ta sẽ ghi nhận ý kiến của ngươi.” – cô ngoan ngoãn nói.

Bất chợt, một đứa bé trai chừng chín, mười tuổi chặn đứng 2 người, nước mắt giàn giụa chảy nhìn kẻ đi cùng cô, nó hét lớn – “Đứng lại!”

Diệc Ứng tiếp tục cầm đồ ăn vừa đi vừa ăn tiếp, không buồn quan tâm Ngân Trúc đang đứng nhìn đứa trẻ với ánh mắt khó xử.

“Ta bảo ngươi đứng lại!” – đứa trẻ hét lên.

“À, thì ra thằng nhỏ này gọi hần chứ không gọi mình” – Ngân Trúc nghĩ thầm. Đừng có nói tên này có con hoang đó chứ? Bây giờ là kịch tình gia đình hay sao?

Diệc Ứng liếc nhìn đứa trẻ lạnh lùng hỏi – “Ngươi tìm ta có chuyện gì?”

“Con hoang phải không?” – Ngân Trúc tự hỏi trong lòng, máu nhiều chuyện của cô đã bắt đầu nổi lên.

“Ta muốn thuê ngươi giết người.” – đứa trẻ lên tiếng, giọng không giấu sự xúc động.

Diệc Ứng chả buồn quan tâm, chỉ lẳng lặng đi tiếp.

Đứa trẻ tức giận chạy tới nắm lấy tay anh kéo lại và hét lên – “Chỉ cần ngươi giết hần cứu mẹ ta thì bao nhiêu ta cũng trả... Ông già kia trả ngươi bao nhiêu thì ta trả bấy nhiêu...”

“Năm trăm lượng.” – Diệc Ứng thần nhiên đáp, không buồn liếc nhìn đứa trẻ một cái. Sau đó anh ném cái bánh vào miệng vừa đi vừa ăn tiếp.

Đứa nhóc ngẩn người ra nhìn anh, môi run run – “Ta đồng ý... Chỉ cần ngươi đồng ý giết hấn thì có lấy cái mạng này ta cũng đưa.”

“Cái mạng của ngươi hai lượng còn chẳng ai mua, đừng hứa suông như thế.”

Ngân Trúc thấy tình hình căng thẳng hóa thì vội lên tiếng – “Hay ngươi giúp nó đi, có gì chi phí ta chịu cho”. Đẳng nào cô cũng nợ Hồng lão gia rồi, có nợ thêm chút ít cũng chả chết thẳng Tây nào.

“Ta về trước, nha đầu ngươi tự lo liệu đi.” – Diệc Ứng lạnh lùng nói.

“Này!” – Ngân Trúc hét lên.

Diệc Ứng chả buồn quan tâm chỉ im lặng đi về, anh không ngờ nha đầu này lại bao đồng như thế.

Cô vội lấy khăn trong người ra đưa cho đứa trẻ lau mặt dịu dàng hỏi thăm. Thật ra chả phải Ngân Trúc cô lương thiện gì mà cứ để thằng nhóc này khóc giữa đường thì cũng hơi kỳ mà thật ra cô cũng hơi nhiều chuyện một chút.

“Có chuyện gì, nói tỳ nghe.”

Đứa bé không nói gì chỉ khóc to hơn làm Ngân Trúc chỉ biết đứng như trời trồng. Bất chợt Diệc Ứng xuất hiện đánh mạnh vào gáy thằng nhóc làm nó lăn đùng ra bất tỉnh giữa đường.

“Nguyên tắc tiếp theo, không làm anh hùng, không dính chuyện phiền phức” – anh ném đứa bé lên vai và nói.

“Nó là ai vậy?”

“Con của bà bán há cáo.”

“Sao nó biết ngươi làm sát thủ?”

“À, lần trước ta được con heo kia thuê xử lý mẹ con nó.”

Ngân Trúc nhớ lại đêm án mạng giết heo sau đó cô nhìn chăm chăm Diệc Ứng hỏi – “Là ngươi tha cho họ?”. Xét thân thù tên này không thể nào giết không được con mồi là một người đàn bà bán há cáo cùng một đứa nhóc.

“Hết hứng thì không làm thôi.”

Thì ra tên này không xấu như cô nghĩ.

“Này, sao ngươi không nhận lời nó đi. Có gì ta trả tiền cho.”

Diệc Ứng cười nhạt – “Có giết được kẻ đó thì vấn đề của hai mẹ con này cũng chả giải quyết được gì. Nếu họ không tự bảo vệ được bản thân thì cứ giết bao nhiêu kẻ chèn ép mình cũng bằng thừa. ”

Bất chợt Ngân Trúc nhớ lại tình cảnh bản thân ban đầu, không phải giống như lời tên này nói hay sao ?

" Ngươi nói đúng... " - cô lên tiếng – "...nhưng ta muốn mua 1 cơ hội bảo vệ bản thân cho nó, ngươi bán không ? "

Diệc Ứng liếc nhìn tiểu nha đầu đi cùng mình mỉm cười – "Nếu ngươi muốn phí tiền gia đình đến thế thì ta chả đại gì mà không lấy. "

...

" Đó là tiệm do cha đệ để lại... Thà chết mẫu thân đệ cũng không bán lại cho ông già đó... " - Tiểu Lang rung rung nước mắt kể lại sự tình – " ... mẹ con đệ cứ nghĩ ông già kia chết thì xong mọi chuyện nhưng không ngờ em trai hấn còn độc ác và đê tiện hơn... Hấn thuê Khương thúc thúc lừa mẫu thân đệ là cho vay tiền trả nợ... bà không biết chữ và tin ông ta nên ký khuê ước bán nhà mượn tiền... Hức... Sau đó... hấn còn lừa bán mẫu thân vào kỹ viện... "

Ngân Trúc nhìn Tiểu Lang với ánh mắt thông cảm, không ngờ tình cảnh họ đáng thương như thế.

" Tiểu thư ơi... " - Tiểu Hương không kiềm được nước mắt – " Họ tội nghiệp quá... ". Nàng lấy khăn tay chậm chậm nước mắt.

" Đó là ngu " - Diệc Ứng lạnh lùng nói – " Mẫu thân ngươi vì một người đã chết mà đày đoạ những người còn sống là cái ngu thứ nhất. Không biết tâm địa một người mà tin tưởng tuyệt đối là cái ngu thứ hai. Không hiểu rõ tình cảnh bản thân mà mất tinh thần cảnh giác làm rơi vào tình cảnh này là cái ngu thứ ba. Chỉ ba cái này đủ để bà ta chết rồi. "

" Ngươi không được xúc phạm mẫu thân ta. " - Tiểu Lang tức giận hét lên.

" Cô già... người đừng tàn nhẫn như thế. " - Tiểu Hương lên tiếng trách móc sau đó nhìn lại tiểu thư mình.

" Ta nói không đúng sao ? Cuộc sống này mà chỉ lương thiện sống và khi gặp chuyện là khóc và một vị thần nào đó xuất hiện cứu giúp thì cũng chả có gì để mà nói. " - anh quay qua nhìn đứa trẻ đang xúc động mím cười nói.

" Ngươi... "

Ngân Trúc nhìn biểu tình ba người trước mặt bình thần lên tiếng – " Hân ta nói đúng đó. "

Tiểu Lang nhìn Diệc Ứng rồi quay sang nhìn cô rồi giận dữ hét lên – " Các người không giúp thì thôi. Đừng có giả giọng xúc phạm mẫu thân ta ". Sau đó cậu đứng lên toan đi khỏi cái nơi quái quỷ này.

Bất chợt Diệc Ứng đứng chặn cậu lại và nhìn cậu thản nhiên hỏi – " Lúc mẫu thân ngươi bị bắt, ngươi đang làm gì ? "

Gương mặt Tiểu Lang tái xanh rồi cậu khô khốc đáp – " Không làm gì cả... ". Bất giác hình ảnh bà bị đám người của kỹ viện bắt đi hiện lên, thứ duy nhất cậu làm khi bà bị bắt chỉ là la hét...

" Khi ta ra tay giết ngươi thì bà ta đã cầm dao toan giết ta... " - anh nhìn đứa trẻ trước mặt mĩa mai nói – " Còn ngươi chỉ biết nhìn bà ta bị bắt ? "

Tiểu Lang không nói gì chỉ ngồi sụp xuống đất, nước mắt không ngừng chảy.

" Được rồi ! " - Ngân Trúc lên tiếng ra lệnh cho Diệc Ứng.

" Ngươi muốn bảo vệ mẫu thân mà không muốn dơ tay sao ? " - anh lạnh lùng nói tiếp – " Ngươi thuê ta vì nghĩ chỉ cần có kẻ khác thay mình dính máu là được, đúng không ? "

" Được rồi, ngươi im đi. " - cô hét lên. Dù sao Tiểu Lang này cũng chỉ là một đứa trẻ, tên Diệc Ứng này đâu cần tuyệt tình như thế đâu chứ ? Tâm lý nó mới mất mẹ còn chưa ổn định lại đẩy thêm e nó chịu không nổi.

Diệc Ứng thản nhiên nói tiếp – " Ta đang nghĩ thật bất hạnh thay cho mẫu thân ngươi... Cái ngu thứ tư của bà ta là luôn bảo vệ kẻ nhu nhược như ngươi. Cái mạng ngươi bà ta bảo vệ thế đó mà ngươi cho ta đơn giản quá..."

" Chát ! "

Ngân Trúc đưa tay tát mạnh vào mặt anh, cô tức giận hét lên – " Đủ rồi, ngươi ra ngoài cho ta ! "

Diệc Ứng chả buồn nói gì, chỉ lạnh lùng bước ra ngoài để lại 3 người trong phòng mỗi người một sắc thái.

Tiểu Lang ngồi trong phòng không ngừng khóc vì sự vô dụng của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

"Này, tới tháng của ngươi rồi hả?" – Ngân Trúc hét lớn cho tên đang ngồi vắt vẻo trên mái nhà nghe – "Sao tự nhiên gây sự cùng một thằng nhóc thế chứ?"

Diệc Ứng đưa mắt nhìn cô với ánh mắt không giấu sự khó hiểu – "Sao ngươi là nữ nhi khuê các mà nói bậy thế hả?". Lần đầu tiên anh thấy 1 đứa con gái nói ba cái chuyện này mà không chút xấu hổ.

"Nữ nhi khuê các không được nói bậy hay sao mà ngươi chưa trả lời ta. Sao gây sự với một đứa nhóc vậy?"

"Cho nó hiểu đời sớm thôi." – anh không buồn nhìn cô bình thản đáp.

"Hồi nãy ta hơi nóng quá nên đánh ngươi." – Ngân Trúc ảm ứng nói tiếp - "Cho xin lỗi ha."

Diệc Ứng nói lớn lên – "Hả? Ngươi nói gì, ta không nghe thấy gì hết."

"Xin lỗi..." – cô mở volume lớn lên một chút.

"Hả?" – Diệc Ứng giả ngây lặp lại.

Ngân Trúc cúi gắt lên – “Này, nguoi là đàn ông gì mà hẹp hòi thế chứ?”. Giờ mới thấy không chỉ có phụ nữ hay gay ịch kỷ hơn người mà đàn ông nhiều thẳng cũng cực kỳ nhỏ nhen như tên này đây.

“Ta nói thật là từ xưa đến nay ta cực kỳ bị đũa khác đánh. Trước nay ta chỉ bị phụ thân, mẫu thân, huynh trưởng, đại tỷ, sư phụ và muội muội đánh nên tuyệt đối không để đũa nào đánh ta nữa.”

Cô nhìn tên đang ngồi vắt vẻo trên mái nhà với ánh mắt khinh thường - “Mẹ, bị 1 đồng người đánh thì thêm 1 đũa có chết ai đâu”. Thế mà cô cứ tưởng hần nói từ xưa đến nay chưa có ai từng đụng đến hần và cô là người đầu tiên chứ. Ngân Trúc nói tiếp - “Mà nguoi rảnh không?”

“Gi?”

“Đưa ta lên đó chứ ta mới cô lăm rồi.”

“Tự lên đi.”

“Con éo biết khinh công bố ạ!”

“Nói lại thăm thiết vào thì ta đưa nguoi lên.”

“Hả”

" Nói xin lỗi lại. "

Từ cha sinh mẹ đẻ tới giờ cô chưa thấy thẳng cha nào lầy và nhây như tên Diệc Ứng này, nghe xin lỗi làm hần sượng lăm hay sao ?

" Nguoi mới nói xin lỗi ta hả ? " - Ngân Trúc nói, hần ta lầy thì cô lầy chung với hần.

" Ta nói nguoi nói xin lỗi ta đi. "

" Nguoi lại mới nói xin lỗi ta kìa. "

Diệc Ứng phát cáu gắt lên – " Ta nói là nguoi nói xin lỗi ta chứ không phải là ta xin lỗi nguoi. "

" À ha, nguoi nói là ta xin lỗi nguoi mà nguoi lại mới nói xin lỗi ta cho cái lỗi mà ta đánh nguoi nhưng chung quy là lỗi nguoi đòi co với thẳng nhỏ. Mà lỗi lăm của ta được xây dựng trên lỗi lăm của nguoi, hai lần lỗi là thành không lỗi nên người sẽ phải xin lỗi giờ ta nghĩ lại là nguoi chứ không phải ta nên... "

Diệc Ứng cúi cắt ngang – " Nguoi tụng kinh cái quái gì thế hả ? Ta chả hiểu gì hết. "

Ngân Trúc cười lớn – " Ta còn chả hiểu ta nói gì huống chi nguoi. "

" Nguoi bị thất kinh phong à. "

" Ai cũng khen vậy hết. "

Diệc Ứng im lặng chào thua, đôi co cùng nha đầu này mệt quá!

“Này, ta thấy nguoi căng thẳng quá nên chơi chút xú cho giải tỏa ấy mà.” – Ngân Trúc mỉm cười toe toét nói tiếp – “Mà ta nói thiệt đó, đứng đây ngửa cổ nhìn nguoi mỏi quá, có gì kéo ta lên ngồi hóng mát chung đi.”

Diệc Ứng ngay lập tức nhảy xuống kéo áo nha đầu nhiều chuyện này rồi phi thân ngay lên mái nhà lại – “Nguoi phiền quá!”

“Mất thiệt á!” – Ngân Trúc lấy tay giữ chặt mái ngói mình đang ngồi lên tấm tắc khen – “Hèn chi nguoi khoái ngồi ở đây.”

Diệc Ứng chỉ im lặng không nói gì.

“Mà nó ngủ rồi.”

“Ta chả quan tâm.”

Ngân Trúc cười mỉa mai – " Ừ, ta nhiều chuyện nói ra thôi chứ nguoi éo có quan tâm. Là do nguoi thấy nó khóc lóc phiền quá chứ đâu phải thấy nó mất mẹ, mất nhà nên đưa lại đây chứ ? ". Nhân vật quần chúng nhiều chuyện là nhân tố không thể thiếu trong bất kỳ tiểu thuyết nào, có dân tình thị phi mới có chuyện để làm. Vì chuyện lớn giúp Tiểu Lang, cô không ngại đóng vai Xeko.

" Cái thân nguoi lo chưa xong mà còn quần chuyện thiên hạ. "

" Nhiều chuyện là đặc tính trời ban cho phụ nữ mà. "

" Đạo này người biết cách đáp trả rồi nhĩ ? "

" Quá khen, sống chung toàn thú dữ hiền sống sao được chứ ? " - cô thân nhiên đáp – " Mà người định bỏ thằng nhóc đó vậy sao ? "

" Cái đó còn tùy thuộc vào nó. "

Ngân Trúc nắm lấy vạt áo Diệc Ứng kéo kéo lại – " Hay là người trộm khuê ước cứu mẹ nó thoát khỏi kỹ viện giúp nó được không ? "

Diệc Ứng quay lại nhìn cô và lắc đầu – " Người chả hiểu gì hết ! "

" Người nói cho ta hiểu đi. " - cô nhìn thẳng ánh mắt người đàn ông đối diện hỏi.

" Nếu giờ chúng ta lấy cấp tờ khuê ước đó đồng thời chính là tuyên chiến cùng những tổ chức của khu ăn chơi đó. Khi mất nó thì chúng nếu không tìm được chúng ta thì cũng sẽ tìm hai mẹ con kia giải quyết và cuộc sống của họ càng tệ hơn nữa. Thế giới này không đơn giản như người nghĩ đâu. "

" Vậy là họ không còn đường thoát sao ? Hay là ta tạo điều kiện họ bỏ trốn ? " - Ngân Trúc nhìn Diệc Ứng ánh mắt không giấu sự thương tâm cho Tiểu Lang. Cô chưa bao giờ nghĩ thế giới cô trang phức tạp như thế này, thật không giống phim truyền hình chút nào.

" Khu ăn chơi đó sống được không chỉ nhờ mấy tổ chức hắc đạo mà chắc chắn còn có quan binh triều đình chống lưng... Người nghĩ họ thoát được sao ? Đây không chỉ là chuyện xé một tờ khế ước..."

" Nếu kẻ sách của chúng ta thành công thì tại sao không nhờ chính Thái hậu giúp ? "

Diệc Ứng cười nhạt – " Một phụ nữ cố giữ cơ nghiệp của chồng đến mức mạng sống của 2 mẹ con mình cũng không màng thì khi bị thất tiết có quan tâm đến sự sống không ? Người nghĩ kỹ viện cho bà ta đợi đến khi đại thọ sao ? "

Ngân Trúc im lặng, cô thật không nghĩ đến tình cảnh này. Đáng ra cô không nên cho Tiểu Lang hy vọng. Nếu chỉ một chuyện nhỏ như thế này mà cô còn không giải quyết được thì nói chi đến đối phó những kẻ đứng đầu của thế giới này ?

Diệc Ứng liếc nhìn cô gái thất thần đang ngồi bên cạnh, anh muốn xem tiểu nha đầu này có thể giải quyết chuyện này được không ? Nếu không thì anh chả cần mất thời gian của mình để đánh bạc không có phần thắng nữa.

" Sử dụng thế mạnh của mình để chiến đấu... " - anh lạnh lùng nói – " Người không thể giúp người khác khi không thể cầm vũ khí chiến đấu tự bảo vệ mình. Nhân nghĩa là thứ dành cho kẻ mạnh. "

Ngân Trúc ngăn người ra. Thế mạnh thực sự của cô chỉ có bàn tay của người đầu bếp. Nếu chuộc cho bà ta về thì chung quy vẫn phụ thuộc gia sản Hồng gia, cô chẳng làm được cái quái gì cả. Cô nhắm mắt lại nhớ cuộc sống ở thế giới hiện đại của mình, nhớ lại bao khó khăn mà mình phải đối mặt.

" Chết tiết, không thể nào kịp được nữa rồi. Em thua rồi. "

" Ngân Trúc, em bình tĩnh lại đi. "

" Sao em bình tĩnh được chứ ? Anh đã mất công mời ông ta đến đánh giá khả năng của em mà lại thế này... Món này phải ninh như 3 ngày mới được nhưng em chỉ còn 1 ngày. "

" Hay em thử đổi món khác đi. "

" Không được, em đã luyện tập cho món này lâu lắm rồi. Giờ em đổi thứ khác có khác nào bỏ hết mọi công sức mấy tháng nay chứ ? Xem ra em không có duyên với học bổng này rồi. Xin lỗi anh, sự phụ ! "

" Nếu không đi chính thống được thì sử dụng kỹ xảo che mắt thực khách thôi. "

" Che mắt ? "

" Đúng vậy, che mắt họ. "

Ngân Trúc mở mắt ra trở về thực tại. Đúng, nếu không đi chính thống được thì chỉ còn cách che mắt thiên hạ thôi.

" Chúng ta sẽ không ăn cắp mà lừa chúng " - cô nhìn thẳng vào mắt Diệc Ứng nói 1 cách không do dự.

Diệc Ứng mỉm cười hỏi lại " Người định lừa ai ? "

" Lừa kỹ viện và ông chủ tiệm gạo. Cả 2 đều đáng bị trừng trị. "

" Làm được không đó ? "

" Nếu ta không làm được thì đâu có tư cách để người để vốn vào đánh bạc chứ ? "

" Có khẩu khí ! " - Diệc Ung thần nhiên nói – " Ta không muốn thằng nhóc đó ăn không ngồi rồi. "

Ngân Trúc nhũn mày nhớ gương mặt nước nở khóc của Tiểu Lang – " Nó còn nhỏ quá ! "

" Ngươi đừng coi thường đàn ông chúng ta chứ ? Có bước qua nghịch cảnh thì mới có tiến bộ... Nếu không nó chỉ mãi là một thằng nhóc yếu đuối thôi. "

" Ngươi không xấu tính lắm nhỉ ? "

Diệc Ung nhìn chằm chằm gương mặt Ngân Trúc đang khen mình rồi nở nụ cười hồn nhiên như khi anh giết người – " Ngủ ngon ". Sau đó anh nhảy xuống dưới đất nhẹ nhàng bước về khu nhà của mình.

" Đây, đưa ta xuống đã chứ ? " - cô hét lớn lên.

Anh chả buồn quan tâm chỉ ngáp lớn – " Buồn ngủ quá ! "

" Thằng chim ó kia, ta nghĩ lại rồi. Ngươi hoàn toàn không tốt chút nào ! Ngươi là cầu đê tiện. Ngươi là thằng đàn ông tồi nhất lịch sử nhân loại. " - Ngân Trúc hét lên trong vô vọng. Cô sai rồi, tên này quá xấu xa và là thằng đàn ông cầu huyết nhất trong ngôn tình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-2

“Không ngờ Thượng quan lại đại giá đến đây thêm lần nữa” – Kim Tú bà của Quốc sắc thiên hương lần nâng ly rượu trên tay cung kính tiểu mỹ nhân trước mặt. Lần trước cô gái này đi qua có đóng góp không ít cao kiến làm phát đạt chuyện làm ăn của bà.

Ngân Trúc mỉm cười tự tin đáp lại – “Tôi muốn tới đây bàn chuyện làm ăn.”

“Bàn chuyện làm ăn?”

“Chẳng hay bà có biết Túy Hương lâu?” cô đi thẳng vấn đề.

Kim Tú bà chép chép miệng – “Đó là một kỹ viện thành lập cách đây không lâu, làm ăn khá phát đạt.”

“Bà có muốn làm chủ sở hữu mới của nó?”

Kim Tú bà ngẩn người ra nhìn tiểu mỹ nhân trước mặt rồi do dự nói – “Thượng quan cứ nói đùa...”

Ngân Trúc mỉm cười đáp lại – “Ta có thể giúp bà mua lại nó chỉ với một nửa giá... Có được nó thì chuyện làm ăn của bà chắc chắn càng ngày càng thuận lợi.”

Kim Tú bà mở to mắt nhìn cô gái trước mặt không giấu sự hoài nghi. Sao tiểu mỹ nhân này lại tự tin như thế chứ? Đó là kỹ viện của Hắc Long bang, ai mà dám đụng vào?

“Ta muốn hợp tác cùng bà, chuyện này chỉ có Kim đại nương mới có thể làm được thôi.”

“Thượng quan cứ nói!”

Ngân Trúc đưa mắt nhìn tỷ nữ đi cùng Kim tú bà tỏ ý không tin tưởng. Đây là chuyện hệ trọng càng ít người biết càng tốt.

“Ngươi lui ra ngoài cho ta” – Kim Tú bà ra lệnh.

" Ta muốn bà đặt mua 100 kỹ nữ ở Túy Hương lâu cho ta. "

" Chuyện này thật không hợp nguyên tắc của chúng tôi, thường thì chúng tôi chỉ tuyển chọn mua những nô lệ từ mấy người buôn nô lệ... "

" Bà cứ nói là muốn chọn hàng có sẵn giá cao, không cần đào tạo lại. "

" Nhưng quy mô Túy Hương lâu thật chỉ cùng lắm 50 người, 100 thì tiểu nhân e là... "

Ngân Trúc mỉm cười đầy ẩn ý – " Đó chính là ý của ta... "

Kim Tú bà đột ngột hiểu ẩn ý của tiểu cô nương này. Không ngờ chỉ mới ít tuổi mà đã đa đoan đến thế.

"Chỉ có bà mới làm được chuyện này". Diệc Ứng nói đúng, muốn đổi đầu máy kê ở thế giới ngầm này chỉ có cách sử dụng người của họ đối phó lại. Nếu Tú Hương lâu sống nhờ thế lực ngầm thì Quốc sắc thiên hương cũng không ngoại lệ, nội bộ đấu đá nhau thì hoàn toàn không ảnh hưởng đến Hồng gia cô. Ngoài ra chuyện này còn là cái cớ che mắt cho chuyện giải cứu mẹ Tiểu Lang, không làm kinh động bọn người bảo kê ở đây.

Kim Tú bà nở nụ cười của dân kinh doanh với tiểu mỹ nhân trước mặt – "Đổi lại ta phải trả Thượng quan đây thứ gì?"

"Một người đàn bà và đảm bảo an nguy của bà ta sau chuyện này" - Ngân Trúc mỉm cười đáp trả lại.

"Chà, để cứu một người đàn bà mà Thượng quan làm tới mức này sao? Đúng là tiểu nhân được mở rộng tầm mắt."

Cô thân nhiên đáp – "Bà cần mở rộng nhiều lắm". Sau đó cô đưa mắt liếc nhìn Diệc Ứng đang đứng cạnh mình giờ bộ mặt hình sự nhìn Tú bà này giờ. Không ngờ tên này diễn sâu thật, đúng là hai người có thỏa thuận nhau cùng đóng vai nguy hiểm – một người thâm sâu cùng 1 kẻ lạnh lùng - nhưng không ngờ hẳn làm như thật.

Kim Tú bà nâng đầu lên mỉm cười nói – "Mời Thượng quan thưởng thức, tiểu nhân mời". Bà thi thoảng liếc nhìn hộ vệ tiểu mỹ nhân này, không hiểu sao mặt hẳn nghiêm trọng thế này.

Diệc Ứng đứng tỏ vẻ lạnh lùng nhìn Tú bà. Nha đầu này khôn nạn thật, nó bắt anh đứng nghiêm túc bên cạnh mình này giờ. Nhìn bàn tiệc trước mặt mà không thể làm gì đúng là khôn khô thật.

"Bà có ngại nếu ta mời huynh ấy ngồi xuống?" - Ngân Trúc mỉm cười nói. Cô chưa quên chuyện thằng khôn này bỏ mặc mình trên mái nhà đầu.

"Tất nhiên là được."

Cô quay lên nhìn Diệc Ứng mỉm cười dịu dàng – "Huynh ngồi xuống dùng bữa cùng ta đi."

Diệc Ứng lạnh lùng ngồi xuống cố tỏ vẻ miễn cưỡng.

"Mời!"

"Mời!"

Ngân Trúc liếc nhìn thấy Diệc Ứng miếng thịt bò xào trên bàn thì mỉm cười ranh ma, cô cố tỏ vẻ trịnh trọng nói với người phụ nữ son phấn đối diện.

"Kim Tú bà chẳng hay có suy nghĩ gì về chuyện kỹ nam ta từng nói?"

"À... ta có nghĩ qua nhưng phụ nữ chúng ta không giống Đông Doanh... Chúng ta còn có Tam tông tứ đức thật có chút e ngại chuyện này."

"Nếu đối tượng khách hàng là nam giới có nhu cầu đặc biệt thì sao?"

Kim Tú bà nhìn Ngân Trúc không giấu sự kinh hãi.

"Bà làm ở giới này, hẳn biết có một số người đàn ông có nhu cầu đặc biệt mà phải không?"

"Thượng quan..." - Kim Tú bà đỏ mặt.

Diệc Ứng cố tỏ ra bình tĩnh, lạnh lùng như cam kết ban đầu.

"Chuyện đàn ông thì nhiều khi khó nói hơn chuyện nam nữ nên ta đã nghĩ ra một cách phần nào giúp bà tăng doanh thu..."

"..."

"Bán những thứ giúp chuyện của họ dễ dàng hơn." - cô mỉm cười nói. Mân báo thù của cô bắt đầu.

"Tiểu nhân không hiểu ý Thượng quan?"

Ngân Trúc lấy đầu gấp miếng thịt bò xào trên bàn đưa lên mỉm cười – "Mỡ mà dùng cho công dụng nấu ăn thật quá uổng phí... Nó có tác dụng cho chuyện quan hệ của những người đàn ông nhiều lắm..." - cô đưa mắt nhìn Diệc Ứng chép miệng nói - "Tác dụng bôi trơn tốt như thế mà..."

Nhìn tiểu nha đầu này diễn tả không hiểu sao Diệc Ứng anh thấy hơi buồn ối, không còn cảm giác ngon miệng nữa. Chết tiệt, nhìn lại sao món nào cũng đầu mỡ thế này?

Nhìn thái độ buồn ối của tên khôn đang ngồi bên cạnh, Ngân Trúc cố nhịn cười. Món ăn Trung Hoa dầu mỡ nhiều, cô đảm bảo nói 1 hồi tên này tuyệt thực luôn.

"Chà... tiểu nhân chưa hề nghĩ tới công dụng này của mỡ."

"Dùng để nấu ăn quả là sử dụng sai công dụng của nó..." - cô cố diễn tả truyền cảm - "Cứ nghĩ đi, nó cứ nhóp nhóp nhấp nháp lại lạnh lạnh... Bà cảm nhận đi, cứ đưa tay vào sờ rồi chạm vào..."

"Ta ra ngoài!" - Diệc Ứng ôm miệng chạy ngay ra ngoài. Con nha đầu này làm anh mất cả hứng thưởng thức thức ăn. Chết tiệt, giờ sao thấy miếng thịt trong miệng nó gớm thể chứ.

Ngân Trúc liếc nhìn Diệc Ứng chạy đi cố nhịn cười. Nếu không phải đang đóng vai nguy hiểm thì cô ôm bụng nghiêng ngả nãy giờ rồi.

"Bà hiểu ý ta chứ?" - cô mỉm cười nói tiếp cùng Kim Tú bà.

...

"Người thấy ta diễn xuất thế nào?" - Ngân Trúc đưa mắt nhìn tên có bộ dạng xanh xao đang đi cạnh mình cố nhịn cười hỏi với vẻ ngây thơ.

"Tốt!" - Diệc Ứng đáp cộc lốc, giờ anh còn dư âm muốn ói khi nãy.

Cô đưa mắt nhìn hàng bán sủi cảo bên đường mỉm cười hỏi - "Người hay ăn ở đây mà phải không? Mua không?"

Anh nhìn người bán sủi cảo chiến bên đường bỗng nhiên nhìn đồng dầu mỡ nhóp nháp lại nhớ lời nha đầu này diễn tả thì cảm giác buồn ói lại đến. Diệc Ứng lắc đầu nguây nguậy.

Khử... Khử... Khử... giờ ta cho người tạch làm thầy chùa luôn.

"Sao thế? Hay ăn kẹo hồ lô ngào đường nha?"

Anh nhìn mấy xâu kẹo hồ lô ngào đường lại thấy lớp đường bóng loáng cứ như phủ mỡ. Dù biết nó không sử dụng cái-chất-từ-xưa-đến-nay-luôn-xài-sai-công-dụng như nha đầu này nói nhưng sự liên tưởng làm anh chả còn hứng thú gì hết.

"Ta không đói."

"Chà, lạ à nhà!" - Ngân Trúc xuýt xoa làm như ngây thơ vô số tội. Đứa khốn nào nói trả thù không tốt đúng là nói xạo, cảm giác trả được thù này sao nó hả hê sung sướng quá!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Ngân Trúc nhún nhảy xoay người trước gương ngắm nghía bản thân. Không ngờ thuật dị dung ở thế giới này khá thật, nhìn cô giờ cứ như một thẳng công tử trẻ trâu không hơn không kém. Biết tên Diệc Ứng này có quen mấy dạng người kiểu này thì trước đó cô đâu cần trốn chui trốn nhủi ru rú ở nhà chỉ cho khổ chứ?

"Nhìn một thẳng đàn ông nhún nha nhún nhảy như người thấy gớm quá!" - Diệc Ứng với mái tóc cột cao, râu gấn xồm xoàn và ăn mặc đúng dân Cái bang lên tiếng.

Cô mỉm cười nói - "Nhìn người cũng khá lắm!"

"Phí thông tin là 100 lượng." - Diệc Ứng đưa 1 mảnh giấy cho Ngân Trúc thần nhiên nói - "Giờ người là Hàn Thu, một công tử có tiếng ăn chơi của Hàn gia chuyên buôn bán nô lệ ở Tây Vực. Đây là ngọc bội của Hàn gia". Anh đưa miếng ngọc bội chạm khắc tinh xảo cho Ngân Trúc.

Cô cảm miếng ngọc đưa lên ngắm nghía - "Đây là hàng thật sao?"

"Tất nhiên là giả nhưng chất liệu của ngọc, hình dáng lẫn dấu ấn chìm bên trong đều chính xác tuyệt đối hàng thật. Ngay cả người của Hàn gia cũng không nhận ra."

"Sao các người có nó?"

"Chuyện này bí mật thương nghiệp của bên bán thông tin" - anh mỉm cười đáp - "Người không cần biết đến nó làm gì."

"Đây là hình dạng của tên Hàn gia đó sao?" - Ngân Trúc ngắm nghía mình trong gương hỏi.

"Tất nhiên là không phải, nếu chuyện này bị lộ ra thì phiền cho người cung cấp tin lắm nhưng Hàn gia này trước nay làm việc tại Tây Vực, chưa từng đến

Trung nguyên nên chưa ai từng thấy họ cả, đặc biệt là Hàn Thư.”

“Vậy người cung cấp tin cho người thế lực cũng rộng nhỉ?”

Anh thân nhiên nói – “Biết nhiều quá không tốt đâu.”

“Hiểu rồi! Nhưng như thế còn tiện hơn cho chúng ta hơn.” – Ngân Trúc mỉm cười đáp lại. Thế giới này đúng là phức tạp hơn cô tưởng tượng thật nhưng có phức tạp kiểu nào thì cũng không bằng thế giới hiện đại. May mắn là thời đại này không có internet mà xác nhận thông tin mà còn thô sơ nên càng thuận lợi cho hành vi lừa đảo của cô.

“Người cho người chuẩn bị ngựa đi.” – Diệc Ứng lạnh lùng bước khỏi phòng – “Ta giải quyết chút chuyện.”

“Nó là trẻ con, người đừng hành xử lỗ mãng quá” – cô cố nén tiếng thở dài nói. Kẻ này đúng là quá cố chấp mà, nhất quyết phải kéo Tiểu Lang theo.

“Nha đầu!” – anh ngừng lại lạnh nhạt đáp – “Được quyền chờ để trưởng thành là đặc quyền của những kẻ sống trong yên bình chứ không phải cho loại người thấp kém như nó và ta”. Nhìn Tiểu Lang anh lại nhớ mình khi nhỏ, nhưng ít nhất thẳng thóc này còn có cái để bảo vệ và còn đường quay về nhưng anh thì không. Tất cả đã kết thúc trong 20 năm trước.

Ngân Trúc nhìn Diệc Ứng không giấu sự khó hiểu – “Người sao nghiêm trọng thế hả?”. Tên này sao sớm nắng chiều mưa quá, khi thì điên điên lúc lại nghiêm túc quá đă.

“Chả có gì đâu.”

“Ta không thấy người thấp kém đâu...” – Ngân Trúc bình thản nói – “Người là người duy nhất dám đặt cược dù biết ta đang đối đầu ai... Đối với ta thì người đáng tin hơn đám người ngoài kia nhiều lắm.”

Diệc Ứng mỉm cười đáp lại – “Đừng bao giờ tin tưởng 1 người khi chưa biết tâm địa của họ.”

...

Diệc Ứng đưa mắt nhìn tiểu tử nằm trùm chấn kín mít trên giường lạnh lùng nói – “Nha đầu kia sẽ xuất phát đến Túy Hương lầu cứu mẫu thân người.”

Tiểu Lang nằm yên, không động đậy.

“Ta chẳng hiểu nổi người. Lần trước khi ta ra tay giết người thì người sẵn lòng chết như thế, còn mạnh miệng đòi chết như một anh hùng thế mà giờ đây lại không sẵn lòng sống như một con người.”

Tiểu Lang không nói gì, chỉ im lặng.

“Nha đầu kia chà máu mủ gì với mẫu thân người mà nhiệt tình như thế. Người có thể nằm đây chờ nó mạo hiểm cứu bà ta về rồi đóng vở kịch đoàn tụ lâm ly bi đát” – anh liếc nhìn tiểu tử đang nằm trên giường im lặng, giọng Diệc Ứng lạnh dần – “Sau đó ôm cảm giác của 1 thằng thất bại đến chết đi.”

Anh nhẹ nhàng bước khỏi phòng, còn lại là chuyện của tiểu tử này.

“Cho ta nửa canh giờ!” – Tiểu Lang lên tiếng.

...

“Đám Hắc Long bang này khôn nạn thật! Càng lúc càng chèn ép chúng ta.” – Hà Tú bà nhìn sổ sách không giấu sự giận dữ gắt lên – “Giờ thấy chúng ta làm ăn được lại đòi ăn chia nhiều hơn, đúng là lòng tham không đáy mà.”

“Đại nương đình làm thế nào?” – một kỹ nữ thân tín của bà lên tiếng.

“Chúng ta có sự lựa chọn sao? Giờ thì càng phải lừa mua nhiều con mồi giá rẻ cho ta rồi đào tạo chúng lấy lại vốn.”

“Nhắc đến chuyện đó... Con mụ kia nhất định cứ chống đối.”

Hà Tú bà nhếch mép cười – “Nếu mềm không được thì cứng. Ta không tin chuyện đã xong thì nó thủ tiết được gì nữa...”

“Con hiểu ý người rồi ạ” – người kỹ nữ son phấn mỉm cười gian xảo đáp lại.

“Thưa đại nương, có chuyện rồi!” – một tên tiểu nhị trong Túy Hương lầu vội vàng chạy vào phòng – “Có người gây sự.”

“Ai dám cả gan thế hả?” – Hà Tú bà liếc nhìn hán gât lên.

“Hai người đến từ Tây Vực đang làm náo loạn bên dưới.”

Làm nghề này đúng là phiền thật, cứ gặp hết chuyện này đến chuyện kia.

“Được rồi, ta xuống ngay!”

Hà Tú bà lạnh lùng bước xuống bên dưới, ánh mắt dừng lại ở 2 kẻ ăn mặc kỳ quái đang gây náo loạn. Bà cố nở nụ cười giả là thường thấy – “Hãy dà... Chả hay hai khách quan sao lại làm phiền bốn tiệm làm ăn như thế này.”

Một tên thư sinh nhỏ thó cao giọng nói – “Ta không hài lòng mấy cô nương ở đây của bà... Chỉ có như thế không xứng đáng phục vụ bốn đại gia ta.”

“Chà, tiểu nhân thật sợ suýt...” – Hà Tú bà cố nở nụ cười ong bướm đáp lại – “Chẳng hay cao danh quý tánh của đại gia là chi?”

“Hàn Thư” – Ngân Trúc mỉm cười ngạo nghễ đáp, sau đó cô đứng để 1 chân lên ghế, tay đập mạnh xấp ngân phiếu mà cô cùng Diệc Ứng chuẩn bị trước để lên bàn – “Các người coi thường ta không có ngân lượng hả? Sao lại đưa mấy thứ đàn bà xấu xí thế này chứ?”

Hà Tú bà đưa mắt nhìn xấp ngân lượng thăm đánh giá, kẻ này phong thái ngạo mạn hẳn là có gia thế lại nhiều ngân lượng như thế, bỏ đi quả là uổng phí. Bà lấy tay nắm lấy tay người thư sinh trước mặt cười giả là – “Là đám thuộc hạ tấc trách, để tiểu nhân tạ tội gọi tứ đại danh kỹ ở đây phục vụ đại gia”. Sau đó bà vỗ tay mạnh ra lệnh cho thuộc hạ.

Bốn cô nương xinh đẹp từ trên thớt tha bước xuống, Ngân Trúc giả vờ kinh ngạc trước vẻ đẹp của họ xuýt xoa khen – “Đúng là mỹ nhân mà...”

“Đại nhân quá khen...” – Hà Tú bà mỉm cười tự hào nói.

Ngân Trúc rút hai tờ ngân phiếu đưa cho Hà Tú bà – “Bà làm tốt lắm. Nếu làm bốn đại gia hài lòng thì muốn gì cũng được”. Sau đó cô bước tới tứ đại mỹ nhân không ngừng vuốt má, sờ ngực họ.

Hà Tú bà cầm tờ ngân phiếu trên tay cười giả là, bất ngờ bà nhìn con số hai trăm lượng có phần kinh ngạc. Thật ít người trả hậu như thế? Không biết đây có phải hàng thật không nữa. Bà kín đáo liếc nhìn tên hầu cận ra lệnh cho hắn cầm tờ ngân phiếu đi kiểm tra.

Diệc Ứng liếc nhìn thái độ của Hà Tú bà nhìn tên hầu cận rồi nhìn thái độ mãi mê ôm người đẹp của nha đầu kia thì kín đáo nở nụ cười. Con mồi bắt đầu vào bẫy rồi, chỉ trách bà ta quá xui xẻo rơi vào tầm ngắm của anh.

...

“Cái gì? Hắn nói hắn là người của Hàn gia – gia tộc chuyên buôn bán nô lệ ở Tây Vực sao?” – Hà Tú bà tỏ vẻ kinh ngạc khi nghe tứ đại danh kỹ của mình báo cáo – “Chuyện này có đáng tin không?”

“Hắn nói Hàn gia định tới trung nguyên làm ăn nên chuyển đi này tìm hiểu ở đây trước” – cô cô lên tiếng – “Đây là miếng ngọc bội ngài ấy để quên...”

Hà Tú bà liếc nhìn miếng ngọc bội tinh xảo chép miệng – “Chuyện này thật không tin tưởng được”. Bà trước nay chỉ nghe danh chứ chưa từng làm ăn cùng mấy kẻ ngoại bang này nên chẳng biết đâu là thật, đâu là giả. Tốt nhất cẩn thận tốt hơn.

“Thưa đại nương – tên hầu cận cầm 1 bạch tiền lớn từ ngoài chạy vào – “Tờ ngân phiếu đó là của Hàn gia thật ạ. Đây là hai trăm lượng. Tiểu nhân còn nghe nói...”

“Hừm?”

“Hàn gia này thế lực lớn lắm, ngay cả ngân hiệu cũng nể mấy phần.”

“Thật sao?” – Hà Tú bà nhíu mày lại. Ngân phiếu này là thật sao? Chẳng lẽ hai tên Tây Vực kia là người Hàn gia thật?

“Nếu thế, chúng ta có được khách lớn rồi.” – một cô gái không giấu sự vui mừng reo lên.

Hà Tú bà liếc nhìn miếng ngọc bội – “Để ta cho người đi kiểm tra... Còn các người đi điều tra họ ở đâu cho ta.”

...

“Ngươi nghĩ bà ta mắc lừa không?” – Ngân Trúc ngồi trong phòng trọ quay lên hỏi Diệc Ứng. Dù gì đây cũng là lần đầu tiên cô phạm pháp nên lo lắng là chuyện thường tình.

“Để xem lòng tham bà ta tới đâu.”

“Xem ra chúng ta phải ở đây mấy ngày lận”. Đã diễn phải diễn cho trót.

“Chắc chắn chúng sẽ truy ra tờ ngân phiếu và ngọc bội rồi ráo riết tìm chúng ta.”

“Không ngờ thế giới ngầm ở đây làm việc tốt thật, có ngân phiếu Hàn gia thật luôn.”

Diệc Ứng đưa mắt nhìn Ngân Trúc tỏ vẻ không thể tin nổi – “Chỉ cần lấy mấy tờ ngân phiếu từng giao dịch thật với Hàn gia thôi chứ có gì cao siêu đâu chứ? Ngươi nghĩ ra được cả một kế hoạch lừa đảo mà không biết chuyện này hay sao?”

“Đây là tác phong của dân lãnh đạo. Chỉ cần có kế hoạch chỉ tay 5 ngón và đám thuộc hạ tự làm chi tiết. Ngươi đúng là quá nông cạn mà” – cô cao giọng nói – “Mà Tiểu Lang về an toàn chưa?”

“Rồi, nó phối hợp tốt lắm.”

“Ngày mốt tiếp tục phối hợp cùng Kim Tú bà đóng một màn kịch cho Túy hương lâu xem được rồi.” – cô mỉm cười ranh ma nói – “Giờ thì chúng ta nghỉ ngơi thôi.”

Diệp Ung im lặng lấy màn thầu ra ăn, từ hôm nha đầu này nói công dụng khác của mỡ tới giờ thì anh bắt đầu ăn chay. Không còn cảm giác hứng thú đồ ăn mặn hay mấy thứ nhóp nhép, sền sệt. Khốn nạn nhất là không có tiền mà ăn nhưng có tiền mà không ăn được gì còn khốn nạn hơn vạn lần.

...

“Cái gì? Quốc sắc thiên hương lâu muốn mua lại Túy hương lâu sao?” – Hà Tú bà không giấu vẻ kinh ngạc thốt lên.

Kim nương mỉm cười đáp – “Đúng vậy. Chúng tôi muốn mở rộng thêm chuyện làm ăn... chi bằng giờ bắt đầu lại từ đầu chi bằng chúng tôi mua lại Túy hương lâu đang ăn nên làm ra.”

“Chuyện này chúng tôi chưa từng nghĩ tới” – Hà tú bà mỉm cười đáp lại. Không ngờ Quốc sắc thiên hương lâu làm ăn tốt đến như thế, không bù với Túy hương lâu này? Chỉ việc nộp tiền cho đám người tham lam Hắc Long cũng hết rồi nói chi chuyện mở thêm chứ?

“Hà nương cứ từ từ suy nghĩ...”

“Thật ra chúng tôi làm ăn khá tốt nên chưa bao giờ nghĩ từ bỏ tất cả sớm như thế.” – Hà Tú bà mỉm cười nói tiếp.

“Chính vì tôi đây thấy được Túy hương lâu làm ăn tốt mới định có ý định đó. Giá cả thì Hà nương cứ định giúp cho... Cả cái khu ăn chơi này chỉ có 2 kỹ viện chúng ta là tốt nhất thôi” – Kim tú bà giả là nói.

“Kim nương cho tôi chút thời gian suy nghĩ...” – Hà tú bà mỉm cười đáp lại. Nếu đây là cơ hội thoát khỏi đám Hắc Long sao bà không làm chứ? Kiểm một số tiền đi đến nơi khác bắt đầu lại từ đầu, không cần nặng đầu chuyện tiền nong ăn chia cùng bọn chúng nữa. Tuy nhiên, nên làm giá nâng lên một chút.

“Chà... Chà... Chà... Hà nương cứ từ từ suy nghĩ...” – Kim nương nói tiếp – “Chúng tôi định sẽ tuyển thêm một trăm kỹ nữ. Chi bằng mua lại đào tạo lại từ đầu khá mất thời gian sao lại không lấy từ những cô gái đã có kinh nghiệm, sẵn sàng làm việc ngay từ Túy hương lâu chứ?”

“Hà? Một trăm?” – Hà tú bà ngó người ra – “Túy hương lâu chúng tôi chỉ chưa đầy bốn mươi người...”

“Ấy... ấy... ấy... Tôi cứ nghĩ là Túy hương lâu làm ăn phát đạt có nhiều hơn thế chứ?” – Kim nương giả là nói – “Tôi cứ định mua một cô sáu trăm lượng...”

Hà Tú bà ngó người ra, nếu so cái giá bà thu một người và đào tạo là tầm ba trăm lượng thì cái giá này là quá cao rồi... Bên cạnh đó nếu mua từ mấy người nô lệ hay ép mấy ả nhà nghèo chỉ tầm năm mươi lượng là cùng... Mối làm ăn này nếu bỏ thì thật quá uổng phí nhưng nếu giờ tìm sáu mươi người còn lại thì tìm ở đâu chứ? Nếu thông qua bọn Hắc Long thì chúng sẽ điều tra chuyện này và thu đứt một nửa tiền của bà.

Kim nương liếc nhìn thái độ của Hà tú bà thì cố nén nụ cười. Cùng làm ăn trong nghề này, bà tự nhận mình có khả năng nhìn người tốt đặc biệt là nhìn đục vọng kẻ đối diện. Bà không tin trên đời có người che tiền quá nhiều.

“Nếu không được thì e tôi phải đi nơi khác.” – Kim nương đứng lên tỏ vẻ nuối tiếc thốt lên.

“Kim nương đừng vội, cho tôi chút ít thời gian...” – Hà tú bà lên tiếng.

...

“Hà nương cho ta hỏi cách đây hai hôm ta có làm rơi một ngọc bội ở đây... Cho hỏi bà có thấy qua chẳng?” – Ngân Trúc trong bộ dạng Hàn Thư tỏ vẻ ngượng ngùng nói – “Chẳng là nó rất quan trọng với ta nên...”

Hà tú bà nhẹ nhàng lấy từ trong người mảnh ngọc bội mỉm cười đáp lại – “Phải chăng là miếng ngọc bội này của Hàn công tử?”

Cô tỏ vẻ mừng rỡ nhận miếng ngọc từ tay người đàn bà đối diện, không giấu sự vui mừng thốt lên – “Đúng rồi! Hà nương quả là người làm ăn chân chính.”

“Tiểu nhân được biết Hàn gia định đến trung nguyên lập nghiệp?”

Ngân Trúc mỉm cười đáp lại – “Đúng thế, chẳng là bên Tây Vực ta chiến loạn thường xuyên nên số lượng phụ nữ, trẻ con đơn chiếc không ít. Ta lại nghe trung nguyên trù phú lại giàu có nên định đến đây bán một số nô lệ đi.”

Hà tú bà mỉm cười – “Không ngờ Hàn gia người lại có tham vọng như thế?”

“Quá khen!” – Ngân Trúc tò vò về buồn rầu – “Tuy nhiên, do đất lạ nên chúng ta tìm mãi mà không thấy được người cần mua, pháp luật ở đây lại khá chặt. Chẳng biết năm mươi con đàn bà kia phải giải quyết như thế nào nữa...”

“Năm mươi sao?”

“Đúng vậy!” – cô đáp – “Ta chỉ định bán một con bốn mươi lượng... Giờ đem về lại tốn cơm nuôi cùng tiền di chuyển...”

Bốn mươi sao? Nếu đem về đào tạo lại thì có thể kiếm lời hơn năm trăm lượng mỗi đứa. Nếu ỏn thì mua nếu không thì thôi, chả mất gì.

Hà Tú bà mỉm cười nói – “Chỉ là tiểu nhân định mua thêm một ít nữ nhân, phải chăng Hàn gia có thể cho tiểu nhân xem hàng được không? Biết đâu...”

“Thật sao?”

“Chúng ta làm ăn ngoài cầu tài còn cầu tình cảm nữa mà.”

“Cá đã cắn câu” – Ngân Trúc cười thầm trong lòng – “Hàng của Quốc sắc thiên hương lâu không ỏn mới lạ.”

Diệp Ứng liếc nhìn thái độ của 2 người phụ nữ trước mặt, cố nén nụ cười. Không phải ngẫu nhiên mà anh chọn Hàn gia trong chuyện này. Chuyện anh nói cùng nha đầu kia họ là người chuyên buôn bán nô lệ từ Tây Vực là thật và chưa nhiều người ở đây làm ăn với họ là thật nốt. Tuy nhiên, Hàn Thụ thật sự đang đến đây, nếu theo như người cung cấp tin báo thì chắc ngày mai sẽ đến đây. Nếu thế tại sao không lợi dụng chuyện này tự kiếm lợi ích cho bản thân?

“Không phải ta đã nói là đừng bao giờ tin tưởng ai trong giang hồ sao?” – anh trầm nghĩ.

...

“Chà, càng lúc kịch bản này càng hình sự hóa!” – Hệ thống nhìn màn hình lên tiếng – “Giờ càng lúc càng xa Trung quốc đại lục và bắt đầu y như phim Hồng Kông rồi... Bấy hai bước sao? Cho tên này vào thay đổi kịch bản đúng là mạo hiểm quá!”

“Chuyển kênh!”

Hệ thống chép chép miệng – “Tệ quá! Tệ quá! Cả hai bên nội bộ đều có chuyện rồi... Thời đại này đúng là chả biết tin ai bây giờ!”

“Nội dung tiểu thuyết này giẻ rách nay càng giẻ rách hơn... Phải công nhận nguoi tạo ra phế phẩm từ một đồng rác cũng hay, ngôn tình chả ra ngôn tình, kiếm hiệp đạo hàng Kim Dung, giờ lại chuyển sang thể loại hình sự lừa đảo, sắp tới lại tiếp tục nặng mùi đam mỹ.” – máy chủ lên tiếng.

“Đề nghị máy chủ không chà đạp cấp dưới.”

“Nam chính ti tiện, nữ chính vô sỉ, hệ thống khốn nạn” – máy chủ nói tiếp – “Ta phải công nhận mình đánh giá quá thấp sự bất tài của nguoi...”

“Máy chủ đang chà đạp nhân phẩm của hệ thống làm hệ thống tổn thương sâu sắc.”

“Nguoi đừng đánh giá quá cao một đồng shit quá.”

“...”

“Nhân phẩm của nguoi được tạo ra từ bể phốt, bị chà đạp xuống hơn nữa là chuyện bất khả thi...”

“Ý máy chủ là nhân phẩm hệ thống là mức thấp nhất của phế phẩm.”

“Chính xác.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

“Chà... chà... chà...” - Hà Tú đưa mắt nhìn vào lỗ thủng trên vách cửa của căn phòng Hàn Thụ đang nhốt đám nô lệ của mình thì không giấu được sự hài lòng mà chép miệng liên tục - “Chà...chà...chà... Quả là người của Hàn gia... Ngài quả là khéo nhìn người...”

Ngân Trúc mỉm cười đáp lại - “Hà phu nhân quá khen“. Cô liếc nhìn mấy kỹ nữ hạng hai, hạng ba của Quốc sắc thiên hương lâu đã được hóa trang lại cho họ mặc đồ Tây Vực không giấu sự hài lòng. Dù gì họ cũng là dạng phụ nữ có nhan sắc, có chút khí chất lại là loại con gái chuyên nghiệp của thế giới

này làm sao mà không làm dạng tú bà như người đàn bà này hải lòng được?

“Người của Hàn gia thật không phải hạng tầm thường!” - Hà tú bà tấm tắc khen, không ngờ mấy con nô lệ này còn khá hơn bà nghĩ.

“Có chuyện này ta muốn nói thật...” - Ngân Trúc tỏ ra lúng túng - “Đám đàn bà này xuất thân man di nên có phần nổi loạn... Ta thật không phải khi để bà xem hàng theo kiểu không chính thống như thế này nhưng chuyện này là để bảo vệ an toàn cho Hà phu nhân đây!”

“Không sao... không sao... Ta hiểu mà” - Hà tú bà nhẹ nhàng đáp lại. Thật sự đám đàn bà này có nghe lời không không phải chuyện của bà. Bà chỉ là môi giới trung gian thôi mà, sau khi ôm tiền đi thì chuyện còn lại Quốc sắc thiên hương lầu tự giải quyết.

Ngân Trúc nở nụ cười biết ơn - “Hà phu nhân đây quả thật nhân từ và hiểu chuyện“. Cô cố tình đưa bà ta đến xem hàng vào buổi tối và trong điều kiện thiếu ánh sáng và không bao quát tầm nhìn như thế này không phải là không có dụng ý. Dù đã hóa trang cho mấy cô gái này nhưng e dân trong nghề đụng mặt nhau khó xử hơn nên tốt nhất là cứ cho bà ta xem hàng ở tình trạng mờ mờ ảo ảo như thế này.

“Nếu được, ta muốn lấy hết năm mươi con nô lệ này!” - Hà tú bà lên tiếng giao dịch trước, tiền hạ thủ vì cường, để lâu e các nơi khác đánh hơi thấy mối tốt này.

“Hà phu nhân quả nhiên mau lẹ. Ta thích!” - Ngân Trúc cười lớn bắt chước phong thái quái nhân tiểu thuyết kiếm hiệp Kim Dung.

“Quá khen!”

“Tuy nhiên, hàng thì ta chưa đưa ngay được do phải thuần hóa lại mới dám giao lại cho bà nếu không chúng gây hỏng chuyện lại làm hỏng danh tiếng cả hai ta.”

Hà tú bà có phần do dự, bà muốn đánh nhanh rút gọn nhưng kẻ này mở lời như thế thì khó cho bà quả, dù gì Hàn Thư cũng là người không thể đắc tội. Tuy nhiên để lâu e là người khác tới chen ngang, là dân làm ăn thì tiền bạc có ai chê nhiều?

Nhìn thấy thái độ do dự của người đàn bà trước mặt, Ngân Trúc và Diệc Ứng cười thầm trong lòng. Cá cắn câu rồi!

“Nếu Hà phu nhân tin tưởng ta thì tại sao không đặt cọc cho ta 1000 lượng? Ta hứa sau khi xong chuyện thì giao hàng cho bà ngay” - cô mở lời - “Chúng ta có thể làm giấy tay làm giao ước.”

Một lời như đánh thức người trong mộng. Hà tú bà mỉm cười lịch thiệp - “Tất nhiên là ta tin tưởng ở ngài“. Không ngờ tên Hàn Thư này lại mở lời trước, mọi lo lắng của bà giờ tan biến thành mây khói rồi.

Cách hay nhất để thao túng một người là tạo một thứ kích thích lòng tham sau đó đẩy họ vào tình thế tiến thoái lưỡng nan buộc phải lựa chọn và tạo lối thoát cho họ. Lòng tham và sự sợ hãi mất mát đều là có tác dụng khiến suy nghĩ của con người chậm hơn, làm hành động của họ thiếu sáng suốt hơn bình thường. Đây cũng là cách mà sư phụ dạy cô qua mặt ông chuyên gia ẩm thực người nước ngoài kia. Khiến ông ta không thể đến đúng giờ lại tạo tình huống cho ông ta bắt buộc phải đợi phần thi của cô một thời gian dài mà mùi thức ăn lại thơm lừng khắp nhà hàng khiến bố bao tử ông ta. Tất nhiên, món ăn của cô tầm ướp mặt ong thúc đẩy thời gian ngấm gia vị không thể qua mặt người chuyên gia này trong điều kiện bình thường nhưng ở điều kiện ông ta vừa mệt vừa đói thì dư xăng qua mặt. Sư phụ cô không làm tội phạm mà làm đầu bếp là quá uổng phí mà.

“Mời bà vào thư phòng của tôi” - Ngân Trúc mỉm cười nói tiếp.

...

“He he he... xong bước hai” - Ngân Trúc tháo râu giả ra nhìn bịch tiền trên bàn khoái chí cười lớn. Nói chung, tiền kiếm được dù bằng đường tà đạo hay chính đạo đều đem lại thỏa mãn cho mình.

“Nhìn người khoái chí nhỉ?” - Diệc Ứng nhìn thái độ thích thú của nha đầu trước mặt thì không giấu được sự buồn cười - “Không phải với gia tộc của người thì một hai ngàn lượng không thành vấn đề hay sao?”

“Đó là tiền của phụ thân ta chứ không phải của ta” - Ngân Trúc thản nhiên nói - “Mà nhắc ông ta mới nhớ là ta đang nợ chúa trùm chúa chễm đây nè... Chà... chà... chà... kiếm có chút tiền mà mệt quá chừng hưởng gì một phần ba gia sản Hồng gia đây...”

“Chúa trùm chúa chễm?”

“Ý nói là nghèo rớt mồng tơi, đi đâu cũng bị giang hồ nó dí đó” - cô giải thích. Thế mới thấy là dân tình đất Việt phải cái tổ tình thần yêu nước mới được, tối ngày đọc ngôn tình Trung Quốc thì khổ cho mấy đứa xuyên không như cô quá, cứ phải giải thích thuật ngữ Việt Nam. Ủ mà teenfic nước ta viết có được hội Ném đá ngôn tình confession tha đâu, các bác trong đó cứ bí chủ đề là lời hết bộ này đến bộ kia ra ném đá làm nản con em nước nhà.

“Người nói chuyện ngôn từ thật kỳ quái.”

“À mà nè...” - Ngân Trúc nhìn chằm chằm Diệc Ứng hỏi - “Thường thì mấy cao thủ võ lâm hay mấy đứa hành tung bí ẩn như người thì có thân thể bất ngờ lắm như là con của giáo chủ gì gì đó hay là có dòng dõi hoàng thất vân vân...”

“Thì sao?”

“Giờ chúng ta chung hội chung thuyền rồi. Ngươi có bất ngờ gì thì đừng giấu, cứ nói cho ta biết để sau này không bỏ ngỡ khi biết thân phận ngươi...” - cô nói tiếp. Nói thật cô hy vọng mình được như anh Captain, vợ được người Kiến của nghĩ tầm thường ai ngờ boss nhất.

“Ừ thì...” - Diệc Ứng ngập ngừng nói - “Ta cũng chứa trùm chứa chễm không kém gì ngươi đâu.”

“Ta không cần cái bất ngờ đó” - cô nhìn hấn với ánh mắt no-comment - “Cho ta cái bất ngờ gì mới mẻ hơn đi.”

Anh quay lại nhìn cô mỉm cười thần nhiên đáp - “Số lượng người muốn giết ta không ít hơn ngươi đâu mà có khi kẻ thù là chung đó.”

Ờ mờ, ta éo cần cái bất ngờ đó... Đây là cặp đôi hoàn cảnh sao đây trời? Hai con nợ đi chung với nhau. Hai đứa bị đuổi giết chung hội chung thuyền. Sao thấy đời mình toàn đi xuống thế này... Chết tiệt, người ta xuyên không, mình cũng xuyên không mà sao đời mấy đứa xuyên không ở mấy bộ khác dù tẻ lắm có vào quân chúng cũng được mấy anh từ chính đến phụ, từ soái ca đến super soái ca theo đuổi còn mình thì chúng cũng có theo mà để mất thịt theo nghĩa đen. Vợ được tên đồng mình vừa nghèo vừa dễ tiện, đúng là quá nhọ mà.

Diệc Ứng thấy nha đầu tự dưng nhìn mình thờ dài không giấu sự khó hiểu - “Nhìn ta nản lắm hả?”

Cô bình thần gật đầu - “Ngươi muốn ta nói thật hay nói dối lòng?”

...

“Ngươi điều tra vụ án các quan viên bị giết đến đâu rồi?” - Ngao Ứng Thiên liếc nhìn Tào Thức lạnh lùng lên tiếng.

“Họ đều là người được Tam Vương gia tiến cử...” - Tào Thức mặc trang phục đại nội y vệ màu đen tuyền đáp không chút cảm xúc.

“Chỉ có thế?”

“Cách thức ra tay nhanh gọn, lại thêm các vụ án mạng đều xảy ra ở ngoài dân gian nên nghi ngờ hung thủ là người của giang hồ.”

“Hắn ta đắc tội không ít nhỉ?” - Ngao Ứng Thiên cười nhạt.

“Hiện tại hạ thần chỉ điều tra được như thế...” - Tào Thức máy móc bẩm báo, giọng chàng chưa bao giờ mất đi ngữ điệu ban đầu. Đối mặt người này, chàng chưa bao giờ ngừng kinh sợ, không hẳn vì người là cửu ngũ chí tôn mà là vì tâm địa thật đáng sợ khó lường.

“Được rồi.”

“Hạ thần cáo lui.”

“Ngươi thật sự định theo nó?” - Ngao Ứng Thiên lạnh nhạt hỏi.

Tào Thức đáp không do dự - “Ở trong cung cấm này thật sự quá đáng sợ, không hợp cho thần và Bát gia ...”

“Ngươi từ nhỏ luôn ngạo mạn như thế, muốn nói gì thì nói không vị nề bất kỳ ai cả...”

“Quân muốn thần tử, thần bất tử bất trung.” - Tào Thức trả lời một cách thần nhiên.

“Ngươi không nghĩ ta cần ngươi hơn Thiên Bình sao?” - Ngao Ứng Thiên lạnh lùng hỏi. Với Tào Thức này, chàng chưa bao giờ xưng quân thần cùng hấn mà luôn giữ thái độ như trước khi đăng cơ.

“Bát gia là người đã cứu mạng hạ thần. Dù có hy sinh tính mạng, thần cũng quyết bảo vệ ngài ấy.”

“Ngươi lui đi.” - Ứng Thiên cười nhạt, Tào Thức này thực không biết hấn đắc tội bao người sao? Kẻ luôn bảo vệ hấn không chỉ có Bát đệ nhưng có làm gì thì hấn cũng không bao giờ xem chàng ra gì. Chỉ trách người cứu hấn khỏi cuộc sống đói khổ của dân gian không phải chàng mà là Thiên Bình.

Tào Thức lặng lẽ lui đi. Chàng sống cùng người này và Bát gia bao lâu sao lại không biết tâm địa hai người? Kẻ này nhìn bề ngoài cứ như quan tâm huynh đệ ruột của mình nhưng bao lâu nay luôn dò xét, thâm dò Bát gia. Không phải Tam gia là người hấn lo sợ nhất mà chính là chủ nhân của người. Chính vì người quá cần trọng và không có chút tham vọng nào như những kẻ sống nơi đây mới chính là thứ khiến Ngao Ứng Thiên này khó chịu và đề phòng nhiều nhất.

“Vị chi tất cả các khoản là bảy vạn lượng!” - Kim đại nương đưa mắt nhìn Túy Hương lâu mỉm cười nói với đối tác của mình. Bà không ngờ Hà tú bà này lại đồng ý chuyển nhượng này nhanh như vậy.

“Kim nương quả là người người nhanh nhạy!” - Hà tú bà nở nụ cười đáp lại.

Chuyện làm ăn này phải đánh nhanh rút gọn, không thể để cho người đàn bà này nắm được thông tin Hàn Thư tới trung nguyên làm ăn được. Lại thêm nếu hành động nhanh, bà có thể lấy hết tiền đi khỏi nơi này càng nhanh càng tốt không nên để đám Hắc Long biết chuyện được.

Kim nương kéo dài giọng của dân làm ăn ra - “Tuy nhiên, chuyện này có lẽ mất không ít thời gian... Ta lại không thể ứng ngay một số tiền quá lớn như thế ngay bây giờ.”

Hà tú bà khẽ chau mày lại - “Ta không hiểu ý bà...”. Ngay từ đầu, bà phải biết làm gì có chuyện dễ ăn như thế này chứ?

“Ta thật không muốn để ai cướp một nơi tốt thế này nên thiết nghĩ tại sao chúng ta không làm một khế ước!”

“Khế ước?”

“Ta sẽ trả bà trước hai phần là một vạn bốn nghìn lượng và một khế ước thỏa thuận của hai bên “ - Kim nương mỉm cười lịch thiệp nói - “Phần còn lại khi kết thúc mọi thủ tục ta sẽ trả hết một lần. Hà nương là dân trong nghề ắt phải hiểu cái khó của ta phải không ? “

Hà tú bà có chút không hài lòng, chỉ ít cũng phải năm phần chứ ? Người đàn bà này quả là xử ép bà mà.

“Cái này không đúng nguyên tắc lắm...”

Kim nương nài nỉ - “Thật sự hiện giờ Quốc sắc thiên hương lâu không thể đưa quá nhiều được... Mong bà hiểu cho...”

“Ta nghĩ Kim nương có thể xoay sở ba vạn lượng.”

“Chuyện này thật không đơn giản “ - Kim nương cố kỳ kèo - “Chả lẽ Hà nương không tin ta sao ? “

“Thật sự ta không có ý đó ! “

“Hà nương có thể vì mối thâm tình của chúng ta mà phá nguyên tắc một lần được không ? Ta sẽ cố xoay thêm sáu ngàn lượng nữa “ - Kim nương nhấn mạnh - “Bà có Hắc Long còn ta cũng không thể mà qua mặt Bạch Hồ bang được... Làm nghề này, bà hiểu cái khó của chúng ta mà phải không ? “

Hà tú bà nghe Kim nương nhắc đến Hắc Long bang thì có phần chột dạ, người đàn bà này sóng gió từng kinh qua chỉ hơn chứ không kém bà nên chắc chắn bà ta đoán được dụng ý muốn thoát khỏi thế lực bọn cướp ngày nay của bà.

“Nguyên tắc là chết, con người là sống...” - Kim nương liếc nhìn thái độ có chút do dự của Hà tú bà thì tiếp tục day dưa thuyết phục.

“Kim nương đã nói thế thì ta đâu thể cứ từ chối...” - Hà tú bà mỉm cười đáp lại -

“Tuy nhiên, hiện giờ ta không thể mang toàn bộ khuế ước bán thân của họ cho bà ngay được. Hy vọng Kim nương cho ta một vài ngày thông báo cho họ biết chuyện này “. Dù gì bà cũng cần ít thời gian để Hàn Thư kia chuẩn bị nguồn hàng cho bà.

“Tất nhiên là được “ - Kim nương mỉm cười đáp - “Thật lòng ta không muốn phiền Hà nương chuyện này nhưng... “. Giờ tới bước quan trọng nhất của kế hoạch này.

Hà tú bà nhìn Kim nương không giấu sự khó hiểu.

“Hẳn là bà biết chuyện làm nghề này thật thân bất do kỷ, trước có quan nha sau có đám bang hội...” - Kim nương rào trước đón sau - “Chuyện này thật ra cũng có lợi cho bà...”

“Kim nương cứ nói thẳng ! “

“Ta muốn chúng ta làm khuế ước ngay bây giờ và giá trị của vụ chuyển nhượng này là 2 vạn lượng...” - Kim nương bắt đầu giở mồm mép của dân làm ăn - “Tất nhiên, ta sẽ làm một tờ giấy nợ Hà nương năm vạn lượng còn lại...”

“Chuyện này...”

“Nếu như thế thì bọn Hắc Long cũng không làm khó bà quá nhiều... Bà không cần phải ăn chia với chúng quá nhiều... Lại thêm đám quan lại nữa...” - Kim nương nhìn về mặt do dự của Hà tú bà thì nở nụ cười kín đáo - “Bên cạnh đó, ngân lượng mang quá nhiều trên người thì không hay lắm...”

Hà tú bà im lặng.

“Nếu bà không ngại, thì ta cố xuất thêm hai vạn lượng ngân phiếu cho bà ngay bây giờ bên cạnh hai vạn hiện kim...” - Kim nương nói tiếp - “Sau khi mọi chuyện hoàn tất thì ta sẽ trả đầy đủ cho bà ba vạn lượng còn lại.”

“Có thể cho ta xin chút thời gian ! “ - Hà tú bà nói. Thật ra chuyện này không phải là không có lợi cho bà. Bảy vạn lượng hiện kim muốn mang khỏi đây thân không biết, quý không hay quả là chuyện không đơn giản.

Nhìn con mồi cắn câu, Kim nương không giấu được nụ cười đầy ẩn ý. Chuyện làm ăn này đã hoàn tất.

...

Ngân Trúc nhìn bức thư mà Kim nương nhờ tên nha đinh chuyển cho cô thì không giấu được nụ cười đắc thắng. Xem ra Hà tú bà kia chắc chắn mắc bẫy của cô 100% rồi. Sáng mai đóng vai người tốt thêm một lần nữa là xong. Bất giác cô nhìn lên thì thấy Diệc Ưng ngồi trên bậu cửa sổ nhìn chằm chằm cô tự bao giờ.

“ Tỉnh kiểem chuyện nữa hả ? “ - cô lên tiếng.

Anh thần nhiên đáp - “ Ta thấy ngươi cười nhìn khả ố quá nên tò mò thôi. “

“ Khả ố gì mà khả ố chứ ? “ - cô cau mày lại nói.

“ Tìn tốt sao ? “

“ Ừ... “ - Ngân Trúc cầm lá thư lên ườn ngực tự hào đáp, cô muốn tên này thấy cô

không quá vô dụng tối ngày chỉ nhờ vả hấn.

“ Ngươi nghĩ Hà tú bà này bị lừa là đáng không ? “

“ Ý ngươi là sao ? “

“ Làm ăn không ai chê tiền. Ta, ngươi và cả Kim nương kia đều không ngoại lệ... “

“ Bà ta hợp tác ông già kia lừa mẹ tiểu Lang thì có phải người tốt không ? Ta chỉ thay trời hành đạo thôi !” - cô đáp lại.

Diệc Ưng tiến lại gần Ngân Trúc nhìn thẳng mắt cô nở nụ cười nghiêm túc hỏi - “

Chúng ta có khác biệt sao ? “

Nhìn thấy gương mặt này của tên tối ngày cà bông kia. Ngân Trúc có phần hơi lúng túng, sau đó cô dứt khoát nói - “ Ta không cần biết, phóng lao thì theo lao thôi mà cứ coi là cho bà ta thử thách đi. Là dân làm ăn thể nào chả kiểem được một mớ khác chứ ? “

“ Mạnh miệng nhĩ ? “

“ Sao tự xưng ngươi động tâm tình thương cảm như thế chứ ? “

Anh mỉm cười thần nhiên đáp - “ Ta chỉ muốn ngươi chuẩn bị tinh thần thôi... “

“ Chuẩn bị tinh thần gì chứ ? “ - cô thắc mắc.

“ Không cần rút lương tâm “

Ngân Trúc nhìn gương mặt này của Diệc Ưng tự xưng không nhịn được mà ôm bụng cười. Tên này hôm nay cư xử quái đản thật.

“ Phụt... ngươi hài quá ! Lương tâm ta rụng rãng lâu rồi còn đâu mà cần với không rút chứ. Mà ta còn chín, mười thẳng phải giết kia kìa chứ chỉ lừa gạt ngươi có gì phải động tâm nhiều đâu. “

Diệc Ưng nhìn nha đầu trước mặt đang ôm bụng cười thì im lặng. Xem ra cô ta thật không thấy được hậu quả của mọi chuyện.

“ Thôi, ta đi dạo đây “ - anh lên tiếng.

Diệc Ưng định đi khỏi phòng trọ của nha đầu này thì bất chợt cổ tay bị nắm lại. Quay lại nhìn thì thấy cô nở nụ cười vô tư với anh.

“ Hay ngươi đưa ta phi thân bay đi đâu xa xa đi chứ tối ngày nhốt mình ở đây chán quá lại thêm lớp hóa trang dày cộm này ngứa gãi chết. “

Anh đáp cộc lốc - “ Không hứng ! “

Ngân Trúc cò kè - “ Ta bao ngươi ăn. “

“ Đẹp. Vác ngươi theo vương lắm ! “ . Nha đầu này còn có mặt mũi nói chuyện ăn uống cùng anh sao ?

“ Ta nấu ăn cho ngươi một tuần, không dầu không mỡ. Bảo đảm không ngon không ăn tiền. “

“ Không hứng ! “ - anh đáp không do dự.

“ Hai tuần, ngày ba buổi.”

Diệc Ưng nói dứt khoát “ Hai tháng, thêm buổi khuya. Không được đựng thực đơn, không được dầu mỡ, không sền sệt!”

“ Ngươi là heo hả ? “ - Ngân Trúc gất lên, hấn đưa cô đi chơi có một buổi tối mà bắt cô là osin 2 tháng là sao.

“ Ngươi muốn đi đâu ta đưa ngươi đi đó trong 2 tháng.”

Cô im lặng ngẫm nghĩ, dù sao thì mấy món ăn ở đây cô cũng chả hợp gu thôi thì làm thêm một phần.

“Ta đồng...”

Ngân Trúc chưa kịp nói hết câu đã bị Diệc Ứng bế lấy nhảy khỏi phòng trọ. Giờ cô mới phát hiện thì ra cửa chính của thời xưa chính là cửa sổ.

Liếc nhìn thấy tiểu nha đầu đang nằm trong tay mình đột nhiên im lặng, anh hỏi -

“Ngươi hôm nay sao im lặng vậy?”

Cô đáp - “Bất chợt ta nhận ra sự vô dụng của cửa chính... đám giang hồ các ngươi phi thân bằng cửa chính chết thẳng Tây nào há sao khóai trèo đường nhỏ mà đi thế hả? Chứa chính nó đâu có khóa mà còn dễ lấy đã hơn đó chứ!”

Diệc Ứng nghe nha đầu này nói mới chợt nhận ra mình đi cửa sổ hơi nhiều. Sao nghịch lý này bấy lâu nay anh chưa từng nghĩ tới?

Anh chữa ngượng - “Đầu ngươi chỉ nghĩ mấy thứ nhỏ nhặt này thôi hả?”

“Không nhỏ đâu à. Ta sợ hai tháng tới ngươi cứ ôm ta đi đường cửa sổ e có ngày vương chân té lộn đầu 2 đũa nên cẩn thận nhắc trước đó mà.” - cô đáp. Cái này là an toàn giao thông, không thể không nhắc.

Diệc Ứng im lặng, bất ngờ anh đáp xuống đất và thản nhiên thả tiểu nha đầu ra mặc kệ để cô ta té xuống đất.

“Ngươi nhiều chuyện quá!” - anh nói.

Bị bất ngờ thả xuống đất làm đau điếng cả người, Ngân Trúc lồm cồm ngồi dậy gắt lên - “Ngươi có biết galant không hả?”

“Ga lãn là gì? Có ăn được không?” - anh bình thản hỏi.

“Đậu xanh, biết là hần không biết nhưng nhìn cái mặt hần hỏi câu này bố lão quá!” - cô nghĩ thầm trong lòng, sau đó đáp - “Cứ coi như ta nói nhảm đi.”

“Im lặng không nói nhảm thì đi tiếp.” - Diệc Ứng thản nhiên ôm lấy cô phi thân đi tiếp.

“À là ngươi nghĩ mệt hả?” Ngân Trúc hỏi.

“Hay ta ném ngươi xuống tiếp ha ! “

“Đàn ông nhỏ nhen quá! “

“Im lặng đi ! “ - anh ra lệnh.

“Cho ta hỏi ngu chút nhưng tại mình đi đâu vậy ? “

“Lên núi ! “

“Lên đó làm gì vậy cha ? “

“Ngươi không thấy gớm cảnh một thằng đàn ông đi dạo đêm cùng một thằng khác nhưng ta thì thấy gớm đó. Lên đó khỏi ai tò mò. “

Giờ Ngân Trúc mới nhớ ra mình đang cải nam trang làm Hàn Thư. Mà cảnh một thằng ôm một thằng khác phi thân đi ngắm cảnh đúng là gớm thật ! Chỉ có mấy con hủ mới chấp nhận nổi mấy cảnh này thôi...

Bất chợt Diệc Ứng dừng lại ở một ngọn cây cao trên núi và thả cô xuống. Ngân Trúc ngẩn mặt lên nhìn bầu trời đầy sao thì không giấu được sự trầm trồ - “Đẹp quá ! “. Lâu rồi cô chưa được thấy bầu trời đẹp như thế này.

“Lạng quạng té là ta không đỡ đâu đó. “

Ngân Trúc lấy tay ôm chặt tay Diệc Ứng mỉm cười hồn nhiên nói - “Kiểu này có chết thì chết chùm. “

“Có một số chuyện đã làm thì đừng quay đầu lại. “ - anh băng quơ nói.

“Hả ? “

“Đó là bài học tiếp theo của ngươi ! “

...

“Phur...phur...phur... giờ mới có cảm giác của ngôn tình... “ - hệ thống không giấu được xúc động lên tiếng - “ Dù nhìn cảnh 2 thằng đàn ông nín nín kéo

kéo bệnh bỏ bà. “

“Thôi chuyển kênh qua Phương Kiều Mai... “ - hệ thống ra lệnh.

“Chà...chà...chà... cô ta cứ đưa đẩy hết người này đến người khác mà quên đi người quan trọng nhất rồi ! “

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Ngân Trúc trong lớp cải trang Hàn Thư đứng quay lưng lại với Hà tú bà, cô cố tỏ vẻ là một bậc đại gia có nhiều tâm sự theo đúng kịch bản - “Chuyện này ta biết khó cho Hà nương nhưng ở trung nguyên này ta thật không biết tin tưởng ai ngoài bà...”

Hà tú bà nhú mảy lại thì thoáng lại liếc nhìn bóng lưng của người đàn ông trước mặt, lòng có chút hoài nghi. Tại sao mọi chuyện lại đúng lúc như thế này? Mà người đàn ông này lại muốn bà giúp đỡ hơn 2 vạn lượng, số tiền này quả là không nhỏ. Làm người không thể không đề phòng.

“Thật sự bà biết những kẻ sinh ra trong gia đình phú gia như ta thật không dễ dàng gì...” - Ngân Trúc tỏ ra đau khổ nói tiếp, màn hay giờ mới thật sự bắt đầu - “Trong Hàn gia, ta chỉ là con thứ và phải nỗ lực rất nhiều mới giành được vị thế như ngày hôm nay thế mà hôm qua chỉ vì chút đại đột mà lại tiêu xài quá đáng trong sông bạc... Gia sản ta không thiếu gì nhưng ngân lượng ta mang theo có hạn mà Hàn gia ta phải mua một số thương phẩm mang về...”

Hà tú bà nghĩ thầm trong lòng - “Thì ra là thiếu gia được nuông chiều từ bé... Loại người này ở đâu cũng có...”

Bà lên tiếng - “Ta hiểu nhưng số tiền này không nhỏ...”

“Bà biết đấy, Hàn gia ta khi trao đổi mua bán với nhau chủ yếu dùng ngân phiếu chung cho gia tộc để dễ bề kiểm soát nên ta không thể thông qua ngân hiệu lấy ra một số lượng ngân lượng lớn như thế được” - Ngân Trúc nói tiếp, thật may là hệ thống ngân hiệu ở thế giới này không khác ngân hàng ở thời hiện đại là mấy - “Chắc chắn phụ thân ta sẽ phát giác ngay... nên ta muốn trao đổi với Hà nương đây một vụ làm ăn” - cô quay lại người đàn bà đối diện nở nụ cười không giấu sự khiêu khích - “Hai vạn năm trăm lượng hiện kim đổi ba vạn lượng ngân phiếu Hàn gia, bà thấy sao?”

Hà tú bà có chút ngạc nhiên, bà lấp bắp - “Ta không hiểu ý Hàn gia...”

“Ta sẽ lấy của bà hai vạn năm trăm lượng hiện kim và bà sẽ lấy ba vạn lượng ngân phiếu của Hàn gia ta...” - cô giải thích rành rọt - “nhưng ở đời không ai cho không ai cái gì... Ta muốn bà cho ta năm ngày sau khi giải quyết hết mọi vấn đề tài chính ở đây để qua mặt phụ thân ta thì mới được rút số tiền này... Năm ngày năm trăm lượng. Một số tiền quá hời phải không?”

“Ba vạn lượng ngại có thể xoay sở trong năm ngày?” - Hà tú bà hoài nghi hỏi lại.

“Chuyện làm ăn của đàn ông thì đàn bà đừng hỏi nhiều...” - Ngân Trúc cố tỏ ra ngầu lòi phát biểu câu điển hình của mấy anh soái ca mà tính ra giờ cô cũng soái thật.

“Ta hiểu” - Hà tú bà mỉm cười đáp.

“Nếu bà giúp ta lần này tất Hàn Thư ta nợ bà một ân huệ, chỉ cần Hà nương cần ta sẽ giúp bà bất cứ lúc nào” - Ngân Trúc mỉm cười nói tiếp, dù biết là mình đang diễn kịch nhưng phát biểu câu này có cảm tưởng như mình đang bấm nút share trên facebook ấy, cảm thấy quyền lực thật.

Hà tú bà do dự đôi chút, chỉ cần bà giúp Hàn Thư này thì hẳn sẽ nợ bà một ân huệ mà quyền lực kẻ này không hề nhỏ. Bên cạnh đó nếu chuyển số ngân lượng đang sở hữu sang ngân phiếu thì vận chuyển nó sẽ không gây chú ý. Chuyện này đáng suy nghĩ.

Ngân Trúc và Diệc Ứng liếc nhìn sắc mặt của Hà tú bà thì không giấu nụ cười chiến thắng. Tạo ra một con đường từ Kim tú bà cho người đàn bà này, làm bà ta mờ mắt trước đồng tiền đến độ mang tư tưởng phản bội lại tổ chức sau lại đặt ra vấn đề làm sao vận chuyển số ngân lượng lớn như vậy thần không biết quỷ không hay và tiếp đến lại giải quyết vấn đề cho bà ta một cách hết sức thuyết phục mà lý do không thể nào hoàn hảo hơn - việc tranh giành quyền lực của gia tộc và thói ăn chơi của một thiếu gia phá gia chi tử. Người đàn bà này không có lý do nào để nghi ngờ Hàn Thư đồ giả này.

“Ta chờ tin tốt của bà...” - Ngân Trúc nhẹ nhàng nâng tay Hà tú bà và cúi xuống hôn lên tay người này. Đã đóng vai soái ca thì đóng cho trót luôn, hành động này thì trai Tây hay trai Ta xài đều rất có sức công phá phụ nữ.

Hà tú bà thấy hành động này của người thanh niên trước mặt thì không giấu sự xấu hổ, dù không hiểu hành động kỳ lạ này là gì nhưng bà lại cảm thấy tim đập mạnh. Đàn ông thời này mấy lại cúi đầu xuống một người phụ nữ như thế này mà đặc biệt là hạng tú bà ở lâu xanh như bà.

“Ta... ta biết rồi...” - Hà tú bà rút tay lại và vội bước khỏi phòng tránh để hai người đàn ông này thấy thái độ luống cuống của mình.

Diệc Ứng liếc thấy người đàn bà lâu xah đã đi khuất và xem xét thấy không còn ai ở đó thì khẽ nói với tiểu nha đầu - “Ta không ngờ người lại thông minh

đến vậy...”

“Hà?” - Ngân Trúc không giấu sự khó hiểu nhìn anh.

“Hành động mất mặt phô trương của người quả là khôn ngoan. Người đàn bà đó làm ở nơi thế này chẳng mấy khi được đàn ông đối đãi như thế nên sao xuyên là hạ quyết tâm nhanh là chuyện đương nhiên.”

“Ý ta là hành động vừa rồi?”

Diệc Ứng không trả lời.

Cô không giấu được sự buồn cười mà ôm bụng cười - “Ta không thấm thúy vãi thế đâu chỉ là đang quá nhập vai làm soái ca đẹp trai, nhà giàu, khoai to thôi!”

“Hà?” - Diệc Ứng nhìn cô khó hiểu - “Soái ca đẹp trai, nhà giàu, khoai to?”

“Là dạng sinh ra trong nhà con ông cháu cha như tên Tam Vương gia ấy, đẹp trai và theo ảo tưởng mấy đứa con gái thì thể nào khoai không to.” - Ngân Trúc thần nhiên đáp không chút xấu hổ, bình thường với mấy anh soái ca cô còn sợ mà giả vờ đoan trang chứ với tên siêu bản tiện này thì chả có gì để giấu.

Diệc Ứng nghe nha đầu nói thì không nhịn được mà cười lớn. Anh chưa thấy người con gái này thô tục và bậy bạ như Hồng Ngân Trúc này - “Người đáng nể thật đó!”

“Quá khen!”

“Mà chưa chắc mấy thằng đó ngon ăn à... Cái đám ăn nhiều nhân sâm đó thì 10 thằng mất 9 thằng yếu sinh lý do sinh hoạt không điều độ rồi...” - Diệc Ứng nói tiếp.

Ngân Trúc tiếp tục “nói xấu thần công” tám chuyện thiên hạ - “Cái này ta đồng ý nè, một trăm tên mới có một tên như Ngao Thiếu Phong kia mà hần lại thuộc dạng...” - cô ngẫm nghĩ tìm từ thích hợp.

“Đại khôn nạn” - Diệc Ứng và cô đồng thanh đáp. Bất chợt 2 người nhìn nhau ôm bụng cười lớn, công nhận nói xấu sau lưng người khác vui thật.

Bất giác Diệc Ứng im lặng tỏ ra nghiêm túc khi thấy bóng Hà tú bà từ xa đến, anh ra hiệu cho Ngân Trúc. Hai người liếc bộ dạng của người đàn bà này rồi lại nhìn nhau không giấu nụ cười đắc thắng. Mọi chuyện xem ra đã xong xuôi, người chủ kỹ viện này thật không nhận ra bà ta đang giữ một đồng giấy lộn - thứ giấy chứng nhận tài sản hoàn toàn có thể hủy bỏ đơn phương bất kỳ lúc nào.

...

Hà tú bà nhìn nắm vạn lượng ngân phiếu trên bàn không giấu sự hạnh phúc. Không ngờ bà lại may mắn đến như vậy, đây chỉ là khởi đầu cho mọi chuyện. Chỉ cần mọi chuyện làm ăn cùng Kim nương kia hoàn tất thì bà sẽ bỏ tất cả trốn khỏi nơi này sống cuộc đời an nhàn cả đời.

...

Hàn Thư ngồi trên lầu đưa mắt liếc xuống nhìn con đường tấp nập kẻ mua người bán bên dưới, nơi này quả là náo nhiệt hơn quê hương ông. Đúng là rất đáng đầu tư. Bất giác ông đưa mắt nhìn người thanh niên ngồi một mình đang nở nụ cười vô tư với ông. Hàn Thư cúi đầu chào, đưa tay lên thủ lễ theo đúng phong tục trung nguyên mà ông học được.

Diệc Ứng vẫn giữ nụ cười trên môi, anh gật đầu chào lại và cầm chén mon men bước lại gần người đàn ông trung niên này - “Ta ngồi đây có tiện không?”

“Mời!” - Hàn Thư đáp một cách hào sảng.

Diệc Ứng thần nhiên gấp thức ăn trên bàn để vào chén của mình mỉm cười nói - “Ta tới đây để mang cho Hàn gia một mối làm ăn tốt.”

“Người là ai?” - Hàn Thư lên tiếng hỏi. Hàng ngày có biết bao kẻ không biết trời cao đất dày tiếp cận ông mà không biết trước hậu quả.

Anh thần nhiên ném một huy hiệu lên bàn, Hàn Thư nhìn xuống thoáng kinh ngạc sau nở nụ cười điềm nhiên ngay lập tức.

“Ông lấy thông tin đối thủ cũng như người làm ăn từ hần thì ta cũng lấy thông tin ông từ kẻ này.” - Diệc Ứng giữ nụ cười trẻ con trên môi thần nhiên đáp - “Nếu ta là họa thì ông cứ tìm hần xử lý, còn ngược lại thì ông là thương gia tự biết nên đối đãi thế nào với người mang mối làm ăn tốt cho mình mà phải không?”

“Xin hỏi quý danh hảo hần đây là gì?”

“Đại Ứng” - anh đáp. Xem ra lần này anh cũng bỏ túi không ít từ kế hoạch của tiểu nha đầu kia.

...

Ngân Trúc thất thần nhìn xác người đàn bà được người của nha phủ vớt lên từ lòng sông. Vẫn trang phục màu hồng phấn diêm dúa đỏ. Vẫn cách ăn mặc lộng lẫy của phường kỹ viện đó... Là người đàn bà mới cách đây 3 hôm còn xấu hổ vì hành động soái ca của cô...

“Ta đã nói một khi đã làm thì đừng bao giờ quay đầu lại!” - Diệc Ứng lạnh lùng đáp, nếu anh không liên kết cùng Hàn Thư thật hợp tác cùng Hắc Long thành lý môn hộ ngay bây giờ thì khi người đàn bà này bỏ trốn, đám người Hắc Long kia cũng không tha và có khi chúng sẽ truy ra nha đầu này và Hồng gia cũng bị liên lụy. Chỉ bằng hy sinh một kẻ chắc chắn phải chết và kiếm lợi cho bản thân, Hàn Thư kia cùng Hắc Long cũng kiếm được một mối làm ăn cùng nhau, còn Kim tú bà của Quốc sắc thiên hương cũng chẳng mất gì, lại có lợi từ chuyện mua bán Túy Hương Lầu từ Hàn Thư kia.

“Tại.. tại sao...” - Ngân Trúc lắp bắp, cổ họng cô thấy đắng ngắt. Người đàn bà này rõ ràng là còn sống sờ sờ hôm trước mà.

“Đó là luật của thế giới này!”

“Ta đã hại bà ta...” - môi cô run run lên, cô lấy tay níu chặt váy của mình. Bất giác Ngân Trúc cảm thấy sợ hãi vô cùng, giữa việc nói miệng giết người và thực sự ra tay giết người là 2 chuyện hoàn toàn khác nhau huống chi cô chưa từng có ý định đoạt mạng người đàn bà này.

“Bà ta đã lựa chọn” - anh thần nhiên đáp. Đây là con đường tất yếu cho kẻ phản bội trong thế giới ngầm.

“Ta đã giết người...” - không hiểu sao nước mắt cô chảy ra không ngừng khi nhìn cái thi thể đỏ loét kia, cô có cảm tưởng như bà ta đang nhìn mình căm hận. Tại sao cô không thể ngừng khóc thế này?

“Người không giết bà ta” - Diệc Ứng im lặng nhìn tiểu nha đầu khóc, anh nói không chút sắc thái - “Người chỉ cho bà ta con đường còn lựa chọn thế nào là do bà ta ngay từ đầu.”

Bất giác cô nhớ thái độ kỳ lạ của Diệc Ứng tối hôm đó, cô ngẩng lên nhìn anh - “Người đã biết trước?”

“Ta đã cảnh báo!”

“Sao người không nói ta?” - Ngân Trúc cố nén nước mắt nhưng nó vẫn không ngừng chảy, giờ cô cảm thấy sợ hãi cái thế giới này rồi.

“Người có thay đổi quyết định?” - anh lạnh lùng nói.

Cô cắn chặt môi, im lặng.

Diệc Ứng nhẹ nhàng lấy tay đỡ lên đầu tiểu nha đầu, anh lướt nhanh qua khỏi người cô - “Lần đầu tiên giết người, ta đã tự trấn an bản thân kẻ đó chết là xứng đáng... Chỉ ít tự an ủi bản thân hay đồ lỗi kẻ khác như thế sẽ đơn giản hơn rất nhiều so với tự nhận mình là kẻ không ra gì...”

Nước mắt cô không ngừng chảy, cô lắp bắp - “Sau đó thì sau?”

“Giết người quen thì người chả còn nhiều cảm giác nữa đâu” - anh mỉm cười đáp lại những giọt nước mắt không cam tâm của cô.

“Đây... đây là bài học tiếp theo của “Sống trong giang hồ” sao?” - cô hỏi một cách máy móc.

“Ừ...”

“Bài học này đau quá!” - Ngân Trúc chưa chút đáp.

“Ừ” - Diệc Ứng vẫn giữ nụ cười trên môi. Thế giới này chưa bao giờ đơn giản!

Đây là lần đầu tiên Ngân Trúc khóc cho thực tại khắc nghiệt ở nơi đây. Thế giới này hoàn toàn không đơn giản!

...

“Hệ thống... 003...003...003” - Ngân Trúc nằm trên giường khẽ gọi hệ thống, cả ngày hôm nay sau chuyện của Hà tú bà cô thật không còn hứng thú làm gì nữa.

“Hả? Chuyện gì? Lâu quá ta mới gặp người đó!”

“Thế giới này đen tối quá!”

“Nó có trong sáng bao giờ đâu mà đen tối!” - hệ thống thần nhiên đáp.

“Hà nương sống lại được không?” - Ngân Trúc lên tiếng hỏi - “Ta sẽ trả giá bằng điểm an toàn của mình.”

“Má lộn box rồi má! Má có thể vào box manga/anime hay box ngôn tình siêu nhiên chứ ở đây không có dịch vụ hồi sinh người chết!”

Ngân Trúc cười chua chát bốn cọt lại - “Ừ nếu làm bà ta sống được thì thành Walking Dead rồi nhỉ?”. Không hiểu sao cô cảm giác đau thế này.

“Trùng sinh chỉ có thể là một người và người được lựa chọn không phải bà ta...” - hệ thống cố an ủi người chơi.

“Đạo này ta quên mất con nhỏ nữ phụ đó luôn rồi!” - cô nở nụ cười cứng nhắc - “Cô ta sống lại là để giết nữ chính cứu mọi người còn ta ngược lại nhỉ?”

“Cái giá của thay đổi kịch bản chắc chắn không nhỏ hơn người đâu...” - hệ thống thần nhiên nói - “Cái giá mà Phương Kiều Mai đó phải trả chắc chắn cao hơn người...”. Nếu nữ phụ này không biết nắm bắt cơ hội sống lại này thì số phận cô ta thật sự rất bi kịch.

“Người là hệ thống ác quỷ!”

“Ta chưa bao giờ là thiên thần!” - hệ thống nói.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Kiều Mai giật mình thức giấc, người nàng đầm mồ hôi. Không hiểu tại sao gần đây nàng lại mơ thấy cảnh phụ mẫu nàng bị chém ở đoạn đầu đài thường xuyên hơn. Nàng đã quay ngược thời gian, chuẩn bị mọi thứ rất hoàn hảo... Tại sao cảm giác sợ hãi này không biến mất?

Bất giác Phương Kiều Mai không kiềm được mà cứ để nước mắt tuôn rơi, cuối cùng ông trời cho nàng sống lại là cứu hay đang cố đẩy họa này thêm lần nữa... Sống mà biết trước số phận bản thân luôn là một người thua cuộc thì không phải bi kịch lắm sao? Kiếp trước ông trời chọn cô ta thì kiếp này có gì đảm bảo nàng là người được chọn?

“Mình đã chuẩn bị mọi thứ hoàn hảo, không sợ suýt... Chắc chắn không sao...” - nàng tự trấn an bản thân. Nếu để bảo vệ gia đình mình thì đến ông trời nàng cũng không sợ... Kiều Mai nàng cũng đâu còn gì để mất... Tương lai, gia đình, lòng tự trọng của đàn bà, tất cả nàng đều không có.

Kiều Mai cười nhạt, nàng vội rời khỏi giường chỉnh trang lại xiêm y và khoác vội chiếc áo choàng bước khỏi khuê phòng và lặng lẽ rời khỏi Tử quốc phủ. Nàng muốn cảm nhận cái lạnh lẽo, cái tĩnh lặng của kinh thành vào nửa đêm - cái thời gian mà bất kỳ khuê nữ nào cũng phải ở trong khuê phòng. Tự do là thứ mà nàng không có được suốt bao năm qua... Kiếp trước là giáo lý là lễ nghi khuê nữ, kiếp này sự chống lại số phận... Chỉ ít đêm nay nàng đã có nó.

Bỗng nhiên, Kiều Mai nghe văng vẳng đâu đây tiếng sáo của ngày xưa. Nàng vô thức bước theo âm thanh du dương luôn khát vọng tự do đó và khi dừng lại, nàng đứng ở trước một trà lầu tự bao giờ. Nàng biết đáp án có thể là người nàng căm ghét nhất nhưng không hiểu tại sao cơ thể lại không nghe lời cứ bước chân vào đó như thể nó muốn nàng tự tìm câu trả lời cho mình. Bất chợt tiếng sáo im bặt và đôi chân Kiều Mai lại bước nhanh hơn vào trà quán, bước lên các bậc thang mặc sự kinh ngạc của tiểu nhị và nàng dừng lại sững người trước sự hiện diện của người trước mặt.

Ngao Thiếu Phong không giấu được bất ngờ khi thấy Tử quốc tiểu thư kiều kỳ xuất hiện ở một trà quán vào thời gian này, chàng nhìn thấy ở nàng sự kinh ngạc pha chút thất vọng và rồi là gương mặt chấp nhận sự thật khi chứng kiến Vương gia chàng ngồi ở đây.

“Một tiểu thư không nên ra ngoài vào giờ này!”

Kiều Mai mỉm cười không giấu sự chua chát, nàng hy vọng gì chứ khi biết đáp án từ đầu. Không ngờ nàng lại bị tiếng sáo này mê hoặc lần thứ hai. Ánh mắt nàng dò xét nhìn cây sáo trên bàn.

“Sáo...” - Kiều Mai buộc miệng nói, không hiểu sao âm thanh du dương đó lại khiến nàng quên cả lễ nghi, cả phép hành lễ đối với người đàn ông quyền lực này - “Tiểu nữ nghe thấy tiếng sáo...”

Ngao Thiếu Phong chưa bao giờ thấy một Kiều Mai khinh suất như thế này, nàng ta dường như quên cả sự chán ghét với chàng - “Tiếng sáo mang nàng đến tìm ta sao?”

“Tiếng sáo đó thật của người?” - Kiều Mai quay lên nhìn người đã nhấn tâm cho người giết nàng kiếp trước và hại cả gia đình nàng tan nhà nát cửa.

“Đúng vậy, nàng thích nó sao?”

Sự thất vọng hiện lên trên ánh mắt Kiều Mai, nàng trở lại vẻ bình thản thường ngày và nở nụ cười đáp lại - “Không, xin lỗi làm phiền Vương gia...”

Ngao Thiếu Phong nhìn Tử quốc tiểu thư, cô gái chàng yêu dấu đang hỏi - “Nàng nghĩ gì về nó?”

“Thật hỗn tạp và không cần thiết...” - Kiều Mai đáp không do dự, hoài niệm về âm thanh này nên kết thúc được rồi. Không có gì là cần thiết nữa.

“Vậy sao?” - Ngao Thiếu Phong cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, chàng liếc mắt nhìn ra ngoài và nhìn thấy Bát đệ của mình đứng đằng sau cửa gập đầu chào và ra hiệu tạm biệt chàng. Không hiểu tại sao khi thấy người đệ đệ này đi chàng lại nhẹ nhõm như thế.

“Tiểu nữ xin phép cáo từ...” - Kiều Mai máy móc thủ lễ. Tự do và âm thanh hỗn tạp, không quy luật này nàng đều không nên để tâm nữa.

“Ngồi xuống!” - Ngao Thiếu Phong ra lệnh.

“Tiểu nữ xin phép cáo từ!” - Kiều Mai lập lại và cố lùi lại bước khỏi nơi này ngay lập tức.

“Ta ra lệnh cho ngươi ngồi xuống!” - Chàng hét lên, bằng mọi giá không thể để người con gái này biết Bất độ chàng từng ở đây được. Tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra được.

Kiều Mai có chút hoảng sợ thái độ này của người đàn ông trước mặt, cô chưa từng chứng kiến gương mặt này ngay cả kiếp trước lẫn kiếp này. Ngày xưa, kẻ này luôn đưa bộ mặt lạnh lùng nhìn cô chưa bao giờ lộ chút sắc thái nào.

“Ngồi xuống!” - Thiếu Phong lạnh lùng lập lại. Nếu bây giờ để Kiều Mai này gặp Thiên Bình thì mọi chuyện sẽ kết thúc, kế hoạch của chàng và cả nàng ta.

Phuong Kiều Mai cố trở lại vẻ bình tĩnh thường ngày và nhẹ nhàng ngồi xuống, bất giác nàng thấy ly trà còn dang dở trên bàn thì không giấu chút tò mò. Người nào có thể ngồi cùng bàn Tam Vương gia giờ này?

“Làm Vương gia không đơn giản như người đời nghĩ... Không chỉ có chuyện hưởng bổng lộc vua và ngồi đó...” - Thiếu Phong nói - “Đây là nơi ưa thích của ta...”

“Ta biết!” - Kiều Mai băng quơ nói. Kiếp trước đây là nơi hán định tình và hò hẹn cùng con đàn bà kia đây mà. Hắn ta chưa bao giờ quan tâm người phụ nhân này luôn chờ đợi mỗi đêm. Hắn ta chưa bao giờ biết nàng vì hắn mà đã học hỏi nấu từng món ăn hán thích hay tìm đọc từng cuốn sách hán hay đọc. Nàng đại thật!

“Nàng biết?” - Thiếu Phong nhìn không giấu sự ngạc nhiên, chàng không nghĩ cô gái này lại quan tâm chàng. Chàng cảm ngay ly nước uống dở của đệ đệ mình trên bàn đổ đi ngay và lấy một chén khác trên bàn nhẹ nhàng rót cho nàng.

“Các khuê các danh môn của kinh thành này đều biết...” - Kiều Mai nhanh chóng tìm lời biện minh cho sự sơ suất của bản thân - “Các nàng ấy đều muốn lọt vào mắt xanh của ngài!”

“Nàng thì sao?”

“Tiểu nữ chưa bao giờ dám có suy nghĩ đó!”

“Nhưng ta lại luôn có suy nghĩ đó!” - Thiếu Phong bình thản nói, chàng muốn xem cuộc chiến của Phuong Kiều Mai này và chàng ai sẽ thắng!

Kiều Mai vội đứng lên thủ lễ và cúi đầu xuống - “Tiểu nữ không dám!”

“Nếu ta muốn Phuong tiểu nữ ở bên ta đêm nay thì sao?” - chàng mỉm cười nói tiếp - “Và đây là lệnh của một Vương gia!”

“Quân bức thần tử, thần bất tử bất trung!”

“Ta không buộc nàng chết!”

Kiều Mai ngẩng lên nhìn Thiếu Phong với ánh mắt cương quyết - “Nhưng nếu Vương gia muốn thế thì tiểu nữ thà chết!”

Tam Vương gia cười nhạt, cô gái này thật sự rất căm ghét chàng.

“Nếu ta muốn nàng làm Vương phi của ta thì sao?”

“Nếu chỉ một đêm, tiểu nữ đã chọn cái chết so với việc cả đời ở bên cạnh người thì cái chết quả là nhẹ tựa lông hồng!”

“Nàng!” - Thiếu Phong đập mạnh tay xuống bàn, không ngờ cô gái này lại hỗn láo như thế.

Kiều Mai thần nhiên nhắm mắt lại chờ đợi điều sẽ xảy ra.

“Ngồi xuống!” - Thiếu Phong quay lại trạng thái khoan thai thường ngày. Đã từ rất lâu rồi chàng không được nổi giận như thế này.

Kiều Mai thủ lễ ngồi dậy và đối diện người này không khoan nhượng. Bất giác nàng nhìn ra ngoài và lặng người trước bầu trời bên ngoài.

“Ta thích ánh trăng chưa hoàn hảo vì nó cho ta cảm giác chờ đợi ngày nó hoàn thiện.” - Ngao Thiếu Phong bình thản nói, chàng đưa ly trà lên môi. Ánh trăng này cũng như chàng, chưa bao giờ hoàn hảo và luôn chờ thời cơ để trở nên hoàn hảo hơn.

“Bầu trời thật đẹp và tăm tối...” - Kiều Mai thốt lên - “Nếu không có bầu trời đen tối thì cũng chẳng ai nhận ra ánh trăng đẹp như thế nào”. Bầu trời cũng như nàng, luôn lặng lẽ và cô độc.

Thiếu Phong nhìn cô gái trước mặt, chàng chưa từng gặp một cô gái có suy nghĩ như thế, chàng mỉm cười dịu dàng - “Ta sẽ chờ!”

...

Ngao Thiên Bình lặng lẽ rào bước trên đường, chàng đi không mục đích, không phương hướng. Chàng luôn như thế!

“Thật hỗn tạp và không cần thiết!”

Chàng nhớ lại lời nói của Kiều Mai. Nàng ta nói đúng, thật hỗn tạp và không cần thiết. Chàng chọn tự do, sống cho bản thân và chọn tiếng sáo này thay vì cứ bám víu ở nơi đây chờ đợi nàng ta. Người lựa chọn từ bỏ là chàng chứ không phải Kiều Mai.

Bất giác Thiên Bình nhìn lên bầu trời và thốt lên - “Tầm tòi và đẹp thật!”

Ngân Trúc nằm dài dưới sàn mở to mắt nhìn lên trần nhà như ngày trước - những ngày mà cô còn vừa học vừa làm ở thế giới hiện đại. Khi ấy, cô biết con đường làm đầu bếp không phải là con đường dễ dàng dành cho phụ nữ. Không như phim truyền hình hay những bộ ngôn tình lãng mạn, thế giới đó rất khắc nghiệt. Những ngày mà phải thức lúc 4 giờ sáng bắt đầu lại cùi vào bếp và chỉ về nhà lúc 10 giờ tối, phim ảnh không hề nhắc đến. Hay những lúc một đứa con gái phải bê một cái nồi to tương nặng mười mấy lít cũng chẳng quyền sách nào nhắc đến.

“Em biết thứ khó nhất của một đầu bếp không phải là những công việc nặng nhọc đằng sau một nhà khung cảnh xa hoa mà chính là tinh thần trách nhiệm với mỗi món ăn, với mỗi thực khách không? Chỉ cần 1 chút sai sót, một chút không để tâm đến thực khách là có thể gây nguy hiểm đến mức nào giống như em sử dụng một loại nước sốt được chế biến bằng sữa mà không biết người ăn bị dị ứng thì hậu quả rất nghiêm trọng. Chính vì thế phải chuyên nghiệp trong từng hành động của mình.”

Ngân Trúc nhớ lại lời nói của sư phụ mình mà nở nụ cười lạnh ngắt. Không bao giờ sơ suất khi làm việc thế mà hôm qua cô đã giết một người phụ nữ vì sơ suất trong kế hoạch của bản thân. Bà ta có tội nhưng chưa đủ để chết. Chết tiệt, cô rất ghét khi lương tâm có răng, tên Diệc Ung nói cứ tự bảo chữa cho bản thân đi mà bảo chữa như thế nào mới được chứ!

Ngày xưa một mồi thì cô còn có thể mở một bộ phim thần tượng hay tìm đến những quyển sách ngôn tình nào đó để thả hồn mơ mộng nhưng cái thế giới chết bầm này chả có cái éo gì cả. Kịch thì làm nhảm vài ba kịch bản cũ rích còn sách thì tệ hại hơn, không phải văn học cổ điển kiểu lịch sử với chi chít nhân vật ai-cũng-biết-tên và dữ liệu như Đại Việt sử ký toàn thư thì mấy cuốn Lão Tử, Khổng Tử nói cái quái gì cô cũng chả hiểu. Có giảng đạo thì cũng phải có bình văn, giải thích chứ ai đòi nhét mấy câu thơ haiku thâm thúy vào là xong 1 bài giảng đạo lý làm người. Giờ cô chả biết dân tình sau này có chém gió thêm thâm thúy lời mấy ông này và bắt đám học sinh hiện đại phân tích lời bản hòng mấy tác phẩm ngày xưa không hay thật ra mấy thằng cha này thâm sâu thật.

“Chết tiệt, mấy cuốn tiểu thuyết xạo ke gì mà vì tình yêu từ bỏ tất cả sống cùng anh...” - Ngân Trúc nhắm mắt lẩm bẩm - “Ở đây éo có gì hết, không tivi, không internet, không thú vui... Ngay cả thế giới này cũng phức tạp hơn thế giới hiện đại nữa. Minh thể mai một có yêu thằng nào thì cũng kệ mẹ nó. Phải về. Phải về!”

“Tiểu thư, mẫu tử Tiểu Lang công tử đến cầu kiến!” - tiếng gia nhân của cô ở ngoài cửa vọng vào.

Ngân Trúc nhồm người ngồi dậy và đáp - “Được rồi, ta ra ngay. Nói Tiểu Lang chờ ta một chút”. Có chán nản cỡ nào thì chuyện này cũng phải giải quyết, giúp đỡ thằng bé là mục đích ban đầu của cô cơ mà.

Cô nhanh chóng bước tới tủ quần áo lấy một bộ trang phục đơn thuần và trang điểm nhẹ nhàng lại. Sau đó Ngân Trúc rào bước đến khách gian đón tiếp 2 mẹ con Tiểu Lang.

Vừa nhìn thấy ân nhân của mình, 2 mẹ con Tiểu Lang vội quỳ sụp xuống sàn nhà và nói ngay - “Đa tạ ân công đã giúp mẹ con tiểu nhân.”

“Hai người ngồi đi...” - Ngân Trúc đỡ 2 mẹ con Tiểu Lang dậy và cô mỉm cười - “Ta có giúp gì cho hai người đâu.”

“Không, mọi chuyện đều nhờ Hồng tiểu thư.” - mẹ Tiểu Lang ríu rít nói, giọng không giấu sự biết ơn - “Kim nương và Tiểu Lang đã kể hết cho tiểu nhân nghe rồi. Thật sự cả đời tiểu nhân cũng không trả được ân tình này cho người.”

“Ta thật chưa giúp gì cho 2 người.” - Ngân Trúc lặp lại, giờ nghĩ lại 2 hôm nay cô không gặp lại Kim tú bà.

“Dù Hồng tiểu thư nói gì thì tiểu nhân cũng sẽ làm trâu làm ngựa cho người.”

“Trâu ngựa thì không cần đâu. Hồng gia ta đâu có làm nông” - Ngân Trúc đáp, giờ mới thấy lời thoại mấy phim cổ trang nó phi thực tế quá. Cứ muốn làm trâu ngựa nhưng nhà cô là chế tác các tác phẩm vàng và trang sức mà cần quái gì trâu ngựa chứ?

Hai mẹ con Tiểu Lang sững người, không biết nói gì hơn.

“Hôm nay ta hơi mệt nên xin thứ lỗi” - Ngân Trúc lạnh lùng nói, giờ cô không có hơi sức mà đóng màn cái lương này.

“Tỷ tỷ...” - Tiểu Lang lên tiếng - “Đệ muốn đa tạ Ung ca ca...”

Giờ Ngân Trúc mới nhớ từ hôm qua tới giờ chả thấy cái mặt tên này đâu, cô quay sang hỏi gia nhân thì họ báo là Diệc Ung đi đâu từ tối qua tới giờ. Cô quay xuống cổ nở nụ cười với Tiểu Lang - “Khi nào Ung đại ca về, tỷ sẽ cùng huynh ấy ra thăm đệ” - sau cô quay lên nói cùng mẹ Tiểu Lang - “Đại nương, vài hôm nữa ta sẽ đến thăm 2 mẹ con bà. Thứ lỗi do hôm nay ta thấy không khỏe trong người.”

“Tiểu nhân hiểu.”

...

Ngân Trúc ngồi trong phòng thượng hạng của Quốc sắc thiên hương lâu cố suy nghĩ lời giải thích hợp lý cho Kim nương. Thật sự cô không hiểu kế hoạch mình sai sót ở đâu mà Hắc Long Bang lại nhảy vào lại và giành mất Túy Hương Lầu.

“Tiểu thư đến rồi sao?” - Kim tú bà vốn vẫn bước vào không giấu nụ cười tươi rói như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

“Ta xin lỗi...” - Ngân Trúc vội đứng lên cúi người xuống xin lỗi người đàn bà trước mặt - “Ta đã làm phiền Kim nương quá!”

Kim tú bà thông thả bước đến gần đỡ cô ngồi xuống và dịu dàng nói - “Tiểu thư có lỗi gì chứ?”

“Ta đã hại bà mất công một chuyến mà lại không có gì... Ta không ngờ đám người Hắc Long Bang lại vào cuộc nhanh đến vậy... Ta...” - cô cố giải thích.

Kim nương mỉm cười nhẹ nhàng nói - “Tiểu thư hiểu lầm rồi, là ta trả lại cho chúng” - hay đúng hơn là kẻ đứng sau Quốc sắc thiên hương và Hắc Long bang đã trao đổi nhau và cái kết của Hà Nhưong chính là lời cảnh báo cho bà cùng những kẻ mang tư tưởng đám phản bội tổ chức khác.

“Sao?” - Ngân Trúc không giấu sự ngạc nhiên.

“Thật ra ta đã được hoàn tiền cùng 5000 lượng khác.” - bà mỉm cười đáp - “Cái giá đó không hề nhỏ. Nếu không có tiểu thư thì làm sao ta lại có một số tiền lớn nhanh đến thế.”

Cô im lặng. Cái giá đó không hề nhỏ.

“Còn chuyện Hà tú bà thì tiểu thư đừng để tâm...” - Kim nương nói tiếp - “Đó là cái kết phải trả của bọn người như ta khi gia nhập thế giới này và chuyện này chỉ là giọt nước tràn ly thôi.”

“Nhưng ta không thể không để tâm...”

Kim nương cố hít thở sâu và nhẹ nhàng nói tiếp - “Trong giang hồ, giết chết một hai người để phục chúng là chuyện bình thường và cô đừng để tâm nó nữa... Chỉ là ai sẽ là vật hy sinh thôi.”

Ngân Trúc không nói gì chỉ lắng nghe.

Kim nương đưa môi kề sát tai tiểu mỹ nhân trước mặt dịu dàng nói - “Người bên cạnh không thể không phòng“. Mọi chuyện đến phút cuối vỡ lẽ và sinh ra thêm một Hàn Thư từ Tây Vực liên kết cùng Hắc Long bang tuyệt không thể ngẫu nhiên.

Cô im lặng và chợt nhớ đến Diệc Ứng. Kế hoạch này chỉ có 3 người biết.

...

Diệc Ứng vừa về đã thấy tiểu nha đầu gương mặt tối sầm ngồi đợi mình trước phòng, anh mỉm cười thân nhiên trêu chọc - “Ngươi thông suốt rồi hả?”

“Sao ngươi phản bội ta?” - Ngân Trúc lạnh lùng nói.

Anh vẫn giữ nụ cười trên môi - “Ngươi thông minh quá nhỉ?”

“Là ngươi tung tin phải không?”

“Ừ” - anh vô tư thừa nhận.

“Kế hoạch này từ bao giờ?”

“Từ đầu” - Diệc Ứng thân nhiên đáp. Ngay từ khi nha đầu này nghĩ ra việc lợi dụng kẻ hờ của ngân phiếu chỉ là một tờ giấy tín chấp, không có giá trị thực để lừa tiền của Hà Nhưong sau đó cùng Kim tú bà đổ tội ngược cho người đàn bà lừa tiền của Quốc sắc thiên hương lâu và tịch thu tài sản là Túy Hương lâu cùng giấy tờ khuê ước 2 bên thì anh đã nghĩ ra kế hoạch này. Anh lợi dụng thân phận Hàn Thư từ Tây Vực danh tiếng lẫy lừng và hành tung bí ẩn để nha đầu này vào trong sau đó khi mọi chuyện gần xong xuôi thì chỉ cần giao mối làm ăn Túy Hương Lầu cùng một cái cớ hợp tác cùng Hắc Long Bang để ông ta dễ thâm nhập vào trung nguyên thì đủ để kiếm một khoản tiền không nhỏ. Hàn Thư muốn vào trung nguyên nhưng không có đủ lý do và quan hệ, anh chỉ cần tạo cho ông ta. Còn Hắc Long Bang cần một nguồn tài chính mới và người hợp tác đồng thời giúp họ “đánh gã dọa khi” thanh trừ kẻ phản bội lẫn người có tư tưởng phản bội. Kế hoạch này có lợi cho tất cả các bên.

“Ngươi được gì?”

“Ngân lượng” - anh mỉm cười đáp. Số ngân lượng này vẫn chưa đủ để anh mua được thứ mình cần.

Ngân Trúc nhú mày lại nhìn anh - “Ngươi mê ngân lượng đến thế sao?”

“Tùy người nghĩ” - Diệc Ứng vẫn giữ nụ cười trên môi.

“Hôm trước người đã nói ta là cứ tìm đại một lý do nào đó tự bào chữa bản thân hay đổ quách tội lỗi bản thân cho ai đó để lòng nhẹ nhõm hơn” - Ngân Trúc bình thân nói - “Ta nghĩ ta tìm được rồi.”

“Thế thì tốt!”

“Người nhớ người từng dạy ta đừng nên tin ai không?” - Ngân Trúc mỉm cười đáp trả nụ cười thân nhiên của tên sát thủ đối diện.

Nụ cười vô tư của Diệc Ứng vẫn túc trực trên môi.

“Ta nghĩ ta thám rồi.”

“Đây là số ngân lượng mà tên Hàn Thư gửi tặng cho người nghĩ ra kế hoạch...” - anh ném một túi ngân lượng lớn về phía cô - “Nhờ người mà hấn danh chính ngôn thuận xâm nhập trung nguyên thông qua tiếp quản Túy Hương lâu rồi.”

...

Diệc Ứng nhìn người đàn ông nhỏ thó trước mặt đếm đáo đếm đẽ số ngân lượng mà anh mới kiếm được, gương mặt không giấu đi sự bức bối - “Người đếm lâu quá!”

“Ngân lượng phải đếm kỹ chứ mà dạo này người theo con nha đầu kia kiếm khá thật!” - người đàn ông nhỏ thó nở nụ cười gian xảo, mắt không ngừng nhìn vào số ngân lượng trước mặt - “... Nhưng còn thiếu nhiều lắm...”

“Người có ăn gian của ta không?”

“Kẻ cắp tin như ta nào dám gian lận với một trong những đệ nhất sát thủ như ngài Đại Ứng đây...” - ông ta quay lên nở nụ cười hề hà - “Thông tin nào cũng có cái giá của nó thôi... Một gia tộc bị giết... à không cả một ngôi làng bị tiêu diệt thì giá phải khác thông tin một thương gia Tây Vực chứ?”

“Các người làm ăn dễ dàng quá nhỉ?”

“Nghề nào cũng có giá của nó thôi. Ta đây cũng sẵn sàng bị giết bất kỳ lúc nào mà...” - người bán tin mỉm cười thân nhiên đáp - “Mà ngài không chút lo lắng cho Tiểu Diệc cô nương nhỉ?”

“Chắc nó lại là cà ở mấy sông bãi thôi” - anh hững hờ đáp. Tiểu muội của huynh là một nha đầu chuyên gia gây họa, chỉ có người khác nguy hiểm chứ nha đầu này chả bao giờ gặp nguy hiểm.

“Cũng đúng, Diệc cô nương là một trong “Tứ đại ác nhân” của Ác nhân Cốc mà.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18-1

Kiều Mai giật mình thức giấc, người nàng đầm mồ hôi. Không hiểu tại sao gần đây nàng lại mơ thấy cảnh phụ mẫu nàng bị chém ở đoạn đầu đài thường xuyên hơn. Nàng đã quay ngược thời gian, chuẩn bị mọi thứ rất hoàn hảo... Tại sao cảm giác sợ hãi này không biến mất?

Bất giác Phương Kiều Mai không kiềm được mà cứ để nước mắt tuôn rơi, cuối cùng ông trời cho nàng sống lại là cứu hay đang cố đẩy dọa này thêm lần nữa... Sống mà biết trước số phận bản thân luôn là một người thua cuộc thì không phải bi kịch lắm sao? Kiếp trước ông trời chọn cô ta thì kiếp này có gì đảm bảo nàng là người được chọn?

“Minh đã chuẩn bị mọi thứ hoàn hảo, không sợ suýt... Chắc chắn không sao...” - nàng tự trấn an bản thân. Nếu để bảo vệ gia đình mình thì đến ông trời nàng cũng không sợ... Kiều Mai nàng cũng đâu còn gì để mất... Tương lai, gia đình, lòng tự trọng của đàn bà, tất cả nàng đều không có.

Kiều Mai cười nhạt, nàng vội rời khỏi giường chỉnh trang lại xiêm y và khoác vội chiếc áo choàng bước khỏi khuê phòng và lặng lẽ rời khỏi Tượng quốc phủ. Nàng muốn cảm nhận cái lạnh lẽo, cái tĩnh lặng của kinh thành vào nửa đêm— cái thời gian mà bất kỳ khuê nữ nào cũng phải ở trong khuê phòng. Tự do là thứ mà nàng không có được suốt bao năm qua... Kiếp trước là giáo lý là lễ nghi khuê nữ, kiếp này sự chống lại số phận... Chỉ ít đêm nay nàng đã có nó.

Bỗng nhiên, Kiều Mai nghe văng vẳng đâu đây tiếng sáo của ngày xưa. Nàng vô thức bước theo âm thanh du dương luôn khát vọng tự do đó và khi dừng lại, nàng đứng ở trước một trà lâu tự bao giờ. Nàng biết đáp án có thể là người nàng căm ghét nhất nhưng không hiểu tại sao cơ thể lại không nghe lời cứ bước chân vào đó như thể nó muốn nàng tự tìm câu trả lời cho mình. Bất chợt tiếng sáo im bặt và đôi chân Kiều Mai lại bước nhanh hơn vào trà quán, bước lên các bậc thang mặc sự kinh ngạc của tiểu nhị và nàng dừng lại sững người trước sự hiện diện của người trước mặt.

Ngao Thiệu Phong không giấu được bất ngờ khi thấy Tướng quốc tiểu thư kiều kỳ xuất hiện ở một trà quán vào thời gian này, chàng nhìn thấy ở nàng sự kinh ngạc pha chút thất vọng và rồi là gương mặt chấp nhận sự thật khi chứng kiến Vương gia chàng ngồi ở đây.

“Một tiểu thư không nên ra ngoài vào giờ này!”

Kiều Mai mỉm cười không giấu sự chua chát, nàng hy vọng gì chứ khi biết đáp án từ đầu. Không ngờ nàng lại bị tiếng sáo này mê hoặc lần thứ hai. Ánh mắt nàng dò xét nhìn cây sáo trên bàn.

“Sáo...” – Kiều Mai buộc miệng nói, không hiểu sao âm thanh du dương đó lại khiến nàng quên cả lễ nghi, cả phép hành lễ đối với người đàn ông quyền lực này – “Tiểu nữ nghe thấy tiếng sáo...”

Ngao Thiệu Phong chưa bao giờ thấy một Kiều Mai khinh suất như thế này, nàng ta dường như quên cả sự chán ghét với chàng – “Tiếng sáo mang nàng đến tìm ta sao?”

“Tiếng sáo đó thật của người?” – Kiều Mai quay lên nhìn người đã nhẫn tâm cho người giết nàng kiếp trước và hại cả gia đình nàng tan nhà nát cửa.

“Đúng vậy, nàng thích nó sao?”

Sự thất vọng hiện lên trên ánh mắt Kiều Mai, nàng trở lại vẻ bình thản thường ngày và nở nụ cười đáp lại - “Không, xin lỗi làm phiền Vương gia...”

Ngao Thiệu Phong nhìn Tướng quốc tiểu thư, cô gái chàng yêu dịu dàng hỏi – “Nàng nghĩ gì về nó?”

“Thật hỗn tạp và không cần thiết...” – Kiều Mai đáp không do dự, hoài niệm về âm thanh này nên kết thúc được rồi. Không có gì là cần thiết nữa.

“Vậy sao?” – Ngao Thiệu Phong cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, chàng liếc mắt nhìn ra ngoài và nhìn thấy Bát đệ của mình đứng đằng sau cửa gập đầu chào và ra hiệu tạm biệt chàng. Không hiểu tại sao khi thấy người đệ đệ này đi chàng lại nhẹ nhõm như thế.

“Tiểu nữ xin phép cáo từ...” – Kiều Mai máy móc thủ lễ. Tự do và âm thanh hỗn tạp, không quy luật này nàng đều không nên để tâm nữa.

“Ngồi xuống!” – Ngao Thiệu Phong ra lệnh.

“Tiểu nữ xin phép cáo từ!” – Kiều Mai lặp lại và cố lùi lại bước khỏi nơi này ngay lập tức.

“Ta ra lệnh cho ngươi ngồi xuống!” – Chàng hét lên, bằng mọi giá không thể để người con gái này biết Bát đệ chàng từng ở đây được. Tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra được.

Kiều Mai có chút hoảng sợ thái độ này của người đàn ông trước mặt, cô chưa từng chứng kiến gương mặt này ngay cả kiếp trước lẫn kiếp này. Ngày xưa, kẻ này luôn đưa bộ mặt lạnh lùng nhìn cô chưa bao giờ lộ chút sắc thái nào.

“Ngồi xuống!” – Thiệu Phong lạnh lùng lặp lại. Nếu bây giờ để Kiều Mai này gặp Thiên Bình thì mọi chuyện sẽ kết thúc, kế hoạch của chàng và cả nàng ta.

Phượng Kiều Mai cố trở lại vẻ bình tĩnh thường ngày và nhẹ nhàng ngồi xuống, bất giác nàng thấy ly trà còn dang dở trên bàn thì không giấu chút tò mò. Người nào có thể ngồi cùng bàn Tam Vương gia giờ này?

“Làm Vương gia không đơn giản như người đời nghĩ... Không chỉ có chuyện hưởng bổng lộc vua và ngồi đó...” – Thiệu Phong nói – “Đây là nơi ưa thích của ta...”

“Ta biết!” – Kiều Mai băng quơ nói. Kiếp trước đây là nơi hấn định tình và hò hẹn cùng con đàn bà kia đây mà. Hấn ta chưa bao giờ quan tâm người phu nhân này luôn chờ đợi mỗi đêm. Hấn ta chưa bao giờ biết nàng vì hấn mà đã học hỏi nấu nướng món ăn hấn thích hay tìm đọc từng cuốn sách hấn hay đọc. Nàng đại thật!

“Nàng biết?” – Thiệu Phong nhìn không giấu sự ngạc nhiên, chàng không nghĩ cô gái này lại quan tâm chàng. Chàng cầm ngay ly nước uống dở của đệ đệ mình trên bàn đồ đi ngay và lấy một chén khác trên bàn nhẹ nhàng rót cho nàng.

“Các khuê các danh môn của kinh thành này đều biết...” – Kiều Mai nhanh chóng tìm lời biện minh cho sự sơ suất của bản thân – “Các nàng ấy đều muốn lọt vào mắt xanh của ngài!”

“Nàng thì sao?”

“Tiểu nữ chưa bao giờ dám có suy nghĩ đó!”

“Nhưng ta lại luôn có suy nghĩ đó!” – Thiệu Phong bình thản nói, chàng muốn xem cuộc chiến của Phượng Kiều Mai này và chàng ai sẽ thắng!

Kiều Mai vội đứng lên thủ lễ và cúi đầu xuống – “Tiểu nữ không dám!”

“Nếu ta muốn Phượng tiểu nữ ở bên ta đêm nay thì sao?” – chàng mỉm cười nói tiếp – “Và đây là lệnh của một Vương gia!”

“Quân bức thần tử, thần bất tử bất trung!”

“Ta không buộc nàng chết!”

Kiều Mai ngẩng lên nhìn Thiếu Phong với ánh mắt cương quyết – “Nhưng nếu Vương gia muốn thế thì tiểu nữ thà chết!”

Tam Vương gia cười nhạt, cô gái này thật sự rất căm ghét chàng.

“Nếu ta muốn nàng làm Vương phi của ta thì sao?”

“Nếu chỉ một đêm, tiểu nữ đã chọn cái chết so với việc cả đời ở bên cạnh người thì cái chết quả là nhẹ tựa lông hồng!”

“Nàng!” – Thiếu Phong đập mạnh tay xuống bàn, không ngờ cô gái này lại hỗn láo như thế.

Kiều Mai thần nhiên nhắm mắt lại chờ đợi điều sẽ xảy ra.

“Ngồi xuống!” – Thiếu Phong quay lại trạng thái khoan thai thường ngày. Đã từ rất lâu rồi chàng không được nổi giận như thế này.

Kiều Mai thủ lễ ngồi dậy và đối diện người này không khoan nhượng. Bất giác nàng nhìn ra ngoài và lặng người trước bầu trời bên ngoài.

“Ta thích ánh trăng chưa hoàn hảo vì nó cho ta cảm giác chờ đợi ngày nó hoàn thiện.” – Ngao Thiếu Phong bình thản nói, chàng đưa ly trà lên môi. Ánh trăng này cũng như chàng, chưa bao giờ hoàn hảo và luôn chờ thời cơ để trở nên hoàn hảo hơn.

“Bầu trời thật đẹp và tăm tối...” – Kiều Mai thốt lên – “Nếu không có bầu trời đen tối thì cũng chẳng ai nhận ra ánh trăng đẹp như thế nào”. Bầu trời cũng như nàng, luôn lặng lẽ và cô độc.

Thiếu Phong nhìn cô gái trước mặt, chàng chưa từng gặp một cô gái có suy nghĩ như thế, chàng mỉm cười dịu dàng – “Ta sẽ chờ!”

...

Ngao Thiên Bình lặng lẽ rảo bước trên đường, chàng đi không mục đích, không phương hướng. Chàng luôn như thế!

“Thật hỗn tạp và không cần thiết!”

Chàng nhớ lại lời nói của Kiều Mai. Nàng ta nói đúng, thật hỗn tạp và không cần thiết. Chàng chọn tự do, sống cho bản thân và chọn tiếng sáo này thay vì cứ bám víu ở nơi đây chờ đợi nàng ta. Người lựa chọn từ bỏ là chàng chứ không phải Kiều Mai.

Bất giác Thiên Bình nhìn lên bầu trời và thốt lên – “Tăm tối và đẹp thật!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18-2

Ngân Trúc nằm dài dưới sàn mở to mắt nhìn lên trần nhà như ngày trước - những ngày mà cô còn vừa học vừa làm ở thế giới hiện đại. Khi ấy, cô biết con đường làm đầu bếp không phải là con đường dễ dàng dành cho phụ nữ. Không như phim truyền hình hay những bộ ngôn tình lãng mạn, thế giới đó rất khắc nghiệt. Những ngày mà phải thức lúc 4 giờ sáng bắt đầu lụi cùi vào bếp và chỉ về nhà lúc 10 giờ tối, phim ảnh không hề nhắc đến. Hay những lúc một đứa con gái phải bê một cái nồi to tướng nặng mười mấy lít cũng chẳng quyền sách nào nhắc đến.

“Em biết thứ khó nhất của một đầu bếp không phải là những công việc nặng nhọc đằng sau một nhà khung cảnh xa hoa mà chính là tinh thần trách nhiệm với mỗi món ăn, với mỗi thực khách không? Chỉ cần 1 chút sai sót, một chút không đề tâm đến thực khách là có thể gây nguy hiểm đến mức nào giống như em sử dụng một loại nước sốt được chế biến bằng sữa mà không biết người ăn bị dị ứng thì hậu quả rất nghiêm trọng. Chính vì thế phải chuyên nghiệp trong từng hành động của mình.”

Ngân Trúc nhớ lại lời nói của sư phụ mình mà nở nụ cười lạnh ngắt. Không bao giờ sơ suất khi làm việc thế mà hôm qua cô đã giết một người phụ nữ vì sơ suất trong kế hoạch của bản thân. Bà ta có tội nhưng chưa đủ để chết. Chết tiết, cô rất ghét khi lương tâm có rặng, tên Diệc Ứng nói cứ tự bào chữa cho bản thân đi mà bào chữa như thế nào mới được chứ!

Ngày xưa một mối thì cô còn có thể mở một bộ phim thần tượng hay tìm đến những quyển sách ngôn tình nào đó để thả hồn mơ mộng nhưng cái thế giới chết bầm này chả có cái gì cả. Kịch thì làm nhằm vài ba kịch bản cũ rích còn sách thì tệ hại hơn, không phải văn học cổ điển kiểu lịch sử với chi tiết nhân vật ai-cũng-biết-tên và dữ liệu như Đại Việt sử ký toàn thư thì mấy cuốn Lão Tử, Khổng Tử nói cái quái gì có cũng chả hiểu. Có giảng đạo thì cũng phải có bình văn, giải thích chứ ai đòi nhét mấy câu thơ haiku thâm thúy vào là xong 1 bài giảng đạo lý làm người. Giờ cô chả biết dân tình sau này có

chém gió thêm thâm thúy lời mắng ông này và bắt đám học sinh hiện đại phân tích lời bản hòng mấy tác phẩm ngày xưa không hay thật ra mấy thằng cha này thâm sâu thật.

“Chết tiệt, mấy cuốn tiểu thuyết xạo ke gì mà vì tình yêu từ bỏ tất cả sống cùng anh...” - Ngân Trúc nhắm mắt lẩm bẩm - “Ở đây ế có gì hết, không tivi, không internet, không thú vui... Ngay cả thế giới này cũng phức tạp hơn thế giới hiện đại nữa. Mình thế mai một có yêu thằng nào thì cũng kệ mẹ nó. Phải về. Phải về!”

“Tiểu thư, mẫu tử Tiểu Lang công tử đến cầu kiến!” - tiếng gia nhân của cô ở ngoài cửa vọng vào.

Ngân Trúc nhồm người ngồi dậy và đáp - “Được rồi, ta ra ngay. Nói Tiểu Lang chờ ta một chút”. Có chán nản cỡ nào thì chuyện này cũng phải giải quyết, giúp đỡ thằng bé là mục đích ban đầu của cô cơ mà.

Cô nhanh chóng bước tới tủ quần áo lấy một bộ trang phục đơn thuần và trang điểm nhẹ nhàng lại. Sau đó Ngân Trúc rào bước đến khách gian đón tiếp 2 mẹ con Tiểu Lang.

Vừa nhìn thấy ân nhân của mình, 2 mẹ con Tiểu Lang vội quỳ sụp xuống sàn nhà và nói ngay - “Đa tạ ân công đã giúp mẹ con tiểu nhân.”

“Hai người ngồi đi...” - Ngân Trúc đỡ 2 mẹ con Tiểu Lang dậy và cố mỉm cười - “Ta có giúp gì cho hai người đâu.”

“Không, mọi chuyện đều nhờ Hồng tiểu thư.” - mẹ Tiểu Lang ríu rít nói, giọng không giấu sự biết ơn - “Kim nương và Tiểu Lang đã kể hết cho tiểu nhân nghe rồi. Thật sự cả đời tiểu nhân cũng không trả được ân tình này cho người.”

“Ta thật chưa giúp gì cho 2 người.” - Ngân Trúc lặp lại, giờ nghĩ lại 2 hôm nay cô không gặp lại Kim tú bà.

“Dù Hồng tiểu thư nói gì thì tiểu nhân cũng thế sẽ làm trâu làm ngựa cho người.”

“Trâu ngựa thì không cần đâu. Hồng gia ta đâu có làm nông” - Ngân Trúc đáp, giờ mới thấy lời thoại mấy phim cổ trang nó phi thực tế quá. Cứ muốn làm trâu ngựa nhưng nhà cô là chế tác các tác phẩm vàng và trang sức mà cần quái gì trâu ngựa chứ?

Hai mẹ con Tiểu Lang sững người, không biết nói gì hơn.

“Hôm nay ta hơi mệt nên xin thứ lỗi” - Ngân Trúc lạnh lùng nói, giờ cô không có hơi sức mà đóng màn cải lương này.

“Tỷ tỷ...” - Tiểu Lang lên tiếng - “Đệ muốn đa tạ Ứng ca ca...”

Giờ Ngân Trúc mới nhớ từ hôm qua tới giờ chả thấy cái mặt tên này đâu, cô quay sang hỏi gia nhân thì họ báo là Diệc Ứng đi đâu từ tối qua tới giờ. Cô quay xuống cổ nở nụ cười với Tiểu Lang - “Khi nào Ứng đại ca về, tỷ sẽ cùng huynh ấy ra thăm đệ” - sau cô quay lên nói cùng mẹ Tiểu Lang - “Đại nương, vài hôm nữa ta sẽ đến thăm 2 mẹ con bà. Thứ lỗi do hôm nay ta thấy không khỏe trong người.”

“Tiểu nhân hiểu.”

...

Ngân Trúc ngồi trong phòng thượng hạng của Quốc sắc thiên hương lâu cố suy nghĩ lời giải thích hợp lý cho Kim nương. Thật sự cô không hiểu kế hoạch mình sai sót ở đâu mà Hắc Long Bang lại nhảy vào lại và giành mất Túy Hương Lầu.

“Tiểu thư đến rồi sao?” - Kim tú bà vồn vã bước vào không giấu nụ cười tươi rói như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

“Ta xin lỗi...” - Ngân Trúc vội đứng lên cúi người xuống xin lỗi người đàn bà trước mặt - “Ta đã làm phiền Kim nương quá!”

Kim tú bà thông thả bước đến gần đỡ cô ngồi xuống và dịu dàng nói - “Tiểu thư có lỗi gì chứ?”

“Ta đã hại bà mất công một chuyến mà lại không có gì... Ta không ngờ đám người Hắc Long Bang lại vào cuộc nhanh đến vậy... Ta...” - cô cố giải thích.

Kim nương mỉm cười nhẹ nhàng nói - “Tiểu thư hiểu lầm rồi, là ta trả lại cho chúng” - hay đúng hơn là kẻ đứng sau Quốc sắc thiên hương và Hắc Long bang đã trao đổi nhau và cái kết của Hà Nhưong chính là lời cảnh báo cho bà cùng những kẻ mang tư tưởng đám phản bội tổ chức khác.

“Sao?” - Ngân Trúc không giấu sự ngạc nhiên.

“Thật ra ta đã được hoàn tiền cùng 5000 lượng khác.” - bà mỉm cười đáp - “Cái giá đó không hề nhỏ. Nếu không có tiểu thư thì làm sao ta lại có một số tiền lớn nhanh đến thế.”

Cô im lặng. Cái giá đó không hề nhỏ.

“Còn chuyện Hà tú bà thì tiểu thư đừng để tâm...” - Kim nương nói tiếp - “Đó là cái kết phải trả của bọn người như ta khi gia nhập thế giới này và chuyện này chỉ là giọt nước tràn ly thôi.”

“Nhưng ta không thể không để tâm...”

Kim nương cố hít thở sâu và nhẹ nhàng nói tiếp - “Trong giang hồ, giết chết một hai người để phục chúng là chuyện bình thường và cô đừng để tâm nó nữa... Chỉ là ai sẽ là vật hy sinh thôi.”

Ngân Trúc không nói gì chỉ lắng nghe.

Kim nương đưa môi kề sát tai tiểu mỹ nhân trước mặt dịu dàng nói - “Người bên cạnh không thể không phòng“. Mọi chuyện đến phút cuối vỡ lở và sinh ra thêm một Hàn Thư từ Tây Vực liên kết cùng Hắc Long bang tuyệt không thể ngẫu nhiên.

Cô im lặng và chợt nhớ đến Diệc Ưng. Kế hoạch này chỉ có 3 người biết.

...

Diệc Ưng vừa về đã thấy tiểu nha đầu gương mặt tối sầm ngồi đợi mình trước phòng, anh mỉm cười thân nhiên trêu chọc - “Ngươi thông suốt rồi hả?”

“Sao ngươi phản bội ta?” - Ngân Trúc lạnh lùng nói.

Anh vẫn giữ nụ cười trên môi - “Ngươi thông minh quá nhỉ?”

“Là ngươi tung tin phải không?”

“Ừ” - anh vô tư thừa nhận.

“Kế hoạch này từ bao giờ?”

“Từ đầu” - Diệc Ưng thân nhiên đáp. Ngay từ khi nha đầu này nghĩ ra việc lợi dụng kẻ hở của ngân phiếu chỉ là một tờ giấy tin chấp, không có giá trị thực để lừa tiền của Hà Nhương sau đó cùng Kim tú bà đổ tội ngược cho người đàn bà lừa tiền của Quốc sắc thiên hương lâu và tịch thu tài sản là Túy Hương lâu cùng giấy tờ khuê ước 2 bên thì anh đã nghĩ ra kế hoạch này. Anh lợi dụng thân phận Hàn Thư từ Tây Vực danh tiếng lẫy lừng và hành tung bí ẩn để nha đầu này vào trong sau đó khi mọi chuyện gần xong xuôi thì chỉ cần giao mối làm ăn Túy Hương Lâu cùng một cái cớ hợp tác cùng Hắc Long Bang để ông ta dễ thâm nhập vào trung nguyên thì đủ để kiếm một khoản tiền không nhỏ. Hàn Thư muốn vào trung nguyên nhưng không có đủ lý do và quan hệ, anh chỉ cần tạo cho ông ta. Còn Hắc Long Bang cần một nguồn tài chính mới và người hợp tác đồng thời giúp họ “đánh gà dọa khỉ” thanh trừ kẻ phản bội lẫn người có tư tưởng phản bội. Kế hoạch này có lợi cho tất cả các bên.

“Ngươi được gì?”

“Ngân lượng” - anh mỉm cười đáp. Số ngân lượng này vẫn chưa đủ để anh mua được thứ mình cần.

Ngân Trúc nhủ mảy lại nhìn anh - “Ngươi mê ngân lượng đến thế sao?”

“Tùy ngươi nghĩ” - Diệc Ưng vẫn giữ nụ cười trên môi.

“Hôm trước ngươi đã nói ta là cứ tìm đại một lý do nào đó tự bào chữa bản thân hay đổ quách tội lỗi bản thân cho ai đó để lòng nhẹ nhõm hơn” - Ngân Trúc bình thản nói - “Ta nghĩ ta tìm được rồi.”

“Thế thì tốt!”

“Ngươi nhớ ngươi từng dạy ta đừng nên tin ai không?” - Ngân Trúc mỉm cười đáp trả nụ cười thân nhiên của tên sát thủ đôi diện.

Nụ cười vô tư của Diệc Ưng vẫn túc trực trên môi.

“Ta nghĩ ta thấm rồi.”

“Đây là số ngân lượng mà tên Hàn Thư gửi tặng cho người nghĩ ra kế hoạch...” - anh ném một túi ngân lượng lớn về phía cô - “Nhờ ngươi mà hắc danh chính ngôn thuận xâm nhập trung nguyên thông qua tiếp quản Túy Hương lâu rồi.”

...

Diệc Ưng nhìn người đàn ông nhỏ thó trước mặt đếm đũa đếm đũa số ngân lượng mà anh mới kiếm được, gương mặt không giấu đi sự bức bối - “Ngươi đếm lâu quá!”

“Ngân lượng phải đếm kỹ chứ mà dạo này ngươi theo con nha đầu kia kiếm khá thật!” - người đàn ông nhỏ thó nở nụ cười gian xảo, mắt không ngừng nhìn vào số ngân lượng trước mặt - “... Nhưng còn thiếu nhiều lắm...”

“Ngươi có ăn gian của ta không?”

“Kẻ cấp tin như ta nào dám gian lận với một trong những đệ nhất sát thủ như ngài Đại Ưng đây...” - ông ta quay lên nở nụ cười hề hà - “Thông tin nào cũng có cái giá của nó thôi... Một gia tộc bị giết... à không cả một ngôi làng bị tiêu diệt thì giá phải khác thông tin một thương gia Tây Vực chứ?”

“Các người làm ăn dễ dàng quá nhỉ?”

“Nghề nào cũng có giá của nó thôi. Ta đây cũng sẵn sàng bị giết bất kỳ lúc nào mà...” - người bán tin mỉm cười thân nhiên đáp - “Mà ngài không chút lo lắng cho Tiểu Diệc cô nương nhỉ?”

“Chắc nó lại là cà ở mấy sông bài thôi” - anh hững hờ đáp. Tiểu muội của huynh là một nha đầu chuyên gia gây họa, chỉ có người khác nguy hiểm chứ nha đầu này chả bao giờ gặp nguy hiểm.

“Cũng đúng, Diệc cô nương là một trong “Tứ đại ác nhân” của Ác nhân Cốc mà.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tiểu Diệc nhìn túi bạc vừa thắng trong sông bạc không khỏi cười thầm, xem rat ay nghề cờ bạc của cô không hề lực đi mà càng ngày lại cao tay hơn. Bất chợt phía trước xuất hiện hai tên hộ pháp cao đồ sộ, đôi mắt dữ tợn nhìn cô, giọng chúng ồm ồm vang lên:

“Tiểu cô nương có thể nán lại một chút? Ông chủ của chúng tôi có chuyện muốn nói.”

“Không hứng thú!” - Tiểu Diệc thân nhiên nói, tay vẫn cầm chặt túi bạc trong tay. Xem ra chuyện cô thắng lớn đã làm kinh động ông chủ sông bài này nhưng bọn người này tìm nhầm người nói chuyện rồi.

“Rượu mời không uống mà uống rượu phạt hà nha đầu này!”

Một tên tiến tới nhắc bổng người tiểu nha đầu 12, 13 tuổi ăn mặc kỳ quái lên và đưa ra cửa sau. Mọi người trong sông bài hoàn toàn không để tâm chuyện đang xảy ra, ngày nào mà chẳng có vài kẻ không biết trời cao đất dày đến đây lừa tiền gây sự nên đây như là chuyện cơm bữa.

Tiểu Diệc nằm vắt vẻo trên vai tên hộ pháp khổng lồ không buồn phản ứng - “Đã nói hôm nay không hứng thú mà!” - cô lẩm bẩm.

Sau khi đưa vào biệt gian - nơi xử lý những kẻ không biết trời cao đất dày gây sự ở sông bạc, hần mạnh bạo thả tiểu nha đầu trên vai xuống đất rồi để chân lên ghế hết lớn - “Nha đây, mày xem đây là đầu mà tôi gây sự hà? Chán sống rồi sao?”

“Chán sống thật rồi!” - Tiểu Diệc thân nhiên ngồi dậy không buồn nhìn tên khốn trước mặt.

Nhìn thấy gương mặt khinh thường của nha đầu trước mặt, tên hộ pháp không khỏi đỏ mặt tía tai xông tới định cho nha đầu này một bài học bất chợt hần cảm thấy trong người nóng ran, hần vội đưa tay lên cổ họng, hơi thở gấp gáp.

“Mười... chín... tám...” - Tiểu Diệc không buồn nhìn chỉ ngồi dưới đất đưa đôi mắt trong sáng của một cô bé 12 lên nhìn tên hộ pháp kẻ bên kẻ đang ôm cổ họng giãy giụa và thân nhiên đếm.

Kẻ còn lại nhìn phản ứng của đồng nghiệp mình rồi nhìn ánh mắt kỳ dị của nha đầu kia nhìn mình không khỏi hoảng sợ và toan bỏ chạy, thật may mắn là hần chưa động vào nha đầu này nếu không có lẽ kẻ đang giãy giụa đau khổ kia là hần rồi.

“Hai... một...”

Bất chợt kẻ còn lại cũng ôm cổ thở dốc, hần nhìn tiểu nha đầu với ánh mắt sợ hãi pha lẫn van xin, toan nói chuyện nhưng nhận ra không thể bật thành tiếng. Đáng ra khi nhìn trang phục kỳ lạ của con bé này thì hần không nên đụng vào, giang hồ vốn dĩ nhiều dị nhân mà.

“Đã nói không hứng thú mà!” - Tiểu Diệc thờ dãi nhìn 2 cái xác trước mặt đang tự tiêu hủy tỏ ra ngán ngẫm.

“Quả nhiên chúng ta tới quá trễ!” - một người thanh niên tuấn tú xuất hiện trước cửa và mỉm cười nói - “Tiểu thư quả là một người luôn gây rắc rối!”

Tiểu Diệc không hề giấu đi sự vui mừng khi thấy người thanh niên trước mặt, cô chạy tới ôm chặt lấy chàng như một tiểu muội nhìn thấy đại huynh của mình và hét lên - “Hoa đại ca cho Thành huynh tới đón ta sao?”. Thật không thể nhận ra cô nhóc vừa thân nhiên giết người.

“Này, tiểu thư đừng cho độc vào người tại hạ chứ?” - Đại Thành để yên cho nha đầu này ôm lấy mình, huynh biết chống lại nha đầu này chỉ có đường chết nên chẳng đại gì tự làm thiệt mình.

Tiểu Diệc nhìn Đại Thành mỉm cười ranh ma “Huynh là sứ giả của Hoa đại ca mà, sao ta lại giết huynh được chứ!”. Xem ra tên Hoa Mộc Thủy này thật biết điều, cho người đến đón Tiểu Diệc cô. “Huynh ấy đang ở kinh thành này sao?”

“Vâng, ngài ấy cho thuộc hạ tới đón tiểu thư!”

“Vậy ta đi nhanh thôi, ta nhớ huynh ấy lắm rồi” – Tiểu Diệc mỉm cười vui vẻ nói không một chút xấu hổ hay ngượng ngùng gì.

“Tại hạ được biết Diệc Ứng công tử cũng đang ở kinh thành này!”

Tiểu Diệc ngắm nghĩ 1 chút rồi nắm tay Đại Thành kéo đi thản nhiên nói – “Huynh không cần thăm dò ta. Giờ tên cầu ca ca đó ở đâu ta cũng chả biết mà cũng chả quan tâm” – giọng cô không giấu bức dọc. Tên đại ca đó tối ngày ăn ăn mà chẳng chịu làm việc gì cả, cô nhận khách gì hán cũng ổng ẹo chê nên bắt đắ dĩ cô phải dùng hình thức cưỡng-bức-làm-việc-nếu-không-chết-đói này thôi. Cơ mà tiền của huynh ấy cô đã đầu tư sinh lãi rồi này.

“Cách đây không lâu có một vụ thám sát quan binh và giang hồ!” – Đại Thành đề mặc tiểu nha đầu trước mặt kéo lên và nói một cách ần ý.

“Vậy chắc là hán chết đói tới nơi không chịu nổi rồi!”

“Tiểu thư vô tình thật!”. Đúng như Đại Thành nghĩ, 2 huynh muội nhà này đúng là chỉ lo bản thân chứ chẳng quan tâm thế sự giang hồ.

“Đâu có. Ta có tình với Hoa huynh lắm chứ bộ, ta vẫn chờ huynh ấy đón ta về làm Minh chủ phu nhân đây này!” – Tiểu Diệc vui vẻ nói, thật sự cũng hơn 2 tháng rồi cô chưa gặp Hoa Mộc Thủy, không biết chàng ta ra sao rồi. Thật sự nhớ lại hình ảnh người này cô không thể kiềm được sự phấn khích trong người lại.

Đại Thành nhìn bộ dạng vui vẻ của tiểu nha đầu mà thờ dài, Minh chủ thật là quá xui xẻo mà. Người phụ nữ người yêu là dạng đàn bà không nên đụng tới và người phụ nữ yêu người là dạng càng khó đối phó hơn. Cô gái kia thì nguy hiểm và mưu mô còn Tiểu Diệc này thì lại rất điên loạn.

Tiểu Diệc vừa đi vừa huyt sáo, không ngờ cô lại có nơi ăn chốn ở miễn phí sớm như vậy. À mà nếu Hoa Mộc Thủy này không cho người tìm cô thì cô cũng chạy tới ăn vạ chỗ của chàng ta. Ai nói phụ nữ phải đẹp xinh đẹp mới có thể được ưu ái, đôi khi độc cũng là một lợi thế.

Vừa tới điền trang của Hoa Mộc Thủy, Tiểu Diệc vội buông tay Đại Thành và chạy ngay vào gian phòng đọc sách của chàng. Kẻ này mười lần như một khi đón cô đều chờ sẵn ở nơi đó. Quả như cô mong đợi.

“Hoa đại ca...”

“Muội có gây rối gì không?” – Hoa Mộc Thủy ngồi an vị đọc sách không buồn quay lên hỏi.

“Chỉ vài tên chương mất thôi.”

Hoa Mộc Thủy quay lên nhìn tiểu nha đầu thăm dò – “Thế mà ta nghe kể lại gần đây có không ít người mất tích gần đây, gần như không thấy tăm hơi tại kinh thành này.”

“Muội đói quá!” – Tiểu Diệc chả buồn quan tâm.

“Đại huynh của muội thì giết người vô số còn muội lại hạ độc vô tội vạ. Làm Minh chủ như ta tối ngày giải quyết mấy chuyện lật vật này thật quá mất thời gian.”

“Chiến tranh loạn lạc một ngày có bao nhiêu người chết chứ? Huynh quản hết được sao? Huống gì thời đại này triều đình thì chả ra làm sao, giang hồ do những tên khốn tối ngày chỉ theo gài như huynh mà cũng loạn chẳng kém.”

“Đừng nói ta thấp kém vậy chứ?”

“Huynh còn thấp kém hơn vậy nữa.” – Tiểu Diệc mỉm cười thản nhiên nói – “Nhưng ta lại thích kẻ thấp kém như huynh...”

Hoa Mộc Thủy mỉm cười ranh ma nhìn tiểu nha đầu trước mắt – “Thật là thích nhân cách thấp kém của ta hay là địa vị Minh chủ phu nhân? Hay muội nhìn ra điểm nào tốt khác của ta?”

“Điểm tốt duy nhất của huynh là cái địa vị Minh chủ đó thôi mà. Huynh đừng hỏi ta câu hỏi khó quá chứ? Mà đói quá đi, huynh cho người tới phục vụ ta ngay đi!”

“Đại Thành tự biết sắp xếp, muội đừng lo ta bỏ đói muội chứ!”

“Ngoan!” – Tiểu Diệc mỉm cười hài lòng, cô nhảy lên ngồi lên đồng văn tự trên bàn chả buồn quan tâm Hoa Mộc Thủy làm việc và hỏi – “Khi nào huynh mới chịu thành thân với ta.”

“Ta không hứng thú trẻ con.”

“Nhìn vậy chứ ta lớn tuổi hơn huynh đó!”

“Vẫn là một tiểu nha đầu thôi.”

“Hay ta cho tình được vào huynh bây giờ và tiền trăm hậu tấu ha?” – Tiểu Diệc đưa đôi mắt to tròn nhìn người thanh niên trước mặt bình thản nói.

“Miễn cưỡng không hạnh phúc.”

“À, người bị miễn cưỡng mới không hạnh phúc chứ kẻ miễn cưỡng người khác vẫn hạnh phúc như thường à. Với ta thu lại đồng lệ phí và tài sản giang hồ từ vị trí Minh chủ là đủ hạnh phúc lắm rồi!”

“Muội thật không biết xấu hổ nhỉ?” – Mộc Thủy mỉm cười thản nhiên nói.

“Hay ta giết con bé huynh yêu là huynh không vương vấn gì nhỉ?”

“Ta sẽ không tha cho muội.” – chàng nói không chút sắc thái, không giận, không hăm dọa mà chỉ như một điều gì đó rất bình thường và hiển nhiên.

“Đáng yêu quá đi!” – Tiểu Diệc ôm mặt cười – “Gương mặt đau đớn của huynh đã đủ đáng yêu rồi huống chi ánh mắt căm thù. Ta thật muốn thấy ánh mắt muốn giết người của huynh đấy.”

“Muội thật không có liêm sỉ nhỉ?”. Tiểu Diệc này quả thật hoàn toàn khác Kiều Mai, cô gái này không có một chút xấu hổ như chính đại huynh của cô ta. Tuy nhiên cả hai người con gái này đều rất phiền phức.

“Quá khen...”

Bất giác có tiếng gõ cửa bên ngoài, tiếng Đại Thành vang lên – “Diệc tiểu thư, mọi thứ đã chuẩn bị xong.”

Tiểu Diệc nhảy xuống bàn và quay lại mỉm cười đầy ẩn ý với Hoa Mộc Thủy – “Huynh cố mà giấu tiểu bảo bối của mình cho kỹ. Không biết nhìn người mình yêu căm hận mình hay nhìn chàng “miễn cưỡng không hạnh phúc” và cô ta đau khổ luôn thì cái nào vui hơn nhỉ?”

“Muội quả là một nha đầu đáng sợ đấy!”

“Trong Ác nhân cốc, người ta hay gọi ta là “điên loạn nữ tử”” – Tiểu Diệc thản nhiên nói – “Huynh có thể gọi ta bằng biệt danh dễ thương đó!”

...

Diệc Ưng nhìn trang phục kỳ quái màu trắng ôm sát người mình trong gương lại nhìn cái mũ kỳ quái trên đầu có phần nghi ngại. Ngân Trúc nha đầu bắt anh ăn mặc như một thằng dị hóm ấy.

“Này, người có chơi xỏ ta không vậy? Khó chịu quá!”

Ngân Trúc ngấm ngấm tên sát thủ trong trang phục đầu bếp do cô thiết kế không khỏi cười thầm. Thật ra cô cho hắn mặc làm mào đứng chung sân khấu biểu diễn với mình thôi chứ công dụng chưa nghĩ ra nhiều. Nói chung mấy bộ phim Hàn Xêng trai đẹp nấu ăn thật ra fan nó éo care tui nam thần đó có nấu được cái éo gì đâu, quan trọng đẹp trai ăn mặc đẹp và diễn ba trò tình cảm cùng con nữ chính là được. Mà mấy bộ phim tình cảm đó dễ nghề nghiệp đảm vai chính cho có mào chứ coi từ đầu đến cuối chỉ toàn yêu đương. Nam chính CEO ừ nghề chính đi siêu xe của gái, nữ chính tài năng nhiệm vụ chủ yếu nhảy từ anh này sang anh khác. Nam chính quân đội thiếu tướng thì nhiệm vụ chính chỉ là mặc quân phục cầm súng đi qua đi lại áo không chút bụi là được, nữ chính chỉ cần chuẩn thời trang đi tới đi lui là xong một hit lớn. Nói chung cô rất hoài nghi nghề nghiệp của đàn nam thanh nữ tú đó mà thôi con ông cháu cha nó đểch làm gì cũng có cái mà mần ăn.

“Không, đẹp trai mà!” – Ngân Trúc tự dưng nhìn Diệc Ưng nhớ sự phụ mình rồi nhớ tình cảnh hiện giờ. Đờ mờ đời, cuộc đời cô đúng là rơi vào bao tình cảnh nữ chính ngôn tình nhưng chả hiểu tại sao đời đưa đẩy thành nhọ nữ không biết thể loại gì nữa. Trai đẹp thì lắm, soái ca cũng nhiều, nhan sắc đi từ tầm trung đến cực phẩm mà thế éo nào không có đất dụng võ.

Diệc Ưng nhìn gương mặt ngán ngấm tiểu nha đầu này nhìn mình có phần hoài nghi lời khen của cô ta. Mà nhìn kiểu nào anh cũng thấy bộ trang phục này cũng thật lố bịch hết.

“Ta không mặc thứ này đâu. Như một tên hề ấy!” – anh lấy tay tháo mũ và mở tạp dề ra rồi nhanh chóng cời hàng cúc bầu chặt lấy cổ áo gây khó chịu này ra.

Ngân Trúc nắm tay Diệc Ưng lại nhất quyết không cho hắn cời đồ ra – “Đẹp. Ta nói đẹp là đẹp mà!”

“Khó chịu quá. Không cời ra là không chịu được.” – anh lấy tay kéo tay nha đầu này ra.

“Ta không cho người cời.” – Ngân Trúc lấy tay còn lại dẫn lại. Cô chưa nghĩ ra công dụng gì khác của hắn ngoài làm đẹp sân khấu hút fan nữ mà. Hắn phải mặc như thế cô mới có cảm hứng mà nghĩ được chứ!

“Ta thích thì ta cời đó, người làm gì được ta!” – Diệc Ưng đẩy mạnh Ngân Trúc ra nhưng không ngờ nha đầu này cứng đầu nhảy vào không buông tha anh. Con nhỏ này lên con hay sao chứ?

“Ta không cho cời là không được.” – Ngân Trúc nhất quyết phải giữ hình ảnh tên này, mặc một chút có chết ai đâu chứ mà bộ đồ hắn mặc bình thường mới dị ấy. Móa, nóng thấy mẹ mặc ba lớp áo mà hắn mặc một bộ đồ gần nửa tháng. Hắn không thấy ghê mà cô thấy gớm.

“Nha đầu khốn kiếp này!” – anh chống trả quyết liệt.

Bất chợt Ngân Trúc trượt chân ngã vào người Diệc Ứng làm cả 2 ngã nhào xuống đất. Cô nằm trên người anh và ngẩng lên có chút xấu hổ về tình cảnh hiện giờ. Không phải đây là khung cảnh thần thoại trong phim tình cảm hay sao? Tuy nhiên nam thần thường nhìn nữ chính với ánh mắt triu mến thì giờ đây tên nằm dưới đưa ánh mắt căm thù với cô. Có gì đó sai sai...

“Nha đầu này!” – Diệc Ứng bị té lại trúng đầu vào rương quần áo của 4 bộ trang phục kỳ lạ này đau điếng nên gắt lên – “Ngươi còn giận ta vụ ta lừa ngươi mà trả thù ngầm hả?”

“Phụt...” – hệ thống bình luận – “Các ngươi đóng phim hài hay thiệt á. Giờ là nam chính bị thương và cầm kiếm chém nữ chính... Ngôn tình thú vị nhất là ở mà!”

“Ngôn tình gì mà nhảm nhí vậy?”

“Hay ta cho diễn lại hần vì đỡ ngươi té trúng đầu chấn thương sợ não chết lời óc ra luôn đúng chuẩn ngôn tình.”

“Ngươi coi ngôn tình ở cái xô nào mà kinh dị vậy?”

“Thôi ta nhiều chuyện tý thôi. Lượn đây!” – hệ thống tạm biệt.

Ngân Trúc luống cuống ngồi dậy – “Xin lỗi, ta không cố ý!”. Đúng là phim ảnh luôn phi thực tế mà, té rất ngon rất ngọt và không tai nạn.

“Tiểu...” – bất chợt người nô tỳ nhìn thấy bộ dạng xốc xếch của đôi nam nữ trong phòng vội lui ra, may mà cô cầm vững nếu không đã làm đổ hết trà trong tay xuống – “Tiểu thư thứ lỗi...”

Chết tiệt, tình ngay lý gian tại sao mọi thứ theo đúng kịch bản ngay lúc không nên đúng nhất chứ. Đờ mờ, con hệ thống nó troll cô sao?

“Nặng quá, ngươi leo xuống giúp ta đi!” – Diệc Ứng gắt lên, không biết anh có bị thương ở lưng không nữa. Con nha đầu này quả là rất rất rất khôn nạn.

Ngân Trúc nhìn thấy gương mặt đau đớn của tên sát thủ nằm bên dưới mình thì quan tâm hỏi – “Ngươi bị thương rồi sao?”. Cô vội ngồi dậy.

“Ngươi thấy là hiểu rồi!” – Diệc Ứng cố ngồi dậy nhưng có chút đau đớn.

“Đề ta đỡ ngươi dậy” – Ngân Trúc đưa đôi mắt ngây thơ và quan tâm rồi lấy tay nắm lấy tay anh kéo lên.

Anh nắm lấy tay cô cố ngồi dậy bất chợt tay nha đầu buông ra làm anh mất thế ngã xuống tiếp – “Ngươi... ngươi chơi ta...”

Ngân Trúc lấy tay ôm mặt cười nhìn anh khả ố cười – “Ta đâu bắt nạt vậy. Mà xem ra ngươi liệt rồi nhỉ?”. Đoạn cô vội mài mực và lấy viết chấm vào đó rồi vẽ lên mặt tên sát thủ trời đánh này. Thù trước hần lừa cô không trả thì phi quân tử quá. Giờ cho hần bài học mà cái này quá nhẹ mà.

Diệc Ứng bất lực nằm yên cho nha đầu này hành quyết mình. Cuộc đời anh sao gặp toàn những đứa con gái khôn nạn thế này, hết tiểu muội độc ác đến nha đầu Ngân Trúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Ngồi ở vị trí khách mời danh dự cùng các tiểu thư của đại quan từ hàng Tam phẩm trở lên khác dù gia đình cô chả có ai làm cho triều đình, Ngân Trúc càng thấu hiểu đạo lý đúng là ở đời có tiền mua tiên cũng được. Chủ tịch nước Việt Nam thì sao chứ, đặt lịch bàn chuyện đại sự cả tháng bác Trump mới sắp xếp chút thời gian mà gặp, anh Bill Gates muốn cải thiện môi trường thì chỉ cần a lô một tiếng, hôm sau đã được diện kiến tân tổng thống. Từ tình hình chính sự nước Mỹ bàn qua chuyện ngôn tình mới thấy dù ở đâu thì chữ “kim” cũng đi hàng đầu, nhà cô cũng đóng cả đóng thuế cho triều đình cộng tiền hối lộ Vương gia nên vị trí này cũng rất xứng đáng.

“Ta nghe nói Tam Vương gia uy dung bất phàm, không biết liệu ngài có tham gia buổi yến tiệc hôm nay?” – giọng nói trong trẻo của một cô gái vang lên.

Một giọng nói eo éo đáp lại – “Đại thọ Thái hậu nhất định ngài ấy sẽ xuất hiện.”

“Ta lại muốn diện kiến Ngũ gia. Nghe nói ngài ấy am hiểu mọi loại âm luật?”

Đúng là con gái thời nào thì tham gia mấy buổi tiệc này mục đích chính cũng là của đại gia mà thôi. Nếu Ngân Trúc cô mà không bị chín mười tháng khủng kia truy sát thì cũng có hứng tham gia bàn chuyện làm sao của soái ca lắm nhưng giờ thua rồi, mạng còn giữ không được nói gì của trai. Mà phải nói văn nghệ thời này rất buồn ngủ, đúng kiểu Mozard gặp Bach kết hợp cùng ballet – những thú vui tao nhã – tạo nên một sản phẩm không thể buồn ngủ hơn được nữa. Một cái đã khó đỡ huống chi cả ba cái cộng lại. Mấy cô gái này không đàn thì múa mà múa thì chỉ quơ tay quơ chân đi 1 vòng sân khấu

cười duyên là xong mà bà già Thái hậu đó cũng chơi giờ dây thun vải đạn, vé mồi ghi giờ Tý mà giờ là giờ Thân rồi cũng chưa thấy hết cái gia tộc hoàng gia đó, mới có mấy móng mà kiểu họ hàng xa lắc xa lơ.

“Chưa thấy soái ca nào nhỉ?” – hệ thống lên tiếng.

Ngân Trúc đáp – “Cái đám hoàng thân đó ta nghi ngờ độ chung huyết thống với tên Tam vương gia đó lắm. Tác giả quá bôi bác, có là nhân vật quần chúng nhưng cùng gene nam chính thì chí ít cũng phải ok 1 chút chứ?”

“Cái loại họ hàng đại bác bắn 10 ngàn cây số cũng đéch liên quan này xa quá nên gene đó nó “lạc trôi” đâu mất rồi!”

“Đây quả là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình rất khôn nạn!” – cô nhủ thầm – “Quá bất công nam quần chúng.”

Hệ thống lên tiếng – “Quá khen nhưng nhờ độ khôn nạn đó mà ngươi đã loại được 1 đồng đối thủ.”

“Hà?”

“Thời gian biểu diễn của các cô gái còn dựa vào gia thế. Gia thế càng cao thì càng trúng vào giờ vàng mà tin tốt là nhà ngươi biểu diễn vào giờ vàng cùng lúc Phương Kiều Mai... Tin tốt thứ hai là soái ca giờ đó cũng xuất hiện nhiều à nha.”

“Con nhỏ đó biểu diễn cái gì?”

“Ta không được tiết lộ diễn biến cho người chơi quá nhiều.”

“Vô dụng!”

Bất chợt mọi người xung quanh xôn xao, không còn ai quan tâm đến buổi biểu diễn dang dở bên dưới, tiếng eo éo cũng Thái giám vang lên.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Tất cả mọi người đều quỳ sụp xuống cung kính đồng thanh – “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

“Hoàng Thái hậu giá lâm!”

“Hoàng thái hậu thiên tuế thiên tuế!”

Cuối cùng nhân vật chính cũng xuất hiện, Ngân Trúc cô cuối cùng cũng được diện kiến cái mặt thẳng cha vua của cái thế giới này rồi. Bắt đầu bước thứ hai – gây ấn tượng được rồi.

“Tên khốn đó không biết chuẩn bị xong chưa?”

...

Kiều Mai cố nhắm mắt trong gian phòng chuẩn bị biểu diễn của mình. Nàng đã cố hết sức tập luyện, mọi thứ đều nằm trong dự tính của nàng, chắc chắn mọi thứ sẽ không sao, chắc chắn nàng sẽ là người nổi bật nhất đêm nay. Cho đến bây giờ, mọi thứ đều diễn ra đúng như ký ức của nàng, từ những diễn biến nhỏ nhất.

“Chắc chắn không sao!” – Kiều Mai cầm kiếm trên tay cố tập dượt lại lần cuối.

“Chấn chấn là sẽ có sao!” – một giọng nói ngạo nghễ vang – “Nàng cầm kiếm như thế với những động tác mạnh không khéo sẽ làm nội thương”. Đoạn Tam Vương gia ôm lấy người Kiều Mai và lấy tay nắm chặt tay của nàng và đâm thẳng kiếm về phía trước.

Kiều Mai cố đẩy người đàn ông này ra và lui về phía sau thủ lễ.

“Ta có lòng giúp nàng mà nàng lại tỏ thái độ như vậy.”

“Đa tạ Vương gia.”

“So với mấy màn biểu diễn chán ngắt kia thì màn múa kiếm của nàng đúng là có chút sáng tạo nhưng vẫn thiếu một chút... kịch tính!” – Ngao Thiếu Phong nhớ lại chút thứ thuộc hạ chẳng báo cáo khi hộ tống Hồng Ngân Trúc kia, quả là có chút khó hiểu màn biểu diễn của các cô gái cho buổi đại tiệc này. Kê thì luyện kiếm còn người thì mang...

“Kịch tính?”

Ngao Thiếu Phong không buồn quan tâm ánh mắt khó hiểu của người con gái đối diện. Chàng lấy ra trong người một đoản kiếm nhỏ và đưa lên tay Kiều Mai.

“Loại kiếm của người Đông Dương này không giống của Trung nguyên chúng ta. Kết cấu mỏng, nhẹ, không chịu lực cản của không khí nhiều và dễ di chuyển, thích hợp cho người mới luyện cho nàng.”

“Đa tạ Vương gia nhưng tiểu nữ nghĩ mình không dám nhận món quà quý giá này của người.”

Ngao Thiếu Phong mỉm cười có chút mỉa mai – “Ta chắc chắn với thanh kiếm kia, nàng sẽ không thể hoàn tất được màn biểu diễn hôm nay.” Cô gái này luyện tập với cường độ gắt gao như thế lại thêm bản thân không phải người luyện võ từ nhỏ, lực tay sử dụng quá yếu và có phần mỏi mệt trong từng nhát kiếm như vậy thất bại là chuyện đương nhiên. Chàng luyện kiếm từ nhỏ, chỉ cần nhìn vào động tác có thể thấy ngay điểm yếu thể lực đối phương.

“Tiểu nữ tự biết cân nhắc!” – nhìn nụ cười của kẻ này, Kiều Mai nàng có chút không vui. Nếu cô làm theo lời của hắn có khác nào đã nhượng bộ một bước?

Ngao Thiếu Phong bản tính kiêu ngạo, chỉ có không khuất phục mới chính phục được hắn. Nàng đưa lại thanh kiếm vào tay Tam Vương gia.

“Tùy nàng.” – Ngao Thiếu Phong không buồn nhận lại thanh kiếm, thứ chàng đã trao tặng thì nhất định không nhận lại. Mà phản ứng này chàng đã đoán được ngay từ đầu rồi. “Ta có chuyện phải đi, nhất định khi nàng biểu diễn ta sẽ thưởng thức.”

“Đa tạ.” – Kiều Mai lạnh lùng đáp. Cô cố tình để thanh kiếm qua một bên tỏ ý không quan tâm cho Ngao Thiếu Phong này thấy thái độ của mình.

Chàng nhìn thấy thái độ của Tướng quốc tiểu thư thì cười nhạt. Hai năm nay chuyện lạnh lùng hơn của nàng ta chàng cũng đã nếm trải đủ, muốn giận thì cũng chẳng còn sức mà giận. Thứ duy nhất chàng bận tâm bây giờ là thuộc hạ của chàng liệu đã tìm ra chân tướng sự thật – thứ giúp chàng lật ngược thế cờ với đại ca của chàng cũng là đương kim hoàng thượng? Ngao Thiếu Phong chàng thật không cam tâm rời khỏi kinh thành và đến tiếp quản một vùng tự trị khác nơi biên thùy, nếu chàng không nhanh tay thì người nhất định sẽ ra tay đẩy chàng đi trước. Giang sơn này, công chàng giữ không hề thua kém huynh ấy, mất nhất định chàng không cam tâm.

...

Diệp Ứng cuối cùng cũng hộ tống xong món hàng mà Hồng Ngân Trúc kia mang vào hoàng cung biểu diễn. Con nhỏ này không được gì chỉ được cái liều, anh thật không biết bà già Thái hậu kia có nuốt nổi màn biểu diễn kịch tính của cô ta không nữa.

“Cô gia... Cô gia...” – Tiểu Hương thở hổn hển chạy vào – “Tiểu thư... tiểu thư...”

“Cái gì?”

“Mất rồi!”

“Cái gì mất?”

“Cái đó mất rồi... Nó lạc rồi... Cô gia vừa đi thì...”

“Hả?”

“Thứ tiểu thư mang vào biểu diễn... không biết lạc đi đâu rồi...”

“Ta vừa mới giao cho các người mà!”

“Tiểu nữ không biết sao nó lạc nữa...” – Tiểu Hương lắp bắp nói – “Thật sự khó hiểu... có thể là chiêu trò của những người khác...”

“Cái đó nặng hơn sáu tạ mà!”

“Nô tỳ thật sự không hiểu...” – nàng rung rung – “Nếu tiểu thư biết thì sẽ giết nô tỳ mất...”

Đúng là trên đời chuyện gì cũng có thể xảy ra, cái thứ đó mà cũng lạc được nữa sao? Con heo nái chứ có phải thứ gì nhỏ bé đâu. Tìm 1 con heo khác trong đây không phải là không thể nhưng nó sẽ làm hư mất đại sự của anh. Nếu muốn tìm hiểu sự việc hai mươi năm trước thì không đâu hoàn hảo hơn hoàng cung, nhất định mật thám ở đây có lưu lại hồ sơ năm ấy. Thật phiền nhiễu.

...

Ngao Thiên Bình an phận vị trí ít nổi bật nhất của mình – cách xa nãi hậu, đại huynh Ngao Ứng Thiên và cũng là đương kim hoàng thượng cùng Tam huynh – Ngao Thiếu Phong – kẻ lúc nào cũng gây chú ý – để thưởng thức buổi biểu diễn của mình. Thật không ngờ Phương Kiều Mai bình thường đã thoát tục hơn người hôm nay lại càng thoát tục hơn với xiêm y màu trắng ôm sát người cùng đoàn kiếm trên tay. Nếu chàng đoán không lầm thì nàng ta định biểu diễn kiếm thuật.

Phương Kiều Mai sau khi cúi chào Thái hậu và đương kim hoàng thượng, nàng bình tĩnh nhắm mắt lại tập trung cho màn biểu diễn kế tiếp của mình. Nàng đã cố tình sắp xếp bản thân biểu diễn trước Hồng Ngân Trúc nhằm chiếm ưu thế, màn biểu diễn của nàng xét độ cách tân cũng hơn hẳn màn độc tấu đàn của ả ta. Trước nàng đã nhờ người sắp xếp thứ tự các màn biểu diễn đàn liên tục bên cạnh màn biểu diễn đó vô tình chung làm người xem có phần nhầm chán nó đi và không còn cảm thấy kích thích trước ngón tài của Ngân Trúc kia, sau nàng đã khổ luyện liên tục, nhất định không thể thất bại được. Đại ca của nàng nhất định không chú ý ả ta. Nàng để kiếm xuống đất.

Kiều Mai ném dải lụa màu hồng phất lên và hòa cùng cùng âm hưởng nhẹ nhàng của điệu nhạc. Nhanh như cắt nàng nhấc kiếm dưới đất lên và vút theo

làn gió dưới ánh mắt trầm trồ kinh ngạc của mọi người. Nhan sắc, âm nhạc, kiếm thuật nàng đều hội tụ đủ... nhất định nàng sẽ nổi bật hơn Hồng Ngân Trúc kia. Tay nàng nắm chặt lấy thanh kiếm.

Nhìn Kiều Mai kia múa kiếm, Ngân Trúc không khỏi trầm trồ, quả thật rất thoát tục. Cô là phụ nữ còn bị mê hoặc hướng chi đám nam thần kia. Phuong Kiều Mai này quả thật thứ gì cũng hơn hẳn người thường – luận khí chất cô ta hơn hẳn cô, luận nhan sắc thì cô tám lạng cô ta nửa cân, cô ta lại rất biết kết hợp thể mạnh bản thân làm mình nổi bật hơn hết thảy mọi người. Ca này khó à...

“Nếu cô là kẻ thoát tục và thần tiên tỷ tỷ nhất đêm nay thì tôi sẽ là kẻ trần tục nhất vậy!” – Ngân Trúc lẩm bẩm. Không biết đám người kia chuẩn bị đến đâu rồi?

Ngao Thiên Bình cảm thấy động tác của Kiều Mai quả thật có chút vấn đề. Quá phô trương và thiên về biểu diễn – điều này vô tình lại tạo áp lực cho cơ thể hơn, khó mà kéo dài lâu được. Nàng ta đang bức ép cổ tay mình quá nhiều, nếu tiếp tục chẳng e Kiều Mai có thể không chống đỡ nổi cuối buổi biểu diễn.

“Chắc chắn nàng sẽ không thể hoàn tất buổi biểu diễn hôm nay...”

Bỗng nhiên trong đầu Kiều Mai nhớ lại lời nói của Ngao Thiếu Phong, động tác nàng có chút chậm lại. Lúc tập luyện quả thật không sao, tại sao giờ lại có phần hơi mất sức? Bình tĩnh lại. Nàng nhất định sẽ làm được. Kiều Mai cố vụt kiếm nhanh nhất chống lại cảm giác đau nhức rồi không kiểm soát được cơ thể kia.

“Nhất định không được...” – Ngao Thiên Bình lẩm bẩm, chàng nhanh chóng rời khỏi vị trí của mình cố tìm cách cứu nguy không để người con gái mình yêu mất mặt, nàng ta nhất định rất coi trọng buổi biểu diễn này.

Nhất thời Kiều Mai thấy tay chân rã rời hơn.

“Luyện kiếm nhất định không được nóng lòng...”

“Ta không có nhiều thời gian...”

“Ta giờ tạm gọi là sư phụ của nàng, lời ta nói nhất định không sai... Mọi thứ không gấp được...”

“Không có gì là không làm được!”

Nàng đã vượt qua giới hạn đó, nàng luyện nhiều hơn và đã thuộc nhuần nhuyễn. Chắc chắn không sao. Chỉ cần qua hết đoạn nhạc này là kết thúc bài biểu diễn. Kiều Mai nhảy lên cao và vụt kiếm lên trời, bắt giắc thanh đoản kiếm trượt khỏi tay nàng. Một bàn tay ôm lấy nàng và nhanh chóng chụp lấy thanh đoản kiếm và song kiếm cùng Kiều Mai.

“Ta đã hứa sẽ không lỡ màn biểu diễn của nàng mà!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

“Ta đã hứa là sẽ không lỡ màn biểu diễn của nàng mà!” – người thanh niên tuấn tú vận trang phục hồng phấn mỉm cười ôn nhu với Kiều Mai, tay chàng ôm chặt lấy người nàng. Đoạn chàng quay sang mỉm cười mỉa mai Ngao Thiếu Phong – người chậm một bước khi cứu mỹ nhân khỏi ngàn cân treo sợi tóc. Nhìn thấy biểu hiện không vui của thẳng nhóc này là một trong những hứng thú của chàng.

Sau đó, Ngao Kiến Bang nắm chặt lấy tay Kiều Mai và nhẹ nhàng lao thẳng kiếm về nhị đệ của mình – “Đao kiếm vô nhân!”. Dù sao thì cả 2 người cùng lên sân khấu cũng phải làm gì đó để giải thích cho mẫu hậu, nếu không người cứ hỏi linh tinh thì rất phiền.

Ngao Thiếu Phong vội ứng phó cầm kiếm lên phối hợp cùng nhị huynh của mình, người này bao năm gặp lại bản tính vẫn rất quái dị như thường. Phuong Kiều Mai này cuối cùng có quan hệ với bao nhiêu người thế này? Dạng người không có nguyên tắc và có phần kỳ quái như nhị ca huynh mà nàng ta cũng có giao kết thì quả thật rất không bình thường.

“Này!” – Ngao Thiếu Bang áp sát kiếm vào người tam đệ mình và nói nhỏ - “Huynh không có gì chỉ được cái gương mặt đẹp trai hào hoa này, đệ đừng có làm hồng nó chứ? Ta chỉ đùa chút thôi, đâu cần đánh nhau nghiêm trọng vậy?”

“Đệ không thích đùa!” – Ngao Thiếu Phong không buồn nhìn nhị huynh mình mà chỉ liếc nhìn Kiều Mai, chàng không muốn làm nàng ta bị thương.

Nhị Vương gia thờ dài – “Làm người đừng nghiêm túc quá kéo sắc đẹp lại sớm tàn phai. Làm đàn ông quan trọng nhất là phải đẹp trai, nếu không Kiến Bang ta thả mỗ bụng tự sát chết cho rồi.”

“Phụt!”

Ngao Thiếu Phong ngăn người nhìn nụ cười của Kiều Mai, nàng ta thấy bộ dạng ẻo là và lời nói không chút khí phách nam nhi của nhị huynh chàng thú vị sao?

“Người vẫn thú vị như ngày nào?” – nàng đáp. Ngao Kiến Bang – người từng làm Vương gia này – bản tính vẫn rất kỳ lạ, người là một phiên bản hoàn toàn đối lập khác của Ngao Thiếu Phong. Ngao Kiến Bang là một người thiên hạ có làm sao mà không ảnh hưởng đến chàng thì chàng cũng không quan tâm – một kẻ không quan tâm thị phi thiên hạ và là người yêu bản thân đến độ quái dị.

“Chỉ có tiểu mỹ nhân mới hiểu ta nhất!”

Kiến Bang vội thu kiếm về và ôm Kiều Mai phi thân xuống giữa những cánh anh đào rơi bất chấp gương mặt ngẩn ngơ của mọi người nhìn khung cảnh đẹp như chốn bồng lai này.

“Bang nhi thỉnh an mẫu hậu!” – chàng không hề quan tâm sự hiện diện của đại huynh mình mà chỉ hành lễ với Thái hậu.

“Con về từ khi nào?” – Thái hậu gương mặt vẫn bình thản hỏi, tiểu tử này bốn năm trước từ chức Vương gia và bỏ đi du sơn ngoạn thủy không một lần trở về dù bà có cho người thuyết phục thế nào đi nữa.

Kiến Bang vội gãi đầu bất chấp thân phận – “Hai ngày!”

Thái hậu nhú mày lại. Hai ngày mà tiểu tử này không hề về thỉnh an bà.

Chàng mỉm cười tự nhiên như không có gì nói tiếp nhằm thỏa mãn câu hỏi trong đầu mẫu thân mình – “Những cô nương trong kỹ viện chốn kinh thành kỹ năng thật khiến người ta quên lối về!”

“Nhị đệ nên để Phương tiểu thư vào nghỉ ngơi.” – đương kim hoàng thượng Ngao Ứng Thiên nhắc khéo đệ đệ của mình, kẻ này trước giờ không biết tôn ti kỷ luật, hành xử ngông cuồng luôn làm người khác phải lo lắng. Thứ khiến chàng có thể dung túng cho nhị đệ của mình chính là kẻ này không có tư tâm.

Kiến Bang sau khi tuyên bố xanh rờn về lịch trình 2 ngày qua của mình thì bình thân quay lên mỉm cười với những khán giả đang nhìn mình – bao gồm những kẻ thư sĩ, cách bậc chính nhân quân tử luôn coi thường nhân cách của chàng hay những đài cát với ánh mắt ái ngại lẫn những cô gái mới lớn với gương mặt không giấu sự ngưỡng mộ mình. Sau đó, chàng nắm chặt lấy tay Kiều Mai kéo đi bất chấp gương mặt tối sầm của Tam đệ mình. Ngoài rượu, mỹ nữ và ngao du sơn thủy thì chộc tức tiểu tử Thiếu Phong cũng là sở thích của Kiến Bang chàng.

“Thật sự về đã hai ngày?” – Kiều Mai nhìn đôi giày bạc màu của Kiến Bang hỏi. Chàng ta là một người yêu hình thức bản thân hơn tất cả, chẳng lẽ lại quên một đôi giày mới?

Chàng nhìn nàng mỉm cười đáp – “Tiểu mỹ nhân thật không đáng yêu chút nào!”

“Người có nhất thiết làm người khác có ác cảm về mình?”

Kiến Bang đáp – “Thật ra ta rất thích nhìn gương mặt khinh thường nhưng cũng đầy tức tối của đám văn sĩ nguy quân tử kia. Có kẻ nào lại chưa đặt chân vào chốn thanh lâu?” – chàng quay lại nhìn Kiều Mai và ôn nhu nói – “Chuyện này thật không nên nói cho nàng biết nhỉ?”

Bất giác Kiến Bang liếc nhìn Thiếu Phong thách thức, chàng cố tình đưa bàn tay nắm chặt tay tiểu mỹ nhân lên mỉm cười. Thăng nhóc này luôn không thay đổi, trước giờ luôn tính toán thiệt hơn mọi chuyện quá kỹ lưỡng. Chỉ cần chạm một chút Kiều Mai sẽ bị thương và mất mặt, Tam đệ huynh đã cố tình chờ đến khi nàng ta rơi vào đường cùng mới ra tay giúp đỡ nhằm để nàng ta mang ơn mình. Người khiến chàng bất ngờ chính là Bát đệ mình – kẻ luôn tâm niệm sống bình an và ẩn mình, hôm nay lại vì Kiều Mai mà nhờ chàng giúp đỡ cứu nàng ta một bàn thua trông thấy.

Thiên Bình nhìn kịch tình của các đại huynh mình thì thờ phào nhẹ nhõm, đóng vai anh hùng không phải là thế mạnh của chàng, chàng không đủ dũng khí đắc tội Tam huynh của mình, càng không đủ dũng khí làm con cò cho Đại huynh. Chỉ bằng cứ nhờ kẻ mà không ai điều khiển được – Ngao Kiến Bang – làm chuyện này.

...

Sau màn biểu diễn chắc chắn sẽ giành giải nhất của Phương Kiều Mai, Ngân Trúc sốt ruột nhìn ra ngoài. Mọi thứ cô đã chuẩn bị xong sao mà Diệc Ưng và dụng cụ biểu diễn chính của cô vẫn chưa thấy đâu? Chỉ còn một màn nữa là tới lượt cô rồi. Chết tiệt thật!

“Hong tiểu thư, mọi thứ đã chuẩn bị xong!” – thái giám của hoàng cung vào bẩm báo, hắn không giấu được sự tò mò khi nhìn trang phục trắng toát ôm sát người của tiểu thư này cùng chiếc mũ cao kiêu kỳ lạ. Đứng là phụ nữ mấy ngày này đều giờ ra đủ thủ đoạn không giống ai nhằm gây ấn tượng với người hoàng gia.

“Đa tạ, ta sẽ ra ngay.” – Ngân Trúc cố giữ nụ cười trên môi, lòng cô cực kỳ lo lắng. Trời ạ thứ gì cũng có chỉ trừ nguyên liệu chính, mà con heo bự chà bá sao lại lạc được? Cái thể giới oái ăm gì đây? Giờ chỉ còn nước cầu giờ vậy.

Vừa ra khán đài, Ngân Trúc tự tin ra khán đài mỉm cười tự tin với mọi người và đưa nụ cười thách thức với con nữ phụ khốn nạn kia. Vai thần tiên tỷ tỷ, vai ngọc nữ cô ta xí phần hết rồi. Giờ đâu khí chất nữ nhi theo ngôn tình hiện đại là coi như cô thua đứt đuôi, giờ quay lại phim cũ TVB – biểu diễn nấu

ăn. Ngân Trúc cô bắt chắp ánh nhìn có phần chế nhạo của mọi người, cô bắt lửa lớn và để các nguyên liệu ra xào. Cô cố tình chọn những nguyên liệu bốc mùi để kích thích thực quản nhất rồi nhanh nhanh tay làm một cách điệu nghệ, cơ mà nguyên liệu chính chưa có, phụ tá cũng chưa đến nốt. Kế hoạch cô chu toàn vậy chỉ vì một con heo mà thua sao? Khốn thật, nói thiệt cô sắp bí đến nơi rồi, đám gia nhân giờ cuối mới báo mất heo làm cô không có phương án dự phòng.

Bất chợt từ trên trời Diệc Ưng ăn vận trang phục đầu bếp như Ngân Trúc ôm một cái hộp lớn phi thân từ trên xuống và ném ngay 1 con trâu đã chết xuống trước mặt cô làm mọi người đều kinh hãi. Một số tiểu thư quý tộc không giấu được sợ hãi hét lên.

“Lấy đồ hoàng cung ta sợ lấy bấy lấy bạ chết chùm cả đám nên lấy tạm con này bên ngoài. Cũng giống nhau mà ha.” – Diệc Ưng nói nhỏ.

Ngân Trúc nhìn hấn với ánh mắt kinh ngạc và thì thầm đáp – “Con mắt nào của ngươi thấy con heo có họ hàng với con trâu mà con trâu này nó già hơn trái cà nữa, nấu nhai tổ mồi răng.”

“Lỡ rồi, cứ làm đại đi.” – anh nhanh tay cột con trâu đối mặt với Ngân Trúc trên 2 cây cột được dựng sẵn. Sau đó nhanh chóng đứng sau lưng vào vị trí đã định của mình – “Ta có cách giúp ngươi.”

Từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ Ngân Trúc cô chưa từng làm thịt trâu mà cũng chưa từng mổ trâu. Thôi, giờ phóng lao thì phải theo lao thôi. Cô vội cầm 2 cây dao lớn lên, nhắm mắt bình tĩnh rồi mở mắt nhìn con trâu chằm chằm và đưa tay thoăn thoắt theo từng miếng thịt xuống, cô cố tình chọn những vị trí cô cho là ngon nhất của con trâu xuống.

Tiếng la hét vang lên của một số người vì hành động dã man của Ngân Trúc, một số giọng khinh bỉ vang lên về tiết mục khá chọi búa và rẻ tiền của cô.

Nhanh như cắt, mỗi khi Ngân Trúc theo từng miếng thịt từ trên người con trâu xuống, cô vội ném lên cao và Diệc Ưng phi thân bay lên chém thành từng miếng nhỏ một cách điệu nghệ. Nói chung đây chỉ là màn làm mào cho mọi người cảm thấy kích thích đỡ buồn tẻ, màn hay còn trước mắt. Giờ cô phải thay đổi phương án tiếp theo một chút rồi.

Sau khi theo xong con trâu chỉ còn xương, đầu và một số nội tạng, Ngân Trúc nhanh tay cùng Diệc Ưng đem xào nó dưới lửa lớn một cách không thể phô trương hơn. Chẳng mấy chốc mùi thơm đã vang lừng khắp mọi nơi. Sau khi hoàn tất cô ném tất cả lên cao và nhiệm vụ tên phụ tá của cô làm trò hề xếp chúng từ trên không làm mào. Cuối cùng là phải cho giám khảo thử, cô đã ướp chung cùng rượu và mật ong, chắc thịt nó không còn dai quá đâu.

Thái hậu nhìn màn biểu diễn có chút không hài lòng, đây có phải là ngự trù đâu chứ? Tuy nhiên, cô ta là con gái của Hồng gia thì cũng nên để chút mặt mũi.

“Xin mời Thái hậu và Hoàng thượng thưởng thức!” – Ngân Trúc mỉm cười tự tin lên tiếng.

Ngao Ưng Thiên nhấp môi và mỉm cười hài lòng – “Khả năng nấu ăn của ngươi quả thật không tồi”. Thật sự sau khi ăn những món ăn phát ngân của hoàng cung thì món ăn này có chút lạ miệng.

“Đây là món ăn tiểu nữ đặc biệt làm dành tặng cho Thái hậu ngày mừng thọ. Nguyên liệu tiểu nữ đã suy nghĩ rất lâu... cảm thấy chỉ có nguru là phù hợp nhất dành cho người.”

“To gan! Ngươi dám hỗn láo với Thái hậu sao?” – một tên Thái giám hét lên.

Thái hậu im lặng đưa tay ra ngăn cản, mỉm cười nói – “Nhìn phong thái tự tin của Hồng tiểu thư, ta nghĩ ngươi còn có lời biện minh đằng sau mà phải không?”

Ngân Trúc quỳ xuống và lên tiếng – “Thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế. Người quả là mẫu nghi thiên hạ, lòng sáng hơn nhật nguyệt. Có người là phúc đức của người dân chúng thần.”

Thái hậu lấy đũa gấp một miếng thịt nhỏ để lên môi và bình thản nói – “Miễn lễ. Ta chờ lời giải thích của ngươi.”

“Nước ta bao năm trải qua không ít biến động, nhờ phúc đức Thái hậu mà chúng thần vẫn được hưởng cuộc sống thái bình...” – Ngân Trúc nói, chém gió là nghề của học sinh sinh viên Việt Nam mà – “Không phải muốn giàu sang hơn người, không phải cầu mặc đẹp hơn người, dân lấy thực làm đầu, chúng thần sống chỉ cầu hai bữa cơm ấm no. Với dân đen chúng thần chỉ có nguru mới là linh thần, là người bảo vệ và mang lại sự bình an thực sự...”

Ánh mắt Thái hậu dịu lại, không còn quá kiêu ngạo như ban đầu nữa.

“Thiết nghĩ sự quan trọng của nguru với chúng thần cũng lớn như phúc đức Thái hậu dành cho thiên hạ này. Mấy ai lại có thể chăm sóc và nuôi dạy được một vị vua anh minh như hôm nay” – cô bắt đầu nịnh tiếp Ngao Ưng Thiên – “Chính vì thế tiểu nữ nghĩ chỉ có nguru mới xứng đáng dành tặng cho mẫu nghi thiên hạ như người.”

Diệc Ưng nhìn Ngân Trúc cố giấu sự kinh ngạc vì trình độ nịnh bợ này, rõ ràng cô ta định làm heo mà, chả lẽ nói bà Thái hậu này đề nhiều như heo sao? Anh nói không tò mò màn phát biểu ban đầu của tiểu nha đầu này là nói dối.

Ngao Thiếu Phong cười nhạt, cô gái này quả là rất khéo ăn khéo nói lấy lòng người khác. Cái màn biểu diễn kịch tính này mà cũng làm mẫu thân chàng hài lòng mà mỉm cười như thế sao?

“Hồng tiểu thư thật có tâm tư...” – Thái hậu lên tiếng, miệng bà không giấu nụ cười hài lòng – “Quả thật nàng rất khéo tay!” – bà lấy đũa gấp miếng thứ

hai đưa lên môi.

“Yeah, thành công rồi. Theo motif Master Chef mà giám khảo gấp miếng thứ 2 là đảm bảo suất vào vòng an toàn” – cô mỉm cười trong lòng. Người Việt Nam có thể học không bằng ai mà chém gió thì hiếm ai địch lại lắm à. Đôi khi đẹp không bằng đọc và khéo nịnh bợ. Chân lý Trư Bát Giới luôn là anh hùng chính là đây.

Bỗng nhiên Thái hậu quay người lại nói nhỏ vào tai người tổng quản cung nữ bên cạnh, bà ta nhìn Ngân Trúc thoáng chút kinh ngạc rồi vội quay người truyền người cung nữ vào, cô ta nghe xong vội bỏ đi. Dù Ngân Trúc không biết mô tê gì nhưng cô chắc chắn điểm cô trong lòng Thái hậu này cũng được không ít, những màn biểu diễn sau thật không đáng ngại.

“Để đáp lễ Hồng tiểu thư, ta tặng nàng cây trăm ngọc từ Tây công này.” – Thái hậu lên tiếng.

Người cung nữ đưa chiếc hộp bằng ngọc chạm khắc tinh xảo cho Ngân Trúc trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Cô vội cúi đầu quỳ xuống đất cung kính nói.

“Tiểu nữ thật không dám nhận”. Chắc chắn giờ đây điểm cô trong mắt bà ta cao hơn Kiều Mai rồi, cô nói không hả hê là nói dối. Đôi khi lấy lòng phụ huynh còn quan trọng hơn lấy lòng đối tượng. Và lấy lòng một người đôi khi làm người ta luôn hài lòng chưa chắc lại bằng khiến người ta có chút bất mãn và rồi chính phục người đó từ sự bất mãn ấy.

“Hy vọng người đừng từ chối tấm lòng của ta.” – bà tỏ ra chút nhượng bộ với tiểu cô nương này.

“Thay vì trăm ngọc, tiểu nữ có thể xin Thái hậu ban cho thần một ân huệ được không?” – cô vào thẳng vấn đề không vòng vo, người hoàng gia không chơi nhây được.

Khóe miệng Thái hậu cong lên, không ngờ Hồng Ngân Trúc này thẳng thắn đến vậy, còn định thương lượng với mẫu nghi thiên hạ nữa chứ - “Cứ nói!”

“Tiểu nữ muốn tố cáo một người. Xin Thái hậu và Hoàng thượng đòi lại công bằng cho tiểu nữ.”

“Ai đã làm người chịu oan ức?”

Ngân Trúc đưa mắt nhìn quét lên người Kiều Mai mỉm cười đầy ẩn ý sau đó cô quay lại nhìn Ngao Ứng Thiên và Hoàng Thái hậu nói một cách không kiêng dè.

“Người tiểu nữ muốn tố cáo là Tam Vương gia.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

“Người tiểu nữ muốn tố cáo là Tam Vương gia”

Ngân Trúc tự tin nhìn thẳng vào Thái hậu và nói không một chút sợ sệt. Đây là bước thứ 2 của cô trong việc giành lại lợi thế của mình, nhất định không thể sơ suất được.

Mọi người – kể cả Thái hậu và Ngao Ứng Thiên – đều không giấu sự kinh ngạc vì lời nói của tiểu mỹ nhân nhà họ Hồng này, ai lại dám tố cáo người có quyền lực thứ 2 chỉ sau hoàng đế chứ? Chưa kể Tam Vương gia còn là một người được lòng Thái hậu, nhờ có sự hậu thuẫn đằng sau của người nên Ngao Thiếu Phong mới có thể đường hoàng trụ lại kinh thành và tạo cán cân long hổ song đầu với đương kim hoàng đế - Ngao Ứng Thiên.

Ngao Thiếu Phong vẫn giữ gương mặt bình thản chờ đợi lời nói tiếp theo của Hồng Ngân Trúc, chàng hành động vốn dĩ rất kín đáo, ngay cả số ngân phiếu nàng ta hối lộ chàng khi xưa, chàng đã có phương cách đối phó không để hoàng huynh lợi dụng cơ hội này nắm điểm yếu. Vốn dĩ chàng là người làm chuyện lớn, không cần vì những lợi nhỏ của Hồng gia kia mà khiến bản thân rơi vào thế bẽ tắc.

Kiều Mai nhìn phong thái của Ngân Trúc, nàng nói không giận và không một chút ganh tỵ với lợi thế của cô ta ngay lúc này là nói dối nhưng không hiểu sao nhìn gương mặt tự tin kia nàng lại không cảm thấy giận và phần ức như khi xưa chứng kiến sự ngây thơ của nàng ta. Dù sao đi nữa thì nàng cũng muốn xem kịch hay trước mắt... ai giết ai cũng được, nàng không quan tâm nhưng chỉ cần đôi câu nam nữ này sống không yên thân thì nàng đã đủ hạnh phúc. Tuy nhiên, người thanh niên thấp tùng à tiện tỳ đó...

Kiến Bang nhìn phản ứng căng thẳng của mọi người thì cảm thấy có chút buồn cười, chàng chả mấy khi về cái hoàng cung chết tiệt này vì quá buồn chán và quá lễ nghi nhưng giờ nghĩ lại cũng có khối chuyện hài hước để xem. Bất giác chàng liếc nhìn phản ứng của tiểu mỹ nhân bên cạnh và bất gặp nụ cười thoáng qua của nàng ta – một nụ cười mà chàng chưa từng thấy trên mặt của Phương Kiều Mai này bao giờ, sau đó Kiến Bang lại nhìn Tam đệ của mình, thẳng thóc này thật sự đã làm gì mà khiến cảm tình nàng ta dành cho nó mãnh liệt như thế. Thật thú vị!

Thiên Bình nhìn phản ứng kịch tính của mọi người thì đưa ly rượu lên môi khẽ lắc đầu. Tam huynh của chàng là người chỉ đứng sau hoàng đế và chiến công lẫy lừng chắc chắn dù có thế nào cũng chẳng có gì xảy ra, còn tiểu cô nương đó huynh nhìn thì chắc chắn 10 phần là muốn gây ấn tượng với như cách Phương Kiều Mai tự đâm mình để tiếp cận huynh ấy. Chính vì thế, chàng chả bao giờ muốn ở cái chốn đầy thị phi này, rất phiền toái. Tuy nhiên, có vẻ như có người khác cảm thấy thú vị rồi. Bất giác chàng thấy bóng người lướt qua, Thiên Bình khẽ đứng dậy không để kinh động mọi người, thật may mắn là chàng luôn chọn vị trí tầm thường và xa trung tâm nhất.

Ngân Trúc thấy kịch tính slow motion sắc mùi “Cô dâu 8 tuổi” mình tạo ra thì cười thầm trong lòng, cô vội quỳ xuống tỏ vẻ ước uất một cách nũng nịu nói tiếp.

“Vương gia thật quá đáng, để mừng đại thọ của Thái hậu, tiểu nữ có chút lòng thành muốn đóng góp mà ngài ấy lại không đồng ý!”

“Phong nhi, chuyện này là sao?” – Thái hậu khẽ lướt mắt lên Thiếu Phong và hỏi.

Ngao Thiếu Phong có chút không hiểu ý của cô gái này, chàng vẫn giữ thái độ bình thản và tìm cách ứng đối nhưng chưa kịp nói thì Ngân Trúc lại nói tiếp.

“Vương gia người thật quá đáng, người ta đã có lòng muốn tặng hậu lễ cho Thái hậu thế mà người lại cứ nói chuyện này thật không tiện và từ chối mãi. Nhờ có thánh ân của Thái hậu và Hoàng thượng mà Hồng gia của tiểu nữ mới có thể an cư lập nghiệp, sao lại không đóng góp gì cho quốc gia lại được.”

Tam Vương gia vội quỳ xuống – “Phong nhi có tội!”. Tiểu nữ nhân này quả thật là một hồ ly tinh, nàng ta và Kiều Mai quả là một chín một mười mà. Chàng đưa một tờ giấy cho tên Thái giám mang lên cho Thái hậu cùng Hoàng huynh và nói tiếp – “Chỉ là Phong nhi cảm thấy Thái hậu người nhận một hậu lễ quá lớn như thế thật không hay và dễ gây đàm tiếu thiên hạ nên đang tìm một dịp thích hợp hơn để xung vào quốc khố.”

Một món quà tặng 2 lần nghe có hơi dễ tiện một chút nhưng rõ ràng là một mũi tên trúng bốn con nhạn. Thứ nhất, xung vào quốc khố sẽ giải quyết vấn đề của quốc gia thì đương kim hoàng thượng sẽ hài lòng. Thứ hai, Thái hậu sẽ nở mày nở mặt vì có người kính trọng mình như thế và đặc biệt mà kịch này diễn ra ngay trong đại thọ của người; có địa vị mẫu nghi thiên hạ, có những hoàng nhi hiếu thuận lại được thiên hạ tôn thờ, bà ta có thiếu gì? Thứ ba, dù tên Ngao Thiếu Phong này ỏi tiền ra chắc cũng đau bụng lắm nhưng hắn vẫn giữ được mặt mũi là một người biết suy nghĩ trước sau cho thuận tình hợp lý; nói chung Ngân Trúc cô chỉ cần hậu thuẫn Thái hậu và đương kim hoàng thượng là được, tên soái ca này từ từ cô tìm cách triệt tiêu hẳn sau chứ hẳn là Vương gia chiến công hiển hách, Thái hậu và hoàng đế đau có khùng mà nghe lời con gái một thương gia như cô mà trị tội hẳn hoi lộ chứ? Nhìn vào sự tự kỷ luật cho tội tham nhũng của Việt Nam thì ta có thể biết 4 từ “con ông cháu cha” quyền lực cỡ nào. Thứ tư là marketing truyền miệng cho Hồng gia cô đồng thời lấy lòng của Chính quyền – Ngao Ứng Thiên – tạo nhiều thuận lợi cho việc làm ăn của Hồng lão gia hơn, món quà này chắc chắn Hồng lão gia sẽ rất thích. Còn Ngân Trúc cô giờ chỉ đóng vai ngây thơ không hiểu chuyện là được, bí quá có lộ cái mặt hồ ly cũng là chỉ có Ngao Thiếu Phong thấy, cô sẽ xử hắn sau.

Ngao Ứng Thiên cười lớn giải vây cho mọi người – “Ha ha ha, thì ra chỉ là hiểu lầm thôi.”

Thái hậu liếc nhìn hậu lễ của Ngân Trúc thì có chút bất ngờ và mỉm cười hài lòng – “Hồng gia thật có lòng nhưng ta thật không thể nhận hậu lễ này dưới tư cách cá nhân được.”

Ngân Trúc tỏ vẻ ngây thơ vô số tội – “Tiểu nữ ngu muội không biết...”

“Số ngân lượng này ta sẽ xung vào quốc khố dưới tư cách là Hồng gia trang đóng góp!” – Thái hậu nói tiếp, thật sự bà rất hài lòng trước biểu hiện của nhất đại phú thương này.

“Nếu Thái hậu không chê tiểu nữ không hiểu chuyện thì tiểu nữ có một suy nghĩ...”

“Hồng tiểu thư cứ nói!”

Cô quyết định kết hợp chế độ quân chủ Anh cùng hoạt động từ thiện đậm chất xã hội của Bill Gates làm một – “Nếu được thì người có thể cho tiểu nữ lập một quỹ đại diện người giúp đỡ cho những người cần hỗ trợ trong thiên hạ? Tiểu nữ hy vọng phúc đức của Thái hậu ngày một lan rộng hơn.”

Ứng Thiên, Thiếu Phong đều ngẩn người vì ý tưởng của tiểu nữ nhân này. Tại sao 2 người lại không nghĩ ra sớm hơn? Một quỹ mang tên giúp đỡ từ thiện nhưng thật tế là huy động vật lực và tài lực thiên hạ, đồng thời thống nhất giới thương gia lại – những người đóng góp nhiều nhất cho quốc khố. Chỉ cần nắm được thương nghiệp thì đồng thời nắm được mạng lưới trải rộng của nó phục vụ cho mục đích chính trị của mình. Thật sự, chàng phải đi trước huynh/đệ của mình một bước.

“Ta rất cảm kích tấm chân tình của Hồng tiểu thư, tuy nhiên đại thọ vẫn chưa kết thúc...” – Ngao Ứng Thiên lên tiếng – “Nếu nàng không ngại thì ngày mai ta sẽ cho người đón nàng vào tẩm cung của Thái hậu cùng người hàn huyên...”. Chàng nhất định không từ bỏ cơ hội kết giao cùng Hồng gia – đệ nhất phú thương - họ sẽ là bàn đạp cho chàng thống nhất thiên hạ và loại bỏ thế lực của Tam đệ mình – Ngao Thiếu Phong.

Ngao Thiếu Phong im lặng, quả là đại huynh chàng cũng có chung tư tưởng với chàng. Chàng nắm được giang hồ, triều đình nhưng chưa chắc có thể điều khiển thiên hạ; nếu đại huynh kết giao cùng Hồng gia thì chắc chắn lợi thế sẽ nghiêng về người. Tuy nhiên, làm thế nào để thuyết phục Hồng Ngân Trúc kết giao cùng chàng?

Ngân Trúc có phần không hiểu sao tên Ngao Ứng Thiên này làm cụt hứng thế này, rõ ràng cái quỹ này rất hay mà, có thể làm từ thiện giúp hẳn đỡ tồn kho tiền cho việc cứu trợ. Mà thôi, hẳn cho người đón nàng vào cung nghĩa là có ấn tượng tốt; ngày mai tính tiếp.

Phương Kiều Mai nhìn phản ứng đương kim hoàng thượng, phụ thân của mình và Ngao Thiếu Phong thì đoán được tâm ý từng người. Rõ ràng đây là trò

chơi ai đi trước sẽ giành lợi thế, nàng biết phụ thân mình trung thành với Hoàng đế nhưng trận chiến này rõ ràng là người không nên can thiệp, song hồ tranh đấu, kẻ thiết là người xung quanh. Đoạn nàng khẽ nhìn Hồng Ngân Trúc, tại sao cô gái này lại nghĩ ra điều kẻ như vậy? Hồng Ngân Trúc nàng biết chắc chắn không phải kẻ thâm sâu và có thể nghĩ ra thứ như vậy; bên cạnh đó, chuyện này hoàn toàn không có trong ký ức của nàng. Kiều Mai liếc nhìn xung quanh, người thanh niên hộ tống ả ta đã biến mất, nàng muốn người đó quy thuận nàng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất và quan trọng hơn, nàng còn nợ chàng ta một ân tình.

...

“Có kẻ bám theo...” – Diệc Ưng nghĩ thầm, anh cứ tưởng màn kịch đầy kịch tính của nha đầu kia sẽ thu hút chú ý của mọi người chứ. Cẩm y vệ ở nơi đây không ai có thể làm đối thủ của anh được, đúng là hoàng cung này lắm kẻ thâm tàng bất lộ mà. Đôi chân anh đang phi thân thì bỗng chậm dần và nhảy xuống 1 mái nhà.

Thiên Bình thấy hắc y bỗng mất hút thì vội nhảy xuống và tìm. Bất chợt 1 bàn tay lướt qua cổ chàng.

“Ta thật bất cẩn!” – chàng nói như không có gì – “Người thay đổi y phục nhanh thật!”

Diệc Ưng nói không bắt ngờ là nói dối, kẻ này quả là võ công không hề tệ để nhận ra “khí” của anh. Chỉ có bậc thường thừa mới có thể bắt kịp đệ nhất sát thủ và cảm nhận được khí của anh, xem ra thiên hạ này không chỉ có Ngao Thiếu Phong, Hoa Mộc Thủy hay Kiều Chi Thượng là xứng danh đối thủ của anh mà còn có kẻ này.

“Người hoàn toàn không có ‘khí’.” – Diệc Ưng nói tiếp, giờ anh mới nhận ra kẻ này hoàn toàn rất vô vị, không có chút cảm giác nào khi tấn công hẳn. Cường khí? Không. Yểm khí? Không. Sát khí? Không... thậm chí chút cảm giác sợ hãi cũng không có. Hẳn như một ly nước rất vô vị!

Bất chợt một phi dao phóng đến, Diệc Ưng ngay lập tức buông Thiên Bình ra và né tránh kịp thời. Chà, ngược lại với thanh niên kia, kẻ này quả thật sát khí rất đặc.

Tào Thức vội chạy lại đỡ chủ nhân mình – “Bát gia, người không sao chứ?”

Thiên Bình mỉm cười – “Không sao, nhờ người đến kịp thời!”

“Người là ai?” – Tào Thức vội rút kiếm ra thủ thế, gương mặt không giấu sự phẫn nộ. Chàng không bao giờ cho ai làm hại chủ nhân của chàng. “Sao dám làm càn chốn hoàng cung này?”

“Đại thọ Thái hậu, không nên kinh động!” – Thiên Bình bình thản nói – “Nếu hẳn là thích khách thì đã tấn công Thái hậu và hoàng huynh ta khi nãy.”

“Kẻ này thật sự không bình thường.” – Diệc Ưng nghĩ thầm, hẳn ta bình tĩnh đến đáng sợ và không khí xung quanh hẳn hoàn toàn đối lập Cẩm y vệ kia – không có gì cả, rất đơn thuần.

Thiên Bình trấn an Tào Thức, người mà chàng thấy có vấn đề hơn là hẳn chứ không phải kẻ theo Hồng gia đại tiểu thư kia. Tại sao hẳn lại ở đây vào lúc này? Không phải hẳn được giao nhiệm vụ huấn luyện Cẩm y sao? Lúc này, nơi hẳn ở nhất định không phải ở khu vực này trừ khi hẳn đang làm chuyện bí mật nào đó và vô tình xuất hiện ở nơi này... Chàng là chủ nhân của hẳn, hẳn không nghe lệnh và không báo cáo cho chàng mà làm việc bí mật như vậy nhất định chỉ có một người có thể ra lệnh. Cái hoàng cung này thật là loạn và cực kỳ không hợp kẻ bình thường như chàng.

“Người không được phép làm bị thương người này!” – Tào Thức gằn giọng, nếu chàng đến trễ nhất định Bát gia sẽ bị giết.

Thiên Bình bình thản hỏi Diệc Ưng – “Người không giống những người trong giang hồ ta từng gặp?”. Chàng không kết giao giang hồ nhiều như Tam huynh nhưng cũng đủ để nhận biết Hắc – Bạch đạo.

Diệc Ưng trả lời bang quơ, hoàn toàn không để tâm Cẩm y vệ đang lăm lăm kiếm muốn chém mình – “Người còn đặc biệt hơn, không có chút màu sắc gì cả” – giờ hai đánh một không chợt cũng què, anh mà chuẩn thì Cẩm y kia sẽ không tha còn giao đấu thì sẽ kéo những tên khác tới còn phiền hơn. Đúng là từ ngày theo nha đầu Ngân Trúc kia gặp chuyện gì cũng không thuận lợi.

“Còn người có màu của cả hai” – Tào Thức lên tiếng. Võ công hẳn ma quái nhưng không phải xuất phát tà đạo mà mang dấu ấn một môn phái dù rất ít.

“Không màu không tốt sao? Không phải lo sợ chuyện gì cả?” – Thiên Bình nói không giấu sự ngây thơ – “Người đang tìm kiếm gì phải không?”

Diệc Ưng mỉm cười ngây thơ lại – “Ta muốn tìm màu vàng, đi hằm xí!”

Tào Thức ngăn người ra trước câu trả lời ai cũng biết là vợ vẫn này của thanh niên trước mặt. Thiên Bình ôm bụng cười trước câu đánh bài chuẩn của tên này, anh nói – “Người nhâm đường rồi!”. Dù sao đại thọ Thái hậu, chàng không muốn kinh động mọi người và nếu kẻ này không làm hại người hoàng tộc, chàng không nhất thiết ép người ta đến đường cùng.

Cuối cùng cũng đánh bài chuẩn được, Diệc Ưng thở phào nhẹ nhõm. Trước khi đi, anh khẽ nói với Bát gia kia – “Cuộc đời người vô vị quá, trong thiên hạ có cả khối màu thế mà chỉ giam mình trong 3 màu – đen, trắng và vô sắc.”

“Sao người thả hẳn?” – Tào Thức không hiểu nổi chủ nhân mình, người luôn không phòng bị như vậy.

Thiên Bình im lặng ngẫm nghĩ lời nói của tên hắc y nhân. Giờ đến người bên cạnh chàng còn chả biết màu sắc của họ - Kiều Mai, Tào Thức, hoàng huynh

và Thái hậu - nói chỉ đến màu sắc của chính mình?

...

“Nè, ngươi biến đi đâu tối nay vậy?” – Ngân Trúc ngồi trên xe ngựa ló đầu ra hỏi Diệc Ứng đang cười ngựa, chả biết hần biến đi hồi nấy, đến cuối buổi mới về không chứng kiến kịch hay của cô.

“Hầm xí... ta bị chột bụng!” – anh trả lời ngon ơ – “Kịch tình ta trong đó cũng dữ dội không kém gì ngươi đâu.”

Cô nhăn mày lại, tên này quả thật rất thô bỉ, chuyện trong toa lét mà kể với gương mặt bình thản như vậy chứng tỏ da mặt hần cực dày – “Kinh tởm quá đi!”

“Ngươi có dám thề với ta cả đời ngươi chưa bao giờ chột bụng không hả?” – Diệc Ứng hỏi – “Cái đó là chuyện tự nhiên”. Nói nhảm với nha đầu này cũng làm anh người ngoài chuyện thăm dò thất bại khi nãy.

“Dor bản quá, mà ta được vé mai vào hoàng cung tiếp rồi đó!” – cô thật tình không muốn biết diễn biến trong toa lét của hần – “Đương kim hoàng thượng đích thân mời đó nha”.

“Nha đầu, giữa ba màu hắc, bạch và vô sắc. Ngươi chọn màu nào?” – nhắc đến đương kim hoàng thượng bắt chột Diệc Ứng nhớ bát gia khi nãy.

Ngân Trúc nhanh nhẩu đáp – “Vớ vẩn, cả thế giới này có mấy tỷ màu mắc quái gì chỉ chọn 3 màu chán ngắt đó chứ. Với lại ta khoái màu nào cũng phối hơn.” – cô cười hồn nhiên đáp.

“Quả nhiên là người đó!” – Kiều Mai nghĩ thầm, nàng cố tình cho người hầu đi đoạn đường này để gặp mặt người thanh niên đó thêm một lần nữa. Chuyện này đã nợ người ta dù kiếp này hay kiếp trước thì nhất định sẽ trả. Tuy nhiên, nhiều biểu tình vui đùa của người đó và Hồng Ngân Trúc kia, quan hệ họ quả thật rất tốt; chuyện này ngoài dữ liệu của nàng.

...

“Ca ca ngốc!” – Tiểu Diệc phùng má lại nói – “Vào đó chắc chắn là thám thính rồi. Mà hần có thấy huynh không hả Đại Thành?”

“Ta làm nhiệm vụ giúp mình chủ nên ẩn mình, thiết nghĩ Ứng huynh đệ không nhận ra ta.”

Cô ngẫm một lát rồi mỉm cười ranh ma – “Vây đối thủ ta là người tham gia thọ yến nhĩ? Nếu vậy là con nhà quan lại rồi phải không?”

Đại Thành biết mình lỡ lời rút lại bảo chữa – “Không, tiểu Diệc đừng nghĩ nhiều”. Tiểu Diệc này độ khát máu chỉ hơn chứ không kém đại huynh nàng ta, chỉ e cô ta tìm hiểu danh sách và giết hết những nữ tử tham dự thì khô. Kiều Mai kia có chuyện gì thì chàng nhất định không yên thân với Minh chủ.

“Vây đúng rồi!” – cô mỉm cười.

“Muội đừng làm vậy!”

Cô vội vẹo má Đại Thành mỉm cười ranh ma – “Với huynh ta khát máu vậy sao?”

Đại Thành gật đầu.

Tiểu Diệc giận dữ vẹo mạnh hơn – “Đáng ghét, ta sẽ trừng trị huynh vậy!”. Cô cố tỏ vẻ bình thường như mọi ngày, ca ca cô tại sao cứ tìm hiểu chuyện quá khứ. Dù sự thật như thế nào thì không phải chính bản thân sẽ là người đau khổ hơn sao? Là sát thủ đáng ra huynh ấy phải hiểu chuyện chém giết vốn dĩ chỉ quy ra 2 chữ “quyền” và “tài”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Ngân Trúc mỉm cười nhìn thành quả của mình, món quà này có vẻ có chút rẻ tiền cho một người được gọi là mẫu nghi thiên hạ như Thái hậu bà bà kia nhưng được cái nó lạ. Bà ta hần ngày nào cũng ăn sơn hào hải vị nên chắc chắn ngăn ngấm là không thể tránh khỏi, lại thêm người hoàng cung tối ngày không ăn thì nằm, còn vua thì có thêm nhiệm vụ “trao bao cao cấp” nửa đêm đáp ứng nhu cầu của các tú nữ và quý phi – thiên kim các gia tộc danh giá thời phong kiến nên món bánh flan này đáp ứng đủ 3 tiêu chí – ngon, bổ dưỡng và lợi tiêu hóa.

Cô làm đủ phần cho 2 người ưu tiên cần nịnh bợ - Thái hậu và Hoàng đế (nếu cô may mắn gặp hần) cùng chủ nợ lớn nhất của mình – Hồng lão gia và Hồng phu nhân. Ngân Trúc nhìn phần bánh còn dư do làm sửa quá tay của mình chặc lưỡi – “Hàng còn dư bỏ thì uống mà ăn thì mất đáng”. Đẳng nào tên đó tối qua cũng có công làm màu phụ cô biểu diễn rồi, xem như đây là bonus cho hần vậy.

Diệp Ứng ngồi trong phòng chuẩn bị trang phục vào cung với tiểu nha đầu Ngân Trúc. Hôm qua thất bại thì cũng thất bại rồi, nghĩ nhiều cũng chả được gì thì hôm nay vừa hộ tống nha đầu vừa tìm hiểu luôn một thể. Anh vội ngồi xuống nhét gói đồ của mình xuống gầm, đem theo nó thật không tiện. Hồng gia này, an ninh khá tốt, để nó ở đây có khi lại an toàn hơn mang theo bên người. Bất chợt anh nghe tiếng gõ cửa.

“Ta có làm buổi sáng cho ngươi.” – giọng Ngân Trúc vang lên.

Anh nhẹ nhàng mở cửa và nhìn tiểu nha đầu nghi ngờ - “Ngươi mà tốt vậy hả?”

“Chớ ăn cũng vậy thôi thì cho ngươi, ta đỡ phải dọn dẹp!” – cô cao giọng nói, tên hạ tiện này mở miệng ra là không có gì tốt hết á. Đoạn cô nhét phần bánh vào tay Diệp Ứng – “Ta không bỏ độc đâu!”

Diệp Ứng im lặng để lên miệng ăn, bất chợt anh sững người nhìn tiểu nha đầu.

Ngân Trúc thấy tự nhiên tên khốn trước mặt đứng hình nhìn mình thì cảm giác có chút không tự nhiên, cô nhớ mình đâu có bỏ độc được vào. Hay mẹ bánh có vấn đề? Hay do cô thay nguyên liệu sửa không phù hợp? Chỉ là cô chả biết bà Thái hậu đó có khó ăn khó ở gì không nên cứ cẩn tắc vô ưu.

“Cái gì hả? Nó ... bị gì hả?” – cô lên tiếng.

Diệp Ứng ăn hết cả mẹ bánh nói – “Hảo, ngon lắm. Lần đầu tiên ta ăn một món ngon vậy, ngươi còn không?” – sau đó anh mỉm cười một cách cực mặt dày – “Cho chớ cũng vậy thôi thì cho ta.”

Tên này quả thật cực kỳ hạ tiện, vì miếng ăn mà xuống cấp tự so mình không bằng con chó luôn. Cả đời Ngân Trúc cô chưa bao giờ gặp 1 tên ham ăn như Diệp Ứng này nhưng nghe hẳn khen kiểu đó cũng có phần hả dạ.

“Ta không làm nhiều.” – Ngân Trúc đáp – “Hàng thừa làm gì mà có nhiều chứ?”

“Vậy có thời gian ngươi làm cho ta được không?” – anh nhìn cô bằng ánh mắt cực kỳ long lanh vào háo hức. Nha đầu Ngân Trúc này không được gì chỉ được gia thế giàu có bao ăn bao ở lại có tài nấu ăn, ở bên cạnh cô ta thì anh không lo bị đói lại được thưởng thức món ngon thượng xuyên. Vụ làm ăn này quả thật không tệ.

Đối mặt với ánh mắt long lanh không thể chối từ này, Ngân Trúc cô không thể thấy đời mình bị kịch hơn. Con hệ thống này nó nhét cô vào cuốn tiểu thuyết chó má gì đây? Rõ ràng vai cô bánh bèo vô dụng – sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa sự mong manh và ngây thơ vô số tội của nữ chính ngôn tình đây rầy truyền hình hiện nay cùng sự cá tính tội vạ nhiều không kém của em Tiểu Yến Tử - thể mà hội hoa đăng thì bị truy sát, ra đường cùng trai thì phải bỏ tiền bao trai ăn, yến tiệc thì phải ra sức nịnh bợ một bà già cùng 1 anh gay. Đồ mờ, ánh mắt chó con này phải là của nữ chính nhìn đàn nam chính chứ? Sao lại áp dụng ngược vào cô mà tên hạ tiện này thực chất đầu hăn chỉ nghĩ đến chuyện ăn uống chứ chả có chút quan tâm gì đến người khác.

“Sao im vậy?” – anh đặt tay lên vai tiểu nha đầu, nhìn cô ta với ánh mắt cực kỳ nghiêm túc – “Làm đi mà!”

“Ngươi... ngươi chỉ xem ta là ngự trù thôi hả?” – bị trai nhìn với ánh mắt nghiêm túc này, đứa FA 20 năm chưa có một mống như Ngân Trúc cũng có chút xấu hổ.

“Không. Với ta, ngươi quan trọng hơn” – Diệp Ứng đáp thân nhiên – “Ta có thể ăn ở mọi nơi mà.”

“Thật... ngươi nghĩ vậy?” – tự nhiên cô cũng thấy vui vui 1 chút. Ít nhất thế giới này cũng có người quan tâm Ngân Trúc cô 1 chút.

“Ngươi trả tiền cho ta mà. Không có ngươi, ta đói chết!” – anh nói không do dự. Nha đầu này quả thật rất quan trọng với anh, cô ta là một khách hàng tiềm năng của anh.

“Đồ ngốc!” – Ngân Trúc cau gắt lên rồi dùng dưng bỏ đi – “Ta thề ta sẽ không làm món này cho ngươi ăn nữa đâu!”. Rõ ràng Diệp Ứng này chỉ xem cô là đầu bếp kiếm túi tiền của hăn. Mà sao cô phải giận chứ?

Diệp Ứng gãi đầu, anh chả hiểu sao nha đầu này tự nhiên nổi giận.

...

“Ta chỉ một lòng với nàng, Kiều Mai đối với ta thực sự chỉ là một sai lầm...”

Kiều Mai giật mình ngồi bật dậy, mồ hôi nhễ nhại trên người nàng. Nàng vẫn nhớ như in lời Ngao Thiếu Phong nói với tiện ty Ngân Trúc mà nàng vô tình nghe vào kiếp trước. Nực cười, “sai lầm”, hẳn gọi nàng – nương tử chính thức của hăn là “sai lầm”? Hẳn lợi dụng gia đình nàng đạt được mục đích rồi lại nói nàng là “sai lầm”?

“Ngu ngốc! Vô dụng!” – nàng lẩm bẩm, sao nàng kiếp trước lại nhất trí chung tình với tiện nhân ấy chứ? Còn Ngân Trúc, chỉ 1 ánh mắt vô tri mà làm đứa con chưa thành hình của nàng biến mất và chỉ gây thơ chảy 2 dòng nước mắt là xóa bỏ mọi chuyện. Nực cười! Còn nàng, ngay khi biết mình mang trong mình cốt nhục của người đàn ông đó cũng là ngày nàng biết nó biến mất. Ngao Thiếu Phong khi đó thì làm gì? Hẳn ngao du cùng con tiện ty đó.

“Ngu ngốc! Đáng chết!” – Kiều Mai lẩm bẩm – “Tiện ty. Ngươi không được trở về làm con tiện ty nhu nhược như ngày trước nữa... ngươi quay trở về là để bảo vệ mọi người... Ngươi thua rồi!” – nàng nhẹ nhàng ngồi dậy cố tìm 1 tách trà trấn an bản thân. Đêm qua nàng đã thua, tại sao nàng không nghĩ

ra chuyện đó sớm hơn chứ? Nàng vốn dĩ chỉ nghĩ tách cô ta khỏi mọi mối nguy mà quên Ngao Ứng Thiên – đương kim hoàng thượng là một con cò có thể lực nhất. Lại thêm người thanh niên đi theo tiện tỷ đó... Kiều Mai nàng không thể tác động tới đương kim hoàng thượng, nàng càng không muốn chuyện làm ăn đó vào tay Thiếu Phong, làm thế có khác nào làm tăng thể lực của hắn, phụ thân nàng càng không thể. Nếu có thể, nàng chỉ có thể tác động một người – Hoàng thái hậu.

Nàng vội chỉnh tề trang phục và lấy một ống trúc ra nhẹ nhàng thổi một khúc nhạc ma mị - một âm thị riêng của những kẻ ma giáo.

...

“Nếu ngươi muốn, ta không ép ngươi quay về Lương Sơn cùng ta. Đó không phải là một nơi cho nhân tài như ngươi dụng võ...” – Thiếu Phong nhẹ nhàng nói với thuộc hạ và đồng thời là người mà chàng xem thân thiết hơn cả huynh đệ ruột của mình.

Tào Thức đưa ánh mắt cương quyết nhìn chủ nhân của mình – “Thuộc hạ nguyện theo Vương gia!”. Bát gia là một người vốn dĩ không có tham vọng, người lại là một người luôn theo phương châm dĩ hòa di quý, luôn nhìn trong mọi chuyện dù bị huynh đệ chèn ép. Người im lặng cả khi mọi huynh đệ khác giành phần tốt về mình, chọn những vùng đất phì nhiêu và phát triển nhất và ném cho người 1 vùng vốn chẳng ai ngó ngang để quản lý. Để vương gia một mình ở chốn khô cằn như Lương Sơn, huynh thật không yên tâm.

Thiên Bình mỉm cười gượng gạo – “Ngươi làm ta có chút tội lỗi vì đã ích kỷ chôn chặt tài năng ngươi như thế!”. Tào Thức là một nhân tài, đại huynh chàng – đương kim hoàng đế - đã muốn trọng dụng từ lâu, theo chàng quả là một thiệt thòi. Hắn ta có tư tâm cũng là chuyện bình thường.

“Từ ngày ngươi cứu thuộc hạ mười năm trước, tính mạng Tào Thức đã thuộc về ngươi”.

“Chỉ là chuyện trẻ con nhỏ nhặt, ngươi đừng để tâm như thế!”

Tào Thức nhìn chủ nhân mình với ánh mắt không do dự - “Những người sinh trong gia đình đế vương liệu có ai từng là trẻ con?”. Đúng, họ - những hoàng tử công chúa sinh ra với những mưu toan quyền lực liệu có ai vô vi mà sống như Ngao Ứng Thiên Bình – chủ nhân của chàng? Một chuyến du ngoạn xuất cung với họ cũng là một cuộc chiến tranh giành sủng ái của thiên đế, chỉ duy nhất có Bát gia là từ bỏ cuộc chiến ngắm nhìn xung quanh và sẵn sàng cứu giúp 1 đứa trẻ lang thang không chốn dung thân như chàng. Chỉ cần bảo vệ được người, chàng sẵn sàng hy sinh tính mạng mình.

Thiên Bình im lặng. Tào Thức này quả thật không đơn giản, nơi dành cho hắn không phải Lương Sơn. Với người khác, đó là mảnh đất vô giá trị nhưng với chàng đó là chốn bình yên.

...

Ngao Kiến Bang nhìn Tam đệ mình thì không ngừng huyýt sáo – “Chà, mới sáng sớm mà thủ sẵn vào cung tranh giành giang sơn cùng đại ca rồi!”

“Huynh đừng nói những lời phạm thượng!” – Ngao Thiếu Phong liếc nhìn bộ dạng không chỉnh tề của Nhị huynh mình nói. Kẻ này vốn chẳng bao giờ biết lựa lời mà luôn nghênh ngang như vậy – “Tại sao huynh lại không trú lại trong Cung?”

“Đệ vốn dĩ phải ở Tô Châu nhưng giờ lại có phủ riêng mà nghênh ngang lớn không kém gì hoàng cung như thế này ở kinh thành không phải còn lạ hơn sao?” – Kiến Bang thần nhiên nói – “Vội lúc từ bỏ tước vị Vương gia ta đã hùng hồn tuyên bố không dính dáng gì cái nơi chết tiệt đó nữa rồi.”

“Hôm qua huynh cũng về đó thôi” – Thiếu Phong mỉa mai.

Kiến Bang nở nụ cười chọc tức lại – “Vì ta có một lời hứa cần phải hoàn thành với tiểu mỹ nhân.”

“Kiều Mai?”

“Nếu đệ không hoan nghênh ta sẽ đến phủ Tướng quốc tá túc vậy. Tiểu mỹ nhân luôn ưu ái cho ta mà!”

Thiếu Phong khẽ nhún mày – “Không cần đâu. Huynh cứ ở đây.”

“Ghen?” – Kiến Bang nở nụ cười trẻ con với đệ đệ mình. Từ nhỏ huynh đã rất hứng thú trêu chọc người đệ đệ này, tiểu tử này luôn rất nghiêm túc và rất háo hức; nó không bao giờ từ bỏ một thứ gì cả. Thiếu Phong một khi đã muốn thì phải có bằng mọi giá hoàn toàn ngược lại Thiên Bình – đưa chỉ tới ngày thu mình lại. Xem ra nó chưa có được tiểu mỹ nhân.

“Không cần thiết!” – Thiếu Phong ngạo nghễ nói.

“Chà... tự tin nhỉ...” – Nhị Vương gia mỉm cười ranh ma nói – “Nếu đệ muốn chỉ cần nhờ Thái hậu ban hôn là được rồi đúng không?”

“Chưa có gì đệ chưa nắm được!” – Tam gia mỉm cười tự tin đáp lại, kể cả chuyện làm ăn cùng Hồng gia. Nếu không thể trực tiếp đối đầu chỉ bằng im lặng mà lợi dụng kẻ thứ ba?

...

Thái hậu liếc nhìn tiểu Thái giám trước mặt và bức mật thư thì kín đáo khẽ nhún mày.

“Nàng thực sự rất mạo hiểm?”

Kiều Mai trong trang phục tiểu thái giám khẽ mỉm cười không chút do dự với người mẫu nghi thiên hạ trước mặt – “Tiểu nữ thiết nghĩ một số chuyện càng ít người biết càng tốt!”. Đây không phải là chuyện có thể giao cho người khác làm được và nàng càng không tiện vào cung với tư cách Tướng quốc đại tiểu thư.

Thái hậu nhìn khí khái của Kiêu Mai khẽ mỉm cười, nụ cười của cô gái này kín đáo hơn Ngân Trúc kia đêm qua nhưng lại tự tin hơn bội phần, đó là nụ cười của những nữ nhi mưu mô. Để có thể làm được mẫu nghi thiên hạ, bà không phải đã kinh qua bao chuyện hoang đường của nữ nhi hậu cung sao?

Ngón tay Thái hậu khẽ run run – “Thật hiếm có!”.

Kiều Mai im lặng

“Đổi lại nàng muốn gì?”

“Tiểu nữ muốn Thái hậu giáng chức phụ thân và không để người can hệ chuyện triều chính...”

Khóe miệng bà cong lên – “Thật hiếm có!”. Chưa tới đôi mươi mà hiểu đạo lý “gần vua như gần hổ” này cũng như có thể thuyết phục bà với kế sách này thì quả là không tầm thường. Nếu Kiêu Mai này vào chốn hậu cung, chắc chắn sóng gió sẽ không ngừng nổi lên.

Người nô tỳ cung kính bẩm báo – “Thưa thái hậu, Tam Vương gia cầu kiến!”

“Tiểu nữ cáo lui!”

“Lý do Vương gia đến hẳn nàng cũng biết?”

“Ngài đến vì không thể tranh cùng Hoàng thượng nhưng với khả năng Thái hậu thì không gì là không thể... Ngài ấy muốn giành lợi thế!”

“Vậy?”

“Mọi chuyện Thái hậu đã định đoạt!” – Kiêu Mai cúi đầu nói.

Thái hậu mỉm cười lạnh lùng – “Thật may nàng sinh ra làm nữ nhi”. Xem ra tham vọng của Kiêu Mai này không phải là sự sùng ái mà nữ nhi bình thường yêu cầu, nàng ta rất không “an phận” nhưng sự không “an phận” đó lại có ích cho bà.

“Truyền Vương gia vào!” – bà ra lệnh.

Kiều Mai có chút bất ngờ, nàng chưa chuẩn bị đối mặt cùng Ngao Thiếu Phong, hy vọng hẳn không nhận ra nàng.

“Hài nhi thỉnh an mẫu hậu!” – Thiếu Phong cung kính nói. Nếu không thể giành trực tiếp với đại huynh chi bằng đẩy nó cho Thái hậu và Thập Tam đệ? Hồ nhi còn nhỏ, thật không đáng ngại nhưng người thực sự lo lắng chính là mẫu thân của nó – Hoàng thái hậu – mẫu thân của Nhị gia và Thập tam gia. Bà ta là người tham vọng và là người duy nhất tồn tại chốn hậu cung này – người mà ngay cả đương kim hoàng thượng cũng phải cung cùng bảy phần – hẳn bà ta hiểu địa vị Mẫu nghi của mình chưa bao giờ vững chắc và địa vị Vương gia của Hồ nhi càng lung lay hơn. Chính vì thế, với tư cách một người mẫu thân, giành trước địa vị cho hài nhi mình là một chuyện không thể không làm. Nếu đại huynh giành được mối liên hệ với thượng nhân này, chỉ cần 3 năm là huynh ấy sẽ thay đổi mọi chuyện, đập chành khỏi cuộc chiến nhưng nếu gia tăng thế lực cho Thái hậu và Thập tam gia thì chành có thể từng bước tăng lực lượng và lật ngược thế cờ.

Phượng Kiêu Mai cúi đầu khẽ mỉm cười. Suy nghĩ Ngao Thiếu Phong không ngoài dự định của nàng.

...

“Nữ chính chết giữa truyện, người sẽ bị giáng cấp xuống thêm một bậc!” – Máy chủ lên tiếng cảnh báo.

Hệ thống lên tiếng – “Máy chủ đừng lo, hệ thống đã nằm ở dưới đáy xã hội rồi. Không thể giáng thấp hơn nữa.”

“Tự hào quá nhỉ?”

“Cũng không đáng tự hào mấy.”

“Nhân vật nữ chủ thứ hai đã chú ý vũ khí bí mật của người. Ta e người chơi khó tiếp tục cuộc chiến này!”

“Hệ thống tự tin với nhân vật Diệc Ưng!” – hệ thống quả quyết – “Bên trái Kiêu Mai là Ngao Thiếu Phong, bên phải là Kiêu Chi Thượng, sau lưng là Hoa Mộc Thủy – ba nhân vật đứng đầu tiểu thuyết và...”

“Một thằng vừa nghèo, vừa nghề nghiệp không ổn định vừa dễ tiện hoàn toàn không có cửa để tham gia cuộc chiến này!” – máy chủ lên tiếng, hệ thống này quả thật rất biết cách tạo một nhân vật thảm hại như thế.

“Máy chủ quả là được nâng cấp lên AI thế hệ mới có khác, phân tích như thần.”

“Cái này không cần trí thông minh nhân tạo AI mới có thể phân tích được. Nhưng người thực sự nghĩ nam đề tiện nữ thảm hại mà mình tạo ra có phần thắng sao?”

“Hoàn toàn không. Máy chủ hôm nay thật quan tâm hệ thống quá!”

“Vì ta được nâng cấp AI nên đã ra một số quyết định mới nâng cấp cả hệ thống!”

“...”

“Những máy nào hoạt động không hiệu quả sẽ ngưng hoạt động giảm tải điện năng và giảm năng suất hệ thống. Ta đến thông báo cho người, hệ thống người trong tình trạng nguy hiểm... chỉ cần thêm 3 người chơi thiết mạng, hệ thống của người sẽ ngừng vô thời hạn.”

“Cái gì? Hôm nay mới chết một người.”

“Chúc mừng người, còn hai. Bye!!!”

“Vì sự tồn vong của mình, hệ thống phải hành động!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24-1

“Không ngờ tài năng của Hồng tiểu thư lại khá đến thế!” – Thái hậu đưa miếng bánh flan lên miệng từ tốn ăn và không tiếc lời khen ngợi.

Ngân Trúc mỉm cười đáp lại – “Đa tạ Thái hậu khen ngợi!”. Cô khẽ đưa mắt liếc nhìn “soái ca” boss nhất của tiểu thuyết này, có vẻ như người này cũng không ghét món ăn bình dân của cô.

Ngao Ứng Thiên thật sự không phải là loại người quá để tâm chuyện ăn uống nhưng chàng thật sự có chút bất ngờ vì món ăn kỳ lạ của cô gái này, nó thật sự khiến chàng nhớ đến mẫu thân quá cố của mình – Khương phi. Món ăn này thật khiến chàng hoài niệm về người.

“Hồng tiểu thư quả là tài sắc vẹn toàn!” – chàng mỉm cười ôn nhu, giờ không phải là lúc nhớ đến những thứ không còn quan trọng kia.

“Tiểu nữ không dám!”

“Về đề nghị đêm qua của tiểu thư về việc giúp triều đình tạo một tổ chức cứu tế cho thiên hạ thông qua giới thương nhân, quả nhân có chút hứng thú!”

Hoàng thái hậu mỉm cười – “Hoàng thượng không nên lấy chuyện quốc sự bàn ở hậu cung!”. Quả như Phương Kiều Mai nói, Ngao Ứng Thiên này cũng như đệ đệ mình – Ngao Thiếu Phong – đều muốn lợi dụng Hồng gia để gia tăng quyền lực bản thân. Song hồ tranh đấu, dù ai thắng lợi thì đều không có lợi cho địa vị Hồ nhi của bà. Sống trong cung cấm này, người đời cứ nghĩ chỉ những phụ nữ chốn thâm cung là phải tranh đấu để giành chức mẫu nghi thiên hạ nhưng liệu có ai biết “mẫu nghi thiên hạ” cũng chỉ là một vị trí tạm thời? Dù có một Hoàng Thái hậu đứng đầu hậu cung nhưng nếu không có thể lực chống lưng, liệu có thể an tâm mà đứng vững? Đặc biệt là Bang Nhi và Hồ nhi của bà đều không phải Hoàng đế nên địa vị bà càng không ổn định hơn; bà vốn dĩ không tham vọng muốn nhai từ mình đứng đầu thiên hạ nhưng chỉ vì bà muốn chúng an tâm sống suốt cả cuộc đời không lo lắng. Chính vì thế, bằng mọi giá, bà phải giành lợi thế cho chúng.

“Đệ không thích Khang thái phó!” – tiếng một đứa trẻ ở bên ngoài vang lên một cách không kiêng dè.

“Hồ nhi không được phạm thượng!” – Thái hậu trịnh trọng nói. Tại sao Hồ nhi lại ở đây hôm nay chứ?

Ngao Ứng Thiên mỉm cười – “Hồ nhi còn nhỏ, Thái hậu đừng trách đệ ấy!”. Chuyện Thiếu Phong nghĩ được chẳng lẽ Ứng Thiên này không nghĩ được?

“Hoàng thượng đừng dung túng Thập tam gia như thế. Hồ nhi người lại trốn học nữa, thật chẳng ra phép tắc gì cả!”

Hồ Nhi không giấu được ám ức trong lòng hét lên “Là đại ca cho gọi nhi thần mà!”. Cậu không hiểu sao mẫu hậu lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng trách phạt mình không chút thương tiếc, không hề đối đãi dịu dàng như với các ca ca khác.

“Là nhi thần cho gọi Hồ nhi đến đây!” – Ngao Ứng Thiên mỉm cười nói.

“Kịch tính gia đình căng thẳng quá!” – Ngân Trúc và Diệc Ưng nhìn nhau đánh giá hoàn cảnh của 2 người, xem ra không vui vẻ gì.

Ứng Thiên quay sang Hồ nhi mỉm cười nói – “Huynh muốn đệ làm công vụ với mỹ nhân bên kia!”. Đoạn chàng quay sang nở nụ cười thân thiện với Hoàng Thái hậu.

Thái hậu gương mặt không chút biểu cảm. Thăng nhóc này và Thiếu Phong đúng là kẻ tám lạng người nửa cân. Đôi lúc bà nghĩ người đáng sợ là Ứng Thiên hay Thiếu Phong? Một kẻ im lặng nhìn người đệ đệ quá nổi bật này của mình suốt mười chín năm và ngay cả khi đang cơ cũng im lặng lép vế hẳn một lần nữa mà không chút biểu tình. Khả năng này không phải ai cũng có thể làm được. Việt Vương Câu Tiễn không phải đã nằm gai nếm mật suốt mười năm trời dưới chân Phù Sai để rồi vươn lên giành lại giang sơn? Tần Vương không phải đã nhịn nhục suốt mấy thế hệ để thống nhất bảy nước?

Phù Sai – Phạm Lãi Tây Thi - Câu Tiễn: cái này chắc ai cũng biết. Lũng cung cấp chút lịch sử thừa thãi (chắc ai cũng biết) cho mọi người về sự nhịn của 2 anh Phù Sai và Câu Tiễn. Tóm cái quần lại Câu Tiễn giết cha Phù Sai và oánh nước người ta toi bồi, anh Phù Sai nhịn và chịu thua, sau đó rèn lại binh mã. Ba năm sau đánh lại Câu Tiễn mất nước sau đó hạ nhục và giờ máu S với anh Câu Tiễn. Anh Câu Tiễn nhịn 10 năm rồi sử dụng nam nhân kế (Phạm Lãi) với Phù Sai. Mình coi sử với con mắt hủ nữ thấy Tây Thi đúng phận bánh bèo đam mỹ =)). Giỡn thôi, mình xem sử với con mắt chiến thuật chiến tranh, mỹ nhân kế không có tác dụng nhiều với mấy anh này đâu, chủ yếu nam nhân kế cả.v

Tần Vương là gọi chung của cả họ hàng Tần Thủy Hoàng. Nhà này máu “nhịn” di truyền và ai sống với mấy anh cũng chịu máu S cấp độ cao hơn (lấy mẹ cái mạng người ta). Ok, đây là ngôn tình, not SGK, Lũng sẽ không lôi cả Liệt quốc vào đâu.

Hồ nhi giờ mới để ý đến tỷ tỷ xinh đẹp trước mặt, bất chợt cậu chỉ vào mặt cô và lớn tiếng – “Chuyện cơ sự không nói cùng đàn bà.”

“Đờ mờ, không có đàn bà ai để ra mày!” – Ngân Trúc chửi thầm trong lòng, thăng nhóc này còn nhỏ mà bố lão quá. Nó mà không hoàng thân quốc thích cô bóp cổ nó rồi.

“Hồ nhi, không được hỗn láo!” – Thái hậu gằn giọng. Từ khi nào thăng nhóc này mất phép tắc như vậy? Đám thái phó trong cung thật vô năng.

“Mẫu thân đừng nặng lời, Hồ nhi còn nhỏ!” - Ứng Thiên dịu dàng ôm Hồ nhi vào lòng nói.

“Chỉ có đại ca yêu đệ nhất!”

Yêu? Nực cười! Trước giờ chàng không yêu ai cả. Thiếu Phong có lá bài Thái hậu, Ứng Thiên chàng có lá bài Hồ nhi. Không có người mẹ nào không yêu con mình và người đàn bà này cũng không ngoại lệ. Từ xưa người đàn bà này đã tỏ ra đoan trang ngôn hạnh nhưng thực tế để giữ được vị trí mình, bà ta không từ thủ đoạn nào. Điều nực cười là con bà ta, Ngao Kiến Bang vốn tư chất hơn người nhưng lại ham chơi và ghét ràng buộc còn Hồ nhi này càng lớn tính khí càng ngỗ ngược như chàng mong muốn. Chàng luôn dung túng người đệ đệ này vì nó là một con tốt đắc lực cho mình, trước nay, Ứng Thiên chàng chưa bao giờ làm gì mà không có lợi cho mình.

“Chà... đệ đệ xấu gặp ca ca tồi rồi!” – Diệc Ứng thầm nghĩ, xem ra Ngao Thiếu Phong chả ra gì mà ca ca hắn – Ngao Ứng Thiên còn tệ hơn. Đúng là hoàng gia phức tạp mà.

“Ngươi!” – Hồ nhi chỉ vào mặt Diệc Ứng – “Cút!”

“Hồ nhi!” – Thái hậu không kiềm được tức giận.

“Hắn nhìn mặt thấy ghét!”

Ngân Trúc liếc nhìn mặt Diệc Ứng. Đúng là đáng ghét thật!

Diệc Ứng nhìn lại cô và thoáng nở nụ cười với ẩn ý – “Còn lại kịch tình gia đình này, ngươi tự xử lý. Ta chuồn đây!”

“Tại hạ xin phép cáo lui.” – Diệc Ứng nói và đi thẳng không hề quan tâm cái mặt mũi gia đình hoàng gia này. Hy vọng nha đầu thấy cái gia đình này không trách phạt quản thuộc hạ không nghiêm là do vốn dĩ rất coi trọng cô ta và tận dụng nó giành lợi thế cho mình. Đôi khi có những bài học phải để cô ta tự thấy, anh nói nhiều cũng không tốt.

Tên khốn này thật khốn nạn. Giờ để cô lại với bọn người này và giải quyết hậu quả của hắn.

...

“Không ngờ Phương tiểu thư vận đồ Thái giám cũng không làm nàng mất chút sức quyến rũ nào nhỉ?” – Thiếu Phong đánh ngã đám gia nhân của Thái hậu được giao nhiệm vụ hộ tống nàng ta ra ngoài. Nàng ta nghĩ bộ đồ Thái giám này có thể che mất chàng sao? Chàng vốn dĩ đã phát hiện nàng ta từ lâu nhưng vẫn im lặng bám theo chờ thời điểm thuận lợi hơn.

Kiều Mai im lặng, cô cố lúi lại tránh xa kẻ này.

“Đột nhập Hoàng cung là trọng tội!” – Thiếu Phong nhếch mép nói. Cô gái này quả thật mờ ám, đến cả cung của Thái hậu cơ đấy. Mà không chút võ công mà thuận lợi vượt qua vòng kiểm soát chặt chẽ của Đại nội thị vệ thì quả thật khả năng không tồi.

Kiều Mai cố lúi lại, tìm cách ứng phó. Nàng biết kế sách lần này của mình quá nguy hiểm nhưng nếu không phải vì nguy cấp muốn đi trước kẻ này và Ngân Trúc thì nàng đã không mạo hiểm như vậy. Nàng không thể lên tiếng được vì bản thân đang mang trọng tội nhưng càng không thể Tam Vương gia này có cớ để uy hiếp mình được.

“Ngoan cố thật!” – Thiếu Phong nghĩ thầm, nàng ta thật biết tính toán khi giữ im lặng. Nếu lên tiếng thừa nhận thì nói mình thực sự có tội và sẽ nằm dưới sự uy hiếp của chàng nhưng nếu phản đối chàng sẽ không ngại lật mặt nàng ta. Giải pháp tốt nhất chính là im lặng. Thật sự chàng không quan tâm chuyện vì sao nàng ta vào cung gặp Thái hậu vì cô gái này ám muội ngay từ khi Thiếu Phong chàng mới gặp mặt lần đầu, có thêm một hai thứ cũng không có gì

lạ.

Không nói gì, Thiếu Phong ngay lập tức tiến sát người Kiều Mai ôm sát lấy người nàng. Bất ngờ một bàn tay mạnh tay đẩy ra và ôm sát người Tướng quốc tiểu thư lùi ra.

“Giờ đến biểu ca sao?”

Kiều Mai không một chút biểu tình khẽ thâm vào tai Kiều Chi Thượng – “Im lặng!”

Kiều Chi Thượng trong y phục cẩm y vệ nhẹ nhàng gật đầu. Giang hồ vốn dĩ không nên dính líu triều đình đặc biệt phường Ma giáo càng không nên đột nhập cung cấm. Tuy nhiên, vì nàng ta yêu cầu nên chàng phải phá lệ một lần. Giáo chủ ôm sát nàng và cố tìm cách thoát thân, Hoàng cung không phải địa phận của chàng.

“Chà!” – Đại Thành lắc đầu – “Người của Minh chủ phiền toái quá!”. Xem cảnh rượt bắt này cũng thật thú vị!

“Ta không rảnh địa phận nơi đây.” – Kiều Chi Thượng khẽ thâm vào tai Kiều Mai. Ngao Thiếu Phong này quả thật võ công không tồi lại thêm đây là nơi của hắn, càng bất lợi cho chàng. Tuy nhiên, chàng càng không thể để Kiều Mai lọt vào tay của hắn được, ánh mắt của kẻ này với nàng thật khiến người ta không thể không lo.

Cô lắc đầu – “Ta chỉ biết con đường chính thống chúng ta vào ban đầu”. Kiều Mai cô vốn dĩ không có kinh nghiệm đột nhập hay làm những chuyện không đường hoàng này.

Kiều Chi Thượng chỉ biết im lặng ôm cô gái này. Chàng nên tìm cách giải quyết thật nhanh, càng để lâu càng không ổn cho hai người. Hoàng cung này rất rộng, Đại nội thị vệ lại thường xuyên đi tuần và phân bố khắp nơi. Rời khỏi lộ này thì sẽ không còn chỗ để chàng trốn. Chết tiệt!

“Xin lỗi!”

“Đừng nghĩ nhiều!” – Chi Thượng khẽ nói. Nàng ta cũng có lúc nhẹ nhàng với chàng.

Xem ra chơi trò rượt bắt này cũng rất thú vị. Thiếu Phong khẽ mỉm cười, chàng có nên thông báo có thích khách không?

“Thích khách!” – tiếng thét của một cung nữ vang lên khi nghe thấy bóng người xoẹt ra.

Xem ra không cần Thiếu Phong chàng ra tay nữa.

...

“Xin Vương gia đừng ra ngoài!” – một Thái giám run rẩy nói với Thiên Bình, lần nào sau những yến tiệc cũng phát sinh rắc rối thế này – “Tiểu nhân nghe nói có thích khách đột nhập.”

“Ta hiểu rồi, đa tạ ngài, Tiểu Quế Tử!” – Thiên Bình chẳng buồn quan tâm mà yên lặng ngồi sắp xếp chút đồ đạc còn sót lại ở chỗ Khang Thái phó trước khi lên đường về Lương Sơn. Chỉ còn hai ngày nữa là chàng tạm biệt chốn kinh thành phức tạp này được rồi.

Bất chợt chàng liếc nhìn cây sáo người của Tam ca đem trả lại. Món quà mẩu thân của chàng – người từng được gọi là Khương phi, người mà chàng hoàn toàn không có chút ấn tượng – tặng có chút mang lại cho chàng những hồi ức không hay ở chốn thâm cung này. Liệu chàng nên mang theo không?

Bất giác Thiên Bình lại làm theo thói quen đưa cây sáo lên môi nhẹ nhàng thổi.

Kiều Mai bất chợt nghe tiếng sáo quen thuộc vang vọng bên tai. Không lý nào Ngao Thiếu Phong lại có tâm trạng thổi sáo chứ? Trừ khi... Trừ khi...

“Tiếng sáo”- nàng lẩm bẩm. Không thể nào là vậy được...

“Người nghe thấy tiếng sáo không?” – nàng lên tiếng nói với Chi Thượng.

Chàng khẽ gật đầu.

“Người có thể đi theo tiếng sáo không?”

Nàng muốn xác nhận một điều... Nếu đó là sự thật thì quả thật là một bi kịch...

Ngao Thiên Bình đưa cây sáo xuống cười nhạt – “Quả thật không còn chút cảm giác nào rồi!”. Nó không còn phù hợp với chàng nữa. Đoạn chàng nhẹ nhàng nhặt nó để trong túi sách... thứ đã qua đúng là nên cho qua đi...

“Nó xuất phát từ khu vực này!” – Chi Thượng dịu dàng nói. Chết tiệt, lúc đầu sôi lửa bỏng này mà Phương Kiều Mai còn có tâm trạng thương thức âm nhạc hay sao? Mà khốn kiếp hơn chàng lại nghe lời nàng ta đến vậy.

Kiều Mai đưa mắt nhìn lên, nơi đây là nơi tạm trú của các Thái phó... Người đó không phải Ngao Thiếu Phong sao? Nếu không phải hắn thì là ai? Nếu không phải hắn thì tại sao kiếp trước nàng lại bước đến nơi hắn chứ? Và nếu không phải Thiếu Phong thì tại sao nàng phải kết thúc bi kịch như vậy?

“Không đúng... nhất định không đúng...” – Kiều Mai lẩm bẩm... thật sự không nên như vậy... không nên vào lúc này...

“Chuyện gì?” – Kiều Chi Thượng nhìn gương mặt tái nhợt của nàng không khỏi lo lắng hỏi.

Tướng quốc tiểu thư chỉ lẩm bẩm – “Không đúng...”. Nhất định là không đúng.

“Nàng không sao chứ?”

Kiều Mai cố lấy lại bình tĩnh mỉm cười hỏi Chi Thượng – “Người không nghe thấy tiếng sáo nào hết phải không?”

Như hiểu ý nàng, Chi Thượng gật đầu. Tiếng sáo này quan trọng vậy sao? Nếu khiến bản thân đau lòng thì không nhớ sẽ tốt hơn.

[Cái gì] – hệ thống lẩm bẩm – [Vậy cũng được hả? Ta đã cố tình sắp xếp vậy mà ngươi dờ chừng... Không ổn... Cực kỳ không ổn cho mình rồi. Nhân vật đều đi lệch hướng cả rồi...]. Hệ thống đang gặp tình trạng báo động đỏ.

“Vậy là được rồi!” – Kiều Mai mỉm cười. Nàng đã bước đến đây thì làm gì còn đường quay lại, có quan trọng chuyện này nữa không? Là ai cũng không quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24-2

“Xin lệnh bà thượng giá về Từ Ninh Cung” – Tổng quản đại nhân cung kính quỳ dưới đất nói với mỹ nhân vận phục trang lộng lẫy trước mặt nói – “Nếu thích khách làm kinh động lệnh bà, tiểu nhân không gánh nổi.”

Nhược Thi gương mặt lạnh lẽo không chút biểu tình – “Đa tạ Nhượng Tổng quản!”. Từ ngày vào cung, nàng dường như nàng cũng đã mất đi khả năng biểu đạt hy vọng ái tình của mình.

“Tiểu nhân xin hộ giá Lệnh bà về Từ Ninh Cung!”

Nhược Thi liếc nhìn hai tiểu thái giám bên cạnh mình cùng hai tên đại nội thị vệ lạnh lùng nói – “Không dám phiền Nhượng Tổng quản, họ sẽ hộ tống ta về Từ Ninh Cung. Ta không muốn chuyện này kinh động hoàng thượng và Thái hậu, hy vọng ngài truy bắt được chúng sớm.”

“Tiểu nhân sẽ cho người hộ giá Lệnh bà về Từ Ninh Cung.”

“Không cần!” – Nhược Thi lặp lại, giọng nói đầy uy quyền tỏ rõ mệnh lệnh của mình đến đối phương – “Hộ giá về Từ Ninh Cung.”

Nhượng Tổng quản hiểu ý của đương kim hoàng hậu thì không dám nói gì nữa, chỉ cung kính tạm biệt và rời khỏi đó. Việc chính hiện tại là phối hợp cùng Cẩm y vệ truy bắt hai kẻ thích khách kia để không sinh thêm chuyện.

Nhược Thi oai nghiêm bước vào kiệu Hoàng hậu của mình không buồn để tâm sự náo động xung quanh.

Kiều Chi Thượng lặng lẽ hộ tống Hoàng hậu về cung cùng Kiều Mai, chàng thật không ngờ Tướng quốc đại tiểu thư này lại có thể khiến đương kim hoàng hậu trả một ân tình cho nàng ta. Cuối cùng cô gái này là một cô gái như thế nào? Một người có liên hệ với Minh chủ võ lâm – Hoa Mộc Thủy dám một mình tìm chàng thương lượng giao dịch, một cô gái có quan hệ mật thiết với Tàng kiếm sơn trang và hôm nay lại cả gan đột nhập hoàng cung tìm Thái hậu và đương kim Hoàng hậu, cuối cùng Phương Kiều Mai này là đệ nhân phương nào?

Kiều Mai liếc nhìn gương mặt lạnh lẽo của Nhược Thi, nàng ta thay đổi thật rồi. Không ngờ chỉ bước chân vào hoàng tộc mấy năm đã khiến một cô gái vui tươi, hồn nhiên trở nên lạnh nhạt như thế này.

Đến Từ Ninh Cung, Nhược Thi ra hiệu cho thái giám và cung nữ rời khỏi và lạnh lẽo cất tiếng nói cùng hai kẻ thích khách hộ tống mình.

“Hiện nay rời hoàng cung không tiện, hai người cứ tạm trú ở nơi đây đến tối, ta sẽ cho người hộ tống hai người ra khỏi đây.”

Kiều Mai mỉm cười – “Đa tạ Hoàng hậu!”

“Ta không hy vọng sẽ gặp nàng trong tình huống như thế này một lần nữa.” – Nhược Thi nói. Nàng thật không muốn gặp lại Phương Kiều Mai, nhìn thấy nàng ta, nàng lại nhớ đến những thứ không nên nhớ.

Nhìn Nhược Thi, bất giác Kiều Mai nhớ lại tiếng sáo kia, nàng và nàng ta không phải rất giống nhau sao? Điều phải đưa ra sự lựa chọn cho mình dù nó rất đau lòng.

“Nàng có hối hận khi tiến cung?”

Đây là lý do Nhượng Thi không muốn gặp cô gái này, nàng nở nụ cười lạnh tanh – “Nhượng Thi ta chưa bao giờ biết đến hai từ hối hận. Phiền nàng nói lại với người đó là ta rất hạnh phúc với sự lựa chọn của mình”. Người như chàng ta nhất định không bao giờ hiểu.

Kiều Mai mỉm cười – “Ta hiểu rồi, đa tạ nàng”. Vốn dĩ nàng cũng như Nhượng Thi hoàng hậu, đều không có quyền lựa chọn. Nàng không nên để tâm tình nữ nhi này ảnh hưởng đến kế hoạch của mình, hai người đã lỡ nhau một lần thì hẳn là có duyên không phận, biết được nhau để làm gì.

Tại sao tìm lại khổ nỗi đau thế này?

...

“Nếu ta rời khỏi nơi đây, muội có nguyện ý đi cùng ta?”

Nhượng Thi nở nụ cười ranh ma – “Chà, để muội nghĩ xem... Huynh không còn gì nữa thì làm sao nuôi muội chứ?”

“Thế nào mà chả có cách...”

“Huynh cứ hỏi phụ mẫu muội... Nếu họ bằng lòng thì muội cũng không dám chống lại.”

“Chà... khó cho ta quá!”

“Muội thích làm khó huynh như thế đó!”

“Sao muội lại đồng ý thành thân cùng đại ca ta?”

“Vì huynh ấy là Thái tử.”

“Muội nói không quan tâm đến địa vị và muốn tận hưởng cuộc sống tự do cùng ta mà.”

Nàng nở nụ cười lạnh lùng – “Nữ nhi nào lại không muốn trở thành Hoàng hậu tương lai chứ? Địa vị, tiền tài, thế lực... ai lại có thể từ bỏ?”

“Nàng không phải là người như vậy, Nhượng Thi” – Kiến Bang ôm chầm lấy người con gái trước mặt xúc động nói.

“Ta cũng là phận nữ nhi bình thường thôi.”

“Đừng... Ta không muốn muội thành thân cùng đại ca...”

“Xin hoàng tử tự trọng” – Nhượng Thi đẩy chàng ra.

“Không!”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên – “Xin nhị hoàng tử đừng làm khó tiểu nữ của hạ thần... Có chuyện gì thật không hay cho danh tiết của nữ nhi” – Khang Thái phó lạnh lẽo nói ra lệnh cho người đàn ông trước mặt – “Người là hoàng tử làm chuyện này, truyền ra ngoài thật không nên.”

“Ta chỉ là một nữ nhi tầm thường.” – Nhượng Thi lạnh lẽo lặp lại – “Làm hoàng hậu tương lai thì ai mà không muốn chứ?”.

Kiến Bang giật mình tỉnh dậy, sau khi Nhượng Thi trở thành Thái tử phi, chàng đã không còn thiết tha kinh thành này. Người duy nhất ở bên cạnh chàng không phán xét bất kỳ điều gì là Kiêu Mai, nàng ta không hỏi chàng bất kỳ chuyện gì về Nhượng Thi hay mối quan hệ hai người mà chỉ im lặng bên cạnh chàng và giúp giải quyết những rắc rối mà chàng đã gây ra. Kiến Bang chàng nợ nàng ta một ân tình, chỉ cần Kiêu Mai yêu cầu, chàng sẽ bằng mọi giá thực hiện mong ước của người bạn tâm giao này. Còn với Nhượng Thi, chàng không bao giờ gặp nàng ta nữa, hoàng hậu hay những nữ tử chốn phong trần có gì khác nhau chứ?

...

Chi Thượng hộ tống Kiêu Mai về Tướng quốc phủ, chàng chỉ thấy nàng ta im lặng trên suốt đoạn đường đi, tâm tư dường như không tốt, nhất là sau khi nghe thấy tiếng sáo bi ẩn kia và gặp đương kim hoàng hậu.

“Có chuyện gì?” – chàng lên tiếng hỏi.

“Không có gì, chỉ là tiểu nữ có chút mệt mỏi”. Người như Chi Thượng hay Kiến Bang sẽ không bao giờ hiểu được tâm tư những nữ nhi như nàng và Nhượng Thi. Hình ảnh đương kim hoàng hậu hôm nay cũng chính là hình ảnh Phụng Kiêu Mai tương lai. Nếu nàng có thể tìm được người đó và tránh xa được Ngao Thiếu Phong thì cũng không có gì đảm bảo tương lai gia đình nàng. Phụ thân nàng là một con cò của trò chơi quyền lực chốn hoàng gia và những kẻ này sẽ không bao giờ ngại hy sinh con tốt của mình. Nàng được ông trời cho đặc ân sống lại là để bảo vệ những người quan trọng với mình nên tuyệt đối không bao giờ bỏ lỡ cơ hội.

“Tiếng sáo tự do như thế thật không hợp với mình...” – tại sao tìm nàng lại không ngừng nhói đau như thế này? Người đó nên như Kiến Bang, tiếp tục được tận hưởng cuộc sống tự do tự tại như thế. Người thật sự không bao giờ hiểu được đâu...

...

Nhược Thi một mình nằm trong Từ Ninh cung lạnh lẽo. Ngao Ứng Thiên kia vốn dĩ chưa bao giờ có tình cảm với nàng và ngược lại, nàng cũng thế. Tuy nhiên, như thế lại hay, một cuộc hôn nhân chính trị đều có lợi cho cả hai. Hắn ta cam kết giữ cho nàng địa vị hoàng hậu cùng sự phồn thịnh của gia tộc nàng và ngược lại nàng cai quản hậu cung yên bình cho hắn. Những nữ nhi ngoài kia đều ganh tỵ địa vị Hoàng hậu của nàng và tìm cách tranh giành sự sủng hạnh của đương kim hoàng đế nhưng liệu biết rằng với kẻ đó, tất cả đều là những con cờ?

Bất giác nàng nhớ lại nụ cười và sự tự do tùy ý của Kiến Bang đêm tho yến kia, Kiều Mai này thật phiền toái, đột nhập cung lại làm nàng nhớ lại người đó.

“Người như chàng nhất định không bao giờ hiểu đâu...” – nàng khẽ nói.

...

Ứng Thiên ngồi một mình nhìn đồng công văn trước mặt, xem ra mọi chuyện đều như sự sắp xếp của chàng. Tuy nhiên, kẻ đó luôn như vậy, không bao giờ nghe theo sự chu toàn của chàng. Lương Sơn và bát đệ có gì hấp dẫn hắn như vậy? Tài năng đó đáng ra không nên chôn vùi ở mảnh đất khô cằn kia.

...

“Gặp hoàng đế xong, cảm nghĩ nguoi ra sao?” – Diệc Ứng ngồi trên lưng ngựa hộ tống Hồng đại tiểu thư về Hồng gia trang bình thân hỏi.

Ngân Trúc thân nhiên đáp – “Cả gia đình độ khốn nạn đều như nhau”. Căn bản là bọn chúng chả bỏ ra gì mà đẩy hết cho cô nhưng lợi ích thì triều đình vẫn nắm và vẫn tiếp tay vào cai quản. Cái giá cho an toàn của cô xem ra đắt thật, mạng con nữ chính Hồng Ngân Trúc này đáng giá quá!

Diệc Ứng nở nụ cười bình thân – “Có tư chất!”

“Ban nãy nguoi biến đi đâu?”

“Chỉ ngắm nhìn hoàng cung và nhận ra nó nhỏ thật.” – anh đáp. Nếu Ngân Trúc này giữ mối quan hệ với triều đình thì anh cũng có thể tận dụng cơ hội này tìm hiểu tiếp chuyện 20 năm trước, một ngôi làng bị xóa sổ không phải chuyện nhỏ và kẻ bán thông tin lại giữ bí mật như vậy thì chỉ có một khả năng – người dính líu có vai trò không nhỏ. Bằng mọi giá, anh phải điều tra ra chân tướng sự việc.

“Ngừng kiệu!” – Ngân Trúc lớn tiếng ra lệnh cho kiệu phu. Dù gì giờ cô đã có hoàng đế chống lưng, hắn nhận cô làm nghĩa muội thì đám người của triều đình sẽ không ai dám đụng cô nữa. Tạm thời an toàn phía nam chính bộ này và triều đình rồi, giờ tiếp tục triển khai bước thứ hai - nam thứ chính. Tuy nhiên bắt đầu từ Chính đạo hay Ma đạo lại là một vấn đề cực kỳ đau đầu.

“Chuyện gì nữa?”

“Ta hơi đói” – Ngân Trúc nói, đoạn cô bước xuống kiệu và dừng lại ở một bà lão bán khoai lang tối bên đường và mua hết số khoai nướng của bà ta. Sau đó, cô chia một bao khoai to tướng nóng hổi cho tên bảo kê tạm thời của mình – “Ta bao, ăn không?”

Diệc Ứng bật cười – “Thức ăn trong cung không ngon hả?”

Cô bóc lớp vỏ nóng hổi của củ khoai trên tay và đưa lên miệng nhai nhồm nhoàm và thân nhiên nói – “Hoàng cung làm gì có khoai nướng nóng hổi ngon như thế này chứ!”. Sau đó Ngân Trúc thân nhiên bước đi bộ trên đường mặc kệ đám kiệu phu chờ mình.

Anh nhảy xuống ngựa và nhét cả củ khoai vào miệng – “Cũng đúng.”

“Đó là tiền công cho nguoi đó!” – cô nói tiếp.

“Hả?”. Cái gì mà tiền công, anh giết cả đồng người đắc tội cả đồng người vì nha đầu này, chỉ ít cũng hơn 10 vạn lượng rồi chứ?

“Cao kiến bắt Ngao Thiếu Phong nhà tiền cho Thái hậu và Hoàng đế của nguoi, giúp ta tiết kiệm tiền hối lộ không ít. Xem như đây là tiền công.”

“Con nha đầu này, nguoi có bị lộn không vậy? Ta giúp nguoi tiết kiệm cả đồng mà nguoi trả ta bọc khoai này hả?”

Ngân Trúc mỉm cười giảo hoạt – “Còn cả củ khoai kia kia, thích thì ta cho luôn”.

“Bất ta ăn khoai trừ cơm hả? Ngày mai thanh toán hết tiền cho ta, ta không tin tưởng nguoi nữa.”

“Cùng lắm ta chế biến khoai bảy món cho nguoi mà nguoi nghĩ ta hỏi của như nguoi hả? Giờ trò ăn quýt!” – cô nhét miếng khoai tiếp theo vào miệng nhai tiếp. Đi cạnh tên đại đệ tiện này, chỉ ít Ngân Trúc cô không cần giả thục nữ cao sang mà có thể tự tin là chính mình. Đúng là có đôi thứ chỉ những kẻ bần tiện mới hiểu nhau mà thôi.

...

“Nàng thật không sao?” – Chi Thượng luyện tức tạm biệt Kiều Mai.

“Ta lại nợ người thêm một thứ” – Tướng quốc tiểu thư mỉm cười đáp – “Ta nhất định toàn lực giúp người điều tra tung tích của Thiên Ma đạo...”

“Ta không nói chuyện đó!”. Đúng là ban đầu Chi Thượng chàng hợp tác Kiều Mai này vì nàng ta là người triều đình, lại quan hệ rộng rãi với các môn phái rất thích hợp cho việc điều tra này của chàng nhưng càng tiếp xúc, chàng thực sự quan tâm cô gái này hơn.

“Đa tạ người, tiểu nữ sẽ hoàn thành nhiệm vụ...” – Kiều Mai thân nhiên đáp, kẻ này dù sao cũng là đàn ông, hẳn ta và Ngao Thiếu Phong cùng một dạng người – rất kiêu ngạo nên việc chinh phục trái tim không phải là quá khó khăn. Tâm tư những tên đàn ông của Hồng Ngân Trúc khi xưa đều nằm trong kế hoạch của nàng, nếu có lưu tình thì chỉ có ba ngoại lệ.

“Nàng quả thật rất cố chấp!” – Chi Thượng nói. Đôi khi chàng chỉ muốn bắt nàng ta đi vì không muốn cô ta có bất kỳ quan hệ gì với đám người Hoa Mộc Thủy hay Tăng kiếm sơn trang. Giáo chủ như chàng không nhất thiết phải nhờ một phụ nữ giúp đỡ...

Bất chợt Kiều Mai ôm chặt tim ngã khụy xuống, gương mặt không giấu sự đau đớn.

“Kiều Mai...” – Chi Thượng ôm lấy nàng, gương mặt không giấu sự lo lắng tốt độ. Gương mặt sắc đen này không phải là trúng độc sao? Chết tiệt!

...

“Hắt xì!” – Hoa Mộc Thủy hắt hơi – “Chết tiệt, cái đám giang hồ vô lâm này tối ngày cứ gây chuyện để mình giải quyết.”

Tiểu Diệc đứng trước cửa nghiêng người ló mặt vào nở nụ cười gian ma – “Hoa đại ca rảnh không?”

“Không!” – chàng đáp không suy nghĩ. Hai huynh đệ Diệc Ưng này cũng là mối phiền toái của chàng.

Cô không quan tâm mà cứ xông vào, thân nhiên đáp – “Muội chán quá!”

“Muội muốn gì?”

“Đi chơi với muội!”

“Ta không có thời gian.”

Tiểu Diệc mỉm cười – “Vậy muội tìm đồ chơi để chơi vậy!”

“Tùy muội...”

Tiểu Diệc lấy 2 tay vỗ liên

“Đại Thành này mà không về trong 1 canh giờ là muội nghĩ huynh nên tìm trợ thủ khác?”

“Muội bỏ độc hán?”

Cô bĩu môi đáp – “Muội chán quá, huynh đi chơi với muội nha?”

“Ta sẽ tìm trợ thủ khác!”. Đại Thành nhất định có cách đối phó, võ công người này không tồi.

“Tây Vực có một loại xạ hương độc, muội đã gieo vào người Đại Thành...” – Tiểu Diệc thân nhiên nói – “Nó mang độc cho chủ thể nhưng nó cũng là nơi truyền độc, những người Đại Thành tiếp xúc hay nằm trong bán kính 1 dặm mà võ công tồi một chút thì muội nghĩ cũng trúng luôn rồi đó...”

Hoa Mộc Thủy bắt đầu có cảm giác không lành.

“Đại Thành bảo vệ người thương của huynh mà phải không?” – cô nở nụ cười gian tà – “Tiểu thư đài cát nhĩ?”

“Người...” – Hoa Mộc Thủy không còn bình tĩnh nữa mà đứng phắt dậy mạnh tay nắm lấy tay của Tiểu Diệc, cô ta mà làm gì đến Kiều Mai thì chàng không tha cho hai huynh muội này.

Tiểu Diệc đưa gương mặt trẻ thơ như một đứa nhóc mười hai nhìn chàng – “Muội chán quá, huynh đi chơi với muội nha!”. Nhìn biểu tình của Hoa Mộc Thủy thể này vui thật!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Chi Thượng nhìn thấy gương mặt đau đớn đến ngất đi của Kiều Mai thì nhất thời không biết làm gì, bất ngờ chàng nghe thấy tiếng bước chân đang tiến đến khu vực này thì vội ôm cô gái mình yêu vào khuê phòng của nàng ta tránh kinh động người khác.

“Chết tiệt!” – chàng rủa thầm. Cô gái này đã gây sự với ai vậy chứ?

Phượng Thiên Bảo bế 2 con thỏ trắng mà Lợi Lợi – con thỏ mà chàng và em gái mình cùng chăm sóc từ nhỏ – sinh đem đến cho em gái mình. Sau buổi yến tiệc của Thái hậu, chàng thấy em gái mình không vui vì bị Hồng tiểu thư chiếm hết oai phong nên hy vọng món quà này sẽ làm con bé vui vẻ hơn. Chàng nhanh tay gõ cửa khuê phòng của Kiều Mai.

“Muội muội xem đại ca mang quà đến cho muội này!”

Đáp lại chàng là sự im lặng. Nhìn trời nhá nhem tối, Thiên Bảo không khỏi có chút nghi ngờ, em gái chàng có đi lễ Phật cũng phải về rồi chứ?

“Muội có trong đó không?”

Vẫn là sự im lặng. Bất ngờ ... “Xoảng” ... tiếng đồ vỡ trong khuê phòng vang lên.

Thiên Bảo không còn giữ ý nữa mà mạnh tay mở cửa phòng và có phần bất ngờ với cảnh tượng trong phòng em gái mình – một nam nhân mặc đồ thị vệ đang thân mật với em gái mình mà tại sao con bé ấy lại mặc đồ thái giám chứ? Cuối cùng cái quái gì đang diễn ra ở đây.

“Người là ai?” – Thiên Bảo hét lên, chàng đưa tay thủ thế toan tấn công người đàn ông trước mặt thì đáp lại chỉ là sự im lặng lạnh lẽo. Thiên Bảo đưa mắt nhìn gương mặt tái đi của em gái mình vì trúng độc thì không bình tĩnh nữa mà trực tiếp tấn công kẻ đột nhập này.

Chi Thượng chỉ biết né tránh đại huynh của ý trung nhân mình, chàng không tiện để lộ thân phận mình cho người này biết. Nghe nói hắn ta là đệ tử chân truyền của Dược Vương nhưng nhìn gương mặt tái xanh của Kiều Mai vì trúng kịch độc của Kiều Mai chàng thật không yên tâm để nàng ta lại nơi này. Những kẻ chính đạo làm gì cũng chậm chạp và hình thức, chỉ bằng Chi Thượng chàng cho mời độc sư – kẻ bào chế độc cho Ma giáo chàng tìm hiểu có khi còn đáng tin hơn kẻ này. Đoạn chàng không nghĩ ngợi mà nhanh chóng né tránh Thiên Bảo và bế Kiều Mai trên tay toan bỏ chạy.

“Người định là gì muội muội ta?” – Thiên Bảo vội nắm lấy vai kẻ này ra tay tấn công thì bị hấn tạt cho một chưởng khiến chàng mất thăng bằng.

Kiều Chi Thượng vội điểm huyết nam nhân phiến toái trước mặt rồi toan phi thân đi.

“Khoan!” – Thiên Bảo lên tiếng.

“Người biết rõ khoảng cách thực lực của chúng ta mà!”

“Em gái ta là thiên kim tiểu thư, ta không muốn nó bị mất danh tiết...” – Thiên Bảo hơi ngượng ngùng lên tiếng – “Ta không muốn kinh động người của Tướng quốc phủ!”. Dù sao chàng cũng không đánh lại, chỉ bằng tìm cách giải quyết yên tĩnh mọi chuyện rồi cứu muội muội của mình sau.

Kiều Chi Thượng cười nhạt, gia đình này cái quái gì cũng nghĩ đến danh dự - từ em gái đến anh trai. Can hệ đến những kẻ giang hồ như chàng mất mặt cho họ lắm hay sao? Tuy nhiên, chàng cũng nhẹ nhàng đóng kín khuê phòng của Phượng Kiều Mai lại tránh phiền toái sau này.

Nhìn thái độ có chút quan tâm danh tiết của muội muội mình từ kẻ bí ẩn trước mặt, Thiên Bảo biết hắn không có ý đồ xấu với em gái mình.

“Người là ai?”

“Nàng ấy sẽ về an toàn!” – đoạn Chi Thượng ôm chặt Kiều Mai và phi thân khỏi Tướng quốc phủ.

Thiên Bảo im lặng đứng cố vận công giải huyết. Bất ngờ chàng thấy ngực mình nóng lên, chàng vội mở cổ áo ra và nhìn thấy một dấu tay trên đó...

Hắn là người của tà giáo...

Hồng Ngân Trúc bị ma giáo săn đuổi, Thượng Quan Phong bắt cóc chàng rồi em gái chàng và người đàn ông tà đạo này... Chuyện này nhất định chàng phải điều tra...

...

Ngân Trúc ngồi nhìn bản đồ trước mặt rồi đưa tay ngoắc ngoắc đồng minh của mình – “Này, người xem con đường nào tiện ra Thiên Đô?”. Thật tình cô và cái bản đồ này không cùng hệ quy chiếu. Giờ cô phải ra Thiên Đô và mở rộng giao dịch thương gia tạo đường dây cho Hoàng thái hậu nhưng thời điểm này triều đình chưa nắm được hết tất cả thương lộ mà nhiều con đường vẫn tồn tại khá nhiều nạn cướp bóc hay nằm ngoài kiểm soát của quan phủ. Quả thật Ngân Trúc cô được triều đình bảo kê nhưng quyền kiểm soát không hoàn toàn nằm trong tay triều đình.

“Ý người là sao?” – Diệc Ứng hỏi.

“Ta không muốn đụng độ đám giang hồ ngoài kia, Hắc Bạch đạo gì nó cũng không ưa ta hết!”

Diệp Ứng nhìn bản đồ rồi nói – “Ngươi có 3 sự lựa chọn.”

“Hừm?”

“Thứ nhất xuyên qua đường núi, đây là con đường ít người chọn nhất vì nó có chút liên hệ với đám sơn tặc Nhất Nhất Can và ta nghe nói thủ lĩnh của nó có chút liên hệ với đám tà giáo. Tuy nhiên, ta không khẳng định thông tin này.” – Diệp Ứng đưa tay lên bản đồ vạch một con đường ra và nói.

Ngân Trúc đề tay lên cằm ngẫm nghĩ – “Thà tin là có còn hơn là không” - mà cô là người Hồng gia đi qua đó dễ bị đề ý lắm.

“Thứ hai là men theo thị trấn Bình Minh và ở đây tọa lạc Than Nhất Cực – một trong tứ đại danh phái của giang hồ và môn phái này có liên hệ khá mật thiết với Hoa Mộc Thủy, tin này thì ta chắc chắn.”

Than Nhất Cực... cái tên này nghe quen quen ta? Truyện này nhiều nhân vật quá nên cô không nhớ hết. Hình như là môn phái của một đứa trong dàn nam tử của con nữ chính...

“Còn thứ ba?”

“Đường thủy!” – Diệp Ứng nói – “Hoàn toàn không can hệ gì với chính đạo hay ma giáo.”

“Vậy chọn nó đi.”

“Tuy nhiên... đoạn xuyên qua sông Trảng Thủy chỉ kéo dài không nhiều và mỗi ngày chỉ có một chuyến tàu...” – anh nói tiếp – “Thường thì người ta không chọn con đường này!”

“Tại sao?”

“Vì nó qua Âm Dương thôn...”

Cái tên gì mà nghe nó âm u vậy trời?

“Có dính ma cỏ gì không?” – Ngân Trúc lên tiếng ngay lập tức.

Đồng minh của cô gật đầu – “Nhưng chỉ là lời đồn về thị trấn này. Ta không chắc, chỉ là thông tin về nó khá mơ hồ...”

Cô mỉm cười, đưa tay lên vai Diệp Ứng vỗ vỗ tự tin nói – “Tin tốt cho ngươi là ta không sợ ma!”. Cuộc đời cô chỉ sợ chết chứ không sợ người chết.

“Tin xấu cho ngươi là ta sợ ma!”- anh bình thản nói – “Ngươi đi một mình đi!”

Cái mịa gì thế này, đệ nhất sát thủ giết người không gớm tay lại sợ ma sao? Đừng có giỡn chứ?

Thấy gương mặt nhìn anh kinh ngạc đến há hốc mồm của nha đầu trước mặt, Diệp Ứng lên tiếng giải thích thắc mắc – “Không ai nói sát thủ là không được sợ ma hết, chuyện này ngươi tự xử đi, ta đi đường khác rồi đợi ngươi ở Thiên Đô!”

Ngân Trúc im lặng, lỡ mà đám sát thủ giang hồ tấn công cô giữa sông thì chết nên bằng mọi giá bắt tên này báo kê cô. Cô đưa hai ngón tay lên – “Hai trăm lượng!”

“Ta không rê mặt vậy đâu!”

Cô đưa thêm 2 ngón tay nữa – “Bốn trăm lượng!”

Diệp Ứng có chút lung lay, ánh mắt hơi xao động.

“Năm trăm lượng!” – Ngân Trúc mỉm cười đắc thắng, thằng cha này mê tiền vậy sẽ không bỏ món hời này đâu.

“Bảy trăm lượng” – Diệp Ứng lên tiếng – “Cùng 3 đạo sĩ đi cùng!”

Ngân Trúc mỉm cười, đập tay lên bàn nói đồng ý – “Thành giá!”. Đúng là có tiền cái gì cũng mua được.

...

Kiều Mai mở mắt choàng tỉnh thì thấy mình đang nằm trong một gian phòng lạ, cảm giác đau đến nhói tim ban nãy vẫn còn chút ám ảnh nằng.

“Nàng tỉnh rồi?”

Kiều Mai nhìn người đàn ông trước mặt hỏi – “Đây là đâu?”

“Nàng bị trúng độc nên ta mang nàng về nơi ở của ta. Người của ta sẽ giải độc cho nàng!”

Nàng khẽ nhú mày – “Ta trúng độc?”

“Đừng lo, ta sẽ cứu nàng!” – Chi Thượng dịu dàng đáp.

Bất chợt, Kiều Mai nhìn bàn tay bị thương của người đàn ông trước mặt và bình thần hỏi – “Vết thương này Thiếu Phong gây cho ngài?”. Bất chợt nàng im bật, thói quen ngày xưa than thiết gọi tên tiện nam kia vẫn chưa mất sao?

Thiếu Phong? Chi Thượng cảm thấy có chút hồ nghi về mối liên hệ của Kiều Mai và tên Tam Vương gia kia... Thật khiến người ta không thể không nghĩ.

Kiều Mai đưa tay nắm lấy bàn tay bị thương của chàng rồi nhẹ nhàng buông xuống – “Người nên băng bó vết thương này, nếu không sẽ nặng hơn...”

Kiều Chi Thượng có chút cảm giác thỏa mãn khi lần đầu tiên cô gái này không xem chàng là người hợp tác mà có chút quan tâm thực lòng – “Ta sẽ chú ý!” – chàng ôn nhu đáp. Tuy nhiên, cuối cùng mối quan tâm nàng ta dành cho Ngao Thiếu Phong là gì? Không được, giờ phải tập trung giải độc cho Kiều Mai rồi mới tính tiếp được. Chỉ ít phải năm ngày nữa độc sư mới từ Âm Dương thôn trở về... Hy vọng độc không phát tác lần nữa.

...

Ngao Ứng Thiên lạnh lùng ra lệnh cho đệ đệ mình – “Trước khi đệ trở về Lương Sơn, ta hy vọng đệ có thể giúp ta một chuyện?”

“Huynh cứ nói” – Thiên Bình cười trừ, đúng là muốn về nhà mà cũng khó thật.

“Ta muốn đệ hộ tống Hồng tiểu thư đến Thiên đô bình an.”

“Chuyện đó quan trọng đến mức đệ phải làm?” – Thiên Bình có chút khó hiểu.

“Không hẳn chỉ là chuyện hộ tống Hồng gia đại tiểu thư mà còn là chuyện vấn đề ngoại giao của chúng ta với Đông Doanh!” – Ngao Ứng Thiên nói tiếp, giọng vẫn giữ sự lạnh nhạt.

“Đệ không hiểu!”

“Con gái ngài đại sứ đã biến mất trên đường đến Thiên Đô... Ta muốn đệ tìm nàng ta. Chuyện này ta muốn đệ làm trong yên lặng tránh kinh động ra ngoài lại sinh thêm nhiều chuyện phiền toái. Đặc biệt là Thiếu Phong...”

Thiên Bình nhẹ nhàng mỉm cười đáp – “Đệ hiểu rồi!”

“Hồng tiểu thư là một đại mỹ nhân, ta hy vọng đệ sẽ có mối quan hệ tốt với nàng ta...” – Ứng Thiên mỉm cười với đệ đệ mình – “Về Nhật Nhật, ta nghĩ đệ vẫn chưa quên...”

“Đệ hiểu rồi, đệ sẽ cố gắng tìm nàng ta về an toàn.”

Ứng Thiên nói tiếp – “Còn những chuyện khác nằm ngoài chuyện ta giao cho đệ, hy vọng đệ đừng quan tâm đến”. Giọng chàng không giấu sự áp đặt và mang âm hưởng mệnh lệnh của người chỉ huy cao vô thượng với kẻ nằm dưới mình.

Xem ra nhiệm vụ này còn những ẩn tình khác? Thiên Bình cười nhạt trong lòng – “Thần tuân chỉ!” – chàng quỳ xuống cung kính nói.

Ứng Thiên thấy sự phục tùng của đệ đệ mình thì có một chút thỏa mãn trong lòng. Thiên Bình này là một đệ đệ rất biết nghe lời và tự biết thân biết phận.

...

“Này...” – Ngân Trúc và Tiểu Hương nhìn 3 đạo sĩ hộ tống mình mà Diệc Ứng tìm đến không giấu sự kinh ngạc – “Ngươi biết mục đích chúng ta đi bằng đường thủy là không đánh động Ma giáo và đám danh môn phải không?”

Diệc Ứng cảm động bánh anh mới mua bên đường vừa ăn vừa trả lời – “Thì sao?”

Cô lấy tay chỉ 3 người mà tên này mang tới – “Một ông sư, một thầy đạo mà ngươi tìm ở đâu ra được một ông cha xứ hay vậy? Vậy mà không nổi bật hả?”. Sao hẳn tìm được cha xứ trong khi ở đây thậm chí còn không có nhà thờ nữa? Cần lời giải thích!!!

“Ta không an tâm!” – anh đáp – “Ta không biết đám ma đó thuộc hệ nào nên nghĩ cứ đem hết cho chắc ăn. Quy tắc sống trong giang hồ tiếp theo là phải có kế hoạch dự phòng.”

Chết tiệt, chút nữa người của triều đình tới nữa. Kiểu này không muốn đám người giang hồ để ý cũng là một vấn đề nan giải. Cả một đám quái dị đi, người ta không để ý mới lạ đó.

“Hồng tiểu thư, Bát Vương gia đã đến!” – gia đình của cô cấp báo, hẳn nhìn 3 kẻ nổi bật của 3 tôn giáo khác nhau trong khách gian không giấu sự bối rối. Đạo này Hồng gia trang nhiều chuyện kỳ lạ xảy ra quá!

...

“Phương Thiên Bảo bá kiến Hoàng thượng!” – Thiên Bảo quỳ xuống làm lễ trong thư phòng của phụ thân huynh, cuối cùng vì chuyện gì mà đương kim hoàng đế bí mật thân chinh đến tận nơi đến tìm chàng?

“Nghe nói Phương công tử là đệ tử chân truyền của Dược Vương?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ngân Trúc liếc nhìn người được đương kim hoàng đế cử đi hộ tống (hay giám sát mình) và không ngờ vô tình được đi cùng mỹ nam. Bát Vương gia trong tiểu thuyết gốc xuất hiện từ đầu tập đến cuối tập chưa được 2 trang mà không cũng ngon ăn ghê ta. Tuy nhiên, nhìn kiểu nào cũng thấy người này chìm lìm, hoàn toàn bị 3 ông thầy pháp của Diệc Ứng nhấn chìm dù 3 ông này nhìn kiểu nào cũng ra quần chúng thứ thiệt.

Diệc Ứng và Thiên Bình đều làm ngơ như không biết nhau và chưa từng có chuyện đụng độ nhau trong đêm hôm đó. Giờ nhiệm vụ là hộ tống nha đầu / tiểu thư này đến Thiên Đô an toàn.

“Những ngày sắp đến, ta làm phiền Hồng tiểu thư rồi!” – Thiên Bình dè dặt nói.

Ngân Trúc đáp lễ - “Không dám, chính tiểu nữ mới làm phiền Bát Vương gia bảo vệ”. Tuy nhiên có điều cô hơi thắc mắc, không phải tất cả nam chính nam phụ đều bị con nữ phụ cưa và rí tai cho người giết cô hết rồi sao mà người này nhìn kiểu nào cũng không có chút ác ý vậy ta?

“Một nhân vật xuất hiện hai trang trong cuốn tiểu thuyết dày ba trăm bảy mươi tư trang, người nghĩ con nhỏ đó để ý hay sao?” – hệ thống đại nhân lên tiếng – “...đất diễn của hần còn ít hơn Tiểu Hương nô tỳ của người nữa.”

“Vậy hần hoàn toàn vô hại?” – cô nói thăm với hệ thống gia gia.

“Tạm thời là vậy...” – hệ thống đáp – “tương lai ta không dám nói trước.”

Ngân Trúc ngẫm nghĩ 1 hồi rồi hỏi tiếp – “Hần là cong hay thẳng?”. Người này kiểu nào cũng là Bát Vương gia, cũng rất đẹp trai, nhìn cách cư xử cũng rất nhã nhặn, hần và Phương Thiên Bảo cũng một chín một mười à. Cua nam chính và thứ chính không được thì đành chơi thị trường ngách, cua nam phụ vậy và theo những nữ phụ văn nhân nhân trên mạng thì nếu biết cách đào tạo nam phụ thì có khi còn ngon ăn hơn nam chính.

“Tạm thời thì thẳng...” – hệ thống trả lời không chút do dự - “tương lai thì hên xui.”

“Có vụ hên xui nữa hả?”

“Theo như một số đam mỹ ta mới cập nhật để theo kịp xu hướng thời đại thì thẳng hoàn toàn có thể bẻ cong. Theo như hàng của Trung Quốc và Nhật Bản thì dù nam chính thẳng nhưng bị bá đạo công tấn công dồn dập quá thì cũng cong. BL (Boy Love) Thái Lan thì nhẹ nhàng hơn, hai thẳng nam chính thẳng nói chuyện vu vơ mấy câu là hai anh chịch nhau suốt thời lượng phim còn lại. Còn trai Tây thì rất linh hoạt, mấy anh thích thẳng thì thẳng mà thích cong thì cong; theo như lịch sử thì Đức quốc xã đi lính dài ngày quá thiếu thốn nhu cầu thì mấy anh cũng tự bẻ thẳng thành cong xử lý với nhau, sau khi về thì bẻ cong thành thẳng lại. Nói chung sau khi khảo sát thị trường, hệ thống ta không dám bảo đảm vụ này.”

“Thế giới này thật quá nguy hiểm”

“Đúng vậy, phụ nữ thời này thật rất bị kích. Đôi khi đối thủ nguy hiểm nhất của mình không phải là những con tiểu tam mà là anh trai và cha.”

Ngân Trúc cô liếc nhìn Bát gia rồi nói với hệ thống tiếp – “Vậy trước khi hần có thể bị bẻ cong, ta sẽ tranh thủ giao lưu tình cảm với hần phòng hờ sau này”. Cô chẳng nào cũng là đệ nhất mỹ nhân của tiểu thuyết này, chẳng lẽ cái mặt này không có đất dụng võ?

“Tùy người!”

“Người có thể cho ta chút thông tin của nhân vật này không?”

“Ngao Thiên Bình – bát Vương gia, em trai cùng cha cùng mẹ của Ngao Ứng Thiên – đương kim hoàng đế - và em trai cùng cha khác mẹ của Ngao Thiệu Phong – nam chính. Hần quản lý một vùng đất nông thôn nhỏ tên là Lương Sơn.”

“And?” – Vương gia nghe là biết em vua rồi chứ chả lẽ ông cố nội của vua.

“Hần xuất hiện có hai trang à má...” – hệ thống đại nhân tóm tắt kịch bản – “Theo như tiểu thuyết gốc thì lúc nữ chính bị cướp giữa đường thì hần ra tay

nghĩa hiệp cứu giúp và xao huyền trước nụ cười của bạn nhỏ Ngân Trúc. Sau đó đứng độ Minh chủ Võ lâm rồi anh trai hấn xuất hiện và hai anh giành gái nhau, còn hấn thì hết vai.”

Cái này là quần chúng chứ nam phụ cái gì? Xuất hiện chỉ để làm nền cho nam chính. Tuy nhiên nghe tóm tắt vậy thì tên này thích người nào vui vẻ một chút. Lúc đi tranh thủ tạo thiện cảm cũng chả chết thằng tây nào.

Đoạn Ngân Trúc cô quay sang Thiên Bình nở nụ cười xã giao duyên dáng. Một bên có đệ nhất sát thủ, một bên có em trai vua bảo vệ thì chắc chuyến đi này của cô cũng tạm an toàn.

...

“Ta muốn người hộ tống Phương Thiên Bảo đến Âm Dương thôn.” – Ngao Ứng Thiên ngồi đọc những tấu sớ ngổn ngang trước mặt lạnh lẽo ra lệnh cho Tào Thức – “Chuyện tiếp theo cứ theo chỉ thị Nhưong Tổng quản.”

Tào Thức khẽ nhủ mày, tại sao trước là chủ nhân chàng hộ tống Hồng Ngân Trúc đến Thiên Đô, giờ lại là chàng hộ tống Phương Thiên Bảo đến Âm Dương lộ? Mà tại sao lại bí mật như thế chứ?

“Người nên học tập chủ nhân của mình.” – Ứng Thiên không buồn nhìn một chút phản ứng của Tào Thức này mà lạnh lẽo nói tiếp – “Hắn luôn hiểu chuyện gì nên tò mò và chuyện gì thì không...”

Đáp lại chàng là sự im lặng.

“Người có biết tại sao cả ta và phụ hoàng đều rất thích chơi cờ với thằng nhóc đó không?”

“Vi ngài ấy an phận.” – Tào Thức đáp.

Ứng Thiên mỉm cười – “Đúng vậy, vì nó biết khi nào cần ngốc thì ngốc. Làm người đôi khi tự phải hiểu không nên quá thông minh”. Chàng tin người đệ này đủ thông minh để nhận thức được trên đường đi khi nào cần “mất không thấy, tai không nghe” thì nó sẽ không để mắt thấy, tai nghe và giải quyết tốt Hồng Ngân Trúc và tiểu công chúa Nhật Nhật của đại sứ Đông Doanh kia.

“Thần hiểu rồi!”

...

Phương Thiên Bảo tay sắp xếp hành lý, trong lòng chàng ngổn ngang suy nghĩ. Chuyện gì mà Hoàng đế phải bí mật ra lệnh cho một người nằm ngoài triều đình như chàng đi giải quyết chứ? Mà chuyện gì đang xảy ra chàng cũng thật mơ hồ. Đồng hành với chàng là Tào Thức – một trong những Cẩm y vệ đứng đầu của triều đình, kẻ này quả thật chàng không có chút ấn tượng tốt nào cả, chỉ là nghe nói hắn là một tay chân – kẻ luôn xử lý ngầm những chuyện không hay của triều đình bằng thủ pháp rất độc ác. Tuy nhiên lệnh vua khó trái.

“Hy vọng hắn không làm gì tiểu muội của mình”. Hiện giờ chỉ còn cách giải quyết thật nhanh chuyện đương kim hoàng đế giao phó rồi bắt đầu tìm kiếm Kiều Mai. Mọi chuyện còn lại từ từ tính tiếp.

Tuy nhiên, không hiểu sao trong lòng Thiên Bảo lại có linh cảm không hay trong nhiệm vụ lần này mà đương kim hoàng đế giao phó.

...

“Phiền phức thật!” – Hoa Mộc Thủy cảm bức mặt thư của Thập Tam – thuộc hạ của chàng lên – không khỏi nhíu mày, làm Minh chủ võ lâm quả là một nhiệm vụ rất khó nuốt. Chàng không chỉ phải giải quyết các môn phái tối ngày ăn no rảnh rồi đứng lên chống đối hay gây sự nhau còn phải ngoại giao với những tên khốn của triều đình đến tìm mình hay tìm cách kiềm chế cái đám ma giáo nhiều sự. Cái đám này chả lẽ ngồi bình lặng sống bình thường như người ta thì chịu không nổi sao? Giờ lại thêm nha đầu Tiểu Diệc tối ngày quấy rối.

“Vào đi!” – chàng lên tiếng.

Đại Thành ngập ngừng bước vào – “Tiểu Diệc cô nương ngủ rồi. Thuộc hạ nghĩ hiện giờ Kiều Mai tiểu thư tạm thời an toàn, có lẽ độc sẽ không phát tác.”

“Người ổn chứ?”

“Vâng.”

“Đại ca Kiều Mai là Phương Thiên Bảo có lẽ sẽ có cách giúp nàng ta.”

Đại Thành ngập ngừng, thật không biết báo cáo từ đâu cho chủ nhân của chàng – “Thật ra...”. Nên bắt đầu từ nàng ta đột nhập cung tìm Thái hậu, đứng độ Tam Vương giả rồi được đương kim hoàng hậu cứu rồi lại bị Kiều Chi Thượng bắt cóc trong cùng một ngày. Lúc đó chàng cũng trúng độc đau dữ dội nên không thể cứu ý trung nhân của chủ nhân mình.

“Thật ra?” – linh tính báo cho Mộc Thủy biết tin sắp nhận không phải vui vẻ gì.

“Thuộc hạ nghĩ là Kiều Mai tiểu thư tạm thời không ở Tướng quốc phủ mà bị Kiều Chi Thượng mang đi rồi.”

“Cái gì?” – Mộc Thủy quát lên.

Đại Thành cố bình tĩnh tóm tắt diễn biến sự việc mà anh theo dõi được cho chủ nhân của mình. Đồng thời giải thích luôn nếu không phải vì trùng độc của Tiểu Diệc thì anh đã cứu được Tướng quốc tiểu thư.

Mình chủ cố bình tĩnh nghe hết câu chuyện, chàng không ngờ cô gái này chơi lớn tới mức này. Kiều Mai này nàng ta thật không biết tên khốn kia là kẻ không thể giao du quá nhiều sao? Nếu muốn vào cung thì chàng hoàn toàn có thể giúp nàng ta cơ mà.

“Mộc Thủy, huynh cứ tập trung giành chức Minh chủ và hoàn thành tốt nó” – Kiều Mai của năm mười ba tuổi mỉm cười nói – “Mọi chuyện của ta từ đây huynh đừng nhúng tay vào.”

“Không được, ta không thể để một tiểu cô nương như muội giao du với kẻ như Kiều Chi Thượng kia được.”

“Ta tự biết cân nhắc...” – cô chỉ mỉm cười – “...không phải tiểu cô nương như ta đã cứu huynh và đưa được huynh tới vị trí này rồi hay sao? Đâu phải ai cũng làm được chứ!”

“Ta sẽ bảo vệ muội như cách trả ơn cho muội.”

“Là ta nợ huynh...” – Kiều Mai nở một nụ cười đắng chát không nên có của một cô bé mười ba tuổi – “Ta đã làm một chuyện rất xấu xa mà huynh sẽ hận ta cả đời... Huynh là người mà ta nhất định không muốn liên lụy nhiều nhất.”

“Không được, ta không đời nào hận muội.”

“Đừng hứa những lời bản thân không biết chắc làm được.” – cô nói – “Nếu huynh muốn trả ta thì giờ chưa phải lúc...”

“Khi nào đến lúc đó.”

“Khi ta đến tìm huynh.”

Hoa Mộc Thủy thật rất hối hận vì ngày xưa đã giúp Phương Kiều Mai tiếp cận Kiều Chi Thượng, kẻ này không phải như huynh hay Ngao Thiếu Phong có thể biết dừng đúng lúc.

“Ngươi cho người gửi mật thư đến hắc đàm phán đòi người lại cho ta!”

Đại Thành cố trấn an lại chủ nhân mình – “Thuộc hạ nghĩ hắc sẽ không làm gì Phương tiểu thư đâu”. Thật tế quan hệ hai người đó đã mờ ám mấy năm nay rồi, có xảy ra chuyện gì thì chủ nhân chàng cũng mặc kệ đủ sừng rồi nên... Với lại chỉ ít hắc ta bắt cóc còn quang minh chính đại hơn chủ nhân tối ngày bắt chàng theo đuôi cô gái đó.

“Vớ vẩn, ngươi nghĩ hắc là ai; những kẻ còn danh tiếng như ta thì mới sợ mất chứ hắc chả có cái quái gì cả, chỉ toàn tiếng xấu thì có làm gì nàng ta cũng chẳng ảnh hưởng gì. Chết tiệt!”

Đại Thành ngẫm nghĩ một hồi rồi bạo gan nói tiếp – “Hình như hầu hết mấy cái tiếng xấu đó là do Lục đại phái chúng ta tung ra hết mà”. Đôi khi chàng thấy mình còn gian hơn đám tà giáo đó.

“Cấm trả treo.” – Mộc Thủy ra lệnh – “Ta không cần biết nhưng để nàng ta ở đó cực kỳ nguy hiểm.”

...

Ngân Trúc và biệt đội quái đản của mình ngồi trên khách điểm bình tĩnh nhìn diễn biến loạn xà ngầu bên dưới với ánh mắt như thể xem kịch. Cái Duyệt Lai khách điểm này đúng là nơi hội tụ anh hùng võ lâm, cứ canh ngay đây là oánh nhau. Từ sáng đến giờ chắc có hơn 4 nhóm đánh nhau ở đây rồi á, sáng là Võ Đan với Côn Luân, chiều là Nga My cùng Tiêu Dao, giờ là Thiếu Lâm và Cái Bang; hình như mấy môn phái của bác Kim Dung nó hẹn giờ đánh nhau ở đây ấy. Mà cuối cùng cô nhận ra hai sự thật. Thứ nhất người giàu nhất thời đại này không phải nhà cô mà là chủ tập đoàn khách sạn và nhà hàng này, tối ngày dân tình cứ kéo nhau ra đánh mà hình như quy mô càng ngày càng mở rộng chi nhánh. Thứ hai là thằng cha Minh chủ đúng là rất nhức đầu, tối ngày mở tòa án giải quyết ba cái này cũng hết mẹ nó ngày.

Cô đưa mắt nhìn biệt đội của mình. Giữa khung cảnh hỗn loạn này mà tên Vương gia vẫn có thể chơi cờ với thằng cha hòa thượng như thế éo có gì xảy ra bên dưới, tên đạo sĩ và ông cha xứ thì ngồi uống rượu và tên sát thủ đề tiện kia ngồi ăn hơn 1 canh giờ mà vẫn còn ăn.

Bất ngờ một tiếng hét vang lên “Giết chúng!” và một tên ăn mày rất quần chúng lấy đao xông tới Diệc Ứng. Anh không buồn quay lại chỉ lấy cây đuốc trên bàn ném trúng chân tên kia và tiếp tục ngồi ăn tiếp.

“Mấy tên giang hồ võ lâm trước khi đánh lén không im được hả?” – Ngân Trúc bình luận, mấy tên nhân sĩ võ lâm trong phim kiếm hiệp cứ ám sát hay đánh lén sợ người ta không biết hay sao mà chưa xuất kiếm đã hét lớn. Hối sao thị vệ trong cung phát hiện đột nhập truy sát còn dàn cast chính biết đường mà né.

Diệc Ứng đáp – “Nếu mai mốt ngươi có gia nhập ba cái môn phái này và chạy không được thì ta có cách chỉ cho ngươi cách an toàn né nè.”

Cô mỉm cười tự tin đáp - “Cái này thì ta khỏi cần dạy. Đầu tiên là mới nghe mùi đánh nhau thì chạy ngay vào nhà xí ngay. Nghe hỗn loạn kệ nó, ngồi trong đó chừng 1 đến 2 canh giờ thì ra coi như đã giải tán. Khi ra bị trách tội thì cứ nói bị nặng bụng ra không được, làm gì có sự phụ nào nữ trách tội.”

Thiên Bình cố nhịn cười nghe cuộc đối thoại của hai người này.

Diệp Ứng nhìn cô kinh bi - “Cách của người nghe thú vị và mất mặt quá!”. Tuy nhiên cách này không tồi. Nha đầu này đúng là có tư chất!

“Người có cao kiến sao?”

“Tất nhiên là có. Trốn và gằm bàn xa trung tâm nhất ngay cho ta rồi chút thấy tên nào bị giết cứ lấy máu trét lên người rồi chui ra cầm kiếm nằm giả chết. Để tránh bị đập lên người thì tốt nhất chọn góc nào đó mà nằm ngủ. Tùy vào độ dài giấc ngủ của người mà ta có hai phương án.”

Cô ráng đóng tai nghe hai phương án của tên này.

“Thức đúng thời điểm tụi nó tàn cuộc thì đứng lên giờ kiếm lên đánh mấy đứa tàn dư còn lại và tỏ vẻ anh hùng cái thế. Kiểu này vừa lên danh tiếng vừa lập công với sự phụ” – Diệp Ứng gật gù chia sẻ - “Tuy nhiên để làm được cái này thì võ công người cũng phải đủ xài mới hợp lý.”

Cách này còn dễ tiện hơn cách của cô nữa. Tên này mà vào môn phái nào đúng là sỉ nhục cho môn phái đó mà.

“Còn thứ hai là gì?” – cô cũng tò mò phương án hai.

“Ngủ quá giờ sau khi tàn cuộc thì người cứ về môn phái, trước đó làm đầu tóc bù xù và xé quần áo rồi về nói bị thương nên nghỉ xui khi tỉnh lại thì tàn cuộc. Cách này được cái mấy ngày sau người trốn việc được và không yêu cầu võ công quá cao.”

Vô sĩ. Quá vô sĩ. Tên này sinh ra đúng là làm dễ tiện nam mà. Thủ đoạn trốn việc hạ lưu như thế hẳn cũng nghĩ ra được.

“Phụt!” – Thiên Bình không nhịn được mà cười trước chia sẻ giang hồ của hai người này. Vốn dĩ chàng cũng chẳng hy vọng gì ở chuyến đi này nhưng xem ra cũng không tồi. Tiếp xúc những người này huynh còn thấy thoải mái hơn những người thân thuộc của mình.

...

“Nếu nàng cần gì thì cứ căn dặn người của ta chuẩn bị” – Chi Thượng liếc nhìn những món ăn trên bàn hầu như chưa đụng đũa mà thuộc hạ chàng chuẩn bị cho Phương Kiều Mai nói. Chàng cũng đoán được những món ăn giang hồ này vốn dĩ không dành cho những thiên kim như nàng ta.

Kiều Mai với mái tóc xõa dài trong trang phục của tiểu thái giám chỉ lịch sự đáp – “Không dám phiền Giáo chủ”. Nơi này quả thật rất bất tiện, từ thức ăn đến sinh hoạt đều không hợp với nàng. Cả hai ngày nay nàng đều giam mình trong gian phòng này, nếu người ta biết thân phận nàng kết giao cùng người tã giáo thì thật không hay cho danh tiếng của phụ thân.

“Ta sẽ cho người chuẩn bị trang phục cho nàng”. Từ trước đến nay, nơi này đều không phải là nơi dành cho phụ nữ đặc biệt dạng khó chiều chuộng như các tiểu thư nhà quan giống cô gái này.

“Ta nghĩ người chỉ cần chuẩn bị cho ta vài bộ trang phục nam trang là được. Ta không muốn ảnh hưởng danh tiếng của Giáo chủ.”

Chi Thượng mỉm cười đối đáp – “Nàng sợ ảnh hưởng danh dự ta hay là của nàng?”. Cô gái này không ngại đi cùng Ngao Thiếu Phong, Hoa Mộc Thủy hay Thượng Quan Phong nhưng khi đi cùng chàng thì chàng không dùng danh tính giả thì cô ta lại giả nam trang hay trốn biệt trong đây.

Kiều Mai nhìn thẳng người đàn ông đối diện hỏi lại – “Ta lo sợ vậy có sai chăng?”. Thật tế thân phận hai người khác biệt, mọi kế hoạch cô chu toàn không thể nào vì một chuyện nhỏ như thế này mà có sai sót được.

“Nếu ta kéo Tướng quốc tiểu thư xuống cùng đẳng cấp của ta thì nàng sẽ không còn sợ ảnh hưởng danh tiếng của bất kỳ ai đúng không?” – Chi Thượng tiến sát người nàng và nâng cằm nàng ngao ngễ nói – “Một cô gái thông minh như Phương tiểu thư hẳn hiểu đạo lý không ai cho không ai cái gì. Thông tin nàng lấy từ Hoa Mộc Thủy hay Thượng Quan Phong hoàn toàn không tương xứng với cái giá ta làm cho nàng”. Cô gái này thật sự nghĩ tin tức một thanh bảo đao thật sự đáng để chàng phải giết vô số mệnh quan chộc giặc triều đình giùm cô ta sao? Nó đáng để chàng làm người hậu thuẫn sau bóng tối của nàng ta sao?

“Người thật sự nghĩ một Tướng quốc tiểu thư đã mất tất cả có thể đường hoàng làm đương kim Hoàng hậu của Ngao Thiếu Phong này sao? Người nên an phận chấp nhận danh phận của một quý phi và không làm phiền Ngân Trúc thì tháng ngày sau này của người và đại ca người sẽ an lành.”

Giống quá! Từng hành động, ánh mắt giống đến đáng sợ.

Kiều Mai ngăn người nhìn người đàn ông trước mặt nhớ đến hành động tương tự của phu quân trong kiếp trước của mình. Bất ngờ nàng không cảm được cảm giác buồn nôn trong người và bắt chấp mọi thứ chạy ra ngoài nôn tháo nôn để dù trong bụng cô chẳng có gì trong đó. Cô không buồn nhìn những đường mặt xanh pha lẫn máu tươi trong miệng mình tuôn ra ngoài mà chỉ cố gắng dùng hết sức mình nôn hết mọi thứ. Nàng muốn nôn cảm giác kinh khủng khi đó ra hết.

Kiều Chi Thượng ngăn người nhìn phản ứng ý trung nhân của mình. Chàng nhìn những thứ mà nàng nôn ra không khỏi lo lắng, cuối cùng sức khỏe cô gái này tồi đến mức nào chứ? Nhưng chàng hiểu nếu buộc cô ngừng lại thì mọi thứ còn tồi tệ hơn nữa...

...

“Đúng vậy!” – hệ thống nhìn cảnh tượng của Kiều Mai đang nôn tháo nôn thốc – “Trên đời không ai cho không ai cái gì. Ngay cả Doraemon muốn quay ngược thời gian thì trước hết cũng phải bỏ tiền ra trang bị máy thời gian mà.”

Không có chuyện hoang đường là muốn cứu tất cả mọi người quan trọng với mình mà không trả bất kỳ cái giá nào. Trên đời này mọi thứ đều có giá của nó và mọi thứ phải được trả đúng giá của nó – không hơn không kém.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Diệp Ung cố tình sắp xếp phòng ngủ nằm ngay giữa phòng của Ngân Trúc và tên Bát Vương gia – Ngao Thiên Bình. Một đương kim hoàng thượng nếu muốn giám sát một thương gia như nhà đầu này thì có cần thiết phải điều em trai của mình không? Anh không biết trong đầu kẻ này đang mưu toan điều gì nhưng chắc chắn chuyến đi này không hề đơn giản. Ngoài ra, tên Bát Vương gia hành tung cũng rất đáng nghi, thoát ần thoát hiện, thật khó mà đoán hần là bạn hay thù. Chính vì thế, Diệp Ung không muốn nói nhà đầu kia biết sự nghi ngờ của mình để tránh đánh rắn động cỏ mà chỉ im lặng quan sát hành động của kẻ đại diện cho triều đình này.

“Nếu muốn biết hành động của Hồng gia trang không khó...” – anh lẩm bẩm – “...trừ phi...”

Bất giác Diệp Ung nhận ra mưu đồ của triều đình khi cho người giám sát Hồng Ngân Trúc, nếu quả thật là như thế thì đây quả là một món quà trời ban cho anh. Nếu không thể nhúng tay vào chỉ bằng cứ ngồi đó đứng xem và hưởng ngư ông đắc lợi.

“Cốc... Cốc ... Cốc...” – tiếng gõ cửa vang lên cùng giọng của Ngân Trúc – “Người còn thức không?”

“Chuyện gì?” – Diệp Ung mở cửa nhìn nhà đầu và hỏi, nửa đêm nửa hôm mà cô ta còn gõ cửa phòng anh làm gì nữa chứ?

“À, ta muốn đi dạo một chút...”

“Nửa đêm mà còn đi dạo gì nữa?”

Ngân Trúc cô có thói quen khi mất ngủ là ra ngoài đi dạo phố. Tuy nhiên, ở khách điểm này chủ yếu là người giang hồ mà cô lại là nữ nhi mà ác cái con nữ chính lại rất xinh đẹp. Ra đường nửa đêm chỉ có gây chú ý mà có khi còn gây thiệt vào thân, cô không phải mấy bé nữ chính trà xanh phim truyền hình Thái Lan hay Phillipine, người hầu mà cứ mặc áo lót cúp ngực chạy tung tung ngoài đường hỏi sao người ta không hiếp để rồi bị hiếp xong tìm cậu chủ ôm khóc rồi bị các nữ phụ đánh ghen xong khóc tiếp thương cho số phận mình.

“Ta ngủ không được!” – cô đáp – “Muốn đi dạo 1 chút...”

“Râm!” – Diệp Ung đóng cửa không thương tiếc.

Ngân Trúc cô cũng chẳng ngạc nhiên, cô biết tên này miễn nhiễm với nét đẹp chim sa cá lặn của cô và cô cũng biết hần cũng chả phải dạng đàn ông gallant gì mà đối xử dửng dưng với phụ nữ.

“Thôi, không đi dạo. Chơi bài cũng được!” – cô ngả giá.

“Nửa đêm rồi, bài bạc gì nữa.” – anh chả thèm mở cửa mà đáp. Con nhỏ này bị điên hả, nửa đêm vào phòng đàn ông rồi đòi đánh bạc.

Cô ngồi sụp xuống sàn nhà và nói tiếp – “Thôi, vậy chúng ta nói chuyện đi ha!”

“Người không ngủ cũng phải để ta ngủ chứ!”

Bất giác Ngân Trúc nghiêng đầu nhìn căn phòng bên cạnh phòng Diệp Ung vẫn còn sáng đèn, Ngao Thiên Bình chưa ngủ sao? Nếu cần người đi dạo thì ai mà chả được, hần ta là Vương gia thì cũng chả làm bậy đâu mà lẽ hần có làm bậy cô để hần làm luôn, làm Vương phi cũng được mà hần nhìn cũng đẹp trai lại nhã nhặn, có gì tác thành hần và con nữ chính luôn.

“Thôi, ta tìm Bát gia nói chuyện vậy!” – cô ngồi dậy bang quơ đáp, năn nỉ kẻ này tốn hơi quá.

Bất chợt cửa phòng tên-sát-thủ-đê-tiền mở ra, anh nhất định không để nhà đầu này làm hỏng chuyện của mình được. Diệp Ung nắm lấy cổ tay Ngân Trúc kéo xoành xoạch ra ngoài - “Người muốn đi dạo phải không?”

“Sao tên này tự nhiên tốt bụng vậy chứ? Mà thôi kệ!” – cô để mặc hần kéo đi. Giờ cô chỉ cần người bảo kê đi dạo, ai mà không được chứ? Mà tính ra

đã lâu cô chưa đi dạo đêm, bữa giờ có đi cũng chỉ lòng vòng Hồng gia trang rồi về nên có phần tè nhạt.

“Thịt dê nóng dê... Thịt dê nóng dê...” – xa xa là tiếng rao của một gánh hàng rong. Tiếng gánh hàng rong này làm cô nhớ lại thành phố nhộn nhịp khi xưa, cứ mỗi khi cô xong việc lại ghé đầu đó ăn hàng dù mình cũng làm trong lĩnh vực ẩm thực nhưng thức ăn đường phố luôn mang lại một dư vị đặc biệt riêng. Chỉ có những kẻ không biết hưởng thụ cuộc sống mới chỉ biết ngủ mà không thèm ăn uống gì như bà chủ cô.

Ngân Trúc ngồi phịch xuống gian hàng và quay lên mỉm cười với Diệc Ứng – “Ngươi ăn không? Ta khao.”

“Tất nhiên là ăn!” – anh đáp không do dự.

Vừa gấp miếng thịt dê lên môi, Ngân Trúc cô không giấu được sự thích thú, đúng là lâu quá rồi cô mới ăn được một món ăn đạt đúng tiêu chuẩn như thế này.

“Ngon quá!” cô bất giác bình luận – “Miếng thịt ngọt mà không ngấy, thơm nhẹ mà không khiến người ta khó chịu bởi mùi hương đặc trưng của thịt dê. Bên cạnh đó, nước chấm được chiết xuất từ sữa dê cũng rất đậm đà.”

Chủ quán quay lên nhìn cô gái ăn mặc như một tiểu thư khuê các này bình luận và không khỏi mỉm cười đắc chí – “Tiểu mỹ nhân quả là có một người biết thưởng thức, đây là món ăn gia truyền của bốn tiệm hơn 30 năm qua.”

Cô gấp tiếp miếng thịt lên miệng và từ tốn nhai rồi nói – “Hoa quế, chút mật ong, một chút táo, chà là và... cam... à không... vô cam...” – có thể nói cô không dám quá tự tin nhưng trong nhà hàng, cô tự nhận mình là có cái lưỡi vàng, thậm chí khả năng cảm thụ vị giác của cô còn cao hơn cả sư phụ mình – “Tuy nhiên, vô cam phơi chưa đủ ngày...” – cô khẽ nhủ mày.

“Quả là chân nhân bất lộ tướng...” – chủ quán nhìn tiểu cô nương trước mặt thán phục – “Chầu này tại hạ đãi tiểu thư đây.”

Ngân Trúc cười đắc ý – “Đa tạ! Tuy nhiên, ta không dám nhận.”

“Không sao!” – chủ quán hào sảng nói – “Trăm năm mới tìm được tri kỷ. Ta mời!”

“Nếu thế thì đa tạ.” – cô rót rượu trên bàn ra ly và đưa cho chủ quán xong nốc cạn 1 hơi – “Ly này ta mời”. Chà, giờ Ngân Trúc cô đã hiểu cảm giác của anh hùng hảo hán trong phim rồi đây.

Nhìn cách nha đầu Ngân Trúc uống rượu và cách cô ta đập chân lên ghế, Diệc Ứng bắt đầu thấy người này còn đáng nghi hơn cả Ngao Thiên Bình kia. Kiểu nào cũng không thấy một cốt cách tiểu thư trong người con nhỏ này hết, mà Hồng gia kia người làm rất nhiều, cô ta cũng chả phải động tay động chân gì nhưng tay nghề và kiến thức nấu ăn thật không thể xem thường. Tuy nhiên, có người mời thì anh cũng không nên phí, cứ nên tập trung ăn là thượng sách.

Sau khi ăn thịt dê và uống rượu cùng chủ quán bá bá kia, Ngân Trúc vẫn chưa buồn ngủ và Diệc Ứng ăn uống no say càng không buồn ngủ hơn. Bất giác cô ngước lên nhìn bầu trời và thấy ánh trăng tròn vành vạnh và gió tay lên ra lệnh – “Ta muốn lên đó ngắm trăng!”

Anh nhìn hướng tay nha đầu chỉ và lạnh lùng nói – “Giờ này lên đó, người ta tưởng đạo tặc bây giờ!”. Nha đầu này hình như bắt đầu say rồi.

“Ta muốn lên đó!” – cô tức giận không kiềm chế được hét lên – “Ngươi không cho ta lên, ta xù tiền ngươi đó. Đệ nhất sát thủ gì mà...”. Cái tên này chả bao giờ nghe lời cô.

Diệc Ứng chả biết làm gì cho nha đầu này im miệng lại đành ôm cô ta phi thẳng lên mái nhà cho cô ta ngồi ngắm trăng. Con gái con lửa gì mà sở thích quái đản, mà người cô ta nồng nặc mùi rượu.

Ngân Trúc với hai má đỏ hây đưa tay lên vỗ má tên này – “Ngaoan! Nghe lời vậy có phải được không. Ngươi là ta vui ta boa cho ngươi thêm”

Nhịn! Anh nhìn thái độ hỗn láo của nha đầu cố kiềm chế nhịn để không ném thẳng cô ta xuống sông.

Vừa ổn định cho Ngân Trúc xong bất giác cô nghiêng đầu dựa vào vai Diệc Ứng, anh lấy tay đỡ nhẹ cô ra thì cô lại dựa vào, anh sợ đẩy mạnh cô ta té xuống dưới đất chết thì chả ai trả lại tiền cho anh nên cứ để đó.

“Ta biết với ngươi ta là con heo!” – Ngân Trúc ngà ngà say lên tiếng – “Dám nói ta còn thua con heo nữa... Heo nó còn cho ngươi thịt mà ăn...”

Anh im lặng.

“Ta chả làm gì hết... sao tự nhiên cả đám bu lại đòi giết ta vậy hả?” – cô nói tiếp, sau đó quay qua nhìn thẳng mặt anh nói – “...còn ngươi cứ lợi dụng cơ hội làm tiền ta... Đúng là còn tệ hơn con heo...”

Diệc Ứng im lặng 1 hồi rồi đáp – “Ngươi không phải heo...”. Anh để yên cho nha đầu này dựa.

“Vậy con chó hả?” – giọng cô ngà ngà say – “... hay ta không bằng con nào hết... ngươi ăn thịt chó rồi nhớ?”

“Không phải!” – Diệc Ứng phủ định.

Ngân Trúc lấy 2 tay kéo mặt Diệc Ứng lại sát mình – “Vậy ngươi thấy ta đẹp không?”

Đáp lại là sự im lặng. Nha đầu này cuối cùng bị gì vậy chứ? Nửa đêm kéo trai ra ngoài rồi hỏi những câu vớ vẩn như vậy. Nửa canh giờ sau, Diệc Ứng lên tiếng – “... ngươi không hề xấu... so với nhiều đứa con gái khác thì ngươi cũng tính là xinh đẹp...”

Ngân Trúc không nói gì cả.

“Ta không giỏi nói dối...” – anh nói tiếp – “Dù với ta con heo rất có ích và cũng rất dễ thương nhưng ngươi...”

“Khò...”

Anh quay qua nhìn Ngân Trúc đang dựa vào vai mình, con nhỏ trời đánh này ngủ tự khi nào, làm anh này giờ vắt óc tìm cách an ủi cô ta thế mà lại nằm ngủ như thế?

“Cuối cùng giờ đem cô ta về phòng hay là cứ ngồi đây đây?”

...

“Ngươi có thấy người ở đây thật sự rất lạ không?” – Thiên Bảo khẽ nhìn người ở thị trấn Bình Minh không khỏi cảm thấy lạnh người, ai ai cũng nhìn chàng với vẻ mặt khó chịu và đầy nghi ngờ. Chàng từng nghe qua đây là địa bàn của Than Nhất Cực – một trong tứ đại cổ phái của võ lâm, dù nơi này có nghiêm trang như thế nào thì thái độ với người đi đường thế này thật đáng nghi.

Tào Thức im lặng. Đúng là nơi này quả là có vấn đề, Đông Xưởng hoàn toàn không thu được chút tin tức từ nơi này, không có gì lạ khi đương kim hoàng thượng nghi ngờ Bình Minh trấn và Âm Dương thôn là một trong những nơi Ngao Thiếu Phong bố trí quân lực – không quá xa kinh thành, nối liền các địa điểm quan trọng nhưng cũng rất cô lập. Đặc biệt là không nằm trong quản lý của triều đình.

Thấy người đi cạnh im lặng, Phương Thiên Bảo cũng chẳng buồn nói năng gì. Bất chợt, một kẻ lạ mặt lướt qua người chàng, Thiên Bảo vội lấy tay kiểm tra người thì thấy mất ngọc bội. Chàng liền chạy ngay đuổi theo tên lạ mặt, đằng sau là Tào Thức im lặng bám theo. Chạy qua 1 con hẻm, bất chợt 1 bàn tay kéo chàng lại đồng rác và úp ngay 1 cái sọt vào người Thiên Bảo.

Quay qua, chàng thấy một tiểu nam tử vận nam trang đưa tay lên môi. Thiên Bảo im lặng thì thấy Tào Thức chạy đi tìm mình, một hồi người này rẽ hướng khác thì kẻ ăn mặc lộm thuộm kia mới kéo cái sọt ra quay qua mỉm cười với chàng.

“Thất lễ, Phương công tử!”

“Ngươi là ai?” – chàng hỏi.

Người đối diện mỉm cười đáp - “Một người hiếu kỳ - Công Đẳng Tân Nhất!”

Thiên Bảo khẽ nhủ mảy mò – “Sự thật duy nhất – Shinichi Kudo!” (Công Đẳng Tân Nhất là Hán tự của Shinichi Kudo và có nghĩa là Sự thật duy nhất)

“Quả không hổ danh là Tướng quốc đại công tử. Kiến thức không tồi.”

Thiên Bảo rút kiếm ra thủ thế - “Ngươi muốn gì?”

“Ta không có võ, ngươi không cần đề phòng vậy đâu.”

“Ngươi muốn gì?”

“Điều tra án mạng!” – người thanh niên trước mặt nghiêng đầu mỉm cười – “Ta nghi ngờ kẻ theo ngươi có dính líu tới nó!”

“Hả?”

“Tại sao ta phải tin ngươi?”

Người đối diện hỏi lại - “Tại sao ngươi phải nghi ngờ ta?” - đoạn hất đũa ngọc bội lên tay Thiên Bảo – “Ta có cần mạo hiểm bị kẻ đi cùng ngươi giết chỉ để lừa ngươi giúp đỡ không?” – sau đó hất ngấn lên cười ranh ma – “Phương công tử cũng rất hoài nghi hử mà phải không?”

...

Kiều Mai nằm trong phòng khẽ thở dài, không ngờ chuyện đã xảy ra bao nhiêu lâu nay mà vẫn ám ảnh nàng đến bây giờ.

“Nàng quả là một cô gái không biết điều!”

Bất giác nàng nhớ lại lời nói của Kiều Chi Thượng khi rời khỏi đây. Biết điều? Hử biết nàng đã trải qua những gì chứ? Hử có biết những đêm nàng sợ hãi ôm đại ca ngồi rắng nhin khóc trong gian phòng để bảo toàn tính mạng 2 người khi xưa? “Tạo phản” – hai từ này đã giết phụ mẫu và cả gia tộc trừ hai huynh muội nàng. Hử ta có biết ngay lúc này Ngao Thiếu Phong đang xây dựng lực lượng để lật đổ anh mình và kẻ làm đương kim hoàng thượng kia cũng tìm mọi thủ đoạn diệt trừ em trai mình? Và cha nàng – một nguyên lão tam triều – đang là một con cờ cho người của triều đình đấu đá nhau. Chỉ cần

một sơ suất của nàng sẽ làm lịch sử lặp lại một lần nữa, một nữ nhi đang tìm cách thay đổi số phận của những người mình yêu bằng mọi cách là sai sao?

Nàng – Phuong Kiều Mai này – không biết điều là sai sao?

Nàng – Phuong Kiều Mai từng rất an phận và biết điều làm một nữ nhi tốt – kết cục là gì? Chết không toàn thây!

Kiều Mai mở mắt lên trần nhà... Cuối cùng, nàng phải làm gì mới là không sai?

...

Kiều Chi Thượng nhìn bức mật thư mà người của Hoa Mộc Thủy gửi rồi xé nát không thương tiếc. Thương lượng đòi người sao? Mà chàng có giam cô gái này đâu mà đòi chứ? Cuối cùng Kiều Mai này định chơi trò chơi tình ái với bao nhiêu người chứ?

“Muốn giữ mình mà vẫn lợi dụng đối phương?” – chàng bắt giắc nhếch mép mỉm cười – “Phuong Kiều Mai nàng quả là quá ngây thơ rồi!”

Ma giáo chàng chưa bao giờ thỏa hiệp với triều đình như Hoa Mộc Thủy hay các danh môn chính phái nên thực chất cái địa vị Tướng quốc tiểu thư của nàng ta vô dụng với Kiều Chi Thượng chàng. Ngày xưa, chàng đồng ý thỏa hiệp một phần vì có chút hiếu kỳ một tiểu cô nương 13 tuổi dám vào Ma giáo gặp chàng – người sắp đương nhiệm chức Giáo chủ trong tương lai – có khả năng gì và có mục đích gì. Ngay từ ban đầu, bản hiệp ước đó hoàn toàn vô dụng với chàng, muốn tìm bảo đao trong Tầng kiếm sơn trang, chẳng lẽ chàng lại không có người trong đó? Muốn có thông tin trong các đại phái là một chuyện còn đơn giản hơn. Với Hoa Mộc Thủy thì có chút khó khăn nhưng kẻ này không phải là người cho một phụ nữ biết mọi thứ mình đang nắm trong tay.

Nghĩ lại, có thể chứng kiến một cô bé gái dần trưởng thành trở thành một mỹ nhân như thế cũng có thể là một phần giao dịch xứng đáng. Tuy nhiên, con người vốn dĩ rất tham lam...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27-2: Ngoại truyện 1 – Ngao Ứng Thiên

Mười ba năm trước

“Huynh sẽ về với đệ chứ?” – Ngao Thiên Bình mếu máo nói với đại ca mình.

Ứng Thiên mỉm cười dịu dàng trấn an tiểu đệ ruột của mình – “Tất nhiên, ta là Ngao Ứng Thiên – là một hoàng tử dũng mãnh – làm sao lại e sợ trước chuyện đi ban giao với man di này chứ?”

Thiên Bình quay qua trợ thủ - kẻ mà mình mới nhất về - “Tào Thúc, người nhớ bảo vệ đại ca ta cẩn thận.”

“Thuộc hạ tuân chỉ!”

Thiên Bình chạy tới ôm đại ca mình một lần nữa thật chặt và khẽ nói – “Đệ đợi huynh về cùng chơi cầu mây với đệ!”

“Tất nhiên!” – đoạn Ứng Thiên quay qua Tam đệ của mình nhìn ra hiệu, nhằm nhắc nhở người này bảo vệ Thiên Bình.

Thiếu Phong không nói gì chỉ khẽ gật đầu. Quan hệ của những hoàng tử trong cung cấm trong phái chuyện đơn giản, những hoàng tử như chàng không chỉ bị giám sát bởi người của phụ hoàng mà còn bởi người của những quý phi và các gia tộc khác. Chính vì vậy, một nguyên tắc ngầm mà mọi người nên hiểu là không xa cách gây chuyện đàm tiếu, cũng không được quá thân mật để tránh mang tội kết bè kết phái.

Thái công công khẽ nhìn đại hoàng tử của mười sáu tuổi - người có thể sẽ là Thái tử tương lai nếu chuyện đi ngoại giao này thành công và nở 1 nụ cười đầy quái dị.

...

“Đại hoàng tử... người không sao chứ?” – Tào Thúc nhìn Ứng Thiên không khỏi lo lắng, người này dù sống trong sự ghê lạnh của người trong hoàng cung nhưng tuyệt những hình tội này chắc chắn chưa từng trải qua, lại thêm bọn người man di này rất man rợ, ra tay cực kỳ tuyệt tình.

Ứng Thiên cố gượng chịu những vết thương xé thịt trên người và mím chặt môi lại chịu đau – “Ta không sao!”

Bất chợt tiến sấm chớp bên ngoài bùng vang rền, Ứng Thiên chỉ mỉm cười gượng – “Giờ này hắc Bình nhi rất sợ.”

“Đúng, ngài ấy vốn rất sợ sấm chớp.” – Tào Thúc khẽ nói, người này đến lúc này cũng lo cho em trai mình, thật quả là đáng khâm phục; chàng chợt nhớ lại ngày Bát hoàng tử cứu mình, cũng là một ngày sấm chớp, sau khi cứu chàng xong chính ngài ấy lại sợ hơn bao giờ hết!

Ứng Thiên ngẩn mặt mỉm cười chua chát – “Ngày tháng còn lại trong cung của đệ ấy chắc cũng không yên ổn!”. Chuyện có người hành thích Khả Hân nơi đây để vu tội cho chàng chắc chắn không phải là trùng hợp, người có lợi nhất khi chàng – đại hoàng tử và có thể trở thành Thái tử - biến mất chỉ có những kẻ trong cung cấm kia. Không ngờ rằng gương bao lâu nay đến cuối cùng lại chết nơi đất khách quê người. Bất giác chàng bật cười.

Tào Thúc xé áo của mình lau cho chủ nhân và đáp – “Ngài ấy chắc chắn không sao, Bát hoàng tử vốn là người luôn hiểu chuyện và không gây sự ai.”

“Minh không đụng người nhưng không chắc người sẽ không hại ta!” - Ứng Thiên đáp 1 cách vô thức, để mặc cho người này lau vết thương cho người.

Tào Thúc im lặng, dù chàng chỉ vào cung vài tháng nhưng cũng hiểu được nơi này không đơn thuần mà đầy rẫy thị phi. Một nơi không chỉ phụ nữ đấu đá nhau mà còn là nơi để các gia tộc lớn tranh giành quyền lực.

Thấy người bên cạnh im lặng trầm ngâm, Ứng Thiên bật cười – “Nhưng ta nghĩ Thiếu Phong sẽ bảo vệ nó mà, ngươi đừng lo.”

“Vâng!”

Bất chợt cửa phòng giam mở ra, 1 thằng bé với gương mặt độc ác mỉm cười – “Ra đây là Thái tử tương lai của Đại Đường đây sao?”. Đoạn nó ra lệnh cho người hầu ném 1 thùng ốt xay vào người đang nằm trong buồng giam và cười lớn – “Xem bản lĩnh đám trung nguyên các ngươi cỡ nào!”

Vết thương Ứng Thiên ngày càng đỏ, chàng không khỏi đau đớn mà rên lên và không buồn né cây đao đang lao thẳng xuống mình. Có thể đây là ngày tàn của chàng.

Bất chợt Tào Thúc chạy vào ôm lấy chủ nhân mình đỡ vết đao chí mạng.

“Tào Thúc!” - Ứng Thiên hét lên khi thấy máu chảy trên lưng người này.

“Một nô tài mà cũng dám chống lại tiểu khả hân ta” – thằng bé người ngoại tộc tức giận hét lên và vung đao toan chém thêm một nhát nữa.

Ứng Thiên vội đứng dậy đưa tay đỡ nhát đao đó, tay chàng chảy đầy máu. Chàng nhìn kẻ này với ánh mắt đầy căm phẫn.

“Một hoàng tử thất thế mà cũng dám chống ta!” – tên nhóc tức giận cầm đao trên người thuộc hạ định xử lý kẻ ngạo mạn này.

“Dừng tay!” – giọng một người đàn ông vang lên.

Đưa nhóc nhìn người đàn ông oai dũng mà rụt cổ lại – “Khả hân...”

“Ai cho ngươi làm loạn.”

“Khả hân... hân...”

“Dù hân có thất thế cũng là hoàng tử Đại Đường, cũng là một con tin của chúng ta.”

“Cha...”

“Ra ngoài!” – ông hét lên.

Đưa nhóc nhìn Ứng Thiên không giấu sự bức bối rồi dùng đũa bỏ ra ngoài. Ứng Thiên không buồn nhìn người đàn ông quyền lực trước mặt mà chỉ lo lắng nhìn người thuộc hạ bị thương của mình.

“Quả là có chút phong thái hoàng tử!” – Đại Khả hân ngồi sụp xuống sàn nhà phòng giam không buồn nhìn thuộc hạ mình và cười với kẻ-tù-tội-đối-diện-mình.

Ứng Thiên không buồn trả lời.

“Ngươi bị giam ở đây bao lâu rồi nhỉ?”

Đáp lại vẫn là sự im lặng.

“Hai năm?” – ông nói. Bất giác người thuộc hạ đi cùng khẽ thì thầm vào tai ông – “À, ta già rồi. Đúng hơn là hai năm chính tháng mười bốn ngày. Người trung nguyên các ngươi thú vị thật, đại hoàng tử bị bắt mà vẫn điềm nhiên không hề chuộc về... Cái giá của ngươi đúng là không bằng một vài mảnh đất nhỏ nhỉ!”

Ứng Thiên cắn chặt cổ nhịn nhục.

Đại Khả Hân vỗ tay lên đầu rồi phanh phách và hào sảng nói tiếp – “Ta không hiểu lễ nghĩa đám Nho tử các ngươi là gì nhưng người như bọn ta nếu huynh đệ hay con cái mà bị bắt thì dù có mất hết tất cả cũng sẽ lấy về.” – đoạn ông quay qua nhìn tên nhóc này, đúng là khả năng nhịn nhục thật đáng nể. Sau ông đưa tay ra hiệu cho người băng bó cho Tào Thúc và nói tiếp – “Giờ ngươi biết phụ thân ngươi đang làm gì bên đó không?”

Ứng Thiên tỏ vẻ không quan tâm.

“Hắn đang tổ chức hội nghị tuyển Thái tử...” – ông thân nhiên nói – “Xem ra ngươi còn sống hay đã chết cũng chẳng còn gì quan trọng.”

Lúc này Ứng Thiên mới ngẩn người.

“Nghe nói một trong những ứng viên sáng giá nhất là Bát Vương gia – Ngao Thiên Bình. Hắn là người đã nói phụ thân ngươi tổ chức tuyển Thái tử. Nghe nói hắn là đệ đệ ruột của ngươi nhỉ?”

“Nói dối!”

“Ta một Đại Khả Hãn nói dối một kẻ tù tội như ngươi làm gì?”

Không đời nào Thiên Bình làm thế với chàng. Nhất định mọi chuyện là nói dối.

Đại Khả Hãn ném một mật thư xuống đất và lạnh lùng đứng lên – “Ngươi không tin ta cũng đành chịu!”. Xong ông vội phủi người rồi bỏ đi không thèm quay người lại.

Ứng Thiên ngồi trong buồng giam nhìn thuộc hạ mình đang mê man. Chàng chưa đụng đến mật thư kia, chàng không tin Thiên Bình làm vậy với mình. . .

“Đại hoàng tử...” – bất giác giọng Tào Thúc vang lên – “Người nhất định sẽ thoát khỏi đây... người nhất định sẽ là một hoàng đế tốt...”

Chàng nhìn người thuộc hạ rồi bật cười. Không biết sống đến ngày mai không mà nói chi đến làm hoàng đế. Thật sự quá mệt mỏi rồi!

“Con biết không? Trên đời có một loại chim bắt tử, dù bị giết đến mức nào thì cũng vươn lên mà sống trong biển lửa. Người Thục Di của chúng ta cũng vậy!”

Tiếng mẫu thân chàng vang lên, người khi còn sống hay kể những câu chuyện Thục Di cho Ứng Thiên chàng nghe, khi đó thì Thiên Bình vẫn chưa sinh ra. Người còn hay hát những khúc hát đầy ai oán nhưng cũng rất kiêu hùng cho chàng.

“Thật sự con quá mệt rồi, mẫu thân!” - Ứng Thiên nhắm mắt lại. Có thể mọi thứ sẽ kết thúc ở nơi đây, đó không hẳn là một bi kịch.

...

Ứng Thiên mở mắt ra, nhìn thấy người thuộc hạ nằm cạnh mình, ánh mắt thâm quầng, vừa nhìn thấy chàng mở mắt, hắn không giấu sự vui mừng – “Ngài tỉnh rồi!”

“Ta chưa chết sao?”

Tào Thúc tỏ vẻ không vui đáp – “Ngài nhất định không chết đâu.”

“Vết thương ngươi sao rồi?”

“Không sao, ngài bất tỉnh mấy ngày rồi!”

Ứng Thiên nở nụ cười lạnh tanh – “Mạng ta quả thật quá lớn!”

“Hong phúc tề thiên, người là thiên tử nhất định qua khỏi mọi chuyện!”

“Lúc ta ngủ, ta nghe tiếng mẫu thân ta hát!” – chàng buộc miệng nói. Tiếng hát thật khiến người ta hoài niệm.

Tào Thúc bật cười – “Tại hạ không nghĩ giọng mình lại được đánh giá cao vậy đâu!”

Ứng Thiên nhìn người hầu này nhử mảy tỏ vẻ khó hiểu.

“Có phải nó như vậy không?” – Tào Thúc cất tiếng hát của người tộc chàng.

Người chủ nhân nhìn không giấu sự ngạc nhiên, rất giống.

“Đó là bài hát của người Y Năng...” – Tào Thúc đáp – “Có thể những bài hát ngoại bang đều khá giống nhau nên người đã nhầm.”

“Ai dạy cho ngươi?”

“Người tộc thần khi sinh ra đều biết đến nó.” – người thuộc hạ đáp – “Nó cũng như chim phụng hoàng, hồi sinh trong biển lửa. Cho dù người Y Năng bị tiêu diệt nhưng bài hát vẫn mãi vang lên mà không bao giờ chết!”

Ứng Thiên bất chợt bật cười.

“Thần nghe nói người là người Thục Di, người Thục Di cũng như người Y Nang, mãi mãi mạnh mẽ và không sao hết. Người còn là thiên tử mà!”

Khóe miệng chàng cong lên – “Ừ, ta là thiên tử mà!” – đoạn Ứng Thiên đưa tay chỉ cuộn giấy dưới sàn và ra lệnh cho người thuộc hạ - “Lấy thứ đó cho ta!”

Tào Thức vội làm theo lệnh chủ nhân mình.

Ứng Thiên mở cuộn giấy ra và cố bình tĩnh đọc tất cả mọi thứ trong đó.

“Thì ra là thế!” – chàng nở nụ cười chua chát. Thật đau đớn!

“Người cho người nói Đại Khả Hân là Thái tử Đại đường cầu kiến!” - Ứng Thiên nói lớn cho kẻ canh phòng mình nghe thấy.

Tào Thức có phần bần thần nhìn người chủ nhân này. Linh cảm cho chàng biết Ngao Ứng Thiên hôm nay không còn là người của hôm qua nữa.

Người ở trong cung thì làm gì có tình cảm thật chứ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27-3: Phụ trương lắm nhảm - không liên quan truyện - Bánh bèo và tiểu tam hợp lực ký

1/ Tổng giám đốc của một tập đoàn đa quốc gia có chi nhánh rải rác toàn cầu, nhân công lao động hơn một triệu người, đẹp trai hơn Cổ Thiên Lạc, Huỳnh Hiểu Minh, Lee Min Ho, Brad Pitt, Orlando Bloom... 27 tuổi, có tầm vị cao, nằm trong top 200 CEO quyền lực nhất thế giới của Forber phiên bản quốc tế và được xếp vào bá đạo nam nhân. Ừ, cái thể loại cường công này ế... dành cho phụ nữ và bị kịch hơn thẳng chó này giành trai với Phương Phương cô.

Đờ mờ đời, người ta xuyên không, Lâm Tiểu Phương cô cũng xuyên không mà thế quái nào cô lại bị xếp vào giành nam chính với cường công đam mỹ. Ừ mà muốn giành trai với dạng nam nhân này thì cũng phải có gì đó...

23 tuổi...

Thất nghiệp...

Rớt đại học 3 lần...

Mỗi đầu tháng tránh bà chủ nhà 2 ngày...

Nợ 200 triệu chả biết từ đâu rớt xuống...

Nhan sắc 4/10, gờ kính ra cũng xấu như thường...

Tài năng ế... có...

Yeah... cơ bản mà nói cuộc thi này cô rớt từ vòng loại...

2/ Phương Phương nhìn tên nam nhi ngồi kế bên đang cầm ống nhòm canh đôi nam chính của bộ tiểu thuyết đam mỹ chó má này hỏi - “Người là ai?”

“Ta là thư ký của Ngô Khải Hoa” – hần trả lời dứt khoát.

Cô nhìn bộ dạng rất stalker của hần hỏi tiếp – “Đang làm gì vậy?”

“Đang theo dõi chồng tương lai!”

“...”

“Ta sẽ là vợ của anh Hoa!”

Ừ, thì ra là cũng phường bám đuôi như Phương Phương, cô canh Tiểu Thu Sinh, hần mẹ Ngô Khải Hoa.

“Người đừng vọng tưởng giành được anh Hoa với ta” – hần nói tiếp.

“Hắn có gì tốt?” – Phuong Phuong giương ống nhòm ra căng thẳng nhìn tiếp, thằng chó kia đang quỵến rũ Thu Sinh của cô, đồ mờ!

Stalker-kẻ-bên nói không do dự - “Anh ấy rất lạnh lùng, đẹp trai, hút chịu không nổi. Nếu tên Thu Sinh kia không xuất hiện thì ta đã là người ngồi ở đó rồi!”

Lạnh lùng? Tên ch... này gặp Thu Sinh hai lần – một là trong quán cà phê thấy nam chính nhìn ra ngoài với ánh mắt cô đơn, lần 2 là vô tình hắn biết Sinh vào công ty làm IT – đã đổ và của con người ta. Lạnh lùng cái ế... gì chứ. Đúng là chỉ có đam mê và ngôn tình Trung Quốc mới có khái niệm 2 chữ lạnh lùng khó đỡ như vậy. Cứ tả nam chính là người lạnh và không để ý tình yêu thế mà tiểu thụ/nữ chính mới thả thính thế cái đám này đã đớp thính ngon ơ. Đồ mờ...

“Hay ta và ngươi hợp tác!” – Phuong Phuong lên tiếng.

“...”

“Ta gài Thu Sinh, ngươi của Khải Hoa!”

Giờ tìm kiếm đồng minh mới quan trọng. Bằng mọi giá Phuong Phuong cô phải làm nam chính tiểu thụ yêu mình, nếu không 7 ngày sau cô phải chết!

...

“Hãy!”

“Hừm?”

“Sao ngươi lại yêu anh Tổng của mình?”

“Vì ta đã được giác ngộ!”

“Hả?” - tình yêu mà cũng giác ngộ như Kinh Phật sao?

“Năm mươi chín tuổi, ta tỏ tình cùng một cô gái mình yêu. Cô ấy không nói gì chỉ đưa 1 cuốn ngôn tình cho ta và nói “Nếu anh trở thành một người như nam chính trong đây, em sẽ yêu anh”. Sau đó, ta đã mất 3 ngày 3 đêm đọc cuốn tiểu thuyết đó và nhận ra ta cũng cần tìm soái ca của đời mình.”

Gay có đào tạo!

“Sau đó ta đã sa đà theo con đường ngôn tình và hai năm sau, ta đã thực tế hơn.”

“Ngươi cố gắng nỗ lực học hành và làm việc tìm soái ca của mình?”

“Không, ta đã đọc đam mê!”

Đó là xa rời thực tế hơn bố ạ!

Sau đó anh nhìn cô cười – “Tuy nhiên, giờ đây ta đã từ bỏ thế giới 2D ngồi đọc tiểu thuyết đó và tiến hóa theo 1 mức cao hơn” – sau đó chia 1 đồng ảnh chụp lên Tổng giám đốc của mình ra dưới mọi góc độ trong điện thoại cho Phuong Phuong – “Ta đã theo dõi anh ấy!”

“Đó là thoái hóa chứ không phải tiến hóa!”

Từ một đứa trẻ nam hán tự biến mình thành một thằng bá mồm. Vô vọng, thật vô vọng!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28-1

“Cuối cùng là đem cô ta về phòng hay là cứ ngồi đây đây?”

Diệp Ứng anh không phải thằng ngu, nghĩ kiểu nào cũng thấy gọi nha đầu này dậy rồi đưa cô ta về khách sạn xong đi ngủ là tiện nhất. Anh quay người qua định gọi Ngân Trúc dậy thì thấy cô đang dựa vào anh ngủ ngon lành thì chả hiểu sao lại chả lên tiếng được.

“Hay là cứ ném cô ta về phòng xong đi ngủ?” – anh bắt đầu nghĩ phương án hai. Nha đầu này chỉ thuê anh bảo kê chứ không tính thêm tiền bảo mẫu, anh là dạng người chuyện không lợi tất không làm trừ khi cụt hứng nửa chừng.

Diệc Ưng nhích người ra khỏi Ngân Trúc đang ngủ say một chút để có thể xách cô ta leo xuống lại.

“Ừm...” – cô khẽ nhủ mảy rồi chép miệng, đoạn cô lấy bàn tay kéo kéo áo anh về phía mình không được bèn khẽ nhích người tựa đầu lên cái gối ngủ tiếp.

“Cái con nhỏ này...”

Diệc Ưng đang buồn ngủ thấy biểu tình ngủ ngon lành của Ngân Trúc và cách cô ta xem anh là cái gối thì không khỏi phát cáu. Nửa đêm nửa hôm, giờ người ta đi ngủ con nhà đầu này không đi ngủ mà bày đặt đi dạo phố, sau đó uống rượu cổ xác vào rồi giờ lại lăn ra ngủ ngon lành. Thật sự anh rất muốn ném con nhỏ này xuống con sông gần đây ngay bây giờ bất chấp bị xử tiền. Nghĩ là làm, Diệc Ưng vội nhích người mạnh ra định lấy tay ôm con nhỏ này xách ra con sông gần đây thủ tiêu thì bất chợt thấy Ngân Trúc mắt thẳng băng sắp rơi xuống, anh lại lấy tay giữ cô lại và nhìn biểu tình cô vẫn ngủ ngon ơ. Chẳng hiểu sao, anh trở về vị trí cũ, để đầu cô ta dựa lên cánh tay phải mình như ban đầu và ngồi vắt vẻo trên mái nhà người ta miễn cưỡng ngắm sao dưới trời rét buốt.

Bất chợt, tiếng Ngân Trúc vang lên – “Diệc Ưng...”

Anh mừng rỡ những tưởng được về khách điểm ngủ rồi vội quay qua nhìn nha đầu thì thấy cô ta vẫn say ngủ và đang nói mớ...

“... tên dê tiện...” – cô thuê thảo và khẽ nhủ mảy tỏ vẻ kinh tởm.

“Nha đầu khôn nạn!” – Diệc Ưng phát cáu và cực kỳ muốn đập con nhỏ này xuống dưới kia không thương tiếc. Tuy nhiên liếc qua bộ dạng ngủ ngon lành khi dựa vào cánh tay mình như vậy chả hiểu sao anh tiếp tục ngồi chồm hổm ngắm sao trời.

...

“Thuộc hạ đã mang đồ ăn của Túy Hương Lầu cho thượng khách của Giáo chủ!” – tên thuộc hạ của Kiều Chi Thượng có chút hiếu kỳ về người khách này của người, chưa bao giờ Giáo chủ chu đáo với người khác như vậy và cũng chưa bao giờ có người khách nào lại bí mật như vậy, ngay cả khi hân giao thức ăn cũng phải để bên ngoài và chỉ thông báo chứ không được mang vào phòng người đó.

“Người đó có dùng không?” – chàng hy vọng thức ăn nổi tiếng nơi đó hợp khẩu vị Kiều Mai.

Tên thuộc hạ lúng túng trả lời – “Thuộc hạ không biết... Người đó chỉ nói là cứ để ở ngoài.”

Chi Thượng im lặng.

“Để thuộc hạ đi kiểm tra...”

“Không cần đâu, để ta tự đi!” – chàng cũng cần cho Phương tiểu thư này hiểu một vài đạo lý làm người và biết thân biết phận một chút. Cùng lắm nàng ta chỉ là con gái của một Tướng quốc mà thậm chí có là con của Hoàng đế thì cũng chẳng là gì với chàng.

Chi Thượng đi đến phòng mà chàng chuẩn bị cho Kiều Mai thì chợt lặng người khi thấy giỏ thức ăn của Túy Hương Lầu vẫn còn ở bên ngoài thì không khỏi thấy không vui trong lòng. Cô gái này lại giờ thói đại tiểu thư nữa rồi sao? Chết tiết!

Không kiên dè, Giáo chủ Ma giáo mạnh tay mở cửa phòng cô gái này. Trái với mọi thứ chàng dự đoán, Kiều Mai không ngồi đọc sách mà nằm sòng soài trên sàn nhà, gương mặt không giấu sự đau đớn tột độ.

“Kiều Mai... nó phát tác nữa sao?” – Chi Thượng vội chạy vào ôm lấy cô gái này. Chết tiết!

“Ta không biết điều...” – nàng nằm trong tay người này khó nhọc rên lên – “Ta sai chỗ nào...”

“Chết tiết, giờ nàng còn tâm trạng nhớ mấy thứ này sao?” – đoạn chàng bế nàng để lên giường, cô gái này sao lại phát nóng? Lần trước không phải chỉ đau đớn thôi sao? Cái loại độc được chết tiết nào vậy chứ?

Kiều Mai chỉ hờn hờn hỏi – “Người... nói ta biết... sai chỗ nào...” - Thật sự rất đau đớn như hàng ngàn mũi kim châm vào ngũ tạng – “Lạnh...”

Chi Thượng vội kéo chăn quấn nàng lại và ôm chặt lấy nàng ta và khẽ dùng tay truyền chút nội lực cho người con gái này để giảm chút đau đớn cho Phương Kiều Mai. Chàng im lặng cố tập trung tinh thần truyền cho nàng, cô gái này không phải người luyện võ, không thể truyền nhiều quá – sẽ gây hại tính mạng cho nàng ta.

Không cam tâm, Kiều Mai lên tiếng đứt quãng – “Sai... chỗ... nào?”. Tại sao lại là nàng? Cả hai lần đều là nàng?

“Ta đã nặng lời với nàng!” – Chi Thượng lên tiếng nhượng bộ và cố tập trung vào chuyện chính. Chết tiết! Người nàng ta càng lúc càng nóng hơn.

“Lần cuối... ta xin người...” – nàng lấy hết sức lực cuối cùng khẽ nói – “... nếu ta chết... xin người hãy giúp ta...”

“Đừng nói bậy! Nàng không chết được đâu!”

“Giết chết Ngao Thiếu Phong... và... Hồng Ngân... Trúc...” – Kiều Mai càng lúc càng cảm thấy khó chịu chỉ biết đau đớn khóc – “phụ thân ta... đại ca... xin người... không liên hệ... triều đình...”

“Nàng không chết đâu!” – Chi Thượng đau lòng siết chặt cô gái này hơn và không buồn quan tâm lời nói của nàng.

“Xin...” – bất giác Kiều Mai thấy đau sau gáy và ngất lịm đi.

Kiều Chi Thượng ra tay điểm huyệt cô gái này, không thể để nàng cứ như vậy được và tập trung truyền chân khí. Bất giác người chàng giãn ra khi thấy đã đủ không chế độc được trong người Kiều Mai, chàng buông nàng xuống giường và lau mồ hôi trên người nàng ta.

“Vẫn là cô gái đó khiến nàng đau khổ sao? Nếu thế thì cô ta tuyệt đối không được tồn tại!”

Ngay cả đến lúc cận kề cái chết, Phương Kiều Mai này vẫn chỉ nghĩ đến giết Ngao Thiếu Phong và Hồng Ngân Trúc. Cuối cùng bọn chúng đã làm gì khiến nàng ta đau khổ đến như vậy?

Một cô gái mới mười mấy tuổi đầu mà đã có liên hệ với nhiều người có thế lực và có một mối quan hệ dây dưa với nhiều người đàn ông. Kiều Chi Thượng đã tiếp xúc qua nhiều phụ nữ trong giang hồ, chàng chắc chắn cô gái này là dạng con gái đoan chính, không phải loại đàn bà lăng lợ; ngay cả khi ở Tướng quốc phủ bị chàng cưỡng ép, dù Kiều Mai chủ động nhưng ánh mắt đó không chút xuân tình, hành động có phần thô cứng. Tại sao nàng ta phải hành xử như vậy?

Chi Thượng dịu dàng nắm lấy tay nàng.

“Giáo chủ!” – bất chợt tiếng nói của tên thuộc hạ ở bên ngoài vọng vào – “Có chuyện lớn!”

“Chuyện gì?”

“Độc Sư không về được, ngài ấy đang bị giữ ở Âm Dương thôn.”

Chi Thượng khẽ liếc nhìn gương mặt nhợt nhạt của Kiều Mai rồi lên tiếng – “Chuẩn bị xe ngựa cho ta.”

“Xe ngựa?” – trước nay người không phải chỉ đi ngựa hay sao?

Chàng không quan tâm mà ra lệnh lần nữa – “Chuẩn bị xe ngựa cho ta, nửa canh giờ sau ta xuất phát đến Âm Dương thôn!”

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Giáo chủ vội ôm chặt lấy Tướng quốc tiểu thư và khẽ nói – “Chúng ta sẽ đến chỗ Độc Sư, nàng nhất định không sao đâu!”

Sau khi giải trừ độc cho Kiều Mai, chàng sẽ giết Hồng Ngân Trúc và Ngao Thiếu Phong. Chỉ khi đó, nàng ta mới an phận làm Giáo chủ phu nhân của chàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28-2

“Lên xe!” – một tên cướp đẩy mạnh Ngân Trúc vào chiếc xe ngựa, hần liếc nhìn cô, gương mặt không giấu sự dâm tà.

Nếu các bạn hỏi tại sao mọi chuyện tại sao lại thành ra như thế này thì tóm tắt lại là sáng sớm cả nhóm Ngân Trúc chuẩn bị lên thuyền thì một người phụ nữ độ bốn mươi ăn mặc diêm dúa hót hã chạy lại và vị cha xứ đã chạy tới đỡ bà ta. Sau đó, một đám côn đồ cướp cạy chạy tới đòi người và hăm dọa cô. Nhìn cái đám này thì cũng chả phải võ lâm cao thủ gì mà sắc mùi quần chúng, nói thật là từ trước đến giờ chỉ nghe cướp tấn công thiếu nữ chứ bà già hết xí quách mà chúng cũng không tha thì cô không giấu sự hiếu kỳ. Và sau đó Ngân Trúc và mọi người cũng bị bắt đi luôn vì can tội bao che, đồng bọn. Diệc Ung và Bát gia cũng chả động thủ và lộ thân phận của mình làm gì tránh rắc rối sau này, Ngân Trúc và 3 người đồng hành còn lại muốn xác minh rõ ràng mọi chuyện rồi mới ra tay giúp đỡ. Nhóm cô đã chia làm 2 nhóm, một ở lại thị trấn để có gì báo quan binh nếu mọi người không về trong ngày, còn lại theo bà bà kia đi.

Vừa bị ném lên xe, Ngân Trúc đã thấy có thêm 3 người nữa ngồi trên xe ngựa, một phu nhân gương mặt thanh tú ngao ngễ ngồi đọc sách và một trang nam tử ngồi bên cạnh nàng ta sợ hãi rung cầm cập cùng một nam nhân đạo mạo mỉm cười chào cô trên xe ngựa – Tổng Thế Hào – nam phụ của bộ tiểu thuyết “Nhất đại sủng nữ” này đồng thời là trạng sư giỏi nhất quốc gia – kẻ có thể thay đen đổi trắng trong bất kỳ vụ kiện cáo này.

Người phu nhân liếc mắt nhìn Ngân Trúc rồi nhìn người đàn ông run cầm cập bên cạnh và khẽ nhếch mép – “Chàng thật có duyên cùng mỹ nhân nhỉ?”

“Ta...” – hần mặt không còn hột máu run cầm cập – “T... biết lỗi rồi, phu nhân... Ta không nên đụng đến Vương Tiểu Thúy...”

Tổng Thế Hào phe phẩy quạt và cười lớn – “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà, sư muội cứ dừ dằn như thế thì làm sao đệ ấy không trêu hoa ghẹo nguyệt được!”

Người phu nhân cười khuấy – “Có gan đến lầu xanh cơ đấy... giờ biết sợ rồi sao?”

“Ta...” – hần vẫn run cầm cập.

Tổng Thế Hào mỉm cười – “Ta nghĩ người lo nên là muội mới đúng, muội mới là người bắt cóc và làm khổ nàng ta mà. Kê mà Vương Tiểu Thúy này muốn trừng trị nhất chính là muội đấy!”

“Huynh nghĩ Khương Hồng ta là ai? Ta lại sợ một ả lầu xanh sao?” – vị phu nhân – Khương Hồng mỉm cười ngạo nghễ nói.

“Đến thăm sư muội không ngờ được xem kịch hay như vậy!”

Vậy là mọi chuyện liên quan đến một cô gái thanh lâu tên Vương Tiểu Thúy? Nói chung máu nhiều chuyện của Ngân Trúc nổi lên, xem kịch hồ ly tinh đã đại phu nhân như thế nào đây mà xem ra cô gái tên Khương Hồng này đã có cách đối phó.

Diệp Ung nhìn gương mặt cực kỳ nhiều chuyện của nha đầu này biết ngay là cô gái này nổi máu bao đồng nữa rồi. Dù sao cũng không gấp lắm thôi thì cứ xem kịch vậy, bên cạnh đó anh cũng cần phải quan sát tên Ngao Thiên Bình kia.

Phu quân Khương Hồng nhìn người đàn bà mà Ngân Trúc cứ không khỏi kinh sợ hơn.

“Tú bà... bà...”

“Thúc gia... ta...” – bà ta meo máo khóc – “Người hãy cứu ta.”

Thúc gia kia chỉ biết cười trừ, mạng hần còn chưa biết giữ được hay không mà cứu được ai. Khương Hồng nhìn thái độ sợ sệt của phu quân mình thì khẽ nhếch mép cười.

“Xin hỏi tiểu thư đây là...” – Tổng Thế Kiệt đưa mắt nhìn về kiều diễm của Ngân Trúc lên tiếng, đúng là một đại mỹ nhân mà.

“Chào công tử, ta là Hồng Ngân Trúc.”

“Tổng Thế Kiệt!” – chàng mỉm cười đáp lại – “Còn nhị vị đây là...”

“Họ là người hộ tống ta!” – Ngân Trúc đáp, không muốn ai biết thân phận Diệp Ung và Bát Vương gia.

“Chào!”

“Chào!” – Ngao Thiên Bình mỉm cười đáp lại.

Diệp Ung chả buồn nói chuyện.

Tổng Thế Kiệt thấy vậy cũng chả buồn nói gì, chàng hỏi tiếp – “Xin hỏi Hồng tiểu thư bị bắt vì tội gì?”

“À, ta nhiều chuyện cứu người phu nhân này và bị bắt luôn!”

Chàng cười lớn – “Đồng cảnh ngộ! Đồng cảnh ngộ!” – rồi quay qua sư muội Khương Hồng của mình nhìn với ánh mắt đầy ẩn ý – “Thật muốn xem Vương Tiểu Thúy sắc nước hương trời kia là một người như thế nào đấy!”

Xem ra kịch hay còn trước mắt, Ngân Trúc cô không xem thật uống phỉ!

...

Đám người Ngân Trúc và Tổng Thế Hào bị dẫn đến gần chân núi – gần một thị trấn nhỏ - một trong những nơi bị đám sơn tặc Nhất Nhất Can tấn công và chiếm đóng gần đây. Sau đó bị ném vào một ngôi dinh thự lớn, phía trong là một tuyệt đại mỹ nhân ăn mặc quyến rũ đang ngồi gầy đàn. Đúng là một người phủ nữ quyến rũ và sắc sảo đến độ hoa nhường nguyệt thẹn. Nếu Hồng Ngân Trúc cô sở hữu nét đẹp ngây thơ và thánh thiện, Phương Kiều Mai là sự cao quý và khí chất hơn người thì nét đẹp của cô gái này có phần gợi tình, từng cử động đều toát lên sự quyến rũ mê hồn khiến đàn ông khó cưỡng lại và phụ nữ phải kinh sợ. Chả trách Khương Hồng căm ghét cô Vương Tiểu Thúy này đến vậy.

Vương Tiểu Thúy vừa nhìn thấy Thúc gia và vợ hần ta – Khương Hồng thì nhếch mép cười, nàng muốn cho những kẻ đã hành hạ nàng phải nếm trải hết mọi khổ đau nàng từng chịu phải.

“Thúc gia, lậu quá chưa gặp!” – Vương Tiểu Thúy nở nụ cười quyến rũ pha chút mỉa mai trong đó, kẻ này có gan chuộc thân nàng mà không có gan bảo vệ nàng trước người vợ kia; đoạn này liếc mắt nhìn Khương Hồng nhưng người phụ nữ kia vẫn ngạo nghễ, không chút sợ hãi.

“Ta... Ta...” – Thúc gia sợ hãi quỳ sụp xuống người tình nhân cũ, không ngờ nàng ta lại được Đoàn Ca – thủ lĩnh sơn tặc Nhất Nhất Can cứu và tìm

chàng báo thù.

“Sao chàng lại sợ hãi như vậy?” – Vương Tiểu Thúy dò hỏi.

“Ta...”

Đoạn Vương Tiểu Thúy vươn tay ra lệnh bằng cướp và một khay vàng được bung ra, nàng kiều ngạo nói – “Đa tạ chàng đã cứu Vương Tiểu Thúy ta thoát khỏi chốn thanh lâu khi xưa. Ta mãi mãi không quên ơn của Thúc gia chàng” – nàng liếc mắt lên Khương Hồng và Tú bà – “Kẻ có ơn ta tất trả mà kẻ có oán ta cũng sẽ không tha.”

Rồi, Ngân Trúc cô nhớ rồi. Đây là Vương Thúy Kiều đây mà, xem ra sắp có cơ hội xem nhục hình với Tú bà, Sở Khanh và Mã Giám Sinh rồi đây. Con tác giả điên và khốn nạn này hết đạo Ủy Thiên đồ long ký, giờ đến Truyện Kiều, đúng là mất nhân cách làm tác giả mà, hạng người này tối ngày chỉ viết truyện nhằm nhĩ cho chúng chửi thôi chứ làm được chuyện lớn gì chứ!

Khương Hồng không buồn quỳ lạy mà chỉ bình thân ngồi trên ghế nghênh tiếp ánh mắt của tình địch một thời của mình, à ta có tình thị uy với nàng đây mà. Một ả thanh lâu có tư cách nói chuyện Khương Hồng – con gái độc nhất của Tứ phẩm Hình bộ như cô sao? Đúng là hạng đàn bà rẻ tiền!

“Chà!” – Khương Hồng lên tiếng – “Thúc gia được một khay vàng, ta hẳn được Đoàn phu nhân ưu ái hơn nhĩ? Ít nhất phải hơn ba phần phụ quân ta.”

Tổng Thế Hào nhếch mép cười, sư muội chàng là nữ nhi nhưng về tài ăn nói lách léo thì không thua bất kỳ trạng sư nào. Để xem nàng ta đối phó Vương Tiểu Thúy như thế nào.

“Ngươi còn nhớ đối xử ta như thế nào?” – kẻ bề trên nhìn Khương Hồng mĩa mai nói.

Khương Hồng để tách trà lên môi và nhẹ nhàng nói – “Đoàn phu nhân hôm nay quả là cao quý hơn người. Làm sao phận đàn bà thấp kém như Khương Hồng ta dám so sánh”

“Khương tiểu thư quá lời!” – Vương Tiểu Thúy mĩa mai – “Nàng sao mà lại thấp kém chứ?”

“Ta phận đàn bà, ghen tuông cũng là chuyện bình thường nhưng nàng một Đoàn phu nhân chức cao vọng trọng” – Khương Hồng nói tiếp, giọng không giấu sự mỉa mai, đàn bà thanh lâu lấy một tên cướp cũng có tư cách nói chuyện cùng nàng sao – “Làm gì trách cứ kẻ hèn mọn như ta... Và lại...”

Đúng là phiên bản nhái của Hoạn Thư mà, nói chuyện kiểu đó ai mà ra tay được. Nói thật trong truyện Kiều, Ngân Trúc cô chỉ ngưỡng mộ người phụ nữ thông minh hơn người này, còn nàng Kiều ngoài tài ca cầm đứng chuẩn gái thanh lâu (ngoài đời thường giới ba cái đó làm quái gì) thì chả có cái mẹ gì hết. Nguyễn Du tả cho cô nhưng cuối cùng cũng lạc trôi theo đời, bị lừa hai lần. Một lần là thiếu kinh nghiệm, còn hai lần là ngu mà nàng ta cũng rất biết cách đẩy đưa trai – từ Kim Trọng, Sở Khanh, Thúc Sinh, Từ Hải, Hồ Tông Hiến ai nàng cũng chơi từ cái tên Thổ quan quả quần chúng thấp kém thì Kiều ta mới bắt đầu nổi máu trinh tiết khi bị ép cưới mà bỏ qua đám đầu tư sát vì nhớ Từ Hải ca thôi. Chứ sau khi chồng là Từ Hải bị mình xúi dại chết thì nàng còn có sức phục vụ Hồ Tông Hiến từ A đến Z mà, sau vài ngày mây mưa và kế hoạch thành hôn đại quan (Hồ Tông Hiến) bị thất bại do chê xuất thân, Kiều bắt đầu nhớ Từ Hải ca và nhảy sông. Con nhỏ này tối ngày có con sông cạn hieu mà nhảy hoài. Còn bà sư Giác Duyên kia tối ngày cứ ra sông tụng kinh vớt xác chị ta hoài. Ôi, ngôn tình ngày xưa đúng là lỗi logic và máu chó everywhere.

“Ta đã làm gì Đoàn phu nhân” – Khương Hồng nhấn mạnh – “Ta biết nàng có tài năng cầm kỳ đã giữ nàng đàn ca trong phủ, vốn chưa hề bạc đãi một lần. Nhận ra nàng có tư chất hơn người...” – cô gái đánh đá này nhấn mạnh – “Ta còn chuẩn bị một trang viên riêng để hàng đêm nàng chép kinh và giáo lý để nàng gột rửa quá khứ, thấu hiểu chuyện đời hơn. Ta về tình về lý thì đều là kẻ hàm ơn cho Vương Tiểu Thúy nàng khỏi chốn nhơ nhớp kia.”

Vương Tiểu Thúy cứng họng, nàng vốn dĩ muốn cho Khương Hồng này một bài học nhưng không ngờ nàng ta lại đối đáp như thế. Nàng liếc nhìn thuộc hạ và lời tuyên bố chắc nịch của mình ban này thì đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

“Quả là Khương Tiểu Thư thông minh hơn người đoán được tâm ý của ta.”

Khương Hồng nhếch mép cười, hạng gái phong trần này muốn đấu với nàng thì chưa có tư cách đâu. Bất chợt nàng nhìn thấy nụ cười đầy thách thức của sư huynh nàng – Tổng Thế Hào. Kẻ này định giờ trò gì nữa đây?

“Ban thưởng cho Khương Hồng tiểu thư!” – Tiểu Thúy lên tiếng.

“Áp giải Tú bà, Tây Giang và Mã Thanh Kiệt ra cho ta!” – Tiểu Thúy ra lệnh cho thuộc hạ, bỏ qua Khương Hồng nhưng đám vô loại này nhất định nàng không tha.

“Tiểu nhân...” – ba kẻ kia hoảng sợ run run lạy lục liên tục – “Tha cho tiểu nhân!”

“Các ngươi biết tội?”

“Tiểu nhân biết tội, tha cho tiểu nhân!”

“Người đâu, đánh một trăm gậy cho ta!” – Vương Tiểu Thúy lên tiếng.

Tổng Thế Hào phe phẩy quạt ngạo nghễ bước ra trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người và lên tiếng – “Xin hỏi Đoàn phu nhân, đám người này có tội gì?”

“Công tử đây là...” – Vương Tiểu Thúy đưa mắt nhìn thư sinh mặt trắng rất tuấn tú trước mặt hỏi.

“Tổng Thế Hào!” – chàng cung kính thưa.

“Ra là đệ nhất trạng sư.” – kẻ mà gia đình nàng đã thuê bảo vệ cha và em trai nàng mà không được là kẻ này sao? Đúng là có duyên thật.

“Tội dám người này đêm không kể siết! Ép dân nữ nhà lành vào chốn thanh lâu.” – nàng chua chát nhắc lại đoạn đời đen tối của mình.

Tổng Thế Hào nhếch mép – “Chúng đã bắt cóc Đoàn phu nhân?”

“Chúng lừa ta...”

“Lừa? Là tiểu thư trúng kế bọn người này?” – Thế Hào tò vò kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, chúng lừa vào thanh lâu khi ta bán mình chuộc cha cứu gia đình.” – ánh mắt rung rung đầy xuân tình hiện ra trong mắt Vương Tiểu Thúy.

“Bán mình?” – Thế Hào lặp lại rồi gấp mạnh cây quạt lại – “Vậy ra bọn chúng có bỏ tiền mua tiểu thư sao?”

Khương Hồng liếc nhìn bộ dạng giả tạo của sư huynh mình thì nhếch mép, xem ra Vương Tiểu Thúy hôm nay không phải ngày may mắn rồi. Tổng Thế Hào là một kẻ miệng lưỡi thể gian đệ nhất thiên hạ.

Tiểu Thúy lúng túng.

“Nàng có nhận tiền của bọn chúng phải không? Vậy sao gọi là lừa?”

“Ta chỉ... đồng ý làm vợ Mã Thanh Kiệt... không phải vào thanh lâu.”

“Phu nhân bán mình cho Thanh Kiệt thì không phải là tự cho mình là hàng hóa sao?” – Thế Hào mở to mắt rất kịch dồn ép mỹ nhân trước mặt – “Vậy ra gia đình của ta thì không thể chuộc thân hay chuyển phục vụ người khác rồi nhỉ? Ôi trời, khi biết muối muối ta xuất giá, ta đã tặng gia đình thân tín lo chuyện gia đình cho muối ấy mà nhà ấy có hơn mười bảy người, hẳn làm việc luôn tay luôn chân. Ta đã lừa hắn khi bỏ tiền mua sao?”

“Ta...”

Đoạn Thế Hào quay lại Mã Thanh Kiệt hỏi – “Ngươi mua nàng ta bao nhiêu?”

“Bốn trăm năm mươi lượng.”

“Ôi trời... quả là giá quá cao cho một phu nhân nhỉ?” – chàng quay lại nhìn Tú bà hỏi – “Bà cho người bắt cóc nàng ta sao?”

Tên này đúng là luật sư cao tay mà. Bề cong vấn đề thật kinh người, từ việc buôn người sai trái mà Thế Hào này lại làm như đó là một chuyện đúng đắn. Đúng là đáng để Ngân Trúc cô học hỏi.

“Không... ta mua nàng ta sáu trăm lượng.”

“Ôi trời, bà bỏ tiền thật lớn.”

“Vi nàng ta xứng đáng” – Tú bà nhìn Tiểu Thúy nói – “Nếu nàng ta chịu làm việc ta sẽ lấy lại vốn sau hai năm.”

“Chà... chà... chà... sau hai năm lặn sao?”

Tổng Thế Hào nhìn Vương Tiểu Thúy nhếch mép cười – “Tại hạ thật không hiểu Mã gia và Tú bà có tội tình gì? Không phải Đoàn phu nhân đã nhận tiền rồi sao? Người mua có quyền sử dụng thứ mình mua mà họ đã bỏ ra rất nhiều tiền để mua nàng. Phải chăng...” – chàng liếc mắt đắc thắng nhìn phu nhân quỵn rũ gọi tình từng hành động phía trên nói – “...nàng mới là kẻ lật lọng khi thanh thiên bắt người trả thù riêng?”

“Ngươi...” – Vương Tiểu Thúy không nén được nộ khí, kẻ này đổi trắng thay đen.

Đoạn chàng quay sang nhìn thư sinh mặt trắng Tây Giang – “Người này có tội gì?”

“Hắn lừa ta.”

“Ngươi làm gì nàng ta?”

“Ta... cùng nàng ta...” – kẻ này đỏ mặt nói.

“Ngươi cưỡng ép nàng ta?” – Thế Hào tức giận lên tiếng.

“Không, nàng ta và ta tự nguyện...”

“Tự nguyện?” – chàng nhếch mép cười – “Nam nữ tự nguyện... là tội sao?”

“Hắn cùng Tú bà lừa ta... nói ta là hạng gái thiếu đứng đắn và bắt tiếp khách...” – Tiểu Thúy đỏ mặt tức giận trước kẻ lật lọng trắng đen này.

“Thật vậy không?” – Thế Hào nhìn Tây Giang ra hiệu.

“Không, chúng ta tự nguyện” – Tây Giang hiểu ý đáp lại – “Nhưng ta đã phụ nàng rồi bỏ đi mà không hề biết nàng bị bức ép...”

“Nam nhân hứa hẹn và nàng trao cho hẳn tình cảm” – Thế Hào nói giảm nói tránh – “... hẳn bỏ rơi nàng phụ tình là mạng tội? Vậy gần như mọi đàn ông thiên hạ đều mang tội đáng chết.”

“Ngươi...” – Tiểu Thúy tức giận.

“Nàng có tự nguyện với Tây Giang khi ấy không?” – Thế Hào lặp lại.

Nàng cắn chặt môi – “Có!”

“Vậy hẳn có tội gì?”

Tiểu Thúy bắt đầu thấy thuộc hạ xôn xao thì bắt đầu hóa giận hơn, gất lên – “Người đâu, đánh kẻ xảo trá này 60 hèo cho ta!”

Cả đã cắn câu, Thế Hào nhếch mép cười.

“Một kẻ là phu nhân cướp tặc mà làm ra vẻ con nhà quyền thế bắt người giữa thanh thiên bạch nhật, dụng hình. Ta tự hỏi bọn chúng gian trá hay nàng mới là kẻ gian manh xem triều đình không ra gì?”

“Hắn gọi Đoàn gia là cướp?” – Tiểu Thúy lên tiếng kích động thuộc hạ xôn xao, không giết đám người này thì nàng không cam lòng – “Xử lý Tổng Thế Hào cho ta!”

Diệp Ứng và Bát gia liếc nhìn xung quanh, sự im lặng bên ngoài thật khác thường. Lặng như tờ thật quá không bình thường. Chắc chắn có chuyện rồi.

“Rút thôi!” – Diệp Ứng khẽ nói bên tai Ngân Trúc và cầm lấy cổ tay cô toan kéo đi.

“Đi đâu!” – một tên cướp vội rút kiếm chìa vào 3 người và nói, tiểu mỹ nhân này nhất định phải đem về doanh trại cho Đoàn gia, biết đâu người sẽ thưởng hậu cho hắn.

“Tránh ra!” – Diệp Ứng ra lệnh.

Bắt chợt cửa dinh thự mở ra, một toán binh lính xông vào, một người đàn ông độ bốn mươi oai phong bước vào, gương mặt không giấu sự gian trá.

“Hò đại nhân đến!”

Tổng Thế Hào nhếch mép cười nhìn Vương Tiểu Thúy đoạn liếc mắt nhìn Hồng Ngân Trúc. Một mũi tên trúng hai con nhạn – giúp Hồ Gia Gia tiếp cận Đoàn phu nhân đây gọi tình này đẹp đám thảo khấu Nhất Nhất Can và tiếp cận Hồng Ngân Trúc xử lý cô ta cho Kiều Mai. Không phải ngẫu nhiên chàng đến thăm Khương Hồng và càng không ngẫu nhiên khi triều đình bỏ lơ đám thảo tặc hoành hành nơi đây.

1/ Tổng Thế Hào lấy hình mẫu từ Tổng Thế Kiệt - trạng sư nổi tiếng thời Thanh.

2/ Đoàn Ca (Tù Hài): ta biết soái ca trong lòng nhiều nàng nhưng chàng ngày xưa là cướp biển nhè và bạn Thúy Kiều theo sử (còn đang tranh cãi nàng ta có thật hay không) thì nửa đêm chả biết làm cái mẹ gì ra bờ sông đứng tự kỷ 1 mình (trong chiến loạn) rồi cướp biển thấy cướp về cho thù lĩnh. Sau đó, nàng ta làm áp trại phu nhân chứ anh Tù Hài kg đi thanh lâu nhè (nhiều bạn thắc mắc anh hùng sao đi thanh lâu?) và anh cũng éo trả tiền chuộc thân cho chị Kiều. Với ta cướp là cướp rất đơn giản, cụ Thanh Tâm Tài Nhân và Nguyễn Du lăng mạn nhưng ta thì không, ta kg ảo tưởng ngôn tình. 2 cụ này ngày xưa nếu các bạn rà soát lại văn thơ của các cụ cùng các danh nhân khác (Nguyễn Trãi - Lê Lợi - Trần Quốc Toản: lăng mạn chất nam nhi và thiên về ái quốc, Lý Bạch - Đỗ Phủ: cái lăng mạn thần thánh của thiên nhiên đất trời, Đường Bá Hổ - chất lăng mạn rất phóng khoáng lãng tử...) thì xác định 2 cụ là theo trường phái lăng mạn (thiên hướng tình yêu) và có phần tương đồng ngôn tình ngày nay nhè.

...

Thiên Bảo tới trở về gặp Tào Thúc và viện lý do bị lạc đánh lạc hướng kẻ này, may mắn hắn kiếm lời nên không hỏi gì hết. Chàng không tin Công Đẳng Tân Nhất – tên tiểu tử Đông Doanh kia nhưng kẻ này còn đáng nghi hơn. Thiên Bảo nhớ lại cuộc gặp ban nãy.

“Hắn vừa mới đến đây sao giết người được?”

“Kẻ đứng sau hẳn quyền lực vô biên sao lại không làm được?”

“Ngươi biết những gì?”

“Hơi bị nhiều...”

“Tại sao người có những thông tin đó?”

Công Đẳng Tân Nhất đáp – “Bởi vì ta hơi bị thông minh đó, có thể đoán được mọi thứ.”

“Vớ vẩn”

Đột nhiên kẻ này xụ mặt xuống – “Người không nhớ?”

“Nhớ gì chứ?” – Thiên Bảo khó hiểu hỏi.

Tân Nhất cắn chặt môi khó chịu đáp – “Không có gì. Nhưng người nghĩ chủ nhân của kẻ đi cùng mình là một người đơn giản sao? Mọi thứ đều nằm trong tính toán của hắn cả đó!”

“...”

“Ba người chết đều là người của Đông Doanh, ta sẽ không bỏ qua đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28-3: Ngoại truyện: Chống lại hệ thống, nhất định trở về cùng người ấy

Cô – một Kim Liên ngây thơ ngốc nghếch – mười sáu tuổi – yêu đơn phương người bạn thanh mai trúc mã của mình – Thanh Nam – một trong các kiện tướng thể thao của trường. Trước nay cô đều nhận được sự chở che của cậu bạn này và chưa từng trải qua sóng gió. Nay lại xuyên không vào một trong các vị vua nổi danh của Việt Nam – Lê Lợi – và đối mặt với các sóng gió vương triều cùng thế lực ngoại bang và một Hoàng hậu tinh quái do hệ thống 6023 điều khiển luôn tìm cách quyền rũ cướp đoạt mình.

Anh – Thanh Nam – một cậu bé cũng ngốc không kém – yêu đơn phương người bạn thanh mai của mình và chỉ dám tỏ tình khi cô bạn sắp chuyển đi xa. Một cậu học sinh ngốc và chưa có kinh nghiệm gì về sự đời nay lại xuyên và Tiểu Hồng – một trong các khuê các triều trước bị buộc phải lấy một quan lại của Lê triều nhằm bảo toàn tài sản. Thanh Nam một lòng bỏ trốn cùng sự giúp đỡ của hệ thống 2354 (trong xác người tình của Tiểu Hồng) và bị kẻ này tấn công kịch liệt. Bằng mọi giá, lần đầu của anh phải là cùng người mình yêu – Kim Liên và anh tìm mọi cách bảo toàn bản thân trước mọi thế lực muốn bắt mình. Đồng thời anh nhận ra thân phận thật của Tiểu Hồng...

Hệ thống 6023/2354 ban đầu chỉ tinh quái trên chộc người chơi không ngờ rơi và lưới tình thật. Và họ đã giấu người chơi về sự tồn tại của đối phương trong thế giới này cũng như sẽ kịch liệt quyền rũ họ và chia rẽ người chơi với Thanh Nam/ Kim Liên.

1/

Kim Liên liếc nhìn cậu bạn thanh mai trúc mã của mình và bỗng dưng thấy lòng thật khó chịu. Nếu cô không nói thì có lẽ sẽ không còn cơ hội mà nói với Thanh Nam nữa, lấy hết mọi can đảm, Kim Liên nắm chặt tay lại và quay lên khề lên tiếng.

“Nam/ Liên...” – bất chợt giọng Nam cũng vang lên.

Cô nhìn thấy gương mặt người bạn này cũng đỏ hây như mình thì quyết định không thể cứ im lặng nữa mà nói tiếp.

“Mình nghĩ là mình thích cậu. Cậu có thể...” – giọng hai người đồng loạt vang lên.

Bất ngờ, “Két...” – tiếng thắng xe vang lên và chiếc xe chệch hướng mất thăng bằng và lệch khỏi con đường lộ. Kim Liên hoảng sợ vội ôm lấy người bạn thanh mai trúc mã của mình.

2/

Kim Liên mở mắt thì thấy trước mặt mình hiện ra một khung cảnh diễm lệ.

“Nơi đây là đâu?” – cô khề nói. Chợt cô nhớ lại tai nạn ban nãy và Nam thì vội dáo dác tìm.

“Hoàng thượng, người sao vậy?” – giọng nam cao eo eo vang lên bên tai.

Cô quay lại nhìn thì thấy trước mặt mình là 1 tiểu Thái giám mặt hoa da phấn. Phim trường sao?

“Hoàng thượng có sao không?” – tiểu Thái giám nhìn chủ tử mình lo lắng.

“Nam đâu rồi?” – Kim Liên nhất thời không hiểu chỉ nhớ lại người bạn thanh mai trúc mã của mình, cô chỉ mới nói ra tình cảm của mình thôi, nhất định cậu ấy không có sao?

“Nam? Nam là ai?” – tiểu Thái giám nhìn chủ tử khó hiểu – “Người có sao không, Hoàng thượng?”

“Hoàng thượng?” – bất ngờ Kim Liên nhìn vào bàn tay mình thấy nó to hơn bình thường, cô vội nhìn xuống người thấy cơ thể thật kỳ lạ. Bất ngờ cô lấy tay để xuống quần mình rồi té ngửa và la lớn – “A...”. Cái gì đây?

“Hoàng thượng có sao không? Để tiểu nhân gọi Thái y” – người thuộc hạ thấy chủ tử mình hành động quái dị liền lo sợ chạy ngay ra ngoài gọi Thái y.

“Cái gì đây?” – Kim Liên thất thần.

“Đơn giản là cô đã xuyên không và rơi và xác Lê Thánh Tông – một trong những vị vua nổi tiếng của Việt Nam” – một cô gái phục trang lộng lẫy nhoeo miệng cười với Kim Liên.

“Xuyên không?” – Kim Liên máy móc nói – “Cô là ai?”

“Ta là hệ thống 6023 – người giám sát người chơi 10001 và cũng là Hoàng hậu của ngươi” – đoạn hệ thống nghiêng mặt mỉm cười – “Phu quân và ta cùng nhau giúp đỡ nhé!”

“Xuyên...”

“Sau đây là luật xuyên không...”

...

“Kim Liên...” – Nam giật mình tỉnh dậy và chợt thấy người mình nặng chịch.

“Giờ này mà còn ngủ nữa? Sắp đến giờ bái đường rồi!” – giọng một người phụ nữ vang lên.

Nam lấy tay ôm lấy đầu, anh nhớ là ban nãy trên xe bus mình đã lấy hết can đảm tỏ tình cùng cô bạn ngọc thanh mai trúc mã rồi gặp tai nạn. Cô ấy có sao không?

Bất ngờ một bàn tay vỗ mạnh vào má anh – “Này nha đầu, sắp đến giờ bái đường cùng Võ gia rồi. Còn nằm ngủ nữa hả?”

Nam ngẩng mặt lên thấy một người phụ nữ phục trang kỳ lạ đứng chống nạnh nhìn mình, anh khẽ nói – “Bà là ai?”

“Mẹ mày mà mày còn không nhận ra nữa. Con gái con lừa...” – bà chống nạnh la lên.

Nam chợt nhìn xuống thau nước bên cạnh thấy một mỹ nữ hiện ra. Anh vội nhìn xuống thấy 2 thứ nặng nặng trên ngực mình.

“Á...” – Nam té bật ngửa xuống sàn nhà. Cái gì đây?

Bất ngờ thời gian ngưng đọng lại và một nam tử tuấn tú vận đồ trắng bất ngờ xuất hiện và mỉm cười – “Nói đơn giản cậu đã xuyên không vào một cô gái tên Tiêu Hồng sống ở thời Lê. Chỉ khi cậu hoàn thành cuộc chơi mới có thể về thời đại của mình.”

“Ông là ai?”

“Ta là nhân tình của cậu ở thế giới này, chúng ta sắp chuẩn bị cùng nhau bỏ trốn.” – người nam nhân tiến đến bên Nam và mở quạt ra – “Đồng thời cũng là hệ thống 2354 sẽ đồng hành cùng người chơi 10034 trong cuộc chơi này.”

3/

“Hình như ta yêu ngươi rồi!” – hệ thống 6023/2354 lên tiếng cùng người chơi.

“Cái gì?” – Kim Liên / Thanh Nam mở to mắt nhìn người giám sát mình.

“Ta yêu ngươi!”

Cô / Anh vội lùi lại khỏi kẻ giám sát đang tấn công mình – “Đừng đùa chứ. Ngươi là hệ thống mà!”

“Thì sao?”

“Sao lại như vậy được?”

“Có gì không đúng sao?” – hệ thống 6023/2354 vội đẩy người chơi xuống một cách bạo lực và khề đưa môi gần như chạm vào đối phương. Làm hệ thống lâu ngày xem phim cũng có kinh nghiệm tấn công mà.

Kim Liên/Thanh Nam vội nhích khỏi sự tấn công kịch liệt này và hét lên – “Không được”. Nhất định cô/anh phải trở về gặp được người mình yêu và... nụ hôn đầu nhất định phải của cậu ấy.

“Trước giờ không có thứ gì mà ta không có được hết!” – hệ thống mỉm cười quỷ quái.

4/

Thanh Nam nhìn người đàn ông trước mặt đang thâm tình nhìn mình thì khề đỏ mặt. Tại sao cuối cùng nhân vật của anh lạc trôi đưng độ hoàng đế và phải làm cung phi của hắn chứ. Anh không muốn bị một thằng đàn ông đê xuống làm chuyện đồi bại.

Kim Liên (Lê Lợi) đỏ mặt lấy tay ôm đầu – “Không được, mình không hôn phụ nữ được!”

“Tôi không muốn bị 1 thằng đàn ông tấn công đâu!” – Thanh Nam khề nói.

“Tôi cũng đâu có muốn làm chuyện đó với một phụ nữ!” – cô nghĩ thầm. Tuy nhiên, nếu cô mà cứ từ chối làm hạnh nữ nhi thì sẽ sinh ra nhiều thị phi hơn.

Cả hai đều không dám nhìn đối phương và đỏ bừng mặt.

Bỗng một tiếng động âm ỉ bên ngoài vang lên – “Cấp báo hoàng thượng, có tin khẩn từ Sa trường...”. Mọi sóng gió bắt đầu từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

“Các người không xem triều đình ra gì mà dám tụ tập làm loạn nơi đây sao?” – Hồ Gia Gia hét lớn rồi quét ánh mắt hung tợn lên người phụ nữ đầy xuân binh đang ngồi bên trên. Quả là danh kỹ nổi tiếng của Thiên Đô, nét đẹp khiến đàn ông khó lòng mà sinh ham muốn. Chẳng trách Đoàn Ca lại si mê nàng ta như điều đó.

Đám người của Nhất Nhất Can vội rút kiếm ra bảo vệ áp trại phu nhân của mình, bọn chúng nhìn ra ngoài thì thấy quan binh đã bao vây bên ngoài. Vương Tiểu Thúy không khỏi cảm thấy hoảng loạn, luận ra nàng là người của Đoàn Ca – một tên cướp tặc – một tên tội phạm bị triều đình truy nã.

“Hiểu lắm! Hiểu lắm thôi!” – Tổng Thế Hào cười lớn – “Chuyện trong gia đình nhỏ nhặt làm gì mà loạn chứ?” – chàng đưa mắt liếc nhìn Tiểu Thúy – “Đúng không Đoàn phu nhân?”

Nàng khề gạt đầu – “Vâng, chỉ là hiểu nhầm” – đoạn nàng nhìn thuộc hạ ra hiệu cho họ bỏ đao kiếm xuống, không thể để mọi chuyện sinh thêm rắc rối được.

“Thật sự là thế!” – Hồ Gia nhếch mép.

“Đúng là hiểu lắm!” – Khương Hồng mỉm cười nói – “Hồ Thúc đừng nghiêm trọng như thế chứ?”

Ông khề đưa mắt vào đứa cháu họ hàng xa của mình – “Ồ, cháu gái ta cũng tham dự vào chuyện này sao?”

Nàng khề đưa mắt liếc phu quân mình rồi nói – “Là Thúc ca không hiểu chuyện.”

“Chà... Chà... Chà...” – ông chép miệng.

Tổng Thế Hào bước tới để tay lên vai vị quan lớn này và mỉm cười – “Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.” – đoạn chàng quay sang Tiểu Thúy và nói – “Đoàn phu nhân thật là, sao lại để Hồ gia đứng như thế? Người nhà thì ngồi xuống nói chuyện vẫn dễ hơn”. Xem ra nhiệm vụ của quân sư cũng như kẻ kích động Đoàn phu nhân này của Tổng Thế Hào chàng đã xong. Đầu tiên làm nàng ta nhận thức được cái vị trí – cướp tặc – tối ngày chỉ biết né tránh triều đình của mình – để rồi kích động Vương Tiểu Thúy nổi giận tạo cơ hội cho Hồ Gia Gia đến. Tiếp đến, giúp Hồ Gia tiếp cận Tiểu Thúy; thông qua đó, gián tiếp dẫn dụ Đoàn Ca quy thuận và tiêu diệt cả đám cướp Nhất Nhất Can này giúp ông ta lập công. Đoàn Ca và đám đương gia của Nhất Nhất Can là người trong giang hồ, thật khó nói chuyện phải trái, chỉ bằng nhờ đàn bà bên cạnh tác động phải đỡ mất công hơn không.

Tiểu Thúy hiểu ý liền cho người mời Hồ Gia an tọa và tự tay rót trà mời người quan lớn này.

Hồ Gia liếc nhìn cái khề nhích mình đang đưa đầy gọi tình của Vương Tiểu Thúy thì khề cười. Đúng là đàn bà có mấy tay như cô gái này, không có gì lạ khi thằng bé kia lại si mê mà bỏ rơi cháu gái ông. Đến ông mà cũng muốn cùng 1 đêm xuân thu cùng Vương Tiểu Thúy này. Còn Tổng Thế Hào đúng là một kẻ sống nhờ cái miệng, hai chữ “người nhà” giữa triều đình và cướp tặc miễn cưỡng như thế mà cũng phát ra được. Tuy nhiên, mưu trí kẻ này đúng

là rất hơn người, có thể nghĩ ra kế sách gian tà cửa sau này.

Tổng Thế Hào bước tới Ngân Trúc và cúi đầu nói – “Thất lễ, làm Hồng tiểu thư hoảng sợ.”

“Không sao!” – cô đáp lễ. Nếu gặp mệnh quan triều đình ở đây thì xem như cô an toàn rồi.

Hồ Gia đưa mắt nhìn tiểu mỹ nhân mà Thế Hào đang nói chuyện thì có phần bần thần vì nét đẹp thanh thần đó, đúng là một ngày may mắn của ông mà. Bất chợt ông liếc mắt lên và thấy Bát Vương gia thì không khỏi hoảng sợ, định làm lễ thì Thiên Bình chỉ lắc đầu ra hiệu bí mật. Xem ra tiểu mỹ nhân đó là người của Bát gia, không nên đụng đến.

Vương Tiểu Thúy bất được cái nhìn hoảng sợ của Hồ Gia và ngẩng lên nhìn người thanh niên thanh tú kia thì không khỏi có phần hiếu kỳ. Một kẻ mà Hồ Gia này phải sợ là người như thế nào. Nàng khẽ đưa cái nhìn tình tứ cho chàng ta thì chỉ thấy kẻ này không buồn quan tâm chỉ nhìn tiểu mỹ nhân và thanh niên bên cạnh. Nàng khẽ cắn môi có phần khó chịu.

Khương Hồng vô tình nhận ra cái nhìn ẩn ý của Vương Tiểu Thúy bị bỏ lơ kia thì khẽ cười trong lòng. Cao nhân tất hữu cao nhân trị.

“Xin hỏi cao danh quý tánh của tiểu thư?” – Hồ Gia nhìn Ngân Trúc mỉm cười hỏi.

Cô và Bát gia đang cố tìm câu trả lời hợp lý. Luận thân phận nhà giàu hay quý tộc thì cũng đều không nên để lộ - đặc biệt là giữa chốn hang hùm cướp tặc này. Tổng Thế Hào mỉm cười trả lời thay.

“Nàng ta là Hồng tiểu thư, bằng hữu tại hạ. Tại hạ và các vị bằng hữu đây không muốn làm phiền Hồ Gia ngài bàn chuyện cùng Đoàn phu nhân” – lời nói Thế Hào đầy ẩn ý.

“Tiểu nữ cũng muốn từ biệt Hồ thúc để về Thiên Đô!” – Khương Hồng đáp. Thúc thúc nàng mang nhiều binh lính đến đây tất sẽ có sắp xếp, ở lâu tất không tiện. Bên cạnh đó, sư huynh nàng xuất hiện thật quá đúng lúc nhỉ?

“Để ta cho người hộ tống các vị rời khỏi nơi này!” – ông ra lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị xe ngựa đưa họ đi. Luận về công hay tư thì họ cũng không nên ở đây. Nếu Bát Vương gia có chuyện gì, ông không gánh nổi tội này, còn Khương Hồng nên đưa con bé về Thiên Đô sẽ an toàn hơn. Tốt nhất đưa họ ra khỏi khu vực nguy hiểm để tránh liên lụy sau này.

“Đa tạ!” – Bát gia và Thế Hào đều hữu lễ.

Ngao Thiên Bình liếc thấy không khí nơi này thì tự hiểu chuyện vô tình này tất là một trong số những thứ “mắt không thấy, tai không nghe” của chàng. Tốt nhất vẫn cứ an phận không hiếu kỳ.

...

Tên Hồ Gia này trong kịch bản gốc thì được miêu tả rất dễ tiện nhưng Ngân Trúc cô đánh giá cao sự cẩn thận của kẻ này. Hắn đã tạo không gian riêng cho cô và đám nam tử kia, giờ không còn Bát Vương gia cũng chẳng còn Tổng Thế Hào, đúng là Ngân Trúc cô có thể không cần giả vờ nữa yêu kiều nữa. Làm mỹ nhân đâu có dễ.

Khương Hồng liếc thấy cái ngồi rất ư phóng khoáng của tiểu mỹ nhân kia thì khẽ nở nụ cười.

“Cô cười cái gì?” – Ngân Trúc lấy tay quẹt quẹt mũi hỏi – “Giờ chỉ còn phụ nữ chúng ta thôi, không cần khép nép nữa. Tôi không có nhiều chuyện mách leo người khác đâu!”

Khương Hồng không buồn trả lời.

Cô nhìn Thúc phu nhân này một lượt thì không khỏi chép miệng – “Cô đúng là một mỹ nhân à nha!”

Bất chợt Khương Hồng hơi ngẩn người, thật hiếm có người nói với nàng như vậy, đặc biệt là xuất phát từ miệng một mỹ nhân tuyệt sắc như thế.

Ngân Trúc vô tư tán thưởng tiếp – “Lại rất thông minh và điềm tĩnh nữa chứ. Đúng là tài nữ à!”

Người đối diện không giấu được mà đỏ mặt.

“Ở nơi ta ở, chắc chắn cô sẽ có cả tá vệ tinh đi theo á. Vừa đẹp vừa thông minh lại có khí chất lẫn cá tính.”

“Vệ tinh?” – Khương Hồng cố giải nghĩa hai từ này.

“Ở nơi đó, chắc chắn cô sẽ là một luật sư tài ba. Biết ẩn nói và giới ứng biến vậy mà” – Ngân Trúc tiếp tục tán thưởng thần tượng trong văn học của mình.

“Luật sư?” – Thúc phu nhân buột miệng nói.

Biết mình xài từ hơi lạ hơn người, Ngân Trúc vội giải thích – “Đó là nghề kiện cáo và chuyên làm việc cãi vã như Tổng Thế Hào đó.”

Khương Hồng ngăn người nhìn mỹ nhân trước mặt – “Nơi đó cho nữ nhi làm trạng sư?”

“Tất nhiên là được mà nhiều phụ nữ thành công trong nghề này hơn cả đàn ông lắm à.”

“Thật sự có nơi như vậy sao?” – nàng hiếu kỳ.

Ngân Trúc biết mình hơi quá đà liền đổi chủ đề - “Cô thích làm trạng sư?”

Tìm Khương Hồng khẽ nhói đau. Thích thì sao chứ? Nàng căn bản không thể làm được chuyện này.

“Giỏi như cô chắc chắn sẽ thành công trong nghề này.” – Ngân Trúc mỉm cười vô tư nói – “Có khi còn hơn sư huynh cô nữa đó!”

“Nữ nhi không thể làm trạng sư!” – Khương Hồng cắn chặt môi nói. Luận kiến thức, luận tài ăn nói, cô tự tin mình hơn nhiều sư huynh đệ nhưng cuối cùng lại bị rào cản mang 2 chữ “phụ nữ” này ngăn cản.

Ngân Trúc giờ mới nhớ lại mình đang ở xã hội phong kiến, phụ nữ gặp nhiều định kiến và hạn chế nhiều mặt. Nghĩ lại Truyện Kiều thật lắm bất công, giỏi đàn ca thì được ca ngợi là tài nữ, còn hạng “đánh đá” và miệng lưỡi sắc sảo như Hoạn Thư thì bị xem là gian xảo và chả hiền lành gì. Thậm chí giáo viên còn phân tích phân đoạn nàng Kiều cứng họng vì đuối lý trước Hoạn Thư là nhân cách cao đẹp, chẳng qua cái không lại đành ngậm bồ hòn thôi chứ cao đẹp cái mẹ gì? Cướp chồng người ta rồi còn bắt định báo oán thì thật “cao đẹp”. Hầy ya, đúng là hào quang nữ chính mà.

“Xin lỗi...” – Ngân Trúc khẽ nói – “Ta thật vô ý... nhưng điều ta nói là thật đó. Nàng rất xinh đẹp, cao quý lại rất thông minh, chắc chắn ở một nơi khác sẽ rất thành công.”

Khương Hồng mỉm cười dịu dàng trước gương mặt cuồng quýt của mỹ nhân này – “Không sao nhưng những lời nàng nói thật khiến người khác ám lòng”. Trước nay, người khác đều nghĩ Khương Hồng nàng thật đánh đá chua ngoa, con gái hình bộ, chỉ biết ăn hiếp chồng nhưng có ai biết Thúc gia là kẻ bạc nhược lại dễ bị gạt, nếu nàng không đánh đá thì kẻ này bị thiên hạ lừa bao nhiêu lần? Và nàng, muốn làm duy nhất độc tôn phu nhân của một người và tìm cách giữ chồng là sai? Hôm nay một Vương Tiểu Thúy, ngày mai một Tiểu Đào,... Không thể làm trạng nữ thì nàng cũng không cam tâm làm một người phụ nữ chia sẻ chồng cho người khác.

Ngân Trúc nhìn nụ cười dịu dàng phu nhân trước mặt thì càng có thiện cảm cùng nàng ta hơn. Đúng là bông hoa nhài cấm bãi phân trâu mà.

“Ồi, phu quân cô đúng là không có mắt!” – cô thờ dài.

Khương Hồng ngăn người.

“Một tài nữ bên cạnh lại không biết hưởng, tìm kiếm thứ cô lạ bên ngoài.”

“Nàng ta rất xinh đẹp!” – nàng đáp.

Ngân Trúc lên tiếng – “Nhưng ta không hiểu sao ta không ưa nàng ta.”

Khương Hồng khẽ mỉm cười – “Ta hiểu. Đó là bản năng phụ nữ.”

Cô vội xua tay giải thích – “Không phải ta ganh tỵ với nhan sắc Tiểu Thúy đâu!”. Cơ bản cô cũng đẹp đâu có kém mà Phương Kiều Mai cũng rất xinh đẹp nhưng cô thấy nàng ta thì đâu có ganh tỵ chứ? Chỉ ghét vì con nhỏ nữ phụ đó sai một dãn sói ca giết mình thôi.

“Đó là chính là bản năng phụ nữ!” – Khương Hồng lặp lại. Đoạn nàng lấy miếng trà mà thúc thúc chuẩn bị để trên xe đưa lên môi và từ tốn giải thích – “Vương gia có hai tiểu nữ, xét về nhan sắc thì Vương nhị cô nương không hề thua kém đại tỷ mình nhưng người đòi thường tự hỏi tại sao chỉ đại tỷ cô ta – Vương Tiểu Thúy – có ong bướm vây quanh và khiến mọi đàn bà hờn ghen.”

“Cô ta tài giỏi hơn mười mươi mình?”

Khương Hồng lắc đầu – “Phụ nữ không phải hạng vô tri, chỉ biết ganh tỵ người đẹp hơn mình. Nàng có biết tại sao trong Tứ đại mỹ nhân – Điều Thuyền, Vương Chiêu Quân, Tây Thi và Dương Quý Phi thì tuyệt chỉ có nàng Dương Ngọc Hoàn khiến phụ nữ căm ghét, còn các nữ nhi kia ngay cả người đương thời cũng không ác cảm?”

“Mấy nàng kia đều là liệt nữ, hy sinh vì đại cuộc.”

Thúc phu nhân khẽ cười, cô gái này quả là suy nghĩ có phần chính nhân về lịch sử - “Nàng Dương Phi không chỉ là phu nhân của hai phụ tử nhà Đường, còn có nhiều kịch tình thú vị cùng An Lộc Sơn. Ngay cả thi nhân Lý Bạch cũng vì sự tình tứ của nàng dành cho mình mà bắt an từ quan về chốn thâm sơn cùng cốc, tận hưởng an nhàn giữa thiên nhiên. Còn Điều Thuyền, Chiêu Quân và Tây Thi chỉ là bất đắc dĩ đứng giữa người mình yêu và đại cuộc. Chỉ trách số mệnh các nàng ấy quá bạc bẽo.”

Ngân Trúc im lặng lắng nghe.

“Vội ta nhị vị Vương tiểu thư cũng như vậy. Đối với nàng nhị chỉ có cuộc sống đơn thuần của phụ nữ còn với nàng Tiểu Thúy, ngay từ khi còn ở khuê phòng, nàng đã có nhiều ong bướm lượn quanh và ta chưa bao giờ nghĩ ong bướm tự lượn đến hoa. Nói cho cùng, chúng chỉ là vật gián tiếp giúp hoa có thể sinh sôi thôi, bản thân bông hoa cũng tự tỏa hương quyến rũ lũ ong bướm đó.” – Khương Hồng nói tiếp – “Phụ nữ không tự nhiên căm ghét một

người chỉ đơn thuần vì ganh tỵ mà tất phải có lý do. Cùng là phụ nữ ta nghĩ Hồng tiểu thư hiểu chuyện này.”

“Thì ra là vậy. Đúng là trực giác và bản năng phụ nữ.”

“Một cô gái mới bước chân vào thanh lâu đã được đưa vào hàng danh kỹ, nàng nghĩ bao phần Vương Tiểu Thúy thật sự không chủ tâm và chỉ vô tình?”

“Nàng thật hiểu cô gái này.”

Khương Hồng mỉm cười – “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.” – nàng nói tiếp - “Đàn ông không phải dạng ngu ngốc trong tình ái, nếu đối phương không liếc mắt đưa tình họ có tiến đến? Hay cũng như các khuê các hay Vương nhị tiểu thư, chỉ ngắm nhìn một chút rồi lại quên ngay?”

Ngân Trúc lẩm bẩm trong lòng – “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”. Cô cũng rất muốn đẩy đưa đám nam phụ trong đây mà không làm được, rất ngượng. Cơ mà đám sói ca kia, có giao lưu ánh mắt cùng cô đâu chứ? Thắng cha Ngao Thiếu Phong toàn cầu lợi ích. Thắng khốn Kiều Chi Thượng còn ế... xuất hiện, chỉ cho thuộc hạ xử lý Ngân Trúc cô. Đờ mờ... Hoàn toàn không có cơ hội đưa đẩy với trai và cô thật không có khả năng này.

Tính ra một kẻ như Vương Tiểu Thúy, có thể tiếp đủ hạng người và yêu đủ thể loại trai – từ thư sinh mặt trắng như chàng Kim, kẻ đa tình như Tây Giang, loại bạc nhược nhưng lăm tiền như Thúc Gia, giang hồ như Đoàn Ca thì nàng quả là kẻ không thanh thuần.

Ngân Trúc im lặng có chút thắc mắc rồi quay lên nhìn người phụ nữ đối diện hỏi – “Nàng thật hiểu tâm lý đàn ông. Thông minh lại có nhan sắc nhưng tại sao lại chọn một Thúc Gia – hoàn toàn không tương xứng? Ta không có ý chê bai gì đâu nhưng nàng rõ ràng hơn phụ quân rất nhiều mà.”

Khương Hồng cười lớn, cô gái này quả là có tư chất biết nắm vấn đề của nàng.

“Có gì buồn cười sao?”

“Bởi vì đối với ta, người đó có thể là một con chó mà những nam nhi chí cao khác không thể làm.”

Ngân Trúc ngẩn người khó hiểu.

“Nàng thấy Tổng Thế Hào là kẻ như thế nào?”

“Rất miệng lưỡi.”

“Hồ Gia Gia?”

“Không đơn giản.”

“Tam Vương gia – Ngao Thiếu Phong – kẻ được nữ nhi tôn sùng?”

“Soái ca cực tòi!”

“Hả? – Khương Hồng nhìn cô khó hiểu.

Ngân Trúc đính chính – “Người này rất khó nắm bắt.”

“Vậy Thúc Gia?”

“À...” – Ngân Trúc ngập ngừng – “...một con chó...”

Khương Hồng mỉm cười – “Nàng hiểu vấn đề rồi nhỉ? Chàng ta là một nam nhi rất khó tìm”. Đúng, Thúc Gia không phải anh hùng mà ngược lại rất bạc nhược nhưng nàng không ghét bản tính này của chàng ta. Chỉ khi ở bên cạnh chàng ấy, nàng mới có thể vẫn là “Khương tiểu thư” chứ không phải “Thúc phu nhân” và con chó này dù đôi khi không biết nghe lời nhưng cơ bản cũng là loại hiểu ý chủ, chỉ cần nàng liếc mắt, nó tự biết nhiệm vụ của mình. Những loại nam nhân kia như con ngựa bất kham, tuyệt đối không phù hợp Khương Hồng này.

“Cô... thật khiến người ta ngưỡng mộ!”

“Nàng không thấy ta thật đáng đá sao?” – Khương Hồng có chút ngạc nhiên vì nhân sinh quan của tiểu mỹ nhân nhỏ tuổi này.

“Không” – Ngân Trúc vô tư nói – “Chỉ những người thật bản lĩnh và kiêu ngạo mới dám nói những lời như nàng. Những nữ nhi khác mấy ai được như Khương Hồng nàng chứ?”

“Thật?” – Khương Hồng đỏ mặt.

...

Thế Hào liếc nhìn hai nam tử cùng xe ngựa mình và thầm đánh giá. Một người nhìn kiểu nào cũng là người trong giang hồ, chắc là có võ công. Còn người kia từ dáng điệu và cách ăn nói đều rất có khí chất mà Hồ Gia Gia ban nãy cũng nhún nhường, hẳn là có địa vị. Cuối cùng quan hệ hai người đây với Hồng Ngân Trúc kia là gì?

“Huynh đệ hần là quan tâm Hồng tiểu thư lắm nhỉ?” – Tống Thế Hào lên tiếng thăm dò kẻ đang như người trong gang hồ đang gật gù muốn ngủ trong xe – “Ban này vừa có động, ta đã thấy huynh cầm tay cô ta định đi.”

Diệc Ưng ừ hừ đáp cho xong, đêm qua không ngủ vì ngồi để con nhỏ kia dựa ngủ cả đêm lại dính ba cái thứ này. Giờ phải đánh một giấc lấy sức, có đám quan binh theo hộ tống, có tên Bát gia này chắc là không sao đâu. Đoạn đường này không có gì, cũng không cần giám sát tên Thiên Bình này.

“Huynh ấy thức cả đêm, cần nghỉ lấy sức. Hy vọng Tống công tử để huynh ấy nghỉ ngơi.” – Thiên Bình lên tiếng. Chỉ là chàng không quen ngủ chỗ lạ nên khó mà chợp mắt, sáng thức sớm đi dạo quanh thì thấy Hồng tiểu thư và Diệc Ưng công tử đã ra ngoài. Chuyện người khác, chàng cũng không hỏi gì mà giả vờ không biết.

“Nhìn công tử không phải người nhà bình thường?” – Thế Hào quay ra hỏi người thanh niên nhỏ nhắn này nhưng chỉ được đáp lại là sự thờ ơ của Thiên Bình. Đối phương không hợp tác, trạng sư có tìm cách moi thông tin cũng không được, đành chờ thời cơ khác vậy.

...

Kiều Chi Thượng liếc nhìn mật thư tên thuộc hạ mà chàng phái đến Âm Dương thôn tìm Độc sư gửi đến thì khẽ nhủ mày. Trong đó thật sự khá loạn và không nên để cho Kiều Mai đi vào, nhưng nếu không cứu Độc sư ra thì tính mạng nàng ta thật khó bảo toàn. Thật thất sách!

Chàng liếc nhìn tiểu mỹ nhân gương mặt trắng nhợt bên cạnh mà thấy nhói đau lòng. Thật không an tâm để nàng ta một mình nơi đất lạ nhưng nếu mang nàng ta đi vào Âm Dương thôn thì quá nguy hiểm. Để nàng ta lại thì chỉ sợ tính ngày đi, ngày về khi cứu Độc sư sợ không kịp.

Chàng hét lên cho thuộc hạ – “Đổi hướng đến chỗ Đoàn Ca”. Bằng mọi giá phải thu xếp cho Kiều Mai tạm trú nơi an toàn trước – nơi mà chàng tiện đến giữa Âm Dương thôn và nơi đó – rồi mới tiến hành cứu Độc sư.

...

“Cha.. Cha... Cha...” – Tiểu Diệc ngẩn ngẩn nhìn gương mặt lo lắng của Hoa Mộc Thủy mà mỉm cười mĩa mai – “Cha... Cha... Cha...”

Hoa Mộc Thủy biết ngay thẳng khốn kia chẳng dễ gì giao người mà, nha đầu này nhìn mặt tự tin như vậy chắc chắn độc kia khó giải. Đã vậy còn thư từ triều đình nữa chứ? Sao bao nhiêu cái khốn nạn đều dồn một lần vậy chứ?

“Lo lắng qua đi à!” – Tiểu Diệc phụ họa – “Nàng ta sao rồi ta?”

“Đó là độc gì?”

“Cha...Cha...Cha...” – Tiểu Diệc mỉm cười đánh trống lảng.

“Nếu nàng ta chết, ta sẽ giết muội.” – Hoa Mộc Thủy hăm dọa.

“Cha... Cha... Cha... nếu huynh có bản lĩnh.”

“Ta sẽ rất hận muội...”

Tiểu Diệc mỉm cười nghiêng đầu nói – “Yêu có thể sẽ phai nhạt theo thời gian nhưng hận sẽ ngày một sâu. Vị trí ta trong lòng huynh có giá quá mà. Đáng đời!”

“Muội!” – cái suy nghĩ quái dị gì thế này. Hoa Mộc Thủy thật chả biết nói gì với nha đầu này.

Cô đưa 1 ngón tay lên nói – “Độc này được cái dành cho những thằng ngu. Không biết gì mà cứ giờ trò truyền công lực bảo đảm mạng của nạn nhân càng khó bảo toàn. Hy vọng ý trung nhân của huynh không xui vậy ha!”

Chắc chắn Kiều Chi Thượng là thằng ngu đó. Kẻ này người trong gang hồ cùng với chàng tôn là võ lâm cao thủ chưa bại lần nào nhưng thực tế, hần là kẻ quá tự tin cứ xông vào đánh với niềm tin bất diệt “mình không bao giờ thua và mình luôn đúng” và sự tự tin này giúp Kiều Chi Thượng luôn thắng mà hần cũng mạnh thật. Còn Hoa Mộc Thủy chàng luôn biết cân nhắc biết tiến biết lùi và luôn có mưu lược trong những lần xuất đánh nên chưa bao giờ bại. Chàng làm gì cũng tính trước còn thằng ngu đó thì không.

Tiểu Diệc thấy gương mặt có chút thất thần của người đàn ông đối diện thì ngạc nhiên – “Đừng nói nha đầu đó hèn vậy chứ?”

“Minh chủ. Có tin của Thập tam gia!” – một tên thuộc hạ đưa thư chạy vào cấp báo.

“Chuyện gì nữa?” – chàng mở thư hờ hững đọc thì bắt ngờ ngêch mặt đi.

Có bao nhiêu cái ngu, thằng khốn Kiều Chi Thượng đều giành làm hết. Hần ta hết chỗ đi rồi sao? Đưa Kiều Mai đến chỗ của đám cướp Nhất Nhất Can trong khi đám triều đình định tấn công tiêu diệt Đoàn Ca kia. Tại sao bao nhiêu nơi không dính mà lại can hệ Âm Dương thôn – địa-bàn-được-cho-là-của-Ngao-Thiếu-Phong – kẻ luôn ngâm nghe Phương Kiều Mai? Nơi huynh đệ người ta giao đấu, hần đưa nữ nhi vào. Có cần ngu vậy không? Trời ơi, nhưc đầu quá!

Không nghĩ nữa, Hoa Mộc Thủy lôi Tiểu Diệc lên và ra ngoài phóng lên ngựa. Nhất định chàng phải kéo Kiều Mai khỏi đống hỗn độn này.

“Hãy, huynh làm gì vậy!” – Tiểu Diệc bị ném lên ngựa đau thì càu kệt lên.

“Hai huynh đệ muội ngoài phá hoại thì không biết làm gì nữa hả?”

...

Ngao Thiếu phong chả buồn quan tâm tin đồn về mình. Đại huynh chàng đúng là một con cáo già, bên ngoài thì như vị vua bù nhìn nhưng chủ tâm thì thật đáng sợ. Tin đồn về Âm Dương thôn là nơi mà Tam Vương gia chàng chuẩn bị lực lượng tạo phản không ngờ lan nhanh như vậy. Mà Ngao Thiếu Phong này muốn xây dựng lực lượng có cần chọn nơi mà mọi mũi dùi đều chĩa vào mình như vậy không? Tuy nhiên đám thiên hạ ngu ngốc mấy ai nghĩ được vậy?

Chuyện bảy năm trước hấn đột ngột về bình an vô sự vốn dĩ đã có nhiều điều tiếng. Chỉ là chàng không có được chứng cứ chính xác chuyện này nên đành án binh bất động. Nếu hấn thật sự cầu kết ngoại bang thì chàng sẽ thực sự đứng lên tạo phản không cần e dè.

Bất chợt nhớ Phuong Kiều Mai hôm trước, chắc hẳn giờ nàng ta càng ngày càng hận chàng hơn rồi. Vốn dĩ hôm ấy trong cung chỉ định trêu chọc cô gái này nhưng đột nhiên nam nhân kia xuất hiện mới làm chàng mất kiểm chế cho người truy bắt cả hai.

“Cuối cùng nàng đang ở đâu?”

Khi chàng đến tìm, Phuong gia chỉ nói nàng đang lên núi dưỡng bệnh ở chùa nhưng khi đến đó lại không có bất kỳ tin tức gì của Kiều Mai. Một thiên kim vốn dĩ không nên liên hệ cùng nam nhân chốn giang hồ như người đàn ông kia. Chết tiệt!

...

“Hóng ghê ta...” – hệ thống 6023 nhìn khung cảnh loạn xạ ngầu trước mặt thì khẽ mỉm cười – “Sắp tới thật náo nhiệt... Khử khử khử... Song kiếm chưa xuất hiện mà đã đông vui vậy rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Kim Thư dừng ngựa lại ở hàng bán bánh bao ven đường, Vương Tiểu Ngọc vẫn giữ thái độ với chàng như mọi ngày – như cách mà nàng đối xử với chàng xuống ba năm qua.

“Vẫn chưa tìm được tỷ ấy?” – nàng nói với giọng lạnh tanh hoàn toàn trái ngược với nụ cười không tắt cho người khách mới mua bánh.

Kim Thư chỉ khẽ gật đầu, suốt ba năm qua chàng luôn tìm tung tích của Tiểu Thúy nhưng vẫn biệt vô âm tín. Dù biết chuyện nàng đã gả nghĩa hôn ước mình cho tiểu muội là Ngọc nhi nhưng chàng thật khó làm được điều đó.

“Không cần đợi muội!” – Tiểu Ngọc lạnh nhạt nói tiếp – “Mấy hôm nay trời nóng nên khá ít khách đến mua bánh, có lẽ muội sẽ về trễ.”

“Không sao!”

“Tùy huynh!”

Kim Thư ngày trước chưa bao giờ thật sự nhìn Tiểu Ngọc. Với chàng, cô gái này là một người khá hơi hợt và lạnh nhạt khác hẳn tỷ tỷ mình là Tiểu Thúy – một cô gái nhạy cảm và luôn nhiệt tình trong tình yêu, nàng ta cũng rất mau rơi lệ về chuyện người khác. Tuy nhiên, Kim Thư chàng chưa bao giờ nghĩ Tiểu Ngọc lại thích ứng nhanh đến như vậy, trước giờ sống trong nhung lụa giờ nàng ta lại có thể đảm đương cả một gia đình và can đảm ra ngoài bán bánh bao trên phố.

“Chuyện học sao rồi?” – Tiểu Ngọc hỏi.

“Tốt, khoa thi sắp tới ta rất tự tin.”

Nàng cười nhạt – “Chắc chắn tỷ tỷ rất tự hào đây!”

Kim Thư chỉ im lặng và xắn tay áo lên đến bên cạnh cô gái này và phụ nàng ta bán. Với Tiểu Thúy chàng có lỗi một nhưng với Tiểu Ngọc chàng có lỗi mười.

“Ta xin lỗi!” – chàng khẽ nói.

“Chuyện gì?”

“Sự không quyết đoán của ta đã làm mất tuổi xuân của muội!”. Chính vì một lời hứa cùng đại tỷ mình mà Tiểu Ngọc không xuất giá suốt mấy năm nay dù đã có vài người đạm hỏi. Tuy nhiên, Kim Thư chàng lại không thể từ bỏ hình ảnh Tiểu Thúy trong lòng mình và phụ tình nàng ta để thành thân cùng Tiểu Ngọc được.

Tiểu Ngọc khẽ cười – “Không, muội phải đa tạ huynh.”

“...”

“Huynh cũng biết Vương gia muội không phải gia đình quá phú quý gì đúng không? Chính vì thế phụ mẫu chăm sóc muội và đại tỷ chỉ để có thể kiếm được một tấm chồng vinh hiển danh dự!”

Kim Thư chỉ im lặng lắng nghe.

“Muội không có quyền sắp xếp được cuộc đời mình. Và thật buồn cười là khi tỷ tỷ đi lại cầu xin muội thay tỷ ấy thành thân cùng huynh...” – Tiểu Ngọc cười nhạt nhẽo – “... không có phụ mẫu lại gặp đại tỷ vừa lạy lục vừa khóc lóc cầu xin kiểu đó... thật khó mà từ chối nhỉ?”

“Ta... nếu muội không muốn...” – Kim Thư khó xử lên tiếng.

Nàng quay lên nhìn chàng mỉm cười vui vẻ - một nụ cười mà Vương Tiểu Ngọc chưa bao giờ có trong cuộc đời mình suốt mười chín năm qua – “Nhờ sự không quyết đoán của huynh mà muội vẫn có thể tự do sống không lệ thuộc người khác suốt 3 năm qua. Đừng xin lỗi khi muội cũng lợi dụng huynh.”

Chưa bao giờ Kim Thư nghĩ một Tiểu Ngọc có suy nghĩ sâu sắc như vậy. Từ trước đến nay nếu nói là chàng không so sánh giữa nàng ta và tỷ tỷ mình là nói dối, chàng luôn tự hỏi vì sao nàng ta lại im lặng để tỷ tỷ mình hy sinh một cách bình thản như vậy!

“Muội không sợ mất tuổi xuân, chỉ sợ ngày nào đó huynh từ hôn thì có lẽ phụ mẫu sẽ gả đứa con gái lẽ thì này cho một kẻ nào đó, sau đó muội lại tiếp tục sống theo ý người khác một lần nữa. Phận gái thật thân bất do kỷ nhỉ?”

“Xin lỗi...” – Kim Thư lấp bắp.

“Đã nói huynh không có lỗi gì mà!”

“... Trước nay huynh luôn hiểu nhầm... muội... huynh cứ nghĩ muội vô tâm...”

Vương Tiểu Ngọc cười lớn – “Đúng, muội không có tâm”

“Không phải ý ta là thế... muội đừng giận!”

Nàng quay lên nhìn tỷ phu hất kim phu quân bắt đắc dĩ của mình nhếch mép cười – “Không, muội thật không có tâm và không có những thứ tình cảm thừa thãi kia.”

Kim Thư nhìn Tiểu Ngọc có chút không hiểu.

“Đã biết số phận mình không thể tự định đoạt thì có tâm để làm gì?” – nàng thản nhiên nói – “Thứ tâm tư tình cảm đó không phải là rất thừa thãi hay sao? Với muội, thậm chí cái thứ tình yêu nam nữ của huynh và đại tỷ cũng rất nực cười.”

Chàng đực mặt nhìn cô gái xinh đẹp ăn mặc giản dị đứng bên cạnh.

“Một thứ tình yêu mà đến cuối cùng cũng chả làm được gì. Với muội, miếng bánh bao này có thể làm no bụng nhưng thứ tình cảm đó đến cho cùng cũng chả lót dạ được. Nếu thế có để làm gì chứ?”

Bất ngờ một quan binh đến và gọi liền một lúc hai mươi cái bánh bao và sau đó hốt hải mang lên xe ngựa cho đại nhân của mình.

Tiểu Ngọc mỉm cười với người thư sinh bên cạnh – “Nếu huynh muốn từ hôn ngay bây giờ thì muội cũng hiểu. Nếu so với một tài nữ như tỷ tỷ thì Tiểu Ngọc đúng là hạng gái thô thiển.”

Kim Thư cầm miếng bánh nóng hôi đưa lên môi. Chưa bao giờ chàng nhìn người con gái này.

“Ngon lắm!” – chàng khẽ nói.

“Không có tài đàn ca thì muội cũng phải học gì đó để mưu sinh chứ?” – Vương Tiểu Ngọc cười nhạt nhẽo và lấy tay khẽ lau trán, nàng chưa bao giờ có hứng thú tìm hiểu những loại nam nhân mà tỷ tỷ nàng ngưỡng mộ, trong đó có cả Kim Thư này. Những kẻ thư sinh, những phú gia đa tình hay những công tử hào hoa phong nhã nói cho cùng cũng là đàn ông thôi và với nàng thì họ không khác gì những kẻ nông phu thô thiển. Nói cho cùng, phận nữ nhi như nàng dù có thành thân với ai cũng không thể nắm giữ vận mệnh của mình.

“Huynh xin lỗi...” – Kim Thư lặp lại. Chàng chưa bao giờ nghĩ đến một Vương Tiểu Ngọc đã một mình gồng gánh cả gia đình sau khi Tiểu Thúy đi,

Vương lão gia và phu nhân sức đã yếu, Vương Qua tuổi còn nhỏ lại là thư sinh vốn chỉ biết cầm bút, gia đình họ Vương đã khánh kiệt, duy chỉ có một mình Tiểu Ngọc gồng gánh gia đình này qua ngày. Nếu nói nàng ta hơi hợt thì phải chăng chính chàng và Vương gia mới là kẻ hơi hợt? Chưa bao giờ nhìn nhận một người con gái đã hết mình làm việc vì gia đình suốt ba năm qua mà luôn so sánh với sự hy sinh của Tiểu Thúy.

“Ta đọc nhiều sách thánh hiền... đến cho cùng chẳng hiểu gì cả!”

Tiểu Ngọc nhìn người thư sinh yếu ớt bên cạnh không giấu sự khó hiểu – “Muội nghĩ huynh nên về nghỉ ngơi trước đi!”

“Cho huynh thêm hai năm, huynh muốn tìm tỷ tỷ muội thêm hai năm” – Kim Thư khề nói.

“Đó là chuyện của huynh!”

“Huynh sẽ đồ trạng nguyên và chăm sóc muội!”

“Một kẻ đồng sàng dị mộng và một người vô tâm!” – Vương Tiểu Ngọc cười mỉa mai – “Đó cũng là một sự kết hợp không tồi nhỉ?”

...

Khương Hồng và Ngân Trúc cầm bánh bao đưa lên môi và khề vén màn xe ngựa nhìn cô gái bán bánh, dù không trang điểm và gương mặt dính không ít bột bánh nhưng vẫn không thể che đi nét đẹp của cô gái ấy được – một nét đẹp đơn thuần nhưng cũng rất tôn nghiêm khiến người khác khó lòng mà xâm phạm.

“Đó là Vương nhị tiểu thư!” – Khương Hồng nói và từ tốn đưa miếng bánh lên miệng – “Nàng ta quả là có tài làm bánh bao, nguyên liệu dù là hàng thứ cấp nhưng vẫn rất ngon và đặc biệt.”

Ngân Trúc khề nhai và gật gù, đúng là một thợ làm bánh có thực lực. Trước giờ nàng chưa bao giờ nghĩ nàng Thúy Vân phải buôn chải như vậy mà thật ra cũng ít người nghĩ đến nhân vật này.

“Ta tự nghĩ một cô gái bán mình cứu gia đình trong một khắc và một người hy sinh cả đời vì gia đình nhưng sống như một cái bóng thì ai sẽ đáng thương hơn?” – Ngân Trúc vô thức hỏi.

“Ta không biết!” – Khương Hồng đáp.

“Người thư sinh đó là ai?” – Ngân Trúc nhìn người bên cạnh Tiểu Ngọc hỏi, có khi nào là Kim Trọng trong kịch bản gốc? Tuy nhiên nhìn thái độ của hai người đó thì không giống phu thê.

“Kim Thư” – Khương Hồng trả lời – “Một kẻ si tình nàng Tiểu Thúy, theo như ta tìm hiểu được thì trước đây họ có chút quan hệ. Hắn ta vẫn đang tìm nàng ta suốt ba năm qua.”

“Ta đang nghĩ tại sao họ lại bỏ qua một cô nương tốt như Tiểu Ngọc kia? Không phải quá bất công sao?”

“Cuộc đời vốn dĩ bất công mà, âu đó cũng là số mệnh...” – Khương Hồng mang một nụ cười trầm tư nói. Khi nàng cho người điều tra gia đình Vương gia thì có chút đồng cảm cô tiểu muội này, trong khi gia cảnh bình thường mà Vương Tiểu Thúy lại đam mê cầm ca bỏ nhiều tiền tâm sự học đạo thì cô em giản đơn hơn nhiều, chỉ ở nhà học thứ nữ nhi đơn thuần còn biết. Nực cười nhất chính khả năng của 2 chị em này đã nuôi sống Vương gia trong thời gian bị nạn, Tiểu Thúy sử dụng tài năng của mình ở chốn vốn dĩ dành cho cầm ca nơi dân gian – thanh lâu, còn Tiểu Ngọc sử dụng chính khả năng nữ nhi là nấu ăn và thuê thừa buôn chải gia đình. Cuộc đời hai chị em này không phải đã định sẵn rồi sao?

“Mua hết bánh bao cho ta” – Ngân Trúc lớn tiếng ra lệnh cho người quan nha bên ngoài.

“Ta biết nàng đồng cảm nhưng cũng đừng mua nhiều vậy chứ? Ta không muốn ăn bánh trừ cơm.”

Cô mỉm cười ranh ma – “Không sao, chắc chắn sẽ tiêu thụ hết!”.

Đoạn cô chia cho các quan nha và còn lại thì tổng vào chiếc xe kia. Một công đôi chuyện, giúp Tiểu Ngọc nghỉ sớm và giúp tên khốn kia no bụng.

...

Tiểu Ngọc không ngờ đám quan nha lại hào phóng mua hết bánh của nàng, xem ra hôm nay được nghỉ sớm rồi. Nàng luôn tay luôn chân dọn hàng.

“Huynh giúp muội!” – Kim Thư đưa tay ra giúp đỡ. Bất ngờ chàng bị mảnh gỗ làm đứt tay thì nhanh chóng rút tay lại.

Vương Tiểu Ngọc ném miếng vải cho tỷ phu hột của mình và không ngưng việc của mình – “Chuyện này không hợp mấy thư sinh như huynh đâu!”

Chàng lấy miếng vải băng quanh vết thương của mình thì khề nhận cái nhũ mảy lác đầu của cô gái đối diện – “Có chuyện gì sao?”

“Huynh quả rất hợp với đại tỷ” – Tiểu Ngọc gỡ miếng vải ra và lấy bạch da chứa nước tưới lên vết thương khừ trùng rồi xé tay áo ra băng lại vết thương – “Cả hai đều là dạng tao nhấ không biết tự chăm sóc bản thân”. Tỷ tỷ nàng cũng vậy, nàng ta giỏi cầm ca nhảy múa nhưng những thứ thông thường lại không biết một chút gì. Chính vì thế phụ mẫu mới mong gả tỷ cho một Viên ngoại hay Quý tộc nào đó.

Kim Thư hơi ngượng ngùng để cô gái này băng bó và bắt chợt chàng nhận ra đôi bàn tay Tiểu Ngọc đầy vết chai sạn chứ không mềm mại như tay Tiểu Thúy thì có chút bần thần. Đúng là kẻ vô tâm không phải Tiểu Ngọc mà là chàng. Vốn dĩ Kim Thư chàng muốn giúp đỡ Vương gia nhưng tài lực chàng thật có hạn và thật không đủ danh chính ngôn thuận giúp đỡ - chàng chưa muốn thành thân cùng Vương nhị tiểu thư.

“Huynh không cần giúp muội!” – Tiểu Ngọc ngẩng lên nói cùng người tỷ phụ huyệt này.

“Xin... lỗi...” – miệng Kim Thư đắng ngắt.

Vương nhị tiểu thư nhìn người đàn ông này không giấu sự khó hiểu, người này hôm nay sao tự dưng cứ xin lỗi nàng hoài vậy? Nàng vô tâm nhưng khả năng giao tiếp vẫn đâu có mất chứ? Đoạn nàng buông tay Kim Thư ra và tiếp tục công việc của mình.

“Huynh sẽ không từ hôn...” – chàng khẽ nói.

“Nếu đại tỷ muội về thì sao?”

“Ta...” – Kim Thư ngập ngừng. Người chàng yêu từ đầu chỉ có một – Vương Tiểu Thúy.

“Tùy huynh, chuyện này muội không thể quyết được. Từ đầu cũng chẳng ai cho muội sự lựa chọn.” – Tiểu Ngọc lạnh nhạt nói – “Với muội thì thành thân ai cũng vậy thôi!”

“Nếu Tiểu Thúy về khi ấy muội sẽ làm gì?” – Kim Thư buộc miệng hỏi ngược lại.

Tiểu Ngọc quay lên mỉm cười – “Như muội đã nói, một kẻ đồng sàng dị mộng thì cũng rất thích hợp với một kẻ vô tâm. Nếu từ đầu không yêu và không có tâm thì chia ly cũng sẽ không đau, thậm chí nếu có chia sẽ cùng một phu quân thì người đau là tỷ ấy chứ kẻ vô tâm thì vốn chẳng hề gì.”

Lòng Kim Thư cảm thấy đắng ngắt hơn.

“Giả có khi ấy thì huynh cứ ở bên đại tỷ. Ta rớt xuống sông thì tự biết bơi lên bờ nhưng đại tỷ khi ngã xuống thì sẽ cần huynh xuống cứu.”

“Muội thật vô tâm!” – Kim Thư buộc miệng nói.

“Sự vô tâm thuận tiện cho cả hai chúng ta. Nếu huynh thành thân cùng muội thì không cần lo muội day dứt!”

“Ừ, sự vô tâm đó rất thuận tiện cho cả hai chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Phương Kiều Mai mở mắt ra thì đã thấy mình đang ngồi trong một cỗ xe ngựa, bên cạnh là Kiều Chi Thương đang dựa vào mình ngủ, nàng ngay lập tức nhích mình lùi ra. Bỗng nhiên nhớ lại cảm giác bất lực khi đọc phát tác hôm ấy thì Kiều Mai khẽ cắn chặt môi đến bật máu.

“Nàng còn đau không?” – Chi Thương thức tự khi nào, nhìn nàng ôn nhu hỏi.

Kiều Mai nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi!”

Nàng khẽ vén tấm màn nhìn ra bên ngoài chỉ thấy một màu đen thẫm của màn đêm thì lơ đãng hỏi – “Chúng ta đang đi đâu?”

“Ta gửi nàng đến nơi của một người huynh đệ mình rồi sẽ tìm Độc sư giải độc cho nàng.”

“Huynh đệ của Giáo chủ?” – Kiều Mai khẽ nhủ mảy mòi, người này theo nàng điều tra thì làm gì có huynh đệ chứ?

Đoán được tâm ý của cô gái này, Chi Thương trả lời - “Huynh ấy là huynh đệ kết nghĩa của ta. Người ấy là bang chủ của Nhất Nhất Can – Đoàn Ca!”

“Nhất Nhất Can? Đoàn Ca?” – Kiều Mai suy nghĩ, hình như nàng nghe cái tên này ở đâu rồi. Hình như kiếp trước, trước khi thành thân cùng Ngao Thiếu Phong nàng có biết cái tên Đoàn Ca này qua phụ thân.

Nhìn thấy gương mặt có chút không hiểu của ý trung nhân mình, Chi Thương đáp – “Đó là một nhóm sơn tặc chống đối triều đình. Đoàn Ca là tội phạm bị truy nã!”. Đẳng nào đến đó thì Kiều Mai cũng biết, chỉ bằng ngay bây giờ cho nàng ta biết hết sự thật.

“Đoàn Ca? Truy nã?” – Phương tiểu thư lẩm bẩm – “chống đối triều đình... son tặc...”. Bất ngờ nàng mở to mắt ra vì nhớ lại vụ thảm sát năm đó của triều đình và đây cũng là một trong những bàn đạp quan trọng nhất cho Ngao Thiếu Phong giành lại thế lực trước huyênh hoang của mình – Ngao Ứng Thiên – đương kim hoàng đế lúc bấy giờ.

“Ta sẽ giữ kín thân phận của nàng nên danh tiếng của Tướng quốc đại nhân sẽ không ảnh hưởng. Có Đoàn Ca sẽ bảo vệ nàng thì ta mới yên tâm làm việc!” – Kiều Chi Thượng nói tiếp khi thấy gương mặt trầm tư của cô gái này.

“Nếu mọi chuyện thay đổi ngay từ bây giờ thì sao?” – Kiều Mai khẽ nói trong lòng – “Nếu có thể thay đổi được cục diện thì kẻ đó sẽ không thành hoàng đế... phụ mẫu sẽ không sao...”. Nàng không chắc mình có thể sống đến bao lâu, liệu kẻ này có thể giải được độc không? Thời gian của nàng không còn nhiều, dù thế nào đi nữa cũng phải hoàn thành mọi thứ trước khi ra đi.

“Kiều Mai, nàng không sao chứ?” – Chi Thượng nhìn cô gái này lo lắng hỏi.

Phương tiểu thư quay lên mỉm cười cùng người đàn ông đối diện và nói – “Không sao, ta tin vào sự sắp xếp của Giáo chủ!”

Kiều Chi Thượng nắm lấy tay của nàng để lên môi và khẽ nói – “Nếu ta có thể giúp nàng thanh lý Ngao Thiếu Phong và Hồng Ngân Trúc thì nàng sẽ làm phu nhân của ta chứ?”

“Nếu người làm được!” – nàng để yên cho người đàn ông này nắm tay không buồn phản ứng và mỉm cười. Từ đầu, những nam nhân này chỉ yêu một Phương Kiều Mai giả tạo, thật sự có ai thật sự yêu bản chất của nàng chứ? Từ trước đến nay, mọi người đều chỉ biết một Hồng Ngân Trúc, chưa có ai thực sự biết đến sự hiện diện của Phương Kiều Mai này.

“Đến cuối cùng vẫn nên tự dựa vào bản thân mình!” – nàng khẽ nói trong lòng.

...

“Ta không hiểu nổi, tại sao phải ăn bánh bao mà không ghé qua khách điểm nào ăn?” – Tổng Thế Hào nhìn đồng bánh bao mà người của Hồng Ngân Trúc và sư muội mình ném qua cho xe của chàng. Com canh nóng không được ăn mà phải nuốt đồng bánh nguội ngắt này trong khi chàng đâu phải không có tiền đâu chứ?

Thúc Gia nhìn mấy cái bánh cũng ngán ngẩm không buồn ăn. Tuy nhiên, phu nhân đã đưa thì khó mà từ chối được.

Diệp Ứng vẫn thản nhiên ăn đồng thức ăn được phát miễn phí, dù sao mấy cái này cũng rất ngon mà so với thời gian bị bỏ đói phải ăn rễ cây thì mấy cái bánh này còn ngon chán. Anh liếc nhìn tên Ngao Thiên Bình thì thấy kẻ này vẫn từ tốn ăn mà không tỏ vẻ chán ngán như 2 tên đồng hành kia. Vương gia mà chịu ăn đồng bánh bao chiều bình dân này cũng hơi hiếm thấy.

“So với thức ăn ở Lương Sơn thì đồng bánh này đã rất ngon!” – Thiên Bình thấy cái nhìn của Diệp Ứng với mình thì trả lời luôn. Nơi chàng cai quản là một mảnh đất khắc nghiệt, nông dân chỉ trồng được một mùa nên thức ăn vô cùng thiếu thốn. Bên cạnh đó, Lương Sơn cũng không phải là nơi thích hợp kinh doanh nên người dân nơi đó phải chịu khổ rất nhiều. Dù mang tiếng là Vương gia cai quản nhưng chàng thật không thể sống xa hoa mà bỏ mặc người dân được; chính vì thế, thậm chí Vương phủ chàng cũng dành chỗ cho những người khó khăn và mở các lớp dạy cho trẻ con trong vùng.

“Lương Sơn?” – Tổng Thế Hào ngạc nhiên, người này nhìn kiểu nào cũng có cốt cách nhà quan sao lại xuất thân từ vùng đất đói nghèo đó được chứ?

“Ta từng du ngoạn đến Lương Sơn!” – Thiên Bình đáp, kẻ này giao hoạt không nên để hắn biết quá nhiều.

“Chậc!” – Diệp Ứng tặc lưỡi tỏ vẻ không quan tâm. Ngao Thiên Bình này quả là một kẻ có quá nhiều vấn đề bí hiểm. Luận thân thủ, hắn là một kẻ không thể xem thường; luận thế lực, Ngao Ứng Thiên đương kim hoàng đế rất tin tưởng giao cho hắn đi cùng nhà đầu kia; luận tính cách thì kẻ này càng có nhiều chuyện để nói hơn – một người vô vị và không hề có một chút sắc thái nào trong khí thì trong thiên hạ Diệp Ứng anh mới gặp lần đầu.

Đoạn anh lấy bánh bao ăn tiếp.

“Ta nghe nói huyênh đê đây cũng đến Thiên Đô?” – Thế Hào nhìn 2 người đồng hành kia và hỏi, giờ bắt đầu tìm hiểu thông tin được rồi – “Xem ra chúng ta đi cùng đường nhỉ?”

“Vây ra công tử cũng đi bằng đường thủy sao?” – Thiên Bình hỏi.

“Đường thủy?” – Thúc Gia mở to mắt ra nhìn chằm chằm Thiên Bình và Diệp Ứng – “Qua Âm Dương thôn sao?”. Hai người này làm sao vậy chứ? Đường an toàn không đi sao lại băng qua con đường nguy hiểm kia?

“Xem ra chúng ta sắp từ biệt rồi!” – Thiên Bình lên tiếng nói tiếp.

Tổng Thế Hào vội chữa ngay – “May quá, ta cũng cần đi qua Âm Dương thôn. Không ngờ tìm được bạn đồng hành ở nơi này” – chàng quay sang Thúc Gia và bình thản nói – “Ta đã định nói cho 2 phu thê đệ nhưng chưa có dịp. Xem ra chúng ta lại sắp từ biệt nhau rồi!”

“Nhưng nơi đó...” – Thúc Gia lắp bắp...

“Nam nhi chi chí... Đệ nghĩ ta sợ ba cái tin đồn vợ vẫn đó sao?” – Thế Hào nói – “Vội cứ có ta làm kỳ đà sao mà đệ dễ sư muội ta được chứ?”

Thúc Gia nghe nói đến phu nhân mình thì im lặng ngay. Chắc chắn khi về đến phủ chàng sẽ không yên.

...

Vừa đến doanh trại người nghĩa huynh mình, Kiều Chi Thượng vội đưa tay kéo mũ Kiều Mai xuống và chỉnh trang lại trang phục nam nhi của cô gái này lại. Dù sao đây cũng không phải là nơi cho một thiên kim như nàng ta ở lại; bên cạnh đó, chàng cũng không muốn bất kỳ người đàn ông nào nhìn chăm chăm vào nữ nhân của mình.

“Chuyện này ta chưa bàn với huynh ấy.” – chàng dịu dàng nói – “Tạm thời nàng cứ giả nam trang.”

“Người thật thâu đáo!”

Phượng Kiều Mai nhẹ nhàng bước xuống xe ngựa và đưa mắt nhìn doanh trại của Nhất Nhất Can thì có phần cảm thấy e dè khi nam nhi nơi đây ăn mặc khá phóng khoáng – nhiều người chỉ mặc độc quần và để ngực trần đi lại.

“Không sao đâu, nơi ở của đàn ông là như vậy!” – Kiều Chi Thượng khẽ nói nhỏ bên tai nàng và dịu dàng nắm tay Kiều Mai kéo đi nhanh khỏi nơi này để đến chỗ Đoàn Ca. Để nữ nhân của mình nhìn người đàn ông khác ngực trần cũng khó chịu không kém khi thấy người ta nhìn chăm chăm nàng ta. Cuối cùng cho Kiều Mai giả nam trang là khôn hay dại?

Đến một gian nhà thì đột nhiên một người đàn ông quai nón trạc ba mươi, ánh mắt hào khí bước ra và ngang nhiên vỗ vai Chi Thượng – “Lâu lắm rồi ta mới gặp đệ!” – ông vừa cười lớn vừa nói – “Cũng phong độ như xưa nhỉ?”

“Huynh cũng phong độ như xưa!”

“Hôm nay sao đột nhiên rỗng đến nhà tôm vậy? Bất Giáo chủ phải thân chinh đến đây thì thật là...” – Đoàn Ca vui vẻ nói.

“Đệ có chuyện muốn nhờ huynh...” – Chi Thượng nhìn nghĩa huynh của mình và ra hiệu – “Có gì vào nhà rồi nói!”

Đoàn Ca hiểu ý gật đầu – “Thôi được!”. Đoạn ông nhìn bàn tay nắm chặt của nghĩa đệ mình với tiểu thư sinh bên cạnh thì cười nhẹ. Xem ra chín phần là có liên quan đến thư sinh này.

Phượng Kiều Mai liếc nhìn đánh giá Đoàn Ca, nhìn bộ dạng trán cao mày rộng và ánh mắt cương trực kia như một võ tướng cùng dáng điệu hào sảng phóng khoáng thì có thể nghĩ kẻ này không phải hạng đa đoan, mưu tính. Nếu biết cách, có thể sử dụng được.

“Đệ muốn huynh bảo vệ phu nhân của đệ!” – Kiều Chi Thượng vào thẳng vấn đề, chàng không ngại để nghĩa huynh mình biết Kiều Mai là nữ nhi. Với người này, chàng tin tưởng tuyệt đối.

“Phu nhân?” – Đoàn ca có chút thắc mắc rồi đưa mắt nhìn tiểu thư sinh eo lá bên cạnh nghĩa đệ mình thì mới nhận ra kẻ này là nữ cải nam trang.

Kiều Mai vội kéo tay khỏi bàn tay to lớn của người đàn ông bên cạnh mình. Người này chưa bao giờ biết cân nhắc mọi chuyện mà luôn cho là bản thân đúng.

Đoàn Ca cười lớn – “Ta hiểu rồi!” – sau đó ông ngồi sụp xuống ghế và cầm bầu rượu đưa lên môi – “Nhưng đệ phải nói ta nghe là đệ sẽ đi đâu?”

...

Kiều Mai sau khi tiếp chuyện cùng Đoàn ca và hai phu nhân của hắn thì có thể nắm được là băng cướp này có 7 đương gia dưới trướng thủ lĩnh là Đoàn Ca kia. Dù là thủ lĩnh nhưng thế lực của 7 đương gia kia không hề nhỏ và các quyết định lớn của Nhất Nhất Can đều phải thông qua nhất trí của những người này. Ngoài ra hai phu nhân của Đoàn Ca cũng nhắc đến một Tam phu nhân là Vương Tiểu Thúy – một cô gái lâu xanh – có tác động rất lớn đến người thủ lĩnh băng cướp tặc này nhưng lại không được lòng các đương gia. Nếu muốn làm gì thì trước hết Kiều Mai nàng cũng phải thu phục 7 đương gia này thì mọi chuyện tất thuận lợi hơn.

“Nàng chưa nghĩ sao?” – Kiều Chi Thượng vừa mở cửa phòng đã thấy Kiều Mai đang ngồi trầm tư suy nghĩ điều gì đó. Đoạn chàng nhìn xuống dưới sàn đã thấy một tấm vải và chân đặt ở bên dưới, xem ra tối nay chàng buộc phải nằm ở nơi đó rồi.

“Xin Giáo chủ lần sau thận trọng hơn!”

“Chuyện ta nói nàng là phu nhân sao?”

Phượng Kiều Mai không buồn trả lời.

“Không ai biết nàng là ai đâu!”

Đáp lại chàng chỉ là sự im lặng.

“Ngày mai ta sẽ xuất phát đến Âm Dương thôn cứu Độc Sư. Nàng sẽ được cứu, đừng lo!”

“Đa tạ!” – Kiều Mai khẽ nói – “Người cứ nghỉ ngơi trước để mai lên đường. Ta có chút chuyện cần suy nghĩ...”

“Cho đến khi hai chúng ta thành thân, ta hứa sẽ không đụng đến một sợi tóc của nàng.”

Phượng tiểu thư cười nhạt – “Người đừng hiểu lầm, ta không phải tránh mặt Giáo chủ đâu!”. Chuyện nàng suy nghĩ chính là những thông tin ít ỏi về vụ thảm sát của triều đình ở nơi này vào kiếp trước; ngày ấy nàng không quan tâm chính sự nên mọi chuyện vẫn còn rất mờ mịt nhưng vẫn nhớ chút ít là thời điểm diễn ra đã cận kề. Nếu Kiều Mai nàng ở đây lâu và không có biện pháp ngăn chặn từ đầu thì lịch sử sẽ lặp lại và có thể liên lụy bản thân và gia đình; tuy nhiên, nếu biết cách, vẫn có thể làm chủ được tình hình ngay từ bây giờ.

“Thật?”

“Thật!”

Chi Thượng bước đến ngồi bên cạnh cô gái này và ôn nhu hỏi – “Nàng có thể nói ta nghe tâm sự của nàng được không? Ta sẽ giúp nàng giải quyết!”

Kiều Mai chỉ mỉm cười bình thản và lắc đầu.

“Nếu liên quan Ngao Thiếu Phong và Hồng Ngân Trúc thì nàng đừng lo, ta sẽ giúp nàng xử lý bọn chúng.”

Nàng chỉ im lặng không trả lời.

Chi Thượng chỉ biết bắt lực nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô gái này, mọi thứ chàng biết về Phượng Kiều Mai chỉ là số không, chàng không biết cô gái này có mưu đồ gì và nàng đang định làm gì. Một thiên kim tiểu thư của Tướng quốc phủ lưng lầy tưởng như mọi thứ đều sáng tỏ nhưng mọi thứ xung quanh Phượng Kiều Mai đều rất tối tăm. Thứ duy nhất khiến cô gái này động tâm và mất đi kiểm soát phải chăng chỉ có người trong quá khứ kia?

“Mọi chuyện còn lại ta trông cậy ngài...” – Kiều Mai vội đứng dậy nhẹ nhàng mở cửa và quay lại mỉm cười dịu dàng nói – “Không phiền Giáo chủ nghỉ ngơi.”

Phù địa hình giả, binh chi trợ giả. Liệu địch chế thắng, kế hiểm ách viễn vận, thượng tướng tri đạo dã. Tri thử nhi dụng chiến giả tất thắng, bất tri thử nhi dụng chiến giả tất bại (Địa hình là điều kiện hỗ trợ cho dùng binh. Phán đoán địch tình, chế định kế hoạch thắng địch, tính toán địa hình hiểm trở xa gần là phương pháp dùng binh của tướng tài giỏi. Hiểu biết những điều đó mà chỉ huy tác chiến tất thắng lợi, không hiểu biết những điều đó mà chỉ huy tác chiến tất thất bại)***. Nếu Kiều Mai nàng muốn làm chủ tình hình tất phải nắm rõ địa hình nơi đây.

***Trích "Bình pháp Tôn Tử - Chương 10: Địa hình Thiên (bản dịch Trần Tường Minh - NXB Văn hóa thông tin - 2014) - cái này là nguồn thông tin trích dẫn thể hiện tôn trọng bản quyền, các bạn trẻ copy truyện post page khác vui lòng không xóa nhé. Xin chân thành cảm ơn!

...

Nhận được mật lệnh của đương kim hoàng thượng cùng đại nội thị vệ - Tào Thức – vào địa bàn của cỏ phải Than Nhất Cực và mọi thứ đều chờ chỉ thị tiếp theo của người đồng hành này, nói thật là từ đầu đến giờ Phượng Thiên Bảo hoàn toàn mơ hồ về những thứ mình sẽ làm tiếp theo. Luận võ công, chàng không bằng Tào Thức này; luận địa vị thì chàng không hề can dự đến việc triều chính.

“Á...”

Bất chợt Thiên Bảo nghe một tiếng hét lớn từ gian phòng đối diện; chàng không khỏi hiếu kỳ và chạy ngay ra cửa đến nơi có tiếng hét. Vừa mở cửa phòng đối diện ra thì trước mặt chàng đã là hình ảnh một người ngồi ngã vào một lưới kiếm dựng đứng trên sàn nhà xung quanh là vết máu loang lổ vô cùng kỳ dị. Trước cửa là tiểu nhị té ngửa trên sàn nhà run bần bật.

“Có... có người chết...” – tên tiểu nhị lắp bắp.

Thiên Bảo nhẹ nhàng bước đến gần cái xác và quan sát; chàng nhìn vết thương chí mạng trên bụng nạn nhân và liếc nhìn vết máu loang lổ trên sàn nhà.

“Vô lý!” – chàng lẩm bẩm.

Bất ngờ có tiếng người hét lớn và xông kiếm vào Thiên Bảo, chàng vội né ngay. Nhìn lên thì thấy đó là một trang nam tử mặc đồng phục của cỏ phải Nhất Cực, hấn cầm kiếm tấn công chàng tiếp và hét lên – “Người dám giết sư đệ ta!”

“Hiểu lầm rồi!” – Thiên Bảo vội giải thích và tránh né những nhát kiếm lộn xộn của kẻ này. Tuy nhiên hình như hắn chẳng nghe chàng nói gì nữa. Bất ngờ tên đó bị đánh sau lưng và ngã đi, nhìn lại thì đó là Tào Thức.

“Người nhiều chuyện quá!” – Tào Thức nhìn xác chết lạnh lùng nói. Đoạn chàng rút kiếm ra định xử lý luôn kẻ vừa bị mình đánh cùng tiểu nhị tránh rắc rối sau này, nếu cần thiết thì có giết sạch cả khách điểm này cũng không sao.

“Người làm gì vậy?” – Thiên Bảo nhìn thấy ý định của tên đại nội thị vệ này thì vội ngăn lại.

Bất ngờ hơn 5 người mặc đồng phục cỏ phải xuất hiện và ngó người nhìn khung cảnh hai đệ tử của môn phái mình nằm dưới sàn nhà thì không kiềm được tức giận hét lên – “Các người làm gì các sư đệ ta!” và đồng loạt xông kiếm vào.

“Các người hiểu lầm rồi, hấn không phải do chúng tôi giết!” – Thiên Bảo vừa giải thích vừa tránh né, đám người này thật vô lý. Đoạn chàng nhìn Tào

Thứ thì thấy kẻ này đang cực kỳ khó chịu như muốn rút kiếm giết sạch đám đệ tử của cô phái Nhất Cực. Chẳng cố gắng bình tĩnh nói tiếp – “Chúng tôi ở phòng bên cạnh nghe tiếng hét thì mới chạy vào, các người hãy hỏi tiểu nhị!”

Nhìn lại tiểu nhị đã đã đầu mất. Đúng là tình ngay lý gian mà.

Tào Thức lấy ngay phi ném mạnh vào tay phải đám võ sĩ. Bất ngờ cả năm tên đệ tử của Than Nhất Cực đều buông kiếm xuống. Thiên Bảo vội nhảy vào điểm huyết 5 người và nói – “Giờ chúng tôi muốn giết các người thì dễ như trở bàn tay.”

Cả năm tên đều im lặng bất lực nhìn mà không thể động đậy.

“Các người có thấy vết máu này không?” – Thiên Bảo chỉ vào vết máu loang lổ trên sàn nhà và hỏi.

Cả năm tên kia đều gật đầu mà không nói nên lời. Đoạn chàng chỉ tiếp vào vết thương trên bụng nạn nhân.

“Máu trên bụng hắn đã bắt đầu khô và có màu sậm hơn, điều này chứng tỏ hắn đã chết hơn hai canh giờ mà vết máu loang lổ trên sàn vẫn chưa hoàn toàn đặc lại. . .” – chàng nói tiếp – “Với lại khi người đâm ngay bụng hắn thì không chảy nhiều máu đến như vậy. Nếu chúng ta giết hắn thì có cần chờ ở đây cho các người xuất hiện bắt quả tang không?”

Cả năm người kia đều im lặng không nói nên lời. Tào Thức liếc nhìn tên công tử bột đi cùng mình thì có chút bất ngờ vì không ngờ thời gian ngắn vậy mà kẻ này có thể quan sát thấu đáo như thế.

“Bốp! Bốp! Bốp!” – một tiếng vỗ tay vang lên.

Mọi người nhìn ra thì thấy ngay một tiểu tử từ ngoài bước vào mỉm cười nói – “Chà, quả là công tử đây kiến thức quả nhiên uyên bác hơn người!”

“Công Đẳng Tân Nhất!” – Thiên Bảo khẽ nói, kẻ này định làm gì nữa đây?

Hắn đi vào và không buồn nhìn bất kỳ ai chỉ đi vòng quanh quan sát nạn nhân rồi nhẹ nhàng đưa tay lên mặt rồi bốp nắn tay chân người chết rồi quay lên mỉm cười - "Tuy nhiên vẫn chưa chính xác!"

"Người là ai?" - Tào Thức hoài nghi hỏi.

"Môi nạn nhân có phần tái đi, đồng tử giãn ra" - Công Đẳng Tân Nhất nói tiếp - "Bắp tay cương cứng, miệng có máu tươi... Đây là dấu hiệu trúng độc và đây không phải là hiện trường thứ nhất."

"Sao ta phải tin người?" - người của cô phái lên tiếng.

"Cởi quần nạn nhân ngay cho ta!" - Tân Nhất ra lệnh cho Thiên Bảo.

Mọi người đều trở mắt nhìn kinh ngạc tiểu tử này, duy chỉ có Phương Thiên Bảo khẽ cười và làm theo lời của Tân Nhất. Thằng nhóc này đúng là có kiến thức không tồi!

"Ngoài điều tra hiện trường bên ngoài thì cách nhanh nhất có thể kiểm định xác chết có dịch chuyển hay không là nhìn vào phân." - Thiên Bảo lên tiếng.

"Bởi vì khi di chuyển xác thì phân bị động lại ở hậu môn sẽ thoát chút ít ra ngoài. Ngược lại, nếu chết tại chỗ sẽ không có dấu hiệu này." - Tân Nhất tiếp lời và đỏ mặt quay đi khỏi khung cảnh kỳ dị này.

Mọi người nhìn vào đống quần của nạn nhân thì quả thật thấy chút ít phân dính trên đó.

"Các người có tin chúng tôi chưa?" - Thiên Bảo hỏi - "Nếu vẫn hoài nghi thì Than Nhất Cực các người có thể mời ngọc tát đến kiểm tra một lần nữa."

Năm người kia gật đầu - "Chúng tôi hiểu rồi!"

...

"Hả? Có gì đó sai trái ở đây" - hệ thống 6023 lên tiếng - "Người ta đâu có nhu cầu đọc Conan!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32-1

Ngân Trúc cùng Diệc Ứng, Bát gia và Thế Hào bước khỏi xe ngựa. Cô đưa tay lên từ biệt người bạn mới quen của mình – Khương Hồng.

“Nếu có duyên ắt gặp lại!” – Khương Hồng mỉm cười dịu dàng trước tiểu mỹ nhân trước mặt không buồn quan tâm người phu quân đang ngồi cạnh mình – “Cáo từ!”

“Cáo từ!”

Sau khi xe ngựa lăn bánh, Ngân Trúc liếc mắt kín đáo nhìn người bạn đồng hành mới của mình và có chút suy tính. Tổng Thế Hào này cô thật không biết là bạn hay thù, là người tốt hay kẻ xấu và nên để lại quan sát hay tiên hạ thủ vi cường. Mấy thằng muốn giết cô thì chết bót thằng nào đỡ thằng đó nhưng cô lại không phải dạng khát máu khoái giết người. Phải chi lương tâm Ngân Trúc cô rụng hết thì đỡ rồi!

“Có võ công không?” – cô nghiêng người nói nhỏ với Diệc Ứng

Anh lắc đầu – “Ta thấy ngươi còn khỏe hơn hần!”

Không có võ công thượng thừa, không có địa vị xã hội nhiều như Ngao Thiếu Phong và càng không liên hệ giang hồ... Tạm thời chưa có gì đáng ngại.

“Ồ đời ba tác lười có khi còn mạnh hơn ngàn vạn dao kiếm!” – Diệc Ứng khẽ thì thầm, gương mặt không chút sắc thái.

“Hả?” – Ngân Trúc hỏi nhỏ - “Ta không nghe rõ!”

Anh chỉ quay lại cô mỉm cười khó hiểu – “Không có gì đâu!”

Thế Hào liếc nhìn bộ dạng mờ ám thì thầm của đôi nam nữ trước mặt thì không khỏi tò mò nhưng những kẻ này từ đầu đến cuối đều không nhìn chàng ra gì. Tốt nhất lùi một bước nhịn để tiếp cận Hồng Ngân Trúc rồi sau đó tính tiếp; chỉ cần có được cái đầu của Hồng Ngân Trúc hẳn Kiều Mai sẽ hạnh phúc với món quà sinh lễ này của chàng.

“Đường còn dài, cơ hội còn nhiều!”

...

Phuong Kiều Mai tỉnh dậy thì đã thấy người-phu-quân-tự-nhận đã rời đi tự lúc nào, có lẽ kẻ này đang trên đường đến Âm Dương thôn cứu Độc sư. Như thế cũng tốt, không có Kiều Chi Thượng thì nàng làm việc cũng dễ dàng hơn; kẻ này chỉ có sự bá đạo nhưng không phải người có nhiều mưu mô, để ở lại có thể chỉ vướng bận phiền toái.

Nàng từ tốn chỉnh trang lại y phục của mình. Bất chợt nhìn thấy gương mặt xanh xao của mình trong chậu nước, Kiều Mai khẽ lắc đầu – “Tệ thật!” – nàng buột miệng nói.

“Kiều nương, muội thức chưa?” – giọng một nữ nhi bên ngoài vang lên.

Kiều Mai nhẹ nhàng mở cửa và nở nụ cười nhạt thếch – “Xin lỗi, muội hơi mệt nên... hy vọng đại phu nhân bỏ qua!”

Đoàn đại phu nhân tay cầm 1 con gà rừng trên tay vừa cười hi hi vui vẻ nói – “Ta chỉ muốn xem muội có sao không thôi. Hôm nay ta sẽ đãi muội một bữa ngon!”

Nàng nhìn con gà đang phản ứng dữ dội trên tay người này mà có chút ái ngại.

Đoạn Đoàn đại phu nhân lấy tay còn lại mạnh bạo nắm cổ tay mỹ nhân đối diện và khẽ chép miệng – “Huynh đệ của tướng công sao lại đối xử với phu nhân mình như vậy chứ? Nhìn muội đúng là quá yếu đuối mà... Đúng là...”

Kiều Mai nhìn thái độ thân thiết thái quá của người phụ nữ đối diện thì có chút bất ngờ. Trước nay, người nàng tiếp xúc, dù có là người quen biết thân tình như Nhược Thi, bạn thơ ấu, thì cũng biết chút lễ nghi và có phần xa cách nhưng người phụ nữ này nàng mới biết chỉ một ngày sao lại thân thiết thế chứ?

Nhìn gương mặt ngây ngốc của tiểu cô nương trước mặt, Đại phu nhân cười nhẹ - “Kiểu này nếu lấy nhau về thật thì Kiều đệ hẳn sẽ không tha cho muội rồi...”

Kiều Mai sững người nhìn người đàn bà có chút phốp pháp trước mặt không giấu được kinh ngạc.

“Ba cái thứ vớ vẩn đó thì lừa được đám đàn ông ngu ngốc chứ sao qua mặt được đám đàn bà nhiều chuyện như ta chứ?” – đại phu nhân cười hi hi, gương mặt không một chút tà tâm – “Làm gì có phu thê nào mà lại xa cách như muội cùng hần chứ? Kiều huynh đệ thì say muội như điên đô nhưng một thiên kim như muội thì hẳn không xem hần ra gì nhỉ?”

Kiều Mai cắn chặt môi lại.

“Nửa đêm lại ra ngoài đi dạo...” – bà vui vẻ nói tiếp – “...dù có Đoàn Ca bảo đảm nhưng nữ nhi không nên như vậy!”

“Muội xin lỗi!” – Kiều Mai khẽ nói.

“Đàn ông của Nhất Nhất Can thì lo chuyện bên ngoài cướp bóc ai ta không cần biết...” - Đoạn đại phu nhân nắm cổ con gà và mạnh tay giặt mạnh không buồn quan tâm thái độ lo lắng của tiểu cô nương trước mặt – “...nhưng chuyện bên trong doanh trại này là do đám đàn bà ngu dốt này trông coi...” – giọng bà có chút ẩn ý – “...cho nên chúng ta không bao giờ để có người gây rối nơi này!”

Người đàn bà này thật không đơn giản!

“Đoàn Ca bảo vệ nhưng ta không đảm bảo có kẻ không biết nghe lời hành xử lỗ mãng với muội...”

Phuong Kiều Mai nở nụ cười với người đàn bà trước mặt – “Muội hiểu rồi. Chỉ là đêm có chút khó ngủ nên muội đi dạo xung quanh. Sau này muội sẽ để ý hơn.”

Đại phu nhân mỉm cười hi hi đáp lại – “Vây là tốt rồi!”

“Muội muốn giúp phu nhân làm chút đồ cho gia đình” – nàng quay lên cười thân thiện – “Phu nhân có thể chỉ muội chứ?”

“Tất nhiên là được!”

Xem ra ngoài 7 vị đương gia thì những phu nhân của Đoàn Ca cũng không phải là người đơn thuần. Tốt nhất Kiều Mai nàng nên giữ quan hệ tốt với họ.

“Mà Kiều nương muội nên bồi bổ lại cơ thể đi, ốm yếu như vậy làm sao sau này phục vụ phu quân mình được chứ!” – bà vui vẻ nói tiếp.

“Phu nhân...”

...

“Oáp...” – Tiểu Diệc ngồi dựa hẳn vào nam nhi đang khấn trương phi ngựa sau lưng mình và đưa tay lên miệng ngáp – “Chưa tới hả?”

“Nửa ngày nữa là đến bến thuyền.” – Hoa Mộc Thủy lạnh nhạt đáp.

“Chậc...” – nha đầu ác ma tặc lưỡi – “... đường đường là đệ nhất độc thủ mà huynh muốn ta cứu người hả?”

“Chưa tới bước cuối cùng ta không bỏ cuộc!”

“Chà... Minh chủ đề tiện mà cũng có lúc phát ngôn mấy câu chính nhân nhi?” – Tiểu Diệc vừa ngáp lại dựa hẳn vào người chàng nhắm mắt lại và nói.

“Mà... muội thành đệ nhất độc hời nào?”

Nha đầu vừa nhắm mắt vừa thiu thiu ngủ hỏi một cách lạnh nhạt – “Nhất độc là ai?”

“Mộ Dung Trân.”

“Sur phụ muội là ai?”

Mộc Thủy đáp – “Muội có học hết nghề của ông ta cũng không thể tự nhận đệ nhất!”

“Bao lâu rồi người ta không gặp ông?” - Tiểu Diệc vui vui mặt vào người của chàng cố ngủ.

“...”

“Trên đời cần một đệ nhất độc là được rồi!”

“Muội giết ông ta?”

“Đàn ông lẩm chuyết quá thì có ngày chết không kịp ngáp nghe chưa?”

“Còn sư tỷ muội – Mộ Dung Tuyết?” – Hoa Mộc Thủy nhắc đến tên Độc sư của Ma giáo.

Đáp lại chàng là sự im lặng, Hoa Mộc Thủy quay xuống nhìn thì thấy tiểu nha đầu ngủ tự khi nào.

...

“Ta hy vọng Đoàn phu nhân có thể hiểu tâm ý của Hồ Gia ta!” – Hồ Gia Gia nở nụ cười gian manh trước mỹ nhân trước mặt rồi khế cho người đồng ba rương vàng lại và xách vào dinh thự trong nhà Vương Tiểu Thúy này – “Nếu cứ trốn chui trốn nhủi lại mang tiếng gian tặc sao phu nhân lại không đầu quân triều đình để được phong vương tấn tước?”

Tiểu Thúy khẽ suy nghĩ, nàng quá chán cuộc sống ở doanh trại Nhất Nhất Can rồi. Tối ngày không đối mặt cùng lũ phạm phu tục tử thô bỉ lại đối phó đám đàn bà thô kệch ở đó.

“Nếu đầu quân, nàng cũng có thể về Vương gia đoàn tụ gia đình.” – Hồ Gia nói tiếp, gương mặt đầy ảm ý – “Họ gặp nàng hẳn sẽ mừng lắm!”

“Ta còn mặt mũi sao?” – Tiểu Thúy khẽ thì thầm.

“Đoàn phu nhân khi ấy đã là long là phượng thì ai dám nói gì quá khứ của nàng chứ?” – Hồ Gia dốc thêm vào – “Có khi Vương gia còn hãnh diện vì có một tài nữ xuất chúng như nàng đấy chứ? Có ai mà từ nguy khốn mà trở thành phu nhân người có thể lực như Đoàn Ca đâu chứ?”. Vương Tiểu Thúy là hạng đàn bà hư vinh, nếu không vì hư vinh tầm thường nàng ta cũng chẳng cho mời tất cả những kẻ mang ân mang oán với mình ra bàn dân thiên hạ mà phán xử lấy mặt mũi trước mọi người. Dạng đàn bà này nói dễ đối phó thì không dễ mà khó thì cũng không khó.

“Ta...” – Tiểu Thúy có phân do dự.

“Ta không ép... Nàng cứ từ từ suy nghĩ” – Hồ Gia khẽ đưa tay lấy tách trà và trượt xuống đựng tay mỹ nhân tuyệt sắc trước mặt.

Tiểu Thúy khẽ rút tay lại, ánh mắt có chút xao động và phần nào không vui vì hành động thái quá này của nam tử trước mặt.

“Thứ lỗi, Hồ gia ta trượt tay...” – đoạn ông lấy tay đưa lên cung kính tạ lỗi – “Nàng cứ suy nghĩ thấu đáo, mọi chuyện ở Nhất Nhất Can và triều đình chi dựa vào câu nói của nàng.”

“Ta... ngài đánh giá ta quá cao rồi!”

“Nàng không tin vào địa vị mình trong lòng Đoàn Ca phu quân mình sao?” – Hồ Gia mỉm cười tự tin nói. Con mồi này quả thật rất ngon và cũng rất dễ nắm bắt. Đàn bà ưa chuộng hư vinh muốn tỏ rõ quyền lực nhưng cũng muốn cho người khác thấy mình là người cao thượng, có chút chính chuyên đó ràng buộc gia đình từ nhỏ nhưng khi chất lại rất lằng lơ gọi tình, có thể nói thiên hạ chỉ có duy nhất một mình Vương Tiểu Thúy mới có thể tạo ra sức quyến rũ tuyệt vời của sự kết hợp hoàn hảo này. Nếu một ngày nào ông không ăn nàng ta thì ông không phải Hồ Gia Gia.

Đám thuộc hạ nhìn gương mặt của Hồ Gia thì cười thầm trong lòng, Hồ Gia mà đã muốn một con mồi nào thì con mồi đó khó mà thoát khỏi. Xem ra Vương Tiểu Thúy không thể thoát rồi!

...

“Vẫn đang làm nữa hả?” – Vương phu nhân đi vào bếp nhìn tiểu nữ mình đang hì hục làm bánh cho ngày hôm sau thì ngán ngẩm lắc đầu. Tự khi nào Vương gia lại thiếu túng đến mức ở ngôi nhà nát nhỏ xíu này cơ chứ? Dù là ngày xưa gia đình bà không phải giàu có gì nhưng cũng có chỗ tạm gọi là cho người.

“Con chỉ làm một chút là xong...” – Tiểu Ngọc lạnh nhạt đáp, mẫu thân nàng giờ vào đây thì cũng chỉ hỏi vài thứ thôi.

“Mấy miếng vải đó thuê mấy ngày cũng chỉ được vài đồng bạc...” – bà lên tiếng – “...chi bằng con xuất giá theo Luông viên ngoại thì cuộc sống cũng an nhàn hơn... dù gì con cũng qua tuổi thành thân rồi...”

“Con đã hứa cùng đại tỷ thì sẽ không thất hứa!”

“Tên Kim Thư đó biết làm được gì không mà cả hai đứa đều như vậy hả? Hết Tiểu Thúy giờ lại đến con... Ngay từ đầu chuyện này không có cha mẹ chúng giám nên hôn ước của đại tỷ con và hấn đã không thành lập.” – bà gắt gỏng lên tiếng.

Tiểu Ngọc bình thản nhìn mẫu thân và nói một câu xuyên tâm – “Mẫu thân quên ai đã cứu cả gia đình này sao?”

Vương phu nhân cắn chặt môi, đúng là Tiểu Thúy đã cứu gia đình này nên tâm nguyện cuối của con bé thì bà không nên chối từ.

“Thôi ta không nói nữa. Tiểu Thúy còn biết bán mình chuộc cha còn con chả làm được tích sự gì trong ngôi nhà này cả!” – bà tức giận nói rồi bỏ đi.

Vương Tiểu Ngọc cười nhạt nhẽo tiếp tục làm tiếp công việc của mình. Ai cũng như vậy, đều muốn quyết định cho nàng. Hiện giờ tính ra cũng tốt, được làm bánh và thêu thùa thì chỉ ít nàng còn làm được món bánh mà mình muốn làm hay thêu thứ mình muốn thêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32-2: Phụ trương: tác giả éo biết đặt tên gì luôn

“Chà chà chà... nữ phụ văn đạo này lên quá. Thật khó chọn kịch bản cho người chơi.” – hệ thống 1209 lên tiếng sau khi lướt hết các kịch bản thường thấy trong ngôn tình hệ thống.

“Hây ya... nói cho cùng cũng là “Xuyên vào nữ phụ tránh xa nữ chính và cua hết đàn harem nam chính phụ” thôi mà! Xào đi xào lại cũng có thể thôi.” – hệ thống 5401 trả lời với giọng ngán ngẩm – “Không thì cái thể loại đạo đủ thứ văn và rác rưởi như xuyên thành nữ chính gặp nữ phụ trùng sinh của hệ

thống 6023. Cái loại ngôn tình gì mà 20% là chữ tục, hèn chi người đọc không ném đá và cảm thấy bất an cho ngành sáng tác mới lạ!”

Hệ thống 6023 chống chế - “Đề nghị không được chà đạp đồng nghiệp!”

“Không, cái kịch bản xuyên thành Sakura trong “Sasuke, hay là ta yêu người nha” kết hợp manga và ngôn tình huyền ảo cũng tạm tạm!” – hệ thống 1928 bình luận.

“Hây ya... hết Sasuke thì tới Sesshomaru,... đám con gái giờ hình như có bị cuồng mấy thằng hotboy lạnh lùng đẹp trai thì phải. Loại này dờ dờ ương ương lắm, otaku thì không nuốt nổi cái độ sến sẩm này, hủ nữ thì cảm tức vì ship nhầm nhĩ soái ca của chúng cùng bánh bèo ngôn tình, fan ngôn tình thì không nuốt nổi đám Nhật Bản sống ảo. Ta không tán thành khuyến khích loại này.” – hệ thống 5401 phản bác.

“Các người có nhận ra vấn đề gì không?” – admin box ngôn tình

“...”

“Chúng ta đang hết kịch bản. Hết ngôn tình Trung Quốc tới xuyên vào sử sách vào tài nữ. Không thì lạc trôi qua tới Nhật Bản với rating thấp lè tè. Càng ngày càng có nhiều điểm trùng lặp.”

“Không” – hệ thống 1001 lên tiếng – “Xuyên vào quần lót nam chính coi cũng vui nè mọi người. Không ngờ tác giả nhầm như vậy!”

“Cái thể loại đó chỉ dành cho những đứa biến thái đọc.” – tất cả hệ thống cùng đồng thanh đáp với giọng khinh bỉ.

“Chà... đúng là vấn đề lớn!”

“Hay chúng ta mở rộng qua Việt Nam đi!” – hệ thống 6023 đề nghị - “Dạo này ngôn tình teenfic cũng đang phát triển.”

“Việt Nam... chà...” – admin suy nghĩ.

“Chàng là Phong, đại ca hắc đạo, còn nàng là Băng, đệ nhất sát thủ” – hệ thống 2910 lướt qua các kịch bản – “Chàng có thể chế tạo tên lửa, bom nguyên tử trong vòng 20 phút, sao nó còn ảo hơn Kim Jong-un lái trực thăng năm 2 tuổi vậy!”

“Cái này còn vui hơn nè, nàng là đệ nhất sát thủ, tốt nghiệp Harvard, Oxford năm 15 tuổi và đạt luôn tiến sĩ danh dự của Yale và Todai trong lĩnh vực Y học năm 17. Trời ơi, bá đạo quá đi. Nhiệm vụ chính của nàng là phục vụ chàng trên giường.” – hệ thống 1001 tán dương – “Bác Kim còn phải bái chị làm sư tồ!”

Admin lướt qua tất cả kịch bản và im lặng, sau đó lên tiếng – “Đổi sang thị trường Việt Nam!”

“Vậy cho xuyên vào nữ phụ văn tiếp à? Chứ nữ chính giỏi như vậy còn vấn đề gì chứ?” – hệ thống 1029 hỏi – “...người chơi và kịch bản đều quá thường.”

“Không, cho xuyên vào nữ chính văn.” – admin đáp – “Chúng ta tấn công vào điền văn.”

“Hả?” – tất cả hệ thống đồng thanh đáp. Cái background không đen thì giết, điền văn chỗ nào?

“Nhiệm vụ cho người chơi đơn giản thôi, xuyên vào năm nhất. Hoàn thành thời khóa biểu học hành của nữ chính thành công thì về!” – admin trả lời – “Chúng ta nên khuyến khích giáo dục chứ chúng nó cứ tới ngày yêu đương không học hành hay làm việc gì hết thì tệ quá. Chăng trách sao đám “Ném đá ngôn tình Confession” cứ có việc đề lâm và chúng ta cứ phá sập ver.1 thì chúng lại lập ver.2, ver.3 ném tiếp.”

Hệ thống 6023 chợt nhận ra 1 vấn đề cực lớn – “Cho hệ thống 6023 hỏi làm sao mà bạn nữ chính vừa tốt nghiệp Harvard vừa tốt nghiệp Oxford cùng lúc trong chương trình chính quy được vậy ạ? Hình như một trường ở Mỹ, 1 trường ở Anh mà?”

“Chưa kể Yale ở Mỹ, Todai ở Nhật và chương trình Luật học ở Mỹ kéo dài 9 năm.” – hệ thống 1001 tiếp lời – “Cho Barack Obama xuyên không đi học lại 10 lần cũng chẳng theo kịp em nữ chính thiên tài với tốc độ 2 năm nữa à.”

“Đó là chuyện của người chơi” – admin thâm hiểm cười – “Chúng ta đâu có kéo kẻ thù gì vào. Chúng nó chỉ cần hoàn thành chương trình học mà tác giả chém là được. Chưa kể mấy khóa giường chiếu phục vụ nam chính lúc nửa đêm và học giết người nữa. Chuyện người chơi xếp lịch như thế nào là chuyện của nó!”

“Khử... Khử... Khử...” – tất cả hệ thống cười lớn – “Thật thú vị!”

“Xong nhóm nữ, còn nam thì sao hả hệ thống?” – hệ thống 1928 hỏi – “Dạo này nhu cầu đọc nam xuyên không và trùng sinh cũng không ít.”

“Cứ cho vào chuyện tình Băng – Phong là được!”

“Lời cho thằng nam đó quá. Tối ngày chơi gái không à.” – hệ thống 1928 bức xúc – “Xuyên kiểu đó quá sướng rồi, chap nào cũng là giường chiếu.”

“Chúng ta nên hiện thực hóa ngôn tình và liên kết thể giới thực để tăng tính tương tác cùng người đọc.” – admin đáp.

“Hệ thống không hiểu?” – 1928 thắc mắc.

Hệ thống 6023 chen vào – “Nói chung là vậy nè, Trump, Putin, Kim Jong-un thấy anh nam chính có khả năng 20 phút chế tạo bom nguyên tử trong khi người ta mấy trăm nhà khoa học hàng đầu thế giới ề ề mấy năm mới làm được mấy trái thì GATO và thấy địa vị lung lay. Thế là 3 bác cùng NATO gạt bỏ hận thù, cùng nhau liên kết giết nam chính. Câu chuyện này có tác dụng nâng cao giá trị hòa bình của thế giới.”

“Có tư chất!” – admin tán thưởng.

“Chưa kể Bill Gates, Mark Zuckerberg và Musk Elon... GATO cặp soái ca soái tỷ này, người ta làm chết mẹ mấy chục năm thế mà 2 bạn trẻ chỉ lên giường với nhau là đủ sức điều hành tập đoàn lớn nhất thế giới!” – hệ thống 1001 nói – “Thế là các tỷ phú trên toàn thế giới ghen tức và hợp lực lại thuê sát thủ truy giết 2 bạn trẻ này. Người chơi có vấn đề để làm rồi đó!”

“Chà... chà... thú vị a!”

“Đúng vậy, Khử Khử Khử...” – tắt cả hệ thống và admin cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Ngân Trúc đứng trên mạn thuyền, đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh hoàng hôn hữu tình cùng ánh chiều tà màu cam làm xao động lòng người. Đầu cô không thể nào ngăn được những suy nghĩ ngổn ngang – “Có gì đó sai sai ở đây?”

“Nếu thời tiết thuận lợi như thế này thì chúng ta sẽ đến nơi vào khoảng 2 ngày nữa.” – giọng Thiên Bình từ phía sau vang lên.

“Hy vọng là mọi chuyện đều tốt đẹp như kế hoạch!” – cô quay lại và nở nụ cười dịu dàng đầy mùi “thính” với tên Vương gia này.

Thiên Bình nghiêng đầu nhìn Ngân Trúc – “Hong tiểu thư cho rằng sẽ có chuyện không tốt đẹp diễn ra sao?”

Cô khẽ lắc đầu với dáng điệu đầy “thính” cùng ánh mắt oan khuất – “Tiểu nữ chỉ có dự cảm không lành!” Chuyện yên bình sống sót và du ngoạn cùng dàn harem nam chỉ có thể xuất hiện trong ngôn tình khác chứ ề ề bao giờ xuất hiện trong kịch bản xuyên không đầy máu chó cùng con hệ thống đại khôn nạn này. Những giây phút yên bình này làm cho Ngân Trúc càng có cảm giác “có gì đó sai sai” ở đây hơn; khung cảnh yên bình và hữu tình giữa biển, trai đẹp bên cạnh và dàn hộ vệ hùng hậu, kiểu gì cũng thấy nó ảo ảo sao ấy.

Thiên Bình chợt nhớ đến màn kịch Ngân Trúc và Tam huynh vào ngày hôm trước thì buộc miệng hỏi – “Tiểu thư nghĩ gì về Tam ca của ta?”

Gi? Người hỏi vậy là có ý gì? Muốn ta chửi thẳng mặt thẳng cha để tiện đó hay nịnh nọt hần?

“Ngài ấy là một người đàn ông có khí thế bất phàm!” – cô mỉm cười đáp.

Chợt Thiên Bình nhớ đến thái độ những người phụ nữ chàng từng gặp đều có cảm tình với Tam huynh thì không ngăn được chút khó chịu trong lòng. Đứng rồi, huynh ấy là một người rất hoàn hảo – tài năng, tự tin và dũng cảm đối mặt mọi thứ - ai mà không xiêu lòng được chứ. Chàng là một người sống theo chủ nghĩa an toàn và yên bình như cái tên của mình, dù đây là sự lựa chọn của bản thân nhưng sự ngưỡng mộ những người theo chủ nghĩa mạo hiểm như Tam huynh là không thể tránh khỏi. Cùng một vấn đề nhưng cách xử lý của chàng và Tam huynh trong sự kiện 7 năm trước hoàn toàn khác nhau.

“Huynh ấy đúng là một người bất phàm!” – Thiên Bình mỉm cười đáp lại. Chàng đưa mắt nhìn ánh dương đang dần chìm vào đáy biển và tận hưởng không khí yên bình này.

“Ái chà chà, giây phút này rất thích hợp để mình giao lưu tình cảm cùng tên này!” – cô đưa mắt nhìn Bát gia nghĩ thầm. Ngân Trúc không phủ nhận mình vừa dễ tiện vừa mê soái ca đẹp trai giàu có nhưng đứa con gái nào không có ước mơ vậy hả? Cô là dạng con gái khoái lướt facebook, chém gió cùng bạn bè, hay nói những ngôn ngữ bình dân và có chút bệnh hoang tưởng như hy vọng của được sư phụ kiêm ông chủ mình ngay lần đầu gặp mặt nhưng chỉ ít Ngân Trúc cô không bao giờ tự lừa dối bản thân chứng tỏ mình thanh cao hơn người.

“Thật giống hoàng thánh nhĩ?”

Ngân Trúc quay qua quay lại tìm kẻ vừa phát ngôn 1 câu vô duyên phá hỏng hết khung cảnh hữu tình này, mà không cần nói cũng biết là người-đầu-chỉ-nghĩ-đến-ăn này là ai.

Diệp Ứng mặt cực kỳ thần nhiên ngồi xếp bằng trên nóc thuyền nhìn nhị vị nam thanh nữ tú bên dưới.

“Người làm gì ở đó?”

“Phoi giày!” – anh thân nhiên giơ chân trần lên không giấu giếm.

Ngân Trúc nhăn mày buột miệng không giấu giếm được bản chất tiện nữ của mình – “Hèn chi ta nghe mùi thum thum ở đây!” Đúng là chuyện gia phá hoại khung cảnh hữu tình mà.

“Người mang giày cả ngày kín mít vậy có dám nói ta là không có mùi gì không hả? Ta có phoi giày là sạch sẽ rồi!”

Giờ nghĩ lại đúng là cô bữa giờ cùng đám người cổ trang mang giày và vớ kín mít thì đúng là vấn đề lớn. Nên sản xuất thuốc khử mùi và bán thì có khi đắt như tôm tươi. Đáng ghi chú lại!

Thiên Bình im lặng cời giày và quay lên nhìn Ngân Trúc mỉm cười hỏi – “Khung cảnh trên đó chắc chắn sẽ khác dưới đây! Nàng có muốn lên đó thưởng thức khung cảnh cùng ta và Ung huynh?” – đoạn chàng chìa tay ra trước mặt cô.

Dù lý do rất lằng xẹt và thô bỉ - phoi giày – nhưng sự gallant này của Bát gia phần nào bù đắp cái tầm thường đó. Ngân Trúc khẽ gạt đầu và đưa tay đặt lên tay Thiên Bình. Bất chợt chàng đưa tay khẽ ôm cô và phi thân lên ngồi cùng Diệc Ưng.

“Người này thật sự rất dịu dàng!” – Ngân Trúc nghĩ thầm trong lòng, dù đưa tay ôm cô nhưng Bát gia lại gần như không chạm vào cô để tránh đụng chạm nam nữ, không lợi dụng cũng không thô tục và cũng rất dịu dàng – “Cộng thêm 2 điểm!”

Thiên Bình bố trí Ngân Trúc ngồi cạnh Diệc Ưng và mình ngồi cạnh cô gái này. Ngân Trúc thấy mình ngồi giữa 2 người đàn ông thì bắt đầu có cảm giác mình là nữ chính ngôn tình rồi.

“Người nghĩ sao? – Diệc Ưng lên tiếng.

“Chuyện băng cướp Nhất Nhất Can?” – Thiên Bình đáp.

“Dưới chân thiên tử mà chúng lại hoành hành như vậy?”

“Thiên hạ bốn bề thật khó mà kiểm soát được!”

“Người có biết lời đồn về Âm Dương thôn?”

Thiên Bình im lặng. Không phải là chàng không biết, có những thứ về nơi này còn đáng sợ hơn lời đồn liên quan đến Tam huynh và sự mê tín thất thiệt.

“Chuyện có ma quỷ hay thứ khác?”

“Trước cả chúng?” – Diệc Ưng hỏi không chút băn khoăn.

Ngân Trúc lẩm ròi, cô không phải nữ chính ngôn tình mà đích thị con mẹ nó là bánh bèo đam mỹ. Tên Bát gia đặt cô ở giữa chỉ để xem như cục đá thôi. Tuy nhiên, nhiều chuyện là máu phụ nữ.

“Lời đồn gì nữa?” – cô lên tiếng hỏi.

“Ai nói cho người biết?” – Thiên Bình khẽ nhủ mày hỏi, có lẽ Hồng tiểu thư chưa biết về nó. Chuyện này càng ít người biết càng tốt.

Diệc Ưng liếc nhìn cái nhủ mày của Bát gia này thì khóe miệng cong lên. Thứ anh đang thăm dò thì nay đã chắc chắn rồi. Ngao Thiên Bình xem ra biết không ít.

“Chả có gì đâu!” – Diệc Ưng ngả lưng nằm dài trên nóc thuyền, đưa 2 tay chống dưới đầu và mỉm cười nhìn bầu trời màu da cam.

“Có gì nói hết đi chứ, sao cứ úp úp mở mở vậy hả?” – Ngân Trúc nhìn anh gắt lên.

Thiên Bình mỉm cười và nằm xuống rồi mỉm cười trấn an cô gái này – “Quả thật chẳng có gì quan trọng đâu!” Kẻ này đúng là quan tâm Hồng Ngân Trúc hơn chàng nghĩ.

Cô quay lại nhìn Bát gia rồi lại quay qua nhìn Diệc Ưng, điệu bộ này chắc chắn 2 kẻ này không mở miệng nữa rồi. Đáng ghét! Cô cời giày ném về phía trước và ngả người ngắm nhìn bầu trời bên cạnh 2 kẻ kỳ quặc đó.

...

“Chiếu tướng!” – Phương hòa thượng – người đồng hành cùng Ngân Trúc – đưa tay cầm con cờ trên bàn nhập vào quân mình.

“Thật căng quá!” – mục sư Christopher nhăn mày nhìn quân xe của mình bị lấy đi.

“Quả thật cờ vua – tướng này rất thú vị!” – Phương hòa thượng khẽ mỉm cười.

“Bản chất nó xuất phát cùng một nguồn gốc mà!” – Christopher bình luận.

“Ngài có biết về truyền thuyết Bàng Phong thần của Trung Hoa chúng tôi?”

“Phượng hòa thượng và Đài đạo sĩ có từng nghe về Thập tự chinh của Âu châu chúng tôi?”

Đài đạo sĩ đưa bình rượu tu ừng ực và đưa tay áo chùi miệng, mặt đỏ gay gắt lên – “Sao mấy ông khoái nói chuyện chém giết thế hả? Mà cò vua - tướng là cái quý gì?”

“Bởi vì nó sắp đến rồi!” – Phượng hòa thượng khẽ nhún mày nhìn bàn cờ, ông thật không thể ngăn quân tốt của đối thủ mình – “Đúng là quá trễ!”

“Chỉ hy vọng nó không đầm máu như hai sự kiện đó!” – Christopher khẽ mỉm cười cảm quân tốt của mình lên – “Ta nên thắng lên quân nào nhỉ?” (Theo luật cò vua thì khi quân tốt đi hết đến cuối đường thì sẽ được thắng lên bất kỳ quân nào)

“Hoặc nó sẽ đầm máu hơn bao giờ hết!”

...

Vương Tiểu Thúy với gương mặt kiêu diễm nhìn ánh chiều tà qua cửa sổ, nàng không thể kiềm được lòng mà tuôn trào hai dòng lệ làm gương mặt xinh đẹp bắt phàm nay càng bắt phàm hơn bao giờ hết.

“Có thể gặp được song thân và đệ muội sao?”

Ba năm lưu lạc phong trần, tranh đấu với đời giành quyền sinh tồn, nay nàng còn có thể quay lại? Dẫu biết không thể có mọi thứ đã mất nhưng chỉ ít có thể chứng kiến thứ hạnh phúc bình yên đó không phải là rất hạnh phúc sao? Nàng nhắm mắt lại nhớ gương mặt dịu dàng của mẫu thân, sự nghiêm nghị của phụ thân, sự vô tư của đệ đệ cùng cái nhìn lơ đãng vô tình của muội muội mình thì càng không kiềm được nước mắt.

Tùng là một kỹ nữ...

Tùng là một người nô tỳ vụng trộm cùng chủ nhân...

Nay là vợ của tên cướp...

Liệu nàng còn có thể có được cái hạnh phúc bình yên đó?

Liệu nàng còn có thể gặp được Kim huynh?

Một kẻ đa tình như nàng sao lại nặng tình cùng một thư sinh như vậy? Đến bây giờ vẫn không thể quên được những kỷ niệm của hai người.

“Chỉ cần có thể gặp mặt là được!” – nàng khẽ nói.

Tiểu Thúy nàng thực sự rất muốn trở về nhà.

...

“Hò gia người thật sự rất xấu tính nha...” - à kỹ nữ không một mảnh vải trên người dựa vào người Hồ Gia và nũng nịu ỉ ôi – “... đêm qua thật sự chẳng cho người ta cơ hội phản ứng gì hết...”

Hắn nhếch miệng cười gian – “Đêm qua nàng cũng rất mãnh liệt mà... Đừng làm như thực nữ đoan trang chứ?” – đoạn đưa tay lướt nhẹ lên người đàn bà này.

“Hãy ya, người thật không biết liêm sỉ nha...”

“Liêm sỉ...” – hắn xoay người cúi xuống đặt môi lên cổ người phụ nữ thanh lâu và lướt nhẹ - “Nếu có thứ đó ta đã không sống sót đến giờ phút này!”

“Người... người... Ừm...”

...

Phượng Kiều Mai liếc nhìn địa thế đại bản doanh của Nhất Nhất Can thì khẽ lắc đầu. Dù ngọn núi này rất rộng và lớn nhưng nếu triều đình tập trung toàn lực đánh úp và trong ứng ngoại hợp thì đây chính là địa thế giết người. Thật không ổn... Nơi đây chỉ dành cho bọn cướp càn không có ý định phát triển lực lượng dài lâu, nếu muốn tính kế tồn tại dài hạn thì buộc phải thay đổi.

“Mình không có quyền lực và tiếng nói ở nơi đây!”

Bất chợt nàng khẽ ôm ngực mình và ngồi khuya xuống, càng ngày cơn đau càng dồn dập hơn. Dù nàng đã dần quen với nó nhưng cảm giác thật đau đớn.

Rất khó chịu!!!

Thật quá đau đớn!!!

“Tin ta đi, ta sẽ mang thuốc giải và quay về cứu nàng!”

“Yêu hay không với nàng quan trọng vậy sao? Nàng là phu nhân ta, sự thật đó không thể thay đổi.”

“Ngươi có biết vì sao sáo và điều luôn ở bên cạnh nhau không?”

Chết tiệt, càng ngày ký ức nàng càng lộn xộn. Không thể chết lúc này được. Sáo và điều? Người nào đã nói cùng nàng thứ về hai thứ này? Đại ca?

Kiều Mai bắt đầu mất tỉnh táo. Nàng dần ngất đi!

...

Phương Thiên Bảo cùng tiểu tử Đông Doanh đường hoàng bước vào đại bản doanh của cố phái Than Nhất Cực, chàng liếc nhìn gương mặt tự tin lâu cá của tên nhóc này cùng sự xuất hiện đúng lúc và suy luận chặt chẽ của hắn thì nói không nghi ngờ là nói dối.

“Im lặng!” – Tân Nhất gắt lên.

“Hả? Chúng ta có nói gì đâu!” – tên hộ tống 2 người lên tiếng ngạc nhiên.

“Ta đang giao tiếp cùng Phương công tử, không được làm ồn hay suy nghĩ làm cắt ngang dòng tâm ý tương thông của chúng ta.” – hắn đồng dặc nói.

“Hả?”

“Phiền toái!” – Tân Nhất nhíu mày bực dọc. Đoạn hắn quay lại mỉm cười cùng Thiên Bảo – “Không có gì là ngẫu nhiên hết. Ta cho huynh 4 gợi ý: cửa phòng bị đóng kín, sự xuất hiện đúng lúc của đám người môn phái phiền toái và ngu ngốc này, vị trí của huynh và kẻ đáng ghét kia...” – hắn liếc xéo người bạn đồng hành của Tướng quốc công tử - “... và tiểu nhị...”

“Hả?” – Thiên Bảo ngó người nhìn Tân Nhất.

“Tất cả mấu chốt vụ án và thân phận hung thủ cũng chỉ nằm trong 4 thứ này...” – hắn mỉm cười nói.

“Hung thủ là tiểu nhị?” – tên hộ tống hốt hoảng nói.

“Ai cho ngươi xen vào chuyện ta và Phương công tử? Ngươi ngu thì đừng có lên tiếng để không ai nghi ngờ cái ngu của mình chứ!”

Thiên Bảo nhìn đáng điệu Tân Nhất và hỏi – “Chúng ta từng gặp nhau?”

“Huynh nhớ ta sao?”

Thiên Bảo lắc đầu.

Tân Nhất lấy chân đạp mạnh chân Tướng quốc công tử và nhanh chóng bước đi, bỏ mặc chàng.

“Nàng ta thật sự rất quan tâm ngươi!” – người đồng hành bất đắc dĩ cùng Thiên Bảo lên tiếng.

“Hả?” – chàng ngó người nhìn kẻ vừa phát ngôn kỳ lạ - “Nàng?”

“Đó là nữ nhi!”

“Cái gì?”

“Chả lẽ ngươi không biết?”

“Hắn ta mặc đồ nam nhân!”

“Nàng ta cái trang nam nhân nhưng rất vụng.”

“Chắc chắn đó là nữ nhi...” – ba tên hộ tống của Nhất Nhất Can gật gù. Đáng vẽ, cừ chi, gương mặt đều thế quái nào là nam nhân được chứ? Tên này quả thật rất ngu khi không nhìn ra đó là nữ nhi – “Chắc hẳn là ngươi nợ tình gì người ta rồi!”

Thiên Bảo đưa mắt nhìn Tân Nhất và khẽ nói – “Nhưng nàng ta đã cởi đồ nam nhân...”. Nữ nhi bình thường sao lại có hành động bạo gan và nhìn vào những thứ như vậy và phát biểu suy luận của mình chứ? Đi xa không lâu mà khi trở về sao nữ nhân trung nguyên ngày càng thay đổi thế này? Mà phụ nữ Đông Doanh, chàng chưa từng liên hệ một ai, chàng chưa từng hứa hẹn cùng cô gái nào, tuyệt không thể nợ tình ai được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34

Phuong Kiều Mai cố gắng dùng sức nhỏ từng củ cải trong khu vườn trồng rau của băng cướp Nhất Nhất Can, đoạn nàng liếc mắt nhìn những hậu sinh đang tập võ bên ngoài. Xem ra băng cướp này cũng khá có tổ chức chứ không hề ô hợp như nàng từng nghĩ. Đoạn, một đứa bé gái chừng bảy tuổi bên cạnh nhỏ củ cải bị đứt một phần gốc, cô bé liền lấy tay cào mạnh dưới đất nhằm lấy luôn phần nằm dưới mặt đất. Liếc nhìn bàn tay bị trầy trụa và nhuộm máu, Kiều Mai khẽ nhủ mày và cầm tay cô bé lên và dịu dàng nói.

“Phần đó không cần lấy lên đâu!”

Cô bé lắc đầu nguầy nguậy – “Không được!” – tay không ngừng đào bới dưới đất.

“Chỉ là một phần củ cải nhỏ thôi mà!” – nàng khẽ gắt lên vì bản tính cố chấp của cô bé nhỏ này, có đáng để bị thương chỉ vì nửa củ cải như vậy không chứ?

“Không được, đồ ăn rất quý!” – cô bé mò được phần còn lại của củ thì lấy tay nắm chặt và cố kéo lên, miệng không khỏi cười toe toét.

Kiều Mai nhìn nụ cười này thì khẽ lắc đầu, nàng lấy tay cô bé ra và cào mạnh phần đất thêm một chút rồi nắm củ cải ra sức kéo lên. Cô bé nhìn thấy nửa củ cải được lấy khỏi mặt đất thì cười toe toét làm lộ hai cái răng sún khiến người đối diện không khỏi nhẹ nhõm trong lòng.

“Thế là không phí rồi nhé!” – cô bé vừa huýt sáo vừa nói.

“Chỉ là một củ cải thôi mà?” – Kiều Mai nghĩ thầm và nhìn cô bé với ánh mắt khó hiểu, nàng nhớ khi mình bảy tuổi ở kiếp trước cũng đâu có như cô bé này chứ?

“Muội đang nghĩ đó chỉ là một nửa củ cải phải không?” – giọng Nhị phu nhân bên cạnh vang lên.

Nàng khẽ gắt đầu.

“Muội từng chịu cảnh thất mùa đói khát chưa?”

Kiều Mai khẽ gắt đầu – “Bốn năm trước nạn châu chấu làm thất mùa dân gian muội có biết!”

“Vậy khi đó gia đình muội ăn gì?” – người phụ nữ từ tốn nói.

“Năm đó đói kém, lương thực tăng giá, gia đình muội chỉ được một chút gạo cùng cá và rau đạm bạc. Mọi thứ đều giảm một phần ba so với mọi năm.” Năm đó quả thật rất khó khăn.

Nhị phu nhân cười lớn – “Vậy muội có biết ở dân gian người ta dùng gì không?”

“Muội có nghe nói họ dùng rễ cây!”

Bà càng cười lớn hơn – “Có rễ cây còn may mắn. Muội có biết ở đây còn chả có đồ ăn nữa và con bé Tiểu Mao ban nãy cả nhà nó bốn người thì chết hết ba người vì nạn đói bốn năm trước. Con bé là người cuối cùng còn sống.”

Kiều Mai sững mặt ra nhìn gương mặt toe toét của Tiểu Mao, nàng vội lấp bắp – “Còn cứu trợ triều đình?” Nàng nhớ cha nàng đã kiến nghị giúp người dân gian mà?

“Triều đình cứu trợ?” – Nhị phu nhân cười lớn – “Muội nghĩ tại sao bọn ta phải làm cướp mà không nhận trợ cấp? Bao nhiêu cứu trợ tới tay dân gian?”

Kiều Mai im lặng.

“Muội quả là một cô gái ngây thơ!”

Đoạn bà chỉ ra đám nhóc đang tập võ bên ngoài và cười – “Kiều muội muội có muốn biết tụi nhỏ đó tại sao phải siêng năng tập võ không?”

Nàng khẽ nói – “Vì tụi nhỏ muốn thay thế những người lớn để đảm đương Nhất Nhất Can.”

“Vậy muội có biết sao tụi nó lại mong làm cướp không?”

Nàng lắc đầu.

“Vi triều đình thối nát, chỉ có tự dựa vào bản thân mới giúp được chính mình và người khác. Những củ cải cướp bóc chúng ta lấy được đa phần đều

chia cho những người khó khăn. Đó là lý do người địa phương luôn bao che cho đám giặc cỏ bọn ta.”

Kiều Mai cắn chặt môi, nằng cứ nghĩ phụ thân đã cố giúp dân và những vùng nằng đi qua đều chứng kiến sự no đủ nên cho là dân chúng đều ổn định.

Nhị phu nhân nhìn bàn tay mềm mại của tiểu cô nương bên cạnh thì khẽ cười – “Tay muội đẹp thật, không nên làm loại công việc này. Kiêu đệ mà biết thì ta thật khó nói với lão gia.”

Nằng lác đầu – “Không, muội làm được!” – rồi nhanh chóng di chuyển phụ giúp mọi người. Tại sao nằng cảm thấy trong lòng có cảm giác khó chịu và đau thế này khi nghe Nhị phu nhân nói và nhìn nụ cười kia của Tiểu Mao?

...

“Vương gia không nên ra ngoài vào thời điểm này!” – người thuộc hạ nhìn chủ nhân mình ái ngại.

Ngao Thiếu Phong khẽ nhếch mép cười – “Giờ đây ta đã là đối tượng đáng nghi số một của Đường kim Hoàng đế rồi thì làm gì mà không ra khỏi tay hân.”

“Ngài biết tình hình hiện tại rất nguy hiểm?”

Thiếu Phong đưa mắt liếc nhìn kẻ theo hai người phía sau và ra hiệu cho thuộc hạ im lặng. Giờ chàng đang bị đại huynh giám sát thì im lặng làm thượng sách. Bất chợt, Thiếu Phong dừng lại ở 1 hàng hoành thánh ồn ào giữa chợ.

“Lang Lang, con đừng nói bừa. Đi lính gì chứ? Ở đây phụ mẹ không tốt sao?”

“Con muốn phụng sự đất nước” – Tiểu Lang gắt lên – “Chúng ta cứ bị đám người ngoài kia rình rập. Nam nhi đại trượng phu thì không thể đứng nhìn được.”

“Chúng ta khó lắm mới ở bên nhau được vậy, con đừng có mà cãi mẹ chứ!” – đoạn bà xé tờ giấy nhập ngũ trên bàn và ném vào lửa bếp.

Tiểu Lang đẩy mẹ ra và hét lên – “Vì mình khó lắm mới ở bên nhau nên con càng bảo vệ phải bảo vệ mẹ như Diệc Ứng huynh từng nói.”

Ngao Thiếu Phong và thuộc hạ khẽ nhìn nhau khi nghe hai từ “Diệc Ứng”.

“Thằng nhỏ này, được lắm!” – một đại thúc ăn hoành thánh đưa ngón tay cái lên cười tán thưởng.

“Hai mẹ con cả tuần nay còn cãi nhau vụ này hả? Bà chủ, cho tôi hai tô hoành thánh lẹ lên!” – một người khách khác lên tiếng.

“Bá bá nói xem, bên trong thì có Tam gia làm loạn, bên ngoài thì có đám Khiết Đan. Đất nước lâm nguy vậy mà mẹ con cứ ngăn con là sao chứ?” – Tiểu Lang lên tiếng.

Người thuộc nghe xúc phạm chỉ nhân thì định rút kiếm ra thì bị Thiếu Phong ngăn lại. Chàng tìm một chỗ trong hàng ăn xập xệ và mỉm cười vui vẻ ngồi xuống – “Chủ quán, cho chúng ta hai tô hoành thánh.”

“Tam...”

Thiếu Phong mỉm cười bình thản nhìn đứa trẻ lớn miệng khi nãy nằng mình thì nói – “Nhóc biết sa trường đáng sợ cỡ nào không?”

“Ta không sợ!” – Tiểu Lang hét lớn.

“Thật?” – chàng nhướn mày nhìn Tiểu Lang thách thức.

“Thật!”

“Ngươi có biết Ngao Thiếu Phong Tam Vương gia là một kẻ bạo quyền, ham quyền lực và tàn ác không?” – chàng nói tiếp.

“Ta không sợ tên khốn ấy!”

“Ái chà chà, khẩu khí nhỉ? Hân mà biết thì sẽ chém đầu ngươi không thương tiếc.”

“Nam nhi chi chí, chết nhẹ tựa lông hồng. Ta không sợ loại bạo quyền đó!”

Mẹ Tiểu Lang nhìn phong thái của người thanh niên này thì có phần chột dạ kéo Tiểu Lang về và ra lệnh – “Ra rửa chén cho mẹ, đừng có mà trốn việc!”

Thiếu Phong liếc nhìn đứa nhỏ rửa chén và miệng lâu bầu thì khẽ mỉm cười với thuộc hạ – “Thằng nhóc này khẩu khí nhỉ?”

“Vương... chủ nhân!” – người thuộc hạ nhìn chủ nhân ái ngại.

Đoạn mẹ Tiểu Lang mang 2 tô hoành thánh ra, Ngao Thiếu Phong bình thản ngồi ăn. Chàng chưa bao giờ nghĩ mình gần đây lại được nhiều người biết

đến như vậy. Đúng là mĩa mai, công trạng đánh ngoại xâm bao năm thế mà người dân lại chỉ vì một tin đồn gần đây phủ nhận tất cả và xem chàng là mối nguy. Chả trách gia đình Phương gia lại xem thường chàng như vậy!

Người thuộc hạ nhìn chủ nhân mình khẽ nhớ lời huyênh đênh môn Diệc Ứng nói, hẳn khẽ cười trong lòng – “Ai nói Tam Vương gia là người chưa từng trải qua cái khổ của người dân thường chứ? Nếu ngài ấy là một kẻ tội đồ tham quyền tham chức thì liệu có thân chinh ra sa trường đánh giặc trong cương vị vương gia? Nếu có mưu đồ chỉ là giành lại thứ mình phải có thôi.”

...

Kiều Chi Thượng nhìn bản đồ Âm Dương thôn thì nhú mày suy nghĩ, chỉ là một thôn nhỏ tại sao lại có nhiều lính tráng như vậy? Và tại sao họ phải cách ly mọi người bên trong chứ? Chàng chưa hề nghe tin đồng bệnh dịch gì gần đây. Chi Thượng chàng thừa nhận mình võ công hơn người nhưng chuyện đối địch nhiều người và cứu Dược sư ra là chuyện bất khả.

“Nàng ta còn bao nhiêu thời gian? Chết tiệt, đáng ra mình nên bắt tên Thiên Bảo theo luôn. Ngu quá!”

...

Tiểu Ngọc đưa mắt nhìn tỷ phu và phu quân tương lai của mình đi bên cạnh vào rừng kiểm củi thì không khỏi khó hiểu. Gần đây, kẻ này luôn tới tìm và phụ giúp nàng dùng dù chưa bao giờ yêu cầu hẳn phải làm vậy.

Kim Thụ vụng về nhặt những cành củi khô ven rừng. Chàng trước nay đều chỉ cầm đầu đọc sách, chưa từng làm loại công việc này. Thì ra kiểm củi không hề dễ chút nào, phải xem loại nào bắt lửa và củi có đủ độ khô không. Chàng trước nay chưa bao giờ nghĩ nấu bếp lại phiền toái như vậy.

“Về đọc sách đi!” – Tiểu Ngọc lạnh lùng làm việc và nói – “Kẻ này căn bản không hợp làm mấy thứ tay chân. Chàng ta mà không học hành thì thật chả biết làm gì!”

“Ta làm được mà!” – Kim Thụ không bỏ cuộc, vẫn kiên quyết nhặt củi. Bất chợt chàng nhìn thấy một dải băng bất động bên dưới gốc cây lớn, chàng nghiêng đầu nhìn và gọi Tiểu Ngọc – “Cái này giống rắn quá nhì!”

Tiểu Ngọc quay lại nhìn thì kéo tên ngốc này ra và nắm chặt tay Kim Thụ toan kéo đi – “Về được rồi!”

Kim Thụ ngượng ngừng định lấy tay nàng ra và mở miệng – “Nam nữ thụ thụ...” Bất chợt chàng quay lại thấy một đồng rắn con phía sau thì hốt hoảng nắm chặt tay Tiểu Ngọc và ba đầu bốn cẳng chạy. Đúng là hôm nay chàng đi theo Tiểu Ngọc là đúng đắn mà, nếu không rắn tấn công cô gái này thì thật đáng sợ.

Tiểu Ngọc thấy gương mặt xanh lè của người thanh niên đang nắm chặt tay mình kéo đi thì có chút buồn cười, người này đang cực kỳ sợ hãi. Nàng cũng thất sách quên đây là mùa rắn sinh mà đại đột vào rừng lúc này. Tuy nhiên, mấy con rắn kia thì không có độc nên cũng không đáng sợ như gương mặt Kim Thụ này biểu hiện. Toan định nói nhưng thấy gương mặt kẻ này sợ không còn hột máu, nàng lại thấy có phần buồn cười nên im lặng.

Thấy đã ra khỏi rừng một đoạn khá xa và không còn thấy đám rắn đuổi theo nữa, Kim Thụ vội quay lại hỏi Tiểu Ngọc - “Nàng... muội có sao không?”

Tiểu Ngọc lắc đầu, đưa mắt nhìn bàn tay chàng nắm chặt tay mình.

Kim Thụ vội lấy tay ra và rồi rít xin lỗi – “Thứ lỗi... ta quên!” Bất chợt chàng nhìn dưới đất có một con rắn nhỏ thì lăn đùng ra té. Cả đời này chàng sợ nhất rắn. Kim Thụ lắp bắp – “R...rắn...xà...”

Tiểu Ngọc cúi xuống và nắm đầu con rắn nhìn chàng – “Yên tâm, không có độc!” Xem ra tối nay có cháo rắn ăn rồi.

“Đừng... đừng... ta...” – Kim Thụ lắp bắp, gương mặt tái xanh. Cô gái này hoàn toàn trái ngược chị gái mình mà. Sao lại nắm con rắn thản nhiên vậy!

Tiểu Ngọc nhìn gương mặt tái mét của tỷ phu kiêm phu quân tương lai thì khẽ lắc đầu, nàng nuối tiếc ném con rắn (kiếm buổi tối) của mình đi rồi đưa tay chìa ra cho người thanh niên còn ngồi ngửa dưới đất. Chợt nhớ bàn tay mình mới cầm con rắn, nàng đổi tay thản nhiên chia ra – “Huynh đứng dậy được không?”

Kim Thụ vụng về nắm tay cô gái này, hôm nay chàng thật quá mất mặt nhưng đám rắn đáng sợ thật.

“Xem ra chúng ta phải ra chợ mua củi rồi!” – Tiểu Ngọc bình thản nói.

“Hả” – chàng ngăn người nhìn nàng – “Sao muội không mua mà lại vào rừng làm gì chứ?” Cô gái này điên rồi.

Tiểu Ngọc khẽ mỉm cười và lắc đầu – “Huynh nghĩ tiền lời bao nhiêu? Còn phải chi cho nhà cửa và thực phẩm, thuốc men của phụ mẫu nữa. Tiếc kiệm đồng nào hay đồng đó chứ?” Đoạn cô khẽ nhú mày lăm lăm, xem ra mùa này phải tốn thêm tiền củi rồi, thật là.

Nhìn cô gái bên cạnh căng thẳng tính toán tiền nong thì Kim Thụ chợt đến tỷ tỷ nàng ta – Tiểu Thúy. Tiểu Thúy là người con gái thoát tục, nàng ta giỏi văn chương, đàn ca, nhảy múa và chưa bao giờ chàng thấy nàng ta có những thứ lo lắng tầm thường của người đời. Tuy nhiên, khi nhìn cô gái lạnh lẽo bên cạnh tính toán lo toan từng chi phí cho gia đình mình thì không hiểu sao tim chàng lại đập nhanh hơn. Cảm giác này thật hoàn toàn khác biệt với cảm giác ở cùng Tiểu Thúy, chỉ là không cần tỏ ra mạnh mẽ hay đầy bản lĩnh mà chỉ cần bình thản như thế này.

“Muội không sợ rắn?” – chàng hỏi.

Tiểu Ngọc nhìn người đàn ông bên cạnh nhoeo miệng cười – “Đó là thứ mà nữ nhi thường dân phải đối mặt hàng ngày. Thi thoảng ở nhà cũ, trong bếp muội cũng gặp vài con và thường mẫu thân dạy muội cách làm thịt chúng luôn.” – đoạn này nhìn Kim Thụ từ trên xuống dưới và bật cười – “...còn huynh thì muội đoán là huynh sợ phải không?”

Chàng ngượng ngùng lắc rồi gật đầu.

“Thêm một điểm giống giữa tỷ tỷ và huynh. Hai người quả là rất đẹp đôi.”

Kim Thụ im lặng, bất chợt chàng nhìn nụ cười của Tiểu Ngọc thì ngẩn người vì sự xinh đẹp đơn thuần của cô gái này. Chàng càng thấy khó chịu hơn – “Ta nhớ mình có chuyện phải về nhà trước. Xin lỗi, ta không đi cùng muội được.” Đoạn chàng nhanh chân chạy đi.

Tiểu Ngọc nhìn Kim Thụ chạy một mạch đi thì không giấu khó hiểu – “Rõ ràng nhà huynh ở hướng này luôn mà.”

Kim Thụ chạy một mạch đi và dừng lại ở bờ suối, chàng vội lấy nước tạt mạnh vào mặt mình. Nếu cứ ở bên Tiểu Ngọc, chàng sợ một ngày mình sẽ quên đi Tiểu Thúy – người từng cùng chàng hẹn thề dưới ánh trăng. Là một kẻ có học, Kim Thụ này không thể thấy trăng quên đèn được. Nhưng chàng sợ mình không ngăn được cảm giác này dành cho cô gái đơn thuần kia. Kỳ thực, Tiểu Ngọc thực quá tầm thường so với tỷ tỷ mình và không phải dạng nữ nhi mà Kim Thụ chàng mong đợi chung chăn gối nhưng càng tiếp xúc, chàng càng thấy cô gái này xinh đẹp hơn Tiểu Thúy. Ở Tiểu Ngọc là một nét đẹp thực tế, nàng không giỏi cầm kỳ, nàng không tự nguyện bán thân vì gia đình nhưng nàng luôn bảo đảm sự ấm no và chu cấp đầy đủ cho gia đình từ sức khỏe của Vương gia đến chuyện học hành của Vương Quan. Nàng ta thực tế đến đáng sợ nhưng thật khiến người khác càng bên cạnh càng say. Kim Thụ vội tạt mạnh nước vào người.

“Ngươi không được khốn nạn như vậy!”

...

“Đằng nào ta cũng chả được như mấy người khác có thể chạy nhảy ngoài đường. Vô dụng thế thì ngươi cứu sống ta làm gì chứ?”

“Là người học y thì ta không bao giờ từ bỏ bệnh nhân của mình.”

“Này, ngươi cứu ta rồi để ta sống đời sống bất động thì còn khổ ta hơn. Chi bằng ngươi cứ nói phụ mẫu ta là người vô phương cứu chữa cho ta đi.”

Thiên Bảo lấy tay vỗ đầu cô nhóc tóc ngắn cũn như con trai trước mặt – “Còn lý lẽ vậy xem ra muội còn khỏe lắm!” – Đoạn chàng quay qua nhìn đồng vật dụng Tây phương kỳ lạ trong góc phòng.

“Vì ta bệnh suốt nên cha mẹ ta đã mua một số vật dụng và sách Tây phương cho ta đọc. Ngươi có biết thuật giả kim không? Có thể điều chế đá lửa dễ dàng hơn, ta còn tạo ra được máu giả nữa” – cô nhóc luyên thuyên nói – “Ta còn đọc triết lý của Plato nữa... cuộc sống bên ngoài rộng lắm!”. Đoạn cô nhóc khẽ nhún mày nhìn đôi chân dị tật của mình.

“Sư phụ và ta sẽ cố cứu cho muội. Đừng lo!” – Thiên Bảo dịu dàng nói – “Một cô gái thông minh như muội thì nhất định ông trời sẽ không bắt đâu!”

“Cái gì mà ông trời không bắt. Vô lý!” – cô nhóc bĩu môi.

“Ta sẽ bằng mọi cách cứu và giúp muội đi lại được” – chàng nghiêm túc nhìn cô bé – “Khi đó nhất định muội sẽ thấy được thế giới thôi. Đừng lo!”

“Đừng hứa suông!”

“Nhất định dù có khó khăn cỡ nào ta cũng sẽ giúp muội đi lại được. Không thể để một cô gái thông minh như muội đối diện bốn bức tường nhàm chán này, nhất định muội sẽ thấy thế giới!”

“Hứa!” – cô nhóc đưa ngón tay ra.

“Ta hứa!” – Thiên Bảo đưa ngón tay ra móc vào tay cô nhóc.

Tần Nhất ngồi ngẫm mình trong bồn tắm nhớ về quá khứ khế bữu môi. Tên khốn đó hoàn toàn quên sạch cô, đàn ông Trung nguyên quả là chà đạp được. Vì ai mà cô nuôi tóc dài chứ? Vì ai mà cô cố gắng thành nữ nhân thông tuệ nhất Đông Doanh chứ? Và vì ai mà cô ráng nuôi bộ ngực này chứ!!!

“Ngốc! Ngốc! Ngốc!!!”

Tại sao hán lớn lên lại càng tuần tú nhưng cũng đàn hơn khi còn nhỏ chứ? Đồ khốn Phụng Thiên Bảo!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Nữ Chính Gặp Nữ Phụ Trùng Sinh Trong Hệ Thống Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

